EGYETLEN DÖNTÉS, AMELYTŐL MEGVÁLTOZOL

VERONICA ROTH

A BEAVATOTT

CICERÓ

Veronica Roth

A BEAVATOTT

Ciceró Könyvstúdió

A mű eredeti címe
DIVERGENT

Fordította
LOGOS

ISBN 978 963 539 761 7
© 2011 by Veronica Roth
Published by arrangement with HarperCollins Publishers
© logos, Hungarian translation, 2012
© Ciceró Könyvstúdió, magyar kiadás, 2012

Édesanyámnak, akinek azt a pillanatot köszönhetem,
amikor Beatrice rádöbben , milyen erős a mamája, és nem érti,
miért csak ilyen hosszú idő elteltével vette ezt észre.

ELSŐ FEJEZET

Csak egy tükör van a házunkban. Az emeleti folyosón tartom, egy elhúzható fatábla mögött. A mi csoportunk szabályai szerint csak minden harmadik hónap második napján nézhetem meg magam benne – aznap, amikor az édesanyám levágja a hajamat.

Ülök a konyhaszéken, a mamám pedig ott áll mögöttem, kezében ollóval. Rövidre vágja a hajamat: a tincseim élettelen, szőke gyűrűkként hullnak le a padlóra.

Amikor befejezi, kifésüli az arcomból, majd összefogja és konttyá tekeri. Nézem, milyen nyugodtnak látszik, és hogyan összpontosítja a figyelmét. Nagy rutinja van az önzetlenség erényének gyakorlásában. Én nem állíthatom ugyanezt magamról.

Lopva a tükörbe pillantok, amikor épp nem néz oda – de ezt nem hiúságból teszem: a kíváncsiság hajt. Három hónap alatt sokat változhat az ember külseje. A tükörképem keskeny arcú, tágra nyílt, elkerekedett szemű – az orra hosszú és keskeny. Még mindig kislányos a külsőm, pedig pár hónapja betöltöttem a tizenhatodik életévemet. A többi csoportban megünneplik a

születésnapokat, de a miénkben ez nem szokás. Ez a saját vágyaink kielégítésének – önkényeztetésnek – minősülne.

– Készen vagyunk – mondja a mamám, amikor a hajtűvel rögzíti a kontyomat. Tekintete a tükörben találkozik az enyémmel. Már késő van ahhoz, hogy elkapjuk a pillantásunkat, de ahelyett, hogy leszidna, mosolyogva nézi kettőnk tükörképét. Ráncolom kissé a homlokomat. Miért nem korhol azért, hogy megnéztem magam?

– Ma van tehát a nagy nap – állapítja meg.

– Igen – felelem.

– Ideges vagy miatta?

A saját szemembe nézek a tükörben egy pillanatra. Ma van az a nap, amikor alkalmassági vizsgát kell tennem, s ebből megtudom, hogy az öt csoport közül melyikhez tartozom. Holnap, a választási ünnepség keretében választanom kell közülük: és ez a döntés az egész további életemre kihat. El kell döntenem, hogy a családommal maradok-e, vagy pedig elszakadok tőlük.

– Nem – válaszolom. – A döntésünknek nem kell függenie a vizsga eredményétől.

– Akkor jó – mondja ő mosolyogva. – Menjünk reggelizni!

– Köszönöm, hogy levágtad a hajamat.

Arcon csókol, és elhúzza a fatáblát, hogy eltakarja vele a tükröt.

Úgy érzem, egy másik világban az édesanyám gyönyörű n. lenne. Szürke köpenye karcsú testet takar. Markáns a járomcsontja, a szempillája hosszú. És esténként, amikor leengedi a haját, tincsei a válláig hullámoznak. Az Önfeláldozó csoport tagjaként azonban el kell rejtenie a szépségét.

Együtt megyünk tovább a konyhába. Az ilyen reggeleken, amikor a bátyám elkészíti a reggelit, az édesapám

megsimogatja a hajamat, miközben újságot olvas, a mamám pedig dudorászik, amikor leszedi a terítéket az asztalról – szóval, az ilyen reggeleken lelkiismeret-furdalást érzek, amiért el akarom hagyni őket.

***

A busz bűzlik a kipufogógáz szagától. Valahányszor ráhajt egy egyenetlen útszakaszra, ide-oda hánykolódom az ülésen, pedig erősen markolom a karfát, hogy megtartsam az egyensúlyomat. A bátyám, Caleb az üléssorok közötti folyosón áll, és a feje fölötti korlátba kapaszkodva egyensúlyoz. Nem hasonlítunk egymásra. Az ő haja olyan sötét, mint az édesapámé, az orra görbe, s az édesanyáméhoz hasonlóan zöld a szeme, arcán pedig gödröcskék mélyülnek. Amikor még fiatalabb volt, furcsának hatott ezért a fizimiskája, de most már mindez jól áll neki. Ha nem az Önfeláldozókhoz tartozna, minden bizonnyal megbámulnák a lányok az iskolában.

És ő örökölte édesanyámtól az önzetlenség adományát is.

Gondolkodás nélkül átadja a helyét egy mogorva férfinak a buszon.

A férfi az Őszinték csoportjához tartozik: fekete öltönyt viseli fehér nyakkendővel. Ez az Őszinték szokásos egyenruhája. Az ő csoportjuk nagyra értékeli az egyenességet, az Igazságot pedig feketének vagy fehérnek látják, ezért csak ilyen színű ruhadarabokat hordanak.

Az épületek közötti hézagok egyre szűkülnek, az utak pedig egyre simábbak, ahogy közeledünk a város központja felé. Fekete oszlopként rajzolódik ki a ködből az égre annak az épületnek a sziluettje, amelyet egykor Sears Towernek

neveztek, s melyet mi csak Központnak hívunk. A busz áthalad a magasvasút alatt. Sohasem utaztam még vonattal, bár folyamatosan közlekednek, és mindenütt vannak vasútvonalak. Ám csakis a Bátrak használják ezeket.

Öt évvel ezelőtt az Önfeláldozók önkéntes építőmunkásai új burkolatot készítettek néhány úton. A város közepén kezdték el a munkát, és kifelé haladva folytatták egészen addig, amíg el nem fogyott az építőanyag. Azon a környéken, ahol én lakom, ma is repedezett és toldott-foldott minden út – olyannyira, hogy nem biztonságos vezetni rajtuk. De nekünk egyébként sincs autónk.

Caleb rezzenéstelen arccal viseli, hogy a busz ide-oda himbálózik és zötykölődik az úton. A karjára vetett szürke köpenyt elejti, amikor az egyik oszlop után kap, hogy egyensúlyban maradjon. A szeme folyton mozog, s ebből tudom, hogy figyeli a körülöttünk lévő embereket – azt szeretné, hogy csak őket lássa, és megfeledkezhessen önmagáról. Az Őszinték az egyenességet tartják a legfontosabbnak, a mi csoportunk, az Önfeláldozók számára azonban a legfőbb érték az önzetlenség.

Az iskola elé érve fékez a busz, és felállok a helyemről. Elhaladok az Őszinte férfi mellett, és megkapaszkodom Caleb karjában, amikor megbotlom az illető cipőjében. Túl hosszú a nadrágkosztümöm, és sohasem voltam valami kecses mozgású. A város három iskolájának – az Alsó, a Középső és a Felső Tagozat – épülete közül az utóbbi a legrégibb. A körülötte sorakozó többi épülethez hasonlóan ezt is acélból és üvegből emelték. Előtte az a nagy fémszobor állt, amelyre a Bátrak szoktak felmászni tanítás után, arra biztatva egymást, hogy egyre magasabbra és magasabbra merészkedjenek. Tavaly a

saját szememmel láttam, amint az egyikük lezuhant, és eltörte a lábát. Én voltam az, aki rohant előkeríteni egy ápolót.

– Ma van az alkalmassági vizsga – szólalok meg. Caleb és közöttem egyévnyi korkülönbség sincsen, ezért egy évfolyamra járunk.

Bólint, miközben áthaladunk a bejárati ajtón. Az izmaim megfeszülnek abban a pillanatban, hogy belépünk. A légkör mohóságról árulkodik, mintha az összes tizenhat éves szeretné a legjobban kiélvezni mindazt, amit a mai – azaz utolsó nap tartogat számára. Nem valószínű, hogy a választási ünnepség után is megfordulunk még ezekben a helyiségekben: ha már meghoztuk a döntést, az új csoport gondoskodik a további tanulmányainkról.

A mi tanítási napunk ma megfeleződik: minden órán részt veszünk, ami az ebéd után következő alkalmassági vizsga előtt van. Nekem már most is szaporábban ver a szívem.

– Te nem idegeskedsz amiatt, hogy mit fognak mondani neked? – kérdem Calebtől.

Megállunk a folyosó elágazásánál, ahol elválnak útjaink: ő haladó szintű matematikára megy, én pedig a csoporttörténelem-órára.

Szemöldökét felvonva néz rám.

– Te talán igen?

Elárulhatnám neki, hogy hetek óta idegeskedem amiatt, hogy mit árulnak majd el rólam az alkalmassági vizsgák – vagyis hogy Önfeláldozó, Őszinte, Művelt, Barátságos vagy Bátor vagyok-e.

Ehelyett elmosolyodom, és azt felelem:

– Nem igazán.

Viszonozza a mosolyomat.

– Hát akkor... legyen jó napod! Kiindulok a csoporttörténelem-órára, s közben harapdálom az alsó ajkamat. Calebnek nem szokása válaszolni a kérdéseimre.

A folyosók zsúfoltak, bár az ablakokon át beszűrődő fény a tágasság illúzióját kelti. Kizárólag ezekben a helyiségekben vegyülhetnek egymással a korunkbeli, de különböző csoportokhoz tartozó fiatalok. Ma ebből a tömegből újfajta energia árad: az utolsó nap izgalmáé.

Egy hosszú, göndör hajú lány elkiáltja magát épp a fülem mellett:

– Hé!

És integet a távolban lévő barátjának. A dzsekije ujja súrolja az arcomat. Azután egy kék pulóveres Művelt fiú meglök. Ettől elveszítem az egyensúlyomat, és elesem.

– El az utamból, te szerencsétlen! – förmed rám, és tovább nyomul, végig a folyosón.

Forró lesz az arcom. Felállok, és leporolom magam. Néhányan megálltak ugyan, amikor a földre zuhantam, de senki sem ajánlotta fel a segítségét. A tekintetükkel követnek, miközben a folyosó szélére megyek. Hónapok óta történtek már hasonló esetek másokkal az én csoportomhoz tartozók közül – a Műveltek ellenséges érzületű jelentéseket adtak ki az Önfeláldozókról, és ez hatással volt az iskolai kapcsolatainkra. A mi csoportunkra jellemző szürke ruházat, egyszerű hajviselet, szerény viselkedés azt a célt szolgálta, hogy könnyebben megfeledkezzem önmagámról, és hogy mások is könnyebben levegőnek nézhessenek engem. Mostanra azonban a céltáblájuk lettem.

Megállok az E szárny egyik ablakánál, és várom, hogy megérkezzenek a Bátrak. Mindennap így teszek. Pontban 7 óra 25 perckor ugyanis a Bátrak kiugrálnak egy mozgó vonatból, hogy bizonyítsák bátorságukat.

A mamám „ördögfiókák”-nak nevezi őket. Piercingjük és tetoválásuk van, és feketében járnak. Az az első számú feladatuk, hogy megvédjék a városunkat körülvevő kerítést. Hogy mitől, arról fogalmam sincsen.

Zavarban kellene éreznem magam miattuk. És törhetném a fejem azon, hogy mi köze van az általuk legtöbbre tartott erénynek, a bátorságnak az orrukba fűzve viselt fémkarikához. Mégis mindenhová követem őket a tekintetemmel, ahová csak mennek.

A vonat jó hangosan dudál – hangereje megremegteti a mellkasomat. Villog az elején lévő reflektor, miközben a szerelvény elrobog az iskola mellett, csikorogva a síneken. Amikor az utolsó néhány vasúti kocsi is elment már előttünk, sötét ruhás fiatal férfiak és nők ugranak ki a még mozgó vagonokból. Van, aki a földre vetődik, majd továbbgurul, mások botladoznak pár lépés erejéig, mielőtt visszanyerik egyensúlyukat. Az egyik fiú nevetve átöleli egy lány vállát. Buta szokás részemről, hogy figyelem őket. Elfordulok az ablaktól, és elkezdem átverekedni magam a tömegen a csoporttörténelem-tanterem irányába.

MÁSODIK FEJEZET

A vizsgák ebéd után kezdődnek. Az önkiszolgáló étteremben ülünk, a hosszú asztal mellett, és a vizsgabizottság tagjai tíz nevet olvasnak fel egymás után, mindegyik vizsgázót egy-egy vizsgaterembe szólítva. Én Caleb mellett foglaltam helyet, szemközt a szomszédunkkal, Susannel.

Susan apjának a munkája során keresztbe-kasul be kell járnia a várost, ezért van autója, és mindennap ő fuvarozza a lányát az iskolába, majd haza. Felajánlotta, hogy elhoz bennünket is, de mi – mint ezt Caleb elmondta neki – inkább később szeretünk elindulni, és nem akartunk kényelmetlenséget okozni neki.

Ez csak természetes.

A vizsgabizottság tagjainak többsége az Önfeláldozókhoz tartozik, bár az egyik vizsgateremben van egy Művelt, egy másikban pedig egy Bátor is, hogy teszteljék azokat közülünk, akik szintén Önfeláldozók, mert a szabályzat kimondja, hogy bennünket nem vizsgáztathat a csoportunk egy másik tagja.

A szabályok szerint nem is készülhetünk fel előre a vizsgára, úgyhogy fogalmam sincs róla, mire számíthatok.

A tekintetem Susanről a helyiség másik végében lévő asztalokra, a Bátrakéira vándorol. Nevetgélnek, hangoskodnak

és kártyáznak. Egy másik asztaltársaságban a Műveltek tereferélnek könyveik és újságjaik fölött: minden pillanatot kihasználnak tudásuk bővítésére.

A pirosba és sárgába öltözött Barátságos lányok egy csapata körben ül az étkezde padlóján, és olyan játékot játszanak, amelyhez tapsolni kell, és egy rímes dalt énekelni. Hallom, hogy időről időre kitör belőlük a nevetés, amikor valaki kiselejteződik, és ezért a kör közepére kell ülnie. A mellettük álló asztalnál az Őszinte fiúk széles kézmozdulatokkal gesztikulálnak. Úgy tűnik, mintha vitatkoznának valamiről, de nem lehet komoly dologról szó, mert néhányan közülük továbbra is mosolyognak.

Mi csendben üldögélünk és várakozunk az Önfeláldozók asztala mellett. A csoportra vonatkozó szabályok még azt is előírják, hogyan viselkedjünk tétlenkedés közben, és mit részesíthetünk előnyben. Nem hiszem, hogy az összes Művelt folyton-folyvást tanulni akar, vagy hogy az összes Őszinte örömét leli a heves vitákban, de ők ugyanúgy nem szeghetik meg a csoportjuk szabályait, mint én.

A következő vizsgacsoport szólításakor elhangzik Caleb neve. Magabiztos léptekkel indul el a kijárat felé. Nincs szükség arra, hogy sok szerencsét kívánjak neki, vagy hogy biztassam, mondván, semmi oka az idegeskedésre. Pontosan tudja, hol a helye – és amennyire én tudom, mindig is tisztában volt ezzel.

A legkorábbi emlékképem róla abból az időből származik, mikor még csak négyévesek voltunk. Caleb leszidott, mert a játszótéren nem adtam kölcsön az ugrókötelemet egy kislánynak, akinek nem volt semmilyen játékszere. Ma már

nem sűrűn szokott leckéztetni, de azóta is él bennem akkori rosszalló arckifejezése.

Próbáltam elmagyarázni neki, hogy bennem nem azok az ösztönök munkálnak, mint benne – nekem például eszembe se jutott, hogy át kellene adnom a helyemet a buszon az Őszinte férfinak –, de ezt nem sikerült megértetnem vele.

– Tedd csak mindig azt, amit elvárnak tőled! – szokta mondogatni. Könnyű neki. Bár nekem is könnyű lenne! Görcsbe rándul a gyomrom. Behunyom a szememet és tíz percig ki sem nyitom. Csak akkor, amikor Caleb ismét leül. Falfehér az arca. Két tenyerét a térde közé szorítja, ahogyan én szoktam, amikor le akarom törölni róla az izzadságot. Amikor kihúzza a kezét, remegnek az ujjai. Kinyitom a számat, hogy mondjak neki valamit, de egy szót sem sikerül kipréselnem magamból. Tilos ugyanis kérdezgetnem az eredményről, és ő sem beszélhet róla.

Az egyik Önfeláldozó felolvassa a következő tízfős csoport névsorát. Két Bátor, két Művelt, két Barátságos és két Őszinte szólítása után azt mondja:

– Az Önfeláldozók közül pedig Susan Black és Beatrice Prior.

Felállok, mert ezt kell tennem, de ha rajtam múlna, továbbra is ülve maradnék a helyemen. Olyan érzésem van, mintha egy buborék lenne a mellkasomban, amely másodpercről másodpercre tágul, s attól tartok, szétfeszíti a testemet belülről. Követem Susant a kijárathoz. Azok, akik mellett elhaladok közben, aligha tudnak megkülönböztetni bennünket egymástól. Egyforma ruhát viselünk, szőke hajunkat pedig ugyanolyan fazonúra vágatjuk. Az az egyetlen különbség kettőnk között, hogy Susant valószínűleg nem kerülgeti a hányinger, és nem

remeg a keze annyira, hogy szükségét érezze megmarkolni az inge szegélyét, hogy csillapítsa a remegését.

Odakint, a menza előtti folyosóról tíz tanterem nyílik. Ezeket a vizsgáztatásra tartják fenn, úgyhogy még egyikben sem jártam. Az iskola többi tantermével ellentétben nem üveg-, hanem tükörfalak választják el őket egymástól. Látom magam, ahogy sápadtan és rémülten lépdelek az egyik ajtó irányába. Susan idegességében rám vigyorog, miközben bemegy az 5-ös terembe, én pedig a 6-os számúba, ahol egy Bátor nő vár rám, hogy vizsgáztasson.

Kevésbé komor arccal fogad, mint az a fiatal Bátor nő, akit korábban láttam. Kicsi, fekete, sarkos szeme van, és fekete blézert visel – olyat, mint egy férfiöltöny zakója –, hozzá pedig farmert. Csak akkor veszem észre, hogy tetoválás van a tarkóján, amikor az ajtó felé fordul: egy vörös szemű, fekete-fehér sólyom díszeleg rajta. Ha nem érezném úgy, hogy a torkomban dobog a szívem, most megkérdezném tőle, mit jelképez. Mert biztosan van valamilyen jelentése.

A terem belső falait tükrök borítják. Minden szögből önmagamat látom visszatükröződve. A szürke ruhaszövet miatt elmosódik a hátam sziluettje és hosszú nyakam vonala, kezem fején kidudorodnak a csontos ízületek, az arcom kipirult. A mennyezet vakítóan fehér a fénytől. A terem közepén olyan állítható támlájú szék áll, amilyen a fogorvosnál szokott lenni, mellette pedig egy gépet látok. Riasztó látvány.

– Ne idegeskedj! – mondja a nő. – Nem fog fájni. Fekete és egyenes szálú a haja, de a fényben látom, hogy ősz szálak vegyülnek bele.

– Ü|j le ide, és helyezd magad kényelembe! – folytatja. – Én Tori vagyok.

Esetlen mozdulatokkal foglalok helyet a székben, és hátradőlök, fejemet a támlára fektetve. A fény bántja a szememet. Tori a tőlem jobbra lévő géppel foglalatoskodik. Próbálom rá összpontosítani a figyelmemet, nem pedig a kezében tartott drótokra.

– Miért éppen sólyom? – szalad ki belőlem a kérdés, amikor a homlokomra helyez egy elektródát.

– Eddig még egyetlen kíváncsiskodó Önfeláldozóval sem találkoztam – feleli, és szemöldökét felvonva néz rám.

Megborzongok, a karom libabőrös lesz. A kíváncsiskodásom hibának számít: ez az Önfeláldozók értékrendjének elárulása.

A nő hümmög egy ideig, majd egy másik elektródát is a homlokomra tapasztva magyarázatba fog.

– A régi világban a sólyom bizonyos időszakokban a napot jelképezte. Amikor magamra tetováltattam, azt hittem, így úgy érzem majd, mindig rajtam lesz a nap, és akkor nem fogok félni a sötétségtől.

Próbálom magamba fojtani a következő kérdést, de nem sikerül.

– Te félsz a sötéttől?

– Valamikor féltem tőle – helyesbít.

A következő elektródát a saját homlokára helyezi, majd csatlakoztatja egy kábelhez, és megvonja a vállát.

– Most már a félelemre emlékeztet, amelytől sikerült megszabadulnom.

Odaáll mögém. Olyan erősen markolom a kartámlát, hogy kifehérednek a kézfejemen az ízületek. A nő maga felé húzza a drótokat, és csatlakoztatja őket rám, saját magára és a mögötte

álló gépre. Azután a kezembe nyom egy színtelen folyadékkal teli fiolát.

– Idd meg! – teszi hozzá.

– Mi ez? – Úgy érzem, hogy gombóc nőtt a torkomban. Nyelek egy nagyot. – Mi fog történni most?

– Ezt nem árulhatom el. Te csak bízzál bennem. Kifújom a levegőt a tüdőmből, és a számhoz tartva megbillentem a fiolát. Behunyom közben a szemem.

***

Mindössze egy pillanat telt el, amikor kinyílik a szemem, de már valahol máshol vagyok. Ismét az iskola önkiszolgáló éttermében álldogálok, de a hosszú asztalok most üresek, és az üvegfalakon keresztül látom, hogy hull a hó. Az előttem álló asztalon két kosár áll. Az egyikben egy darabka sajt van, a másikban kés, amely olyan hosszú, mint az alsókarom. A hátam mögött egy női hang azt mondja:

– Válassz!

– Miért? – kérdezem.

– Válassz! – ismétli meg.

Hátrapillantok a vállam fölött, de senki sincs ott. Ismét a kosarak felé fordulok.

– Mit csináljak velük?

– Válassz! – kiáltja.

Abban a pillanatban, hogy rám rivall, elpárolog a félelmem, és csökönyösség lép a helyébe. Morcosan nézek magam elé, összefonva a karomat a mellkasomon.

– Válaszd ki, amelyiket akarod! – mondja a nő.

A kosarak eltűnnek. Ajtó nyikorgását hallom, és arrafelé fordulok, hogy lássam, ki az. De nem „ki”, hanem „mi” van ott: egy hegyes orrú kutya áll néhány méterre tőlem. A földhöz lapul, és kúszva közeledik felém, a nyelvét hátrahúzza, így kivillannak fehér fogai. Morgás tör fel a torka mélyéről, és most már tudom, miért jönne jól az a darabka sajt. Vagy a kés. Csakhogy már késő.

Megfordul a fejemben, hogy elfutok, de a kutya biztosan gyorsabb lesz nálam. És biztos, hogy nem tudok megbirkózni vele. Lüktet a fejem. Döntenem kell. Ha sikerül átugornom az egyik asztalon, hogy aztán pajzsként használjam – nem, túl alacsony vagyok ehhez az ugráshoz, és túl gyenge ahhoz, hogy felfordítsam valamelyiket.

A kutya fogvicsorgatva morog, én pedig már-már a koponyámban érzem rezegni ezt a hangot. A biológia-tankönyvemből tudom, hogy a kutyák kiszimatolják a félelmet, mert a stresszhelyzetbe kerülő ember mirigyei egy bizonyos vegyületet választanak ki. És ugyanezt a kémiai anyagot termelik a kutyák prédaállatai is. Ha pedig megérzik a félelmet, támadásba lendülnek. A kutya egyre közelebb araszol hozzám, körmeivel karcolva a padlót.

Nem futhatok el. És nem küzdhetek meg vele. Ehelyett beszippantom kellemetlen leheletét, és próbálok nem gondolni arra, hogy mit ehetett nemrég. Semmi sem látszik a szeme fehérjéből: csak feketén csillog.

Mi mást tudok még a kutyákról? Nem volna szabad a szemébe néznem, mert az náluk az agresszió jele. Eszembe jut, hogy kiskoromban kutyát kértem a papámtól, de most, amikor mereven bámulom a padlót egy kutya mellső tappancsai előtt, arra már nem emlékszem, hogy miért. Egyre közelebb kerül

hozzám, és továbbra is morog. Ha agressziót fejez ki az, ha a szemébe nézek, akkor mivel jelezhetném neki a meghunyászkodásomat?

Hallhatóan, de szabályosan lélegzem. Térdre ereszkedem. A legkevésbé sincs kedvem lefeküdni előtte a földre – mert így egy magasságba kerül az arcom a fogsorával –, de ez tűnik a legjobb megoldásnak. Hátranyújtom a lábamat, és a könyökömre támaszkodom. A kutya egyre közelebb és közelebb kúszik hozzám, olyannyira, hogy már érzem meleg leheletét az arcomon. Remeg a karom.

A kutya a fülembe ugat, én pedig összeszorítom a fogamat, nehogy elkiáltsam magam.

Valami érdes és nedves ér az arcomhoz ekkor. A kutya abbahagyta a morgást, és amikor felemelem a fejemet, hogy ismét láthassam, liheg. Megnyalta az arcomat. A homlokomat ráncolva felülök a sarkamra. A kutya a térdemre teszi a mancsát, és megnyalja az államat. Összerázkódom, letörlöm a nyálát a bőrömről, és elnevetem magam.

– Nem is vagy olyan vérengző vadállat, ugye? Lassan kelek fel, nehogy megijesszem, de most már olyan, mintha egy másik állat lenne, nem pedig az, amelyikkel néhány másodperccel ezelőtt szembesültem. Kinyújtom az egyik kezemet, óvatosan, hogy szükség esetén visszaránthassam. A kutya bökdösi a kezemet a fejével. Most már örülök annak, hogy nem vettem magamhoz a kést.

Pislogok egyet, és amikor ismét kinyitom a szemem, egy fehér ruhás kislányt látok álldogálni a helyiség másik végében. Mindkét kezét kinyújtja, és nyafka hangon azt mondja:

– Kiskutya!

Futni kezd a mellettem lévő kutya felé. Kinyitom a számat, hogy figyelmeztessem, de már késő. A kutya megfordul. Most nem morog, hanem ugat, csahol és a fogát csattogtatja. Izmai megfeszülnek, mint a feltekercselt huzal. Ugrani készül. Nem gondolkodom, hanem rögtön cselekszem: rávetődöm a kutyára, és mindkét karommal átölelem vastag nyakát.

A fejemet beütöm a padlóba. A kutya eltűnik, ahogyan a kislány is. Egyedül maradok a vizsgateremben, amely most üres. Miközben lassan körbefordulok, nem látom magam egyik tükörben sem. Kivágom az ajtót, és kilépek a folyosóra, ami nem is folyosó ekkor már, hanem egy busz, amelyen az összes ülés foglalt.

Az üléssorok között állok, és egy rúdba kapaszkodom. Mellettem egy férfi ül, kezében újsággal. Nem látom az arcát a papír fölött, de a kezét igen. Forradásos, vagy mintha megégett volna, és úgy markolja a napilapot, mintha össze akarná gyűrni.

– Ismered ezt a fickót? – kérdezi, és megütögeti az újság címlapján látható fényképet. Ez a szalagcím tartozik hozzá: „Végre letartóztatták a brutális gyilkost."

Mereven bámulom a „gyilkos" szót. Hosszú idő telt el azóta, hogy utoljára láttam, de még a látványa is rettegéssel tölt el. A szalagcím alatti fénykép egy fiatalembert örökít meg: őszinték a vonásai, és szakállat hord. Úgy érzem, mintha ismerném, de nem emlékszem rá, honnan. Ugyanakkor az az érzésem, hogy rossz ötlet lenne elárulni ezt a férfinak.

– Nos? – haragot vélek kihallani a hangjából. – Ismered? Rossz ötlet lenne – nem is rossz, hanem nagyon rossz. Kalapál a szívem, és erősebben markolom az oszlopot, hogy ne remegjen a kezem, mert az elárulna. Ha azt válaszolom neki, hogy a cikkből ismerem a férfit, akkor valami borzalmas dolog

fog történni velem. De meg tudom győzni arról, hogy nem ismerem. Megköszörülhetem a torkomat, és megvonhatom a vállamat. Csakhogy ez hazugság lenne.

Krákogok egyet.

– Ismered? – kérdi még egyszer.

Vállat vonok.

– Szóval?

Kiráz a hideg. A félelmem alaptalan: ez végtére is csak egy vizsga, nem pedig a valóság.

– Nem – felelem könnyed hangnemben. – Fogalmam sincs róla, hogy ki ez.

A férfi feláll, és most végre láthatom az arcát. Sötét napszemüveget visel, a szája gúnyos mosolyra húzódik. Arcán sebhelyek éktelenkednek, ahogyan a kezén is. Egészen közel hajol az arcomhoz. A leheletéből cigarettaszag árad. *Ez nem a valóság,* emlékeztetem magamat. *Itt semmi sem igazi.*

– Hazudsz – mondja. – Hazudsz.

– Nem hazudok.

– Látom a szemedből.

Kihúzom magam.

– Ha ismered az illetőt – mondja halkan, akkor megmenthetnél engem. *Megmenthetnél* engem!

Összehúzom a szememet.

– Nos – felelem, összeszorítva a fogamat. – Nem ismerem.

HARMADIK FEJEZET

Izzad a tenyerem. A bűntudat a mellkasomba nyilalló fájdalomként hasít belém, amikor felébredek. A tükrös teremben vagyok, a székben fekszem. Amikor hátrahajtom a fejemet, látom Torit magam mögött. összeszorítja az ajkát, és mindkettőnk fejéről leveszi az elektródákat. Arra számítok, hogy mond valamit nekem a vizsgáról – hogy befejeződött, vagy hogy jól szerepeltem, bár hogyan is teljesíthettem volna rosszul, ha ilyenek a feladatok? Csakhogy egy szót sem szól, egyszerűen elhúzza a drótokat a homlokomról.

Előrébb ülök, és beletörlöm a kezem a kosztümnadrágomba. Biztosan rosszul csináltam valamit, még akkor is, ha mindez csak a tudatomban történt meg. Azért vág Tori ilyen furcsa képet, mert nem tudja, hogyan mondhatná el nekem, milyen rémséges ember vagyok. Bárcsak most rögtön kibökné!

– Hát ez – szólal meg – elgondolkodtató volt. Bocsáss meg, mindjárt visszajövök.

Elgondolkodtató?

Mindkét térdem felhúzom a mellkasomhoz, és közéjük temetem az arcomat. Azt kívánom, bárcsak sírhatnékom lenne, mert a könnyek valamiféle megkönnyebbülést hozhatnának

számomra, de nem érzek így. Hogyan bukhat meg az ember egy vizsgán, amire nem is lehet felkészülni?

Miközben telnek-múlnak a másodpercek, egyre idegesebb leszek. Időről időre meg kell törölnöm a kezemet, annyira izzadok – bár lehet, hogy csak azért teszem, mert ez segít nyugodtabbnak éreznem magam. Mi van, ha azt közlik velem, hogy egyik csoportba sem felelek meg? Akkor az utcán kellene majd élnem, egyikhez sem tartozó lévén. Nem, ez képtelenség. Csoporton kívüliként létezni nemcsak azt jelenti, hogy szegénységben és minden kényelem nélkül kellene élnem; hanem azt is, hogy elvágva a társadalomtól, a közösségtől, vagyis attól, ami a legfontosabb az életben.

Az édesanyám egy alkalommal azt mondta nekem: egymagunkban nem vagyunk képesek a túlélésre – de ha képesek lennénk is rá, akkor sem szeretnénk erre a sorsra jutni. Csoport nélkül nincs célunk és okunk sem arra, hogy éljünk.

Megrázom a fejemet. Nem, nem gondolkodhatom így. Meg kell őriznem a nyugalmamat.

Végül kinyílik az ajtó, és visszaérkezik Tori. Megmarkolom a szék karfáját.

– Sajnálom, ha idegességre adtam okot – mondja Tori. Megáll a lábam mellett, kezét zsebre dugva. Feszültnek látszik, és sápadt.

– Beatrice, nem voltak meggyőzőek az eredményeid – közli velem. – A szimuláció minden egyes fázisában az szokott történni, hogy kizárhatunk egy vagy több csoportot, de a te esetedben csak kettőt sikerült.

Döbbenten nézek rá.

– Kettőt? – kérdezem. Olyannyira összeszorult a torkom, hogy nehezemre esik beszélni.

– Ha automatikusan ellenszenvet mutattál volna a kés iránt, és a sajtot választod, akkor a szimuláció egészen más forgatókönyvet eredményez, ami megerősítette volna a Barátságos kategóriára való alkalmasságodat. Erre azonban nem került sor, vagyis ezzel kizártuk a Barátságos minősítést. Tori vakargatja a tarkóját.

– Normális esetben a szimuláció lineáris folyamatként zajlik, vagyis az egyik csoport izolálásával és a többi kizárásával. A te döntéseid azonban a következő lehetőséget, az Őszinte minősítést nem zárták ki egyértelműen. Ezért módosítanom kellett a szimulációt, és feltettelek a buszra. Ott pedig következetesen tisztességtelen voltál, ami kizárja az Őszinte kategóriát. – Tori félig-meddig mosolyog. – Ne aggódj emiatt. Abban a helyzetben csak egy Őszinte mondana igazat. A mellkasomat szorító görcsök egyike oldódott erre. Talán mégsem vagyok olyan borzalmas ember.

– De azt hiszem, ez sem egészen igaz. Akik igazat mondanak ilyenkor, azok az Őszinték... és az Önfeláldozók – folytatja. – És ez itt a bökkenő számunkra.

Tátva maradt a szám.

– Egyfelől inkább rávetetted magad a kutyára, semmint hagytad volna, hogy a kutya megtámadja a kislányt. Ez az Önfeláldozókra jellemző reakció volt... Másrészt azonban, amikor a férfi azt mondta neked, hogy az igazmondással megmenthetnéd őt, te továbbra sem voltál hajlandó erre. És ez nem egy Önfeláldozóra vall. – Sóhajt. – Az, hogy nem futottál el a kutya elől, egy Bátorra vallana. Mint ahogy a kés választása is, de ez utóbbit elmulasztottad megtenni. Megköszörüli a torkát, és folytatja.

– Intelligensen reagáltál a kutya viselkedésére, ami a Műveltekkel való erős rokonságodra utal. Fogalmam sincs róla, hogyan értékeljem az első fázisban mutatott döntésképtelenségedet, de…

– Várjunk csak! – szakítom félbe. – Úgy értsem, fogalma nincs róla, mire vagyok alkalmas?

– Igen is, meg nem is. Arra a következtetésre jutottam, hogy... – fejtegeti Tori –, hogy egyformán mutatsz hajlamot az önfeláldozásra, a bátorságra és a műveltségre. Azokat az embereket, akik a tiédhez hasonló eredményt érnek el... – ekkor hátrapillant, mintha arra számítana, hogy valaki megjelenik a háta mögött. – Nos, Elfajzottaknak nevezzük őket.

Az utolsó szót olyan halkan ejti ki, hogy szinte nem is hallom. Ismét feszült, arckifejezése aggodalmaskodó. Elhalad a székem mellett, és egészen közel hajol hozzám.

– Beatrice – szólal meg. – Ezt az információt semmilyen körülmények között sem árulhatod el másoknak. Ez nagyon fontos.

– Nem is szabad beszélnünk egymással az eredményeinkig – bólintok. – Tudom.

– Nem bizony. – Tori ekkor letérdel a szék mellé, karjával rátámaszkodik a karfára. Alig egyarasznyira van egymástól az arcunk. – Ez a helyzet más. Nem úgy értettem, hogy most nem szabad beszélned róla másokkal. Hanem úgy, hogy soha, de soha, senkivel. Bármi történjen is. Az elfajzás ugyanis rendkívül veszélyes. Megértetted?

Nem értem – mert hogyan is lehetnek veszélyesek a nem meggyőző vizsgaeredmények? –, de azért bólintok. Különben

sem állt szándékomban bárkivel is megosztani ezt az információt.

– Rendben van. – Lefejtem ujjaimat a szék karfájáról, és felállok. Bizonytalannak érzem magam.

– Azt ajánlom neked – szólal meg Tori –, hogy most menj haza. Sokat kell gondolkodnod, és nem biztos, hogy hasznodra van, ha a többiekkel együtt várakozol.

– Meg kell mondanom a bátyámnak, hogy hová megyek.

– Majd én szólok neki.

Megérintem a homlokomat, és a padlóra szegezett tekintettel távozom a helyiségből. Képtelen lennék még egyszer a szemébe nézni. És elviselhetetlen számomra a holnapi választási ünnepség gondolata.

A döntés az enyém. A vizsga eredményétől függetlenül.

Önfeláldozó. Bátor. Művelt.

Elfajzott.

***

Úgy döntök, nem szállok buszra. Ha korán érek haza, az szemet szúr a papámnak, amikor a nap végén átnézi a házi naplót, és akkor el kell mesélnem neki, hogy mi történt. Inkább gyalogolok. Fel kell tartóztatnom Calebet, még mielőtt akár csak egyetlen szót is mond a történtekről a szüleinknek. Caleb azonban tud titkot tartani.

Az úttest közepén gyalogolok. A buszok jellemzően a járdaszegély közelében haladnak, ezért itt biztonságosabb. A házunkhoz közeli utcákban néhol látni még az egykori sárga vonalakat. Ma már annyira kevés autó közlekedik, hogy nem használjuk ezeket. Nincs szükségünk stoplámpákra sem, bár

néhol még ott himbálóznak az út fölött, mintha bármelyik pillanatban leeshetnének.

A helyreállítási munkálatok lassan haladnak a városban, amelynek szövedékét új és tiszta, illetve régi és düledező épületekből fércelték össze. Az új épületek többségét a mocsár mellett emelték, amely réges-régen egy tó volt. A tatarozások többségéért az Önfeláldozók önkéntes ügynöksége felel, ahol a mamám is dolgozik.

Ha kívülállóként szemlélem az Önfeláldozók életmódját, csodálattal adózom neki. Amikor látom a családunkat tökéletes összhangban tevékenykedni, például ha vacsoravendégségbe megyünk, és utána minden résztvevő együtt rak rendet, anélkül, hogy erre bárkit is kérni kellene; amikor látom, hogy Caleb idegeneknek segít cipelni a teli bevásárlószatyrokat, újra meg újra beleszeretek ebbe az életformába. Csak akkor vagyok bajban, ha én magam próbálok ennek megfelelően élni. Sohasem érzem hitelesnek.

Ha azonban egy másik csoportot választok, az azt jelenti, hogy el kell hagynom a családomat. Végérvényesen.

A város Önfeláldozó-negyedéhez közeledve már épületek vázai között és feltört járdákon gyalogolok tovább. Néhány ponton az út teljesen beszakadt: látni lehet a szennyvízcsatorna hálózatot és az üres aluljárókat, amelyeket gondosan kerülnöm kell, s egy-egy helyen olyan átható a szennyvíz és a szemét bűze, hogy be kell fognom az orromat.

Itt élnek a csoport nélküliek. Mivel nem sikerült a beavatásuk az általuk választott csoportba, nyomorban tengődnek, s olyan munkát végeznek, amit senki másnak nem akaródzik elvégeznie. Házfelügyelők, építőmunkások, szemetesek. Ők gyártják a ruhaszöveteket, ők működtetik a

vonatokat, és ők vezetik a buszokat. A munkájukért cserébe ételt és ruhát kapnak. Csakhogy, mint édesanyámtól megtudtam, egyikből sem eleget.

A következő saroknál egy csoporton kívüli férfit látok ácsorogni. Rongyos barna ruhadarabokat visel, és lóg a bőre az álla alatt. Megnéz engem, én meg visszabámulok, képtelen lévén levenni róla a szemem.

– Elnézést a zavarásért – szólít meg. Reszelős a hangja. – Nincs valami ennivalója?

Gombócot érzek a torkomban. És egy szigorú belső hang azt mondja ekkor: *Hajtsd le a fejedet, és menj tovább!*

Nem. Megrázom a fejemet. Nem volna szabad félnem ettől az embertől. Segítségre van szüksége – nekem pedig segítenem kell rajta.

– Hm... igen, van – felelem, és benyúlok a táskámba. A papám szokta mondani, hogy mindig legyen nálam ennivaló, épp az ilyen esetekre számítva. Aszalt almaszeletekkel teli kis zacskót nyújtok oda a férfinak.

Nyúl is utána, de ahelyett, hogy elvenné a zacskót, a csuklómat ragadja meg. Rám mosolyog. Elöl foghíjas a szája.

– Nahát, hogy neked milyen szép szemed van! – mondja. – Nagy kár, hogy különben olyan purián a külsőd.

Kalapál a szívem. Megrántom a kezemet, de erre még erősebben szorítja. Fanyarnak és kellemetlennek érzem a leheletét.

– Túl fiatalnak látszol ahhoz, hogy egyedül sétafikálj ezen a környéken, aranyoskám – mondja.

Végre sikerül kiszabadítanom a kezemet. Tudom, hogy kislánynak nézek ki, felesleges bárkinek is emlékeztetnie erre.

– Idősebb vagyok, mint amennyinek látszom – vágom rá. – Tizenhat éves.

Száját szélesre húzza, így kilátszik az egyik szürke, odvas zápfoga, mely oldalt feketéllik. Nem tudom eldönteni, hogy mosolyog-e, vagy fintorog.

– De akkor nem különleges nap ez a mai számodra? Ez a *döntés* előtti napod, ugye?

– Engedjen el! – mondom. Cseng a fülem közben. Tiszta és határozott a hangom – nem olyan, mint amilyennek gondoltam volna. Úgy érzem, mintha nem is az enyém lenne.

Készen állok. Tudom, mit kell tennem. Elképzelem magamat, amint hátrarántom a könyökömet, és behúzok neki egyet. Látom, hogy kiröpül a kezemből az almás zacskó. Hallom saját futólépéseimet. Készen állok a cselekvésre.

Ám abban a pillanatban a férfi elengedi a csuklómat, elveszi az almákat, és azt mondja:

– Aztán okosan dönts, kislány!

NEGYEDIK FEJEZET

A szokásoshoz képest öt perccel korábban érek az utcánkba a karórám szerint, amely az egyetlen kiegészítő, amit az Önfeláldozók megengedhetnek maguknak az öltözködésben. És csak azért, mert praktikus holmi. Szürke szíja és üveg címlapja van. Ha jobbra fordítom, már-már látom a tükörképemet a mutatók fölött.

Az utcánkban álló házak azonos méretűek és típusúak. Mindegyik szürke cementből épült, kevés ablakkal. Takarékosak, sallangmentesek. A pázsitot mindenütt pirók ujjasmuhar alkotja, a levélszekrények matt fémből készültek. Lehet, hogy egyesek szerint ez a látvány lehangoló, de rám megnyugtatóan hat.

A puritánságnak nem a kivételesség iránti megvetés az oka, mint ahogyan a többi csoport vélelmezni szokta. Minden – a házunk, az öltözékünk és a frizuránk is – azt a célt szolgálja, hogy könnyebben viselkedhessünk önzetlenül, emellett megvéd bennünket a hiúságtól, a kapzsiságtól és az irigységtől, amelyek mind-mind az önzés megnyilvánulási formái.

Ha kevés dolgot birtokolunk, kevésre vágyunk, és mindannyian egyenlők vagyunk, akkor nincs kire irigykednünk.

Mindig is arra törekedtem, hogy szívből szeressem ezt a filozófiát.

A bejárati lépcsőn ülök, és várom, hogy Caleb hazaérkezzen. Nem kell sokáig várakoznom. Egy perc múlva már közeledik felém az utcán szürke ruhás alakja. Nevetést hallok. Az iskolában arra törekszünk, hogy ne hívjuk fel magunkra a figyelmet, de miután hazaérkezünk, sokat játszunk és viccelődünk. Az én szarkazmusra való hajlamomat azonban továbbra sem értékelik. A maró gúny mindig valakinek a kárára érvényesül. Talán jobb is, hogy az Önfeláldozás el akarja fojtani ezt bennem. Lehet, hogy nem is kell elhagynom a családomat. Ha iparkodom, hogy felülkerekedjen bennem az önfeláldozás, akkor talán sikerül.

– Beatrice? – szólít meg Caleb. – Mi történt? Jól vagy?

– Jól.

Caleb Susannel és a bátyjával, Roberttel érkezik. Susan olyan furcsállóan néz rám, mintha nem ugyanaz az ember lennék, akit ma reggel is ismert. Megvonom a vállamat.

– Rosszul éreztem magam, miután befejeződött a vizsga. Biztosan attól a folyadéktól, amit kaptunk. Most már jobban vagyok.

Igyekszem meggyőzően mosolyogni. Úgy tűnik, Susant és Robertet sikerült meggyőznöm: már nem látszik rajtuk, hogy aggódnak az elmeállapotom stabilitásáért, Caleb azonban hunyorogva néz rám, ami azt jelzi nála: arra gyanakszik, hogy a másik nem őszinte.

– Ti ma mindketten busszal jöttetek? – kérdezem. Nem mintha érdekelne, hogyan jött haza Susan és Robert az iskolából, de muszáj más témára terelnem a szót.

– A papánknak késő éjszakáig kellett dolgoznia – feleli Susan. – És azt mondta, hogy a holnapi ünnepség előtt úgyis rá kell szánnunk egy kis időt a gondolkodásra.

Gyorsabban kezd verni a szívem az *ünnepség* szó hallatán.

Gyertek át hozzánk később, ha van kedvetek – ajánlja Caleb udvariasan.

– Köszönjük – feleli Susan, Calebre mosolyogva. Robert az egyik szemöldökét felvonva néz rám. Sokszor találkozik egymással a tekintetünk, valahányszor Susan és Caleb flörtöl egymással az Önfeláldozók számára ismert egyetlen lehetséges módon, azaz épp csak puhatolózva. Caleb követi a tekintetével Susant, aki elindult az ösvényen. Muszáj megragadnom a karját, hogy kizökkentsem a kábulatból. Bevezetem a házba, és becsukom az ajtót magunk mögött. Caleb ekkor felém fordul. Sötét, egyenes vonalú szemöldökét összevonta, így egy ránc keletkezett közöttük. Amikor töpreng valamin, jobban hasonlít az édesanyámra, mint az édesapámra. Ebben a pillanatban így látom őt: ugyanazt az életet éli, mint a papánk. Az Önfeláldozók csoportjában marad, és családot alapít. Csodálatos lesz.

Lehet, hogy én ezt nem fogom látni.

– Elárulod nekem végre az igazságot? – kérdezi szelíden.

– Az az igazság – felelem –, hogy nem szabad beszélnem róla. És neked sem volna szabad faggatnod erről.

– Olyan sok szabályt megszegtél már, és éppen ezzel tennél kivételt? Pont ebben az esetben, aminek ilyen nagy jelentősége van?

Összehúzza a szemöldökét, és rágni kezdi a szája sarkát. Bár vádaskodó szavakkal illetett, amit mondott, úgy hangzott,

mintha ki akarna szedni belőlem valamit – mintha tényleg érdekelné a válaszom.

Összehúzom a szememet.

– Te talán beszélnél róla? A*te* vizsgádon mi történt, Caleb?

Találkozik a tekintetünk. Egy vonat dudálását hallom. Olyan halk, hogy akár egy sikátorban végigsüvítő szél fütyülése is lehetne. Mégis felismerem. Olyan ez a hang, mintha a Bátrak hívnának engem közéjük.

– Akkor... csak el ne áruld a szüleinknek, hogy mi történt, rendben? – kérem.

Néhány másodpercig a szemembe néz, azután rábólint. Fel akarok menni az emeletre és lefeküdni. Kimerített a vizsga, a gyalogolás hazáig és a találkozás a csoporton kívüli férfival. Reggel azonban a bátyám készítette a reggelit, az édesanyám az ebédünket, az előző vacsorát pedig az édesapám, úgyhogy most nekem kell főznöm. Mélyet lélegzek, és kimegyek a konyhába, hogy nekilássak a főzésnek.

Egy perccel később Caleb csatlakozik hozzám. Összeszorítom a fogamat. Caleb mindenben segít. Természetes jósága, vele született önzetlensége az, ami a leginkább ingerel benne.

Caleb és én szótlanul dolgozunk egymás mellett. Borsót főzök a tűzhelyen. Ő pedig kiolvasztja a négy adag fagyasztott csirkét. Többnyire mirelit árut és konzervféléket eszünk, mert a tanyák messze esnek innen. A mamám egyszer azt mesélte, hogy réges-régen éltek még olyan emberek, akik nem vásároltak génkezelt termékeket, mert természetellenesnek tartották őket. Nekünk most már nincs más választásunk.

Mire a szüleim hazaérnek, elkészül a vacsora, és megterítjük az asztalt. A papám ledobja a táskáját az ajtónál, és csókot

nyom a fejemre. Mások önfejű embernek tartják – talán túlságosan is –, de ugyanakkor kedvesnek is. Igyekszem csak a jót látni benne. Próbálkozom.

– Hogy sikerült a vizsga? – kérdi tőlem. Kiöntöm a borsót egy tálalóedénybe.

– Jól – felelem. Nem lehetnék Őszinte. Túlságosan könnyen hazudok.

– Úgy hallottam, felmerült valamilyen probléma az egyik vizsga során – jegyzi meg a mamám. A papámmal együtt a Kormány megbízásából dolgoznak, de ő a városfejlesztési programokkal foglalkozik. És ő toborozta az önkénteseket, akik az alkalmassági vizsgákat vezették. Ideje java részében azonban azokat a munkásokat irányítja, akik a csoporton kívülieket látják el élelemmel, gondoskodnak menhelyeikről és munkalehetőségeikről.

– Valóban? – kérdezi a papám. Az alkalmassági vizsgákon ritkán szokott gond lenni.

– Nem sokat tudok róla, de a barátom, Erin azt mondta, hogy az egyik vizsga közben valamilyen probléma merült fel, és ezért szóban kellett közölni az eredményét. – A mamám egy-egy szalvétát tesz a tányérok mellé az asztalra. – Azt hiszem, az egyik diák rosszul lett, ezért korábban hazaküldték.

– Megvonja a vállát. – Remélem, minden rendben van. Ti ketten nem is hallottatok erről?

– Nem – feleli Caleb a mamánkra mosolyogva.

A bátyám sem lenne alkalmas Őszintének.

Leülünk az asztalhoz. Mindig jobbra haladva adjuk tovább egymásnak az ételt, és csak akkor kezdünk enni, ha már mindenki megkapta a maga adagját. A papám a mamám és a bátyám felé nyújtja a kezét, ők pedig megfogják a papámét és

az enyémet. Édesapánk ekkor hálát ad Istennek az ételért, a munkáért, a barátokért és a családért. Nem mindegyik Önfeláldozó család vallásos, de a papánk azt szokta mondani, hogy ne gondoljunk ezekre a különbségekre, mert ez csak megoszt bennünket. Én magam nem tudom, mit gondoljak erről.

– Akkor most – szól a mamám a papámnak – áruld el nekem! Megfogja a papám kezét, és hüvelykujjával kis köröket rajzol a kézfején az ízületei körül. Nézem egymásba fonódó kezüket. A szüleim szeretik egymást, de így, a szemünk láttára csak ritkán mutatják ki a szeretetüket. Arra tanítottak bennünket, hogy a testi érintkezésnek nagy hatása van, de én kiskorom óta ódzkodom tőle.

– Áruld el, mi bánt! – teszi hozzá a mamánk. A tányéromba bámulok. A mamám jó megfigyelőképessége olykor meglepetésként ér, de most elönt a szégyen hulláma. Miért van az, hogy csak önmagammal foglalkozom, olyannyira, hogy észre sem vettem eddig a papánk mély ráncait és görnyedt testtartását?

– Nehéz napom volt ma a munkahelyemen – feleli. – Nos, valójában Marcusnak volt nehéz napja. Nem volna szabad magamra vennem.

Marcus az édesapánk kollégája. Mindketten politikai vezetők. A várost egy ötven főből álló tanács irányítja: kizárólag Önfeláldozókból áll ez a testület, mert a mi csoportunk tagjait megvesztegethetetlennek tartják az önzetlenség iránti elkötelezettségünk miatt. A vezetőinket közülük választják meg, mert tökéletesen erkölcsösek és állhatatosak, s rendelkeznek a megfelelő vezetői

képességekkel. A többi csoport képviselői is szót kapnak a megbeszéléseiken egy-egy konkrét probléma kapcsán, de a határozatot végső soron a tanács hozza meg. Bár a tanács tagjai gyakorlatilag együtt jutnak döntésre, Marcus kivételesen befolyásos közülük.

A nagy békekötés óta mindig is így volt ez. Akkor hozták létre a csoportokat. Szerintem azért maradt fenn ez a rendszer, mert félünk attól, ami akkor következne be, ha nem működne: háború.

– Ez az, amiről Jeanine Matthews jelentése szól? – kérdezi a mamám. Jeanine Matthews a Műveltek egyetlen képviselője a tanácsban. Intelligenciatesztjének eredménye alapján választották meg.

A papám gyakran panaszkodik miatta.

Felnézek.

– Jelentés?

Caleb figyelmeztető pillantást küld felém. Nem volna szabad beszélnünk a vacsoraasztal mellett, hacsak nem a szüleink közvetlenül hozzánk intéznek egy kérdést, ami nem szokásuk. Mint a papám mondja: a mi hallgató fülünk ajándék számukra. Ők is figyelmesen végighallgatnak bennünket vacsora után, a családi nappaliban.

– Igen – feleli a papám összehúzott szemmel. – Azok az arrogáns, öntörvényű... – elhallgat, és megköszörüli a torkát. – Elnézést kérek. De olyan jelentést írt, amelyben személy szerint Marcust támadja.

Felvonom a szemöldökömet.

– És mit írt róla? – kérdezem.

– Beatrice – figyelmeztet Caleb halkan.

Lehajtom a fejemet, és forgatom a villámat egészen addig, amíg elmúlik az arcomat elöntő forróság. Nem szeretem, ha pirongatnak. Különösen nem, ha a bátyám teszi ezt velem.

– Azt állítja Marcusról – feleli a papám –, hogy a fia az iránta mutatott erőszakossága és kegyetlensége miatt választotta a Bátrakat az Önfeláldozók helyett.

Azok közül, akik Önfeláldozóknak születnek, csak kevesen döntenek úgy, hogy elhagyják ezt a csoportot. És emlékszünk azokra, akik mégis így határoztak. Két évvel ezelőtt Marcus fia, Tobias elhagyta a csoportunkat, és a Bátrakat választotta. Marcus vigasztalhatatlan volt. Tobias az egyetlen gyermeke, sőt az egyedüli rokona volt, miután a felesége meghalt, miközben életet adott másodszülöttüknek, aki néhány perccel később szintén elhalálozott.

Én magam sohasem találkoztam Tobiasszal. Csak ritkán jött el a közösségi rendezvényekre, és egyszer sem kísérte el az édesapját, ha nálunk vacsorázott. A papám gyakran meg is jegyezte, milyen furcsa ez, de most már nem számít.

– Kegyetlen? Marcus? – A mamám megrázza a fejét. – Szegény ember! Épp arra van szüksége, hogy valaki emlékeztesse az őt ért veszteségre.

– Úgy érted, a fia árulására? – jegyzi meg a papám ridegen.

– Én nem lepődnék meg ezen most. A Műveltek hónapok óta támadnak bennünket ezekkel a jelentésekkel. És ezzel még nincs vége. Lesz még más is, azt garantálom.

Nem volna szabad ismét megszólalnom, de képtelen vagyok megállni, és kiszalad a számon:

– Miért csinálják?

– Miért nem használod ki a lehetőséget, hogy édesapádat hallgathatod, Beatrice? – kérdezi a mamám kedvesen.

Javaslatként fogalmazza meg, nem pedig utasításként. Átpillantok az asztal fölött Calebre, aki rosszallóan néz rám.

A borsómat bámulom. Nem vagyok biztos abban, hogy továbbra is képes leszek ilyen korlátozások közepette élni. Nem vagyok elég jó ember ehhez.

– Te is tudod, miért – feleli a papám. – Mert mi olyasvalamivel rendelkezünk, amire ők vágynak. A tudás mindenekelőtti akarása hatalomvágyhoz vezet, ami sötét és néptelen helyekre vezeti az embert. Hálásnak kellene lennünk azért, hogy mi tisztában vagyunk ezzel. – Bólintok. Azt már tudom, hogy nem fogom a Művelteket választani, jóllehet a vizsgaeredményeim azt sugallták, hogy megtehetném. Az édesapámra ütöttem.

A szüleim leszedik az asztalt vacsora után. Még Calebnek sem engedik meg, hogy segítsen – ma este ugyanis, hogy elgondolkodjunk az eredményünkről, magunkra hagynak bennünket, s szokásunkkal ellentétben nem gyűlünk össze a családi nappaliban.

Ha beszélhetnék velük a vizsgaeredményemről, akkor a családom talán segítségemre lehetne a döntés meghozatalában. De nem tehetem meg. Tori suttogva elmondott figyelmeztetése mindig eszembe jut, valahányszor meginog bennem az eltökéltség, hogy tartani fogom a számat.

Calebbel elindulunk a lépcsőn, s felérve, amikor elválnak útjaink, s ki-ki a saját hálószobájába megy, kezét a vállamra téve megállít.

– Beatrice – mondja komolyan, a szemembe nézve. – Gondolnunk kellene a családunkra. – Éles a hangja. – De... de ugyanakkor önmagunkra is.

Vagy egy percig némán bámulok rá. Még sohasem tapasztaltam, hogy önmagára gondolt volna, és nem hallottam ragaszkodni bármi máshoz az önzetlenségen kívül.

Annyira meghökkentő számomra ez a megjegyzése, hogy csak annyit válaszolok rá, amennyi elvárható tőlem:

– Az eredmény nem befolyásolja a döntésünket.

Caleb halványan mosolyog.

– Nem hát, igaz?

Megszorítja a vállamat, és bemegy a hálószobájába. Ahogy bepillantok, látom a bevetetlen ágyat, az asztalán pedig egy halom könyvet.

Becsukja az ajtót. Bárcsak elmondhatnám neki, hogy ugyanazon megyünk keresztül mindketten! Szeretném, ha úgy beszélgethetnék vele, ahogyan jólesik, nem pedig úgy, ahogyan elvárják tőlem. Csakhogy elviselhetetlen számomra a gondolat, hogy beismerjem: szükségem van segítségre. Ezért aztán elfordulok.

Bemegyek a szobámba, s miután becsukom az ajtót magam után, ráeszmélek, hogy a döntés akár egyszerű is lehet. Nagyfokú önzetlenségre lesz szükség ahhoz, hogy az Önfeláldozókat válasszam, vagy nagy merészségre ahhoz, hogy a Bátrak mellett döntsék, és talán az, hogy az egyik helyett a másikat választom, bizonyítani fogja, hogy tartozom valahová. Holnap ez a két minőség fog viaskodni bennem, és csak az egyik kerekedhet fölül.

ÖTÖDIK FEJEZET

A busz, amellyel a választási ünnepségre utazunk, tele van szürke inget és szürke nadrágot viselő utasokkal. A napfény sápadt gyűrűként perzseli a felhőket, mint egy meggyújtott cigaretta vége. Én sohasem fogok elszívni egyetlen szálat sem – mert ennek sok köze van a hiúsághoz –, az Őszinték közül azonban sokan dohányoznak az épület előtt, amikor leszállunk a buszról.

Hátra kell hajtanom a fejemet, hogy láthassam a Központ tetejét, bár egy része most is a felhőkbe vész. Ez a legmagasabb épület az egész városban. A hálószobám ablakából rálátok a tetején lévő két torony fényeire.

A szüleimet követve leszállok a buszról. Caleb nyugodtnak látszik, és én is annak tűnnék, ha tudnám, hogy mit fogok lépni. Ehelyett az a mardosó tudat munkál bennem, hogy a szívem bármelyik pillanatban kiugorhat a mellkasomból. Karon ragadom Calebet, hogy rá támaszkodhassak, miközben felfelé lépdelek a bejárati lépcsősoron.

A lift zsúfolásig megtelt, ezért az édesapám önként lemond a helyeinkről egy csapat Barátságos javára. Liftezés helyett gyalog megyünk fel a lépcsőn, vakon követve őt. Ezzel példát mutatunk csoporttársainknak, s hármunkat hamarosan

tömegesen vesznek körül a szürke ruhások, akik a félhomályban felfelé igyekeznek a cement lépcsőfokokon. Az övékéhez igazítom a lépteimet. Az egyenletes lábdobogás zaja lüktet a fülemben, s a körülöttem lévő emberek egyformasága elhiteti velem, hogy ezt a csoportot is választhatnám. Megtehetném, hogy a magamévá teszem az Önfeláldozók kaptárgondolkodását, miközben innen kifelé mutató terveket szövögetek.

Idővel azonban fájni kezd a lábam, és nehezemre esik a levegővétel, s ettől ismét önmagamra figyelek. Összesen húsz lépcsősort kell megmásznunk ahhoz, hogy felérjünk a választási ünnepség helyszínére.

A papám kinyitja és tartja az ajtót a huszadik emeleten. Úgy áll ott, mint egy őrszem, miközben minden egyes Önfeláldozó elhalad mellette. Megvárnám, de a tömeg magával sodor előre, ki a lépcsőházból, majd be egy helyiségbe, ahol olyan döntést kell hoznom, amely egész életemre szól.

A termet koncentrikus körök mentén rendezték be. A különböző csoportokhoz tartozó tizenhat évesek a helyiség falai mentén állnak. Még nem neveznek csoporttagoknak bennünket. A mai döntésünkkel felavatottakká válunk, teljes jogú tagokká pedig azután, hogy sikeresen végigcsináltuk a beavatásunkat.

Ábécérendben sorakozunk fel vezetéknevünk szerint, amelyről ma akár meg is válhatunk. Én Caleb és egy pirospozsgás arcú, sárga ruhát viselő Barátságos lány, Danielle Pohler között állok.

A következő körben a széksorokban a családtagjaink foglalnak helyet öt szektorban, ki-ki a maga csoportjának megfelelő helyen. Nem jön el minden csoport valamennyi tagja

a választási ünnepségre, de így is elegen vannak ahhoz, hogy hatalmas tömegnek lássuk őket.

A szertartás megszervezéséért egymást évről évre váltva felelősek a csoportok. Az idén az Önfeláldozók a szervezők. Marcus fogja elmondani a bevezetőt, és ő olvassa fel a neveket is, fordított ábécérendben. Caleb tehát korábban mondja majd ki a döntését, mint én.

Az utolsó körben öt fémtál van: olyan nagyok, hogy teljes egészében belefférnék bármelyikbe, ha összegömbölyödöm. Mindegyikben olyan anyag van, amely valamelyik csoportot jelképezi: a szürke kövek az Önfeláldozókat, a víz a Művelteket, a föld a Barátságosakat, az égő szén a Bátrakat és az üveg az Őszintéket.

Amikor Marcus kimondja a nevemet, odamegyek majd a három kör közepére. Nem fogok beszélni. Egy kést nyújt felém. Azzal megvágom a kezemet, s a véremet annak a csoportnak az edényébe csorgatom, amelyet választok magamnak.

A vérem a kövekre csorog. Vagy sisteregve hull a szénre. Mielőtt helyet foglalnának, a szüleim odaállnak Caleb és énelém. A papám homlokon csókol, Calebet pedig vigyorogva vállon veregeti.

– Hamarosan találkozunk – mondja neki. Szemernyi kétség nélkül.

A mamánk engem ölel meg, és ettől szinte az a kevéske elszántság is elmúlik, ami még megmaradt bennem. Összeszorítom a fogamat, és a mennyezetet bámulom, ahol gömb alakú lampionok lógnak, kék fényben fürdetve a helyiséget. Hosszú időnek tűnik, amíg magához ölelve tart,

még azután is, hogy én már leengedtem a karomat. Mielőtt ellép mellőlem, elfordítja a fejét, és a fülembe súgja:

– Szeretlek. Mindentől függetlenül.

A homlokomat ráncolva nézem a hátát, amint távolodik. Tisztában van vele, hogy mit tehetek. Tudnia kell róla, különben nem érezte volna szükségét annak, hogy ezt mondja. Caleb megragadja a kezemet, és olyan erősen szorítja a tenyeremet, hogy az már fáj, mégsem engedem el. Legutóbb a nagybátyánk temetésén fogtuk egymás kezét, miközben a papánk sírt. Szükségük van egymás erejére most – ahogyan akkor is.

A teremben lassan kialakul a rend. Nekem most a Bátrakat kellene figyelnem, hogy minél többet megtudjak róluk, amit csak lehet. Ehelyett a termet megvilágító lampionokat bámulom; igyekszem belefeledkezni kék fényükbe.

Marcus feláll a pódiumra, amely a Műveltek és a Bátrak között van, majd megköszörüli a torkát a mikrofonba.

– Isten hozott – mondja. – Isten hozott mindenkit a választási ünnepségre. Üdvözlöm önöket azon a napon, amikor őseink demokratikus filozófiáját ünnepeljük, amely biztosítja számunkra a jogot, hogy ki-ki eldöntse, miként akar élni ebben a világban.

Vagyis válasszon az öt előre meghatározott mód közül, teszem hozzá gondolatban. Olyan erősen szorítom Caleb ujjait, mint ő az enyéimet.

– A mi gyermekeink tizenhat évesek lettek. Ott állnak a felnőtté válás küszöbén, és most rajtuk a sor, hogy eldöntsék, miféle emberek lesznek. – Marcus ünnepélyes hangon beszél, minden egyes szót ugyanolyan hangsúllyal ejtve ki. – Évtizedekkel ezelőtt az őseink rájöttek, hogy nem a politikai

ideológia, nem a vallási meggyőződés és nem is a nacionalizmus okolható a világban dúló háborúkért. Megállapították, hogy az ok az emberek személyiségében rejlik – az emberiségnek a rosszra való hajlamában, annak bármilyen megjelenési formájáról legyen is szó. Csoportokat hoztak létre abból a célból, hogy az emberekből kiirtsák azokat a tulajdonságokat, amelyeket a világban uralkodó fejetlenség okának véltek.

Tekintetem a terem közepén álló tálakra vándorol. Mit gondoljak erről? Nem tudom. Nem tudom, nem tudom.

– A Barátságos csoportot azok hozták létre, akik az agressziót okolták.

A Barátságosak egymásra mosolyognak. Kényelmes, piros vagy sárga színű az öltözékük. Valahányszor csak látom őket, kedvesnek, szeretetteljesnek és szabadnak tűnnek. Ennek ellenére sohasem merült fel bennem, hogy hozzájuk csatlakozzam.

– Azok, akik a tudatlanságban látták az okot, megalapították a Műveltek csoportját.

A Műveltekhez való csatlakozás kizárása volt az egyetlen könnyű része a döntésemnek.

– A kétszínűséget okoló emberek pedig létrehozták az Őszinték csoportját.

Sohasem kedveltem őket.

– Akik az önzést okolták, megalapították az Önfeláldozók csoportját.

Igen, én is az önzést okolom.

– És akik a gyávaságot hibáztatták, létrehozták a Bátrakét.

Csakhogy én nem vagyok elég önzetlen. Tizenhat éve próbálkozom vele, de nem tudok eléggé azzá válni.

Elzsibbad a lábam, mintha teljesen kiszállt volna belőle az élet, és azon tűnődöm, hogyan leszek képes lábra állni, amikor felolvassák a nevemet.

– Az öt csoport egymással együttműködve sok éve már békében él. Mindegyik a társadalom más és más szektorát képviseli. Az Önfeláldozók töltik be az önzetlen vezetők munkakörét a kormányban, az Őszinte csoportból megbízható és józan gondolkodású jogászvezetők kerültek ki, a Művelteknek köszönhettük az intelligens tanárokat és kutatókat, a Bátrak pedig gondoskodtak a védelmünkről a külső és belső fenyegetésekkel szemben egyaránt. Ám az egyes csoportok hatósugara nem korlátozódik ezekre a területekre. Sokkal többet nyújtunk egymásnak, mint ezt méltóképpen megfogalmazhatnánk. A saját csoportjában ki-ki megtalálja az élete értelmét, célját: magát az életet.

Arra a jelmondatra gondolok, amelyet a csoporttörténelem-tankönyvemben olvastam. „A csoport számít, és nem a család," Fontosabb, mint a családunk. A csoporthoz tartozunk igazán. Lehet ez igaz és helyes?

Marcus hozzáteszi:

– Csoportok nélkül nem maradnánk fenn.

A szavait követő csend súlyosabb, mint más szünetek. A legrosszabb félelmünktől súlyos, amely erősebb, mint a halálfélelem: hogy egyik csoporthoz sem tartozhatunk.

Marcus folytatja:

– Éppen ezért boldog ünnep ez a nap. Olyan alkalom, amikor új felavatottakkal gazdagodunk, akik velünk együtt fognak fáradozni egy jobb társadalomért és egy jobb világért.

Tapshullám követi, amely azonban visszafogottnak tűnik. Igyekszem teljesen mozdulatlanul állni, mert ha összeszorítom

a térdeimet és megfeszítem a testemet, akkor nem remegek. Marcus ezután felolvassa a keresztneveket, de képtelen vagyok megkülönböztetni egyik szótagot a másiktól. Honnan fogom tudni, hogy engem szólít?

A tizenhat évesek egyenként lépnek ki a sorból, majd a terem közepéhez mennek. A lány, aki elsőként dönthet, a Barátságosakat választja – ugyanazt a csoportot, amelyben eddig élt. Figyelem, ahogyan vércseppjei a földre hullnak, a lány pedig magányosan áll csoportja tagjainak székei mögött.

A helyiségben állandó a mozgás. Újabb név csendül fel, és a következő egy új kést választ, majd újabb döntés hangzik el. A felavatandók többségét felismerem, de nem hinném, hogy ők is azonosítanak engem.

– James Tucker – mondja Marcus.

James Tucker elsőként indul el a Bátrak közül a tálak felé. Megbotlik, a karját kinyújtja, így sikerül megtartania az egyensúlyát, és nem esik el. Elvörösödik az arca, és sietve lépked a terem közepe felé. Amikor odaér és megáll, előbb a Bátrak táljára, majd az Őszintékére néz – a narancssárga lángokra, amelyek másodpercről másodpercre egyre magasabbra csapnak, s az üvegre, amelyben a kék fény tükröződik.

Marcus odanyújtja neki a kést. James nagy levegőt vesz – látom megemelkedni a mellkasát –, majd miután kifújta a levegőt, elfogadja a kést. Azután egyetlen mozdulattal végighúzza a tenyerén, és oldalra tartva kinyújtja a karját. A vére az üvegre csöppen. Ő az első közülünk, aki csoportot váltott. Az első csoportcsere. A Bátrak soraiból moraj hallatszik, én pedig a földre szegezem a tekintetemet.

Ők mostantól fogva árulónak tartják Jamest. Másfél hét múlva, a látogatási napon a Bátrakhoz tartozó családja meglátogathatná majd őt az új csoportban, de nem fogják ezt tenni, mert elhagyta őket. A hiánya kísérteni fogja őket a folyosókon, és olyan űr marad utána, amelyet nem tudnak majd kitölteni. És ahogy telik-múlik az idő, a lyuk fokozatosan eltűnik, mint amikor eltávolítják valakinek egy szervét, az így keletkezett űr pedig fokozatosan megtelik testnedvekkel. Az emberek képtelenek sokáig elviselni az ürességet.

– Caleb Prior – mondja Marcus.

Caleb még egyszer utoljára megszorítja a kezemet, majd elindul, s közben hosszú pillantást vet rám a válla fölött. Figyelem a lábát, miközben a terem közepe felé tart, s a kezét, amellyel határozottan veszi át a kést Marcustól. A pengét gyakorlott mozdulattal beleszúrja a másik kezébe. Azután áll, a tenyerével felfogja a vért. Ajkai megfeszülnek.

Kifújja a levegőt. Aztán beszívja. És a Műveltek tálja fölé tartja a kezét. A vére a vízbe csöpög, vörösre színezve azt. Hallom, hogy az addigi moraj felháborodott kiáltásokká erősödik. Már-már képtelen vagyok tiszta fejjel gondolkodni. A bátyám, az én önzetlen testvérem csoportot váltott? A fivérem, aki Önfeláldozónak született, mostantól *Művelt* lesz?

Amikor behunyom a szememet, magam előtt látom a könyvkupacot Caleb íróasztalán, és eszembe jut, hogy remegő kezét a térde közé szorította az alkalmassági vizsga után. Miért nem jöttem rá, hogy amikor tegnap azt tanácsolta nekem, magamra is gondoljak, ez valójában önmagának is szólt? Pásztázom a Műveltek szektorát. Elégedetten mosolyognak, és bökdösik egymást. A rendes körülmények között higgadt Önfeláldozók feszülten suttogva beszélgetnek egymásai, és a

teremben velük szemközt lévő csoportot figyelik. Az ellenségeinkké váltak.

– Bocsássanak meg! – szólal meg Marcus, de a tömeg nem hallja. Ezért elkiáltja magát: – Csendet kérek!

Csend támad a teremben. Csak egy csengő hangot hallok. Elhangzik a nevem, és egyfajta remegés hajt előre. Félúton a tálak felé már biztos vagyok abban, hogy az Önfeláldozókét fogom választani. Lelki szememmel látom önmagamat. Látom, hogy felnőtt nőként az Önfeláldozók viseletében járok, feleségül megyek Susan bátyjához, Roberthez, és önkéntesként dolgozom hétvégenként. A hétköznapok rutinja békével tölt el, a csendes éjszakákat a kandalló előtt töltjük. Érzem a bizonyosságot, hogy biztonságban leszek, és ha még nem is vagyok elég jó ember, jobbá válok, mint amilyen most vagyok. És most jövök rá, hogy cseng a fülem.

Calebre nézek, aki most már a Műveltek mögött áll. Ő is rám néz, és alig láthatóan biccent, mintha tudná, mire gondolok, és egyetértene vele. Tétován lépdelek tovább. Ha Caleb nem volt alkalmas arra, hogy Önfeláldozó legyen, akkor hogyan lehetnék én az? De miféle választási lehetőségem van most, hogy ő elhagyott bennünket, és én vagyok az egyetlen gyerek a családban, aki maradhat? Caleb nem hagyott más választást nekem.

Összeszorítom a fogaimat. Én leszek az a gyermek, aki marad. Ezt kell tennem a szüleim érdekében. Muszáj megtennem.

Marcus felém nyújtja a kést. A szemébe nézek – furcsa, sötétkék színű –, és elveszem tőle. Ő bólint, én pedig a tálak felé fordulok. A Bátraké a tűzzel és az Önfeláldozóké a kövekkel tőlem balra áll: az egyik közvetlenül előttem van, a

másik pedig mögöttem. A jobb kezemmel fogom meg a kést, és a tenyeremhez érintem a pengéjét. Összeszorítom a fogamat, és végighúzom rajta az élét. Fáj, de alig veszek tudomást róla. Mindkét kezemet a mellkasomhoz tartom, és a következő kilégzéskor remegés fut végig rajtam.

Kinyitom a szememet, és kinyújtom a karomat. A vérem a két tál között a szőnyegre csöpög. Azután eláll a lélegzetem – előrenyújtom a kezemet, és a vérem sisteregve hull az izzó széndarabokra.

Önző vagyok. És bátor.

HATODIK FEJEZET

A szememet a padlóra szegezem, és odaállok a Bátornak született felavatottak közé, akik úgy döntöttek, a saját csoportjukban maradnak. Magasabbak nálam, olyannyira, hogy amikor felemelem a fejemet, fekete ruhás alakjuknak épp a vállát látom. Amikor az utolsó jelölt, egy lány is kiválasztotta a csoportját – a Barátságosakét –, eljött az idő, hogy távozzunk. A Bátrak mennek ki a kijáraton elsőként. Elhaladok a szürke ruhás férfiak és nők között, akik az eddigi csoportom voltak, és céltudatosan bámulom valakinek a tarkóját.

Csakhogy látnom kell még egyszer a szüleimet. Az utolsó pillanatban hátrapillantok rájuk, mielőtt elhagynám a csoportot, de meg is bánom. Pillantásom a papám perzselő, vádaskodó tekintetével találkozik. Olyan érzésem támad, mintha fel akarna gyújtani a nézésével, hogy megbüntessen azért, amit tettem, és kis híján elsírom magam.

A mamám azonban mosolyogva áll mellette. A mögöttem sorakozó emberek tovább tolnak maguk előtt. Eltávolodom a családomtól, akik az utolsók között fognak távozni. Lehet, hogy itt is maradnak: összerakják a székeket, és elmossák az edényeket. Ide-oda forgatom a fejemet, hátha látom Calebet mögöttünk, a Műveltek tömegében. Ott áll a

többi felavatott között, épp kezet fog egy másik csoportváltóval, egy fiúval, aki eddig az Őszintékhez tartozott. Könnyedén mosolyog, de ez akkor is árulásnak minősül. Görcsbe rándul a gyomrom, és elfordulok. Ha ez ilyen könnyen megy neki, akkor talán nekem sem kellene nehezemre esnie.

A tőlem balra álló fiúra pillantok, aki eddig a Műveltek közé tartozott. Most olyan sápadt és feszült, mint amilyennek nekem kellene lennem. Egész idő alatt azon idegeskedtem, hogy melyik csoportot válasszam, de egy pillanatig se gondoltam arra, mi lesz velem, ha a Bátrak mellett döntök. Mi vár majd rám a Bátrak központjában?

A Bátrak tömege a lépcsőhöz vezet bennünket, nem pedig a liftekhez. Eddig azt hittem, csak az Önfeláldozók használják a lépcsőket.

És ekkor mindenki futásnak ered. Lármáznak – kiáltásokat és nevetést hallok körülöttem, majd soktucatnyi láb eltérő ritmusú dobogását. A Bátrak esetében nem önzetlen gesztus a lépcsőn való közlekedés, hanem egy féktelen akció.

– Mi a fene folyik itt? – kiáltja a mellettem lévő fiú. Csak rázom a fejemet, és futok tovább. Kifulladok, mire az első emeletre érünk, ahol a Bátrak átpréselik magukat a kijáraton.

Odakint csípős a levegő, és hideg van. Az eget narancs- sárgára festi a lemenő nap, mely visszatükröződik a Központ fekete üvegéről.

A Bátrak szétszóródnak az utcán, én pedig vágtázni kezdek, hogy lépést tartsak a tömeg sereghajtóival. Elmúlik a zavarom futás közben. Rég nem kellett futnom sehová. Az Önfeláldozás semmit sem enged meg, ami pusztán a saját megelégedésünket szolgálja, márpedig ez pontosan az: perzsel a tüdőm, fájnak az

izmaim, a vágtázás színtiszta örömöt jelent számomra. Követem a Bátrakat végig az utcán. Miután befordulunk a sarkon, ismerős zajt hallok: a vonat dudálását.

– Jaj, ne! – dünnyögi a Művelt fiú. – Most fel kell ugornunk rá?

– Igen – felelem zihálva.

Most jól jön, hogy olyan sokszor figyeltem az iskolába érkező Bátrakat. A tömeg hosszú sorba fejlődik. A vonat felénk siklik az acélsíneken, villogó reflektorral, hangos dudálással. Mindegyik ajtó nyitva van, arra várva, hogy a Bátrak egyenként felszálljanak a szerelvényre. És ezt is teszik, kisebb csapatokra oszolva. A végére maradnak az újonnan felavatottak. A Bátornak születettek már hozzászoktak ehhez, így egy másodperc múlva már csak a csoportváltók vannak hátra.

Előrelépek néhány társammal együtt. Kocogni kezdünk. Néhány lépés erejéig futunk a vonat egyik kocsija mellett, aztán oldalirányba elvetődünk, hogy felhúzódzkodjunk. Alacsonyabb és gyöngébb is vagyok néhányuknál, ezért nem tudom segítség nélkül felhúzni magam a kocsiba. Az ajtó melletti külső fogantyúba kapaszkodom, s a vállammal nekicsapódom a vagonnak. Remeg a kezem. Végül egy Őszinte lány segít rajtam bentről. Megragadja a kezemet, és magával húz. Levegő után kapkodva köszönöm meg neki.

Kiáltást hallok, és hátranézek. Egy alacsony, vörös hajú Művelt fiú erőteljes karcsapásokkal futva próbálja utolérni a vonatot. Az ajtó mellől egy Művelt lány kinyújtja a karját, hogy megfogja a fiú kezét. Nyújtózkodik utána, de a fiú túlságosan lemaradt már. Térdre esik a másik vágány mellett,

miközben a vonatunk elhúz mellette. Azután két kezébe hajtja a fejét.

Nyugtalanító érzés fog el. A fiú ezzel megbukott a Bátrak beavatásán. Csoportnélkülivé vált. És ez bármelyik pillanatban megtörténhet.

– Jól vagy? – kérdezi aggódva az Őszinte lány, aki segített nekem. Magas, sötétbarna bőrű, és rövid hajú. Csinos. Bólintok.

– Christina vagyok – mondja, és felém nyújtja a kezét. Rég nem fogtam kezet senkivel. Az Önfeláldozók főhajtással szokták üdvözölni egymást, ami a tisztelet jele. Bizonytalanul megfogom a lány kezét, és kétszer megrázom, remélve, hogy nem szorítottam meg túlságosan erősen, de nem is lagymatag a fogásom.

– Beatrice – mondom.

– Tudod, hová megyünk? – Kiabálnia kell az erős huzat miatt, ami egyre jobban süvít a nyitott ajtókon át, miközben a vonat sebessége minden másodperccel nő. Leülök. Minél közelebb vagyok a padlóhoz, annál könnyebb megtartanom az egyensúlyomat. A lány a szemöldökét felvonva néz rám.

– A gyorsvonatnak velejárója a szél – mondom. – A huzat pedig kiröpíthet. Ülj le te is!

Christina odatelepszik mellém, majd hátrébb csúszik, hogy nekitámaszkodhasson a falnak.

– Azt hiszem, a Bátrak központjába visznek bennünket – mondom. – De fogalmam sincs róla, hogy az hol lehet.

– Tudhatja ezt valaki? – Christina megrázza a fejét, és nevet.

– Olyan, mintha egy föld alatti üregből vagy valami hasonló helyről bújtak volna elő.

A huzat végigsüvít a kocsin. A többi csoportváltót megcsapja a szélroham, és elesnek, egymás hegyén-hátán kötve ki. Figyelem Christinát, aki nevet ezen, de hallani nem hallom a hangját. Sikerül elmosolyodnom.

Az üvegépületekről a bal vállam fölé verődik vissza a lemenő nap narancssárga fénye. Halványan látom a szürke házak tömegét, ahol eddig az otthonom volt.

Ma este Caleben lenne a sor, hogy vacsorát készítsen. Ki fog főzni helyette? A mamám vagy a papám? És mit fognak találni, amikor kipakolják a szobáját? Gondolom, hogy könyvek vannak bepréselve a ruhásszekrény meg a fal közé, és a matraca alá is rejtett belőlük. A Műveltekre jellemző tudásszomj arra késztette, hogy minden rejtekhelyet megtöltsön velük. Lehet, hogy mindig is tudta: a Műveltek csoportját fogja választani? És ha így volt, akkor miért nem tűnt fel ez nekem? Milyen ügyesen színészkedett! A gondolattól a hányinger kerülget, mert bár én is elhagytam a szüleimet, én legalább nem voltam jó a színlelésben. Mindannyian tudták rólam, hogy nem vagyok önzetlen.

Behunyom a szemem, és magam elé képzelem a mamámat és a papámat, amint szótlanul ülnek a vacsoraasztal mellett. Vajon az önzetlenség váratlan hulláma szorítja össze a torkom, amikor rájuk gondolok? Vagy épp ellenkezőleg: az önzésé, mert tudom, hogy soha többé nem leszek a lányuk?

***

– Kiugrálnak!

Felemelem a fejemet. Fáj a nyakam. Legalább fél órája ülök így, a hátamat a falnak támasztva, összegömbölyödve, s

hallgatva a szél süvítését, bámulva a várost, amely elmosódottnak látszik, miközben magunk mögött hagyjuk. Előrébb csúszom. A vonat lassított az utóbbi néhány percben, és látom, hogy igaza van a fiúnak, aki az imént kiáltott: az előttünk lévő kocsikban utazó Bátrak kiugrálnak az ajtón, amikor a vonat elhalad egy háztető mellett. A magasvasút vágányai hét emelet magasságban futnak.

A hányinger kerülget a gondolattól, hogy kiugorjam a mozgó vonatból egy háztetőre, abban a tudatban, hogy jelentős távolság van a vágányunk és a tető pereme között. Feltápászkodom, és a kocsi másik oldalára botorkálok, ahol sorban áll a többi csoportváltó.

– Akkor nekünk is ki kell ugornunk – mondja egy Őszinte lány. Nagy orra van és szabálytalan fogsora.

– Remek – mondja egy Őszinte fiú. – Mert ennek aztán tökéletes értelme van, Molly. Leugorni egy vonatról egy tetőre.

– Valami ilyesmire vállalkoztunk, Peter – érvel a lány.

– Márpedig én nem fogok kiugrani – jelenti ki egy Barátságos fiú mögöttem. Kreolos a bőre, és barna inget visel –

ő az egyetlen, aki a Barátságosak közül került át ide. Arca fénylőn csillog a könnyeitől.

– Meg kell tenned – mondja Christina. – Különben megbuktál. Na gyerünk már, nem lesz semmi baj.

– Nem, én nem ugrom. Inkább maradjak csoport nélkül, mint hogy meghaljak! – A Barátságos fiú megrázza a fejét. A hangjából ítélve pánikban van. Egyre csak rázza a fejét, és a tetőt bámulja, amihez minden másodperccel közelebb kerülünk.

Nem értek egyet vele. Én inkább meghalnék, mint hogy olyan üressé váljak, mint a csoportnélküliek.

– Nem kényszerítheted – szólalok meg Christinára pillantva. Barna szeme tágra nyílik, a száját összepréseli, olyan erővel, hogy megváltozik a színe. Odanyújtja nekem a kezét.

– Fogd meg! – mondja. A szemöldökömet felvonva nézem a kezét, épp azt akarom mondani, hogy nincs szükségem segítségre, de akkor hozzáteszi: – Képtelen lennék megtenni... hacsak nincs valaki, aki magával húz.

Megfogom a kezét, és odaállunk a vagon szélére. Amikor elhaladunk a tető mellett, számolok:

– Egy... kettő...*három!*

Háromra kivetjük magunkat a kocsiból. Súlytalan pillanat ez, és amikor a lábam szilárd felülethez vágódik, fájdalom hasít a sípcsontomba. A földet éréskor elterülök a háztetőn, az arcom alatt sódert érzek. Elengedem Christina kezét. Nevet.

– Ez klassz volt – mondja.

Christina nem fog kilógni az izgalmat kereső Bátrak sorából. Lesöpröm az arcomhoz tapadt kavicsokat. A Barátságos fiú kivételével az összes felavatott kiugrott a tetőre, változó sikerrel. Molly, a szabálytalan fogsorú Őszinte lány most a bokáját fogva sziszeg. Peter, a fényes hajú Őszinte fiú pedig büszkén vigyorog – ő biztosan a talpára esett.

Ekkor sikoltást hallok. Elfordítom a fejemet, keresem a hang forrását. Egy Bátor lány áll a tető peremén, és a mélybe bámulva sikoltozik. A mögötte álló Bátor fiú átkarolja a derekát, nehogy lezuhanjon.

– Rita – csitítgatja. – Rita, nyugodj meg! Rita... Odaállok a tető peremére, és lenézek. Egy holttest fekszik az alattunk lévő járdán. Egy lányé, akinek keze-lába furcsa szögben hajlik meg, haja legyezőként terül szét a feje körül. Felfordul a gyomrom, és inkább a vasúti vágányokat nézem.

Nem sikerült mindenkinek. Még a Bátrak sincsenek biztonságban.

Rita zokogva ereszkedik térdre. Elfordulok.

Minél tovább nézem őt, annál jobban kerülget a sírás. Márpedig nem sírhatom el magam ezek előtt az emberek előtt. Azt mondom magamnak, amilyen közömbösen csak tudom, hogy itt ez a dolgok rendje. Veszélyes feladatokra vállalkozunk, és az emberek meghalhatnak. Vannak, akik meghalnak, mi pedig belefogunk a következő veszélyes vállalkozásba. Minél hamarabb megtanulom a leckét, annál jobbak lesznek az esélyeim a túlélési beavatáson.

Már nem vagyok biztos abban, hogy túl fogom élni a túlélési beavatásomat.

Azt mondogatom magamban, hogy háromig számolok, és továbbmegyek. *Egy.* Magam előtt látom a járdára zuhant lány holttestét, és remegés fog el. *Kettő.* Hallom Rita zokogását és a mögötte álló fiú halkan duruzsoló győzködését. *Három.*

Összeszorítom a számat. Távolodni kezdek Ritától és a tető peremétől.

Fáj a könyököm. Feltűröm az ingem ujját, hogy megnézzem. Közben remeg a kezem. Egy részen lehorzsoltam a bőrömet, de nem vérzik.

– Ó. Ez ám a botrány! Egy Szerencsétlen, aki meztelenkedik mások előtt.

Felemelem a fejemet. Szerencsétlennek nevezik hétköznapi szóhasználattal az Önfeláldozókat, és itt én vagyok az egyetlen közülük. Peter önelégülten vigyorogva rám mutat. Nevetést hallok. Forróság önti el az arcomat, és leengedem az ingujjamat.

– Idehallgassatok! Max vagyok. Én vezetem az új csoportotokat – kiabálja egy férfi a tető túlsó végén. Idősebb a többieknél, sötét bőrét mély ráncok barázdálják, a haja őszes a halántékánál. És úgy áll a párkányzat szélén, mintha az egy járda lenne. Mintha nem is az imént zuhant volna le onnan valaki, aki szörnyethalt.

– Többemeletnyire tőlünk, a mélyben van a központunk bejárata. Aki nem képes összeszedni a bátorságát, hogy leugorjon, az nem való közénk. A felavatottainké az elsőség joga.

– Azt akarjátok, hogy ugorjunk le egy párkányról? – kérdezi egy Művelt lány. Mindössze néhány centiméterrel magasabb nálam, a haja fakóbarna, az ajkai nagyok. A szája tátva maradt. Nem tudom, miért döbbent meg ettől.

– Igen – feleli Max. Látszik rajta, hogy élvezi a helyzetet.

– Van odalent víz – vagy valami más?

– Ki tudja? – Max felvonja a szemöldökét.

A felavatottak előtt kettéválik a tömeg, széles sávot hagyva a számunkra. Körülnézek. Senkin sem látom, hogy szeretne mielőbb leugorni az épület tetejéről. Tekintetük sokfelé szegeződik, csak Maxre nem. Vannak, akik kisebb sebeiket ápolgatják, vagy a sódert veregetik le a ruhájukról. Peterre pillantok. Ő épp a körmét tisztogatja. Igyekszik fesztelennek látszani.

Önérzetes vagyok. Egy napon még bajba fogok jutni emiatt, de ma bátorrá tesz. Elindulok a párkány felé, és közben kuncogást hallok a hátam mögött.

Max oldalra lép, utat engedve nekem. Odamegyek a peremhez, és lenézek. A szél cibálja a ruhámat, csattogtatja a szövetet. Az épület, amelyen állok, egy tér egyik oldalát

alkotja, három másikkal közösen. A tér közepén hatalmas lyuk éktelenkedik a betonban. Azt nem látom, hogy mi van az alján. Ez egy megfélemlítési taktika. Biztonságosan fogok földet érni. Ez a tudat az egyetlen támpont, amely segít abban, hogy kilépjek a peremre. Vacog a fogam. Most már nem hátrálhatok meg. Nem visszakozhatok, mert mindenki mögöttem arra tippel, hogy kudarcot vallok. A kezem az ingem gallérját babrálja. Megtalálom a gombot, amellyel hozzárögzíthetem. Néhány próbálkozás után sikerül kigombolkoznom a gallértól a szegélyig, és lefejtem az inget a vállamról.

Szürke pólót viselek alatta. Jobban feszül rajtam, mint bármelyik más ruhadarabom, és soha, senki sem látott még benne. Az ingemet gombóccá gyűröm, majd hátrapillantok Peterre. Fogamat összeszorítva tiszta erőből hozzávágom az ingemet. Épp mellkason találom vele. Meredten néz rám. Fütyülést és kiáltásokat hallok a hátam mögül.

Még egyszer megnézem a lyukat. Fehér karomon feláll a szőr, a gyomrom háborogni kezd. Ha most nem teszem meg, akkor sohasem leszek képes rá. Nagyot nyelek.

Nem gondolkodom. Csak behajlítom a térdemet, és ugrom. A levegő süvít a fülem mellett, miközben egyre közeledik felém a föld, amelyet mind nagyobbnak és nagyobbnak látok – vagy én közeledem a föld felé. A szívem olyan hevesen ver, hogy az már fáj. Testem minden egyes izma megfeszül, mintha a zuhanás ereje kiszippantaná a gyomromat. A lyuk körülölel. Zuhanok a sötétségbe.

Valami keményhez csapódom. Behajlik alattam, és átfogja a testemet. A becsapódás erejétől kiszalad belőlem a szusz, és zihálva kapkodok levegő után. Fáj minden végtagom.

Egy háló. Egy háló feszül a lyuk mélyén. Felnézek az épületre és elnevetem magam. Félig-meddig a megkönnyebbüléstől, félig hisztérikusan. Remeg a testem, kezemet rátapasztom az arcomra. Az imént levetettem magam egy tetőről.

Ismét szilárd talajt kell éreznem a lábam alatt. Látom, hogy kinyúlik értem néhány kéz a háló széle felől, úgyhogy megragadom az elsőt, és odahúzom magam. Lefordulok a hálóról, de arccal ráesnék a fapadlóra, ha az illető nem kapna el.

Ez a személy egy fiatalember. Az övé a kéz, amelybe belekapaszkodtam. Vékony a felső ajka, és telt az alsó. A szeme olyan mélyen ül, hogy a szempillái a szemöldöke alatti bőrhöz érnek. Az írisze sötétkék: álmodozó, alvó, várakozó. Kezével megragadja a karomat, de elengedi abban a pillanatban, hogy felállok.

– Köszönöm – mondom neki.

A talaj fölött tíz láb magasságig emelkedő emelvényen állunk. Körülöttünk egy nyitott, barlangszerű tér.

– Nem hiszem el – mondja egy hang a háta mögül. Egy sötét hajú lány hangja ez, aki három ezüstkarikát visel a jobb szemöldökében.

Kajánul vigyorog rám.

– Egy Szerencsétlen, aki elsőként ugrik le? Ilyet még nem is hallottam.

– Nem véletlenül hagyta ott őket, Lauren – mondja a fiatalember. Mély hangja van, csak úgy zeng. – Hogy hívnak?

– Ühm… – nem tudom, miért habozom. Csakhogy a „Beatrice" már nem hangzik helyénvalónak.

– Gondolkodj el rajta! – mondja a fiatalember halvány mosolyra húzódó szájjal. – Nem választhatsz még egyszer. Egy új hely és egy új név. Itt újra kitalálhatom önmagamat.

– Tris – felelem határozottan.

– Tris – ismétli el Lauren vigyorogva. – Akkor jelentsd be, Négyes!

A fiatalember – Négyes – hátrapillant, és elkiáltja magát.

– Az első ugró: Tris!

Amikor a szemem hozzászokik a sötétséghez, hatalmas tömeg rajzolódik ki előttem. Éljeneznek, és a levegőbe öklöznek, azután a következő ugró is megérkezik a hálóba. Mindvégig sikolt zuhanás közben. Christina az. Először mindenki nevet rajta, de a nevetést újabb éljenzés követi. Négyes a hátamra teszi a kezét, és azt mondja:

– Üdvözlünk a Bátrak között.

HETEDIK FEJEZET

Amikor az összes felavatott szilárd talajt tudhat már a lába alatt, Lauren és Négyes egy szűk alagúton vezetnek végig bennünket. Falai kőből épültek, a mennyezete ferde síkú. Úgy érzem, mintha egyenesen a Föld gyomra felé haladnánk, egyre mélyebbre hatolva. Csak egy-egy hosszú szakasz után van világítás az alagútban, s amikor a gyér fényű lámpák között a sötétben lépdelünk, mindig elfog a félelem, hogy eltévedtem, egészen addig, míg valakinek a válla neki nem ütközik az enyémnek. A fények körébe érve ismét biztonságban érzem magam.

Az előttem haladó Művelt fiú váratlanul megtorpan, én pedig nekiütközöm, orromat a vállába verve. Hátratántorodik, én pedig az orromhoz kapok, miközben felocsúdok. A tömeg egy emberként fékez le, s mindhárom vezetőnk ott áll előttünk, karjukat összefonva a mellkasukon.

– Ez az a hely, ahol elválnak útjaink – jelenti be Lauren. -A Bátornak született felavatottak velem jönnek. Gondolom, nektek nincs szükségetek arra, hogy végigvezessünk benneteket ezen a helyen.

Lauren elmosolyodik, és int a Bátornak született felavatottak felé, akik különválnak a többiektől, és eltűnnek a sötétben.

Látom még, ahogy a sereghajtó sarkát megvilágítja a lány, majd azokat figyelem, akik itt maradtak velünk. A felavatottak többsége Bátornak született, így mindössze kilencen vagyunk. Persze, én vagyok az egyetlen, aki Önfeláldozó volt eddig, és egy sincs, aki a Barátságosakat hagyta el a Bátrakért. A többiek a Műveltek és – meglepő módon – az Őszinték közül jöttek. Nagy bátorságra lehet szükség ahhoz, hogy valaki mindig őszinte legyen. Én nem lennék képes erre.

Most Négyes szólít meg bennünket.

– Én többnyire a vezérlőteremben dolgozom, de a következő néhány héten én leszek az oktatótok – mondja. – Négyes a nevem.

– Négyes? – kérdezi Christina. – Mint a szám?

– Igen – feleli Négyes. – Valami baj van talán ezzel?

– Nincsen.

– Akkor jó. Most a Kútba megyünk, amelyet egy napon még meg fogtok szeretni. Ez...

Christina vihog.

– A Kútba? Milyen találó név!

Négyes odamegy Christinához, és egészen közel hajol az arcához. Szemét résnyire húzza, s egy ideig csak nézi a lányt.

– Hogy hívnak? – kérdezi halkan.

– Christinának – feleli ő halkan.

– Nos, Christina, tudod, ha beértem volna a nagyszájú Őszintékkel, akkor az ő csoportjukhoz csatlakoztam volna – sziszegi Négyes. – Az első lecke, amit meg fogsz tanulni tőlem, az, hogy befogod a szádat. Megértetted?

Christina bólint.

Négyes elindul az alagút végét jelző árnyék felé. A felavatottak csapata csöndben követi.

– Micsoda alak! – dünnyögi Christina.

– Úgy látom, nem szereti, ha nevetnek rajta – válaszolom.

Valószínűleg bölcsen tesszük, ha óvatosak vagyunk Négyessel, állapítom meg. Az emelvényen nyugodtnak láttam, de *van* valami a nyugalmában, ami most nyugtalansággal tölt el.

Négyes belöki egy dupla ajtó két szárnyát, s ezen át jutunk be az általa Kútnak nevezett helyre.

– Ó! – mondja Christina. – Most már értem.

A „Kút" egy föld alatti barlang, amely olyan tágas, hogy nem látni a végét innen, az aljából, ahol állok. Érdes sziklafalak tornyosulnak a fejem fölött többemeletnyi magasságig, A kőfalakba vájt terek szolgálnak az élelmiszer, ruhanemű, ellátmány raktáraként és a szabadidős tevékenységek helyszínéül. A sziklából kifaragott utak és lépcsősorok kötik össze egymással őket. Sehol sincsenek korlátok, amelyek megakadályozhatnák, hogy valaki lezuhanjon a peremről.

Az egyik sziklafalra narancssárga fény vetődik ferde szögben. A Kút teteje üvegtáblákból készült, s a fölötte álló építmény átengedi a napsugarakat. Amikor a vonattal elhaladtunk mellette, bizonyára ugyanúgy nézett ki, mint a város bármely másik épülete.

Kék lámpák himbálóznak eltérő távolságra egymástól a sziklába faragott ösvények fölött – hasonlóak azokhoz, amelyek a választási ünnepség termében világítottak.

Ahogy a napfény egyre bágyadtabb lesz, a lámpák egyre fényesebben világítanak.

Emberek vannak mindenütt, egytől egyig feketében, mindenki kiabál vagy beszél és gesztikulál. Idősebbeket nem

látok a tömegben. Léteznek egyáltalán korosabb Bátrak is? Lehet, hogy nem érnek meg magasabb életkort – vagy egyszerűen megszabadulnak tőlük, amikor már nem képesek kiugrani a mozgó vonatból?

Egy gyerekcsapat fut az egyik keskeny, korlát nélküli ösvényen. A szívem gyorsan ver, és a legszívesebben elkiáltanám magam, hogy lassítsanak, még mielőtt valami bajuk esik. Képzeletemben megjelenik az Önfeláldozók rendezett utcáinak képe: az emberek sorban haladnak a járda jobb, illetve bal oldalán, kurta mosollyal és biccentéssel, de némán üdvözlik egymást. Görcsbe rándul a gyomrom. Ugyanakkor van valami csodálatos is a Bátrak-féle káoszban.

– Ha követtek – mondja Négyes –, megmutatom a szakadékot.

Int, hogy menjünk előre. A Bátrak átlagához képest Négyes szemből nézve szelídnek tűnik, de ha megfordul, kilátszik egy tetoválás a pólóinge gallérja alól. A Kút jobb oldalán kalauzol tovább bennünket, ami feltűnően sötét. Hunyorgok, és látom, hogy egy vaskorlát jelzi a szint végét. Ahogy közeledünk felé, morajlást hallok – a víz csap ilyen zajt, a szikláknak ütköző, száguldó folyó vize.

Kitekintek a sziklahasadék oldalánál. A szint meredélyben végződik, és több emelet mélységben egy folyó hömpölyög alattunk.

A száguldó víz épp alattam ütközik neki a sziklafalnak, s tajtékozva csapódik felfelé. Tőlem balra csendesebb a folyó, de a jobb oldalamon fehéren tajtékzik, nekivágódva a köveknek.

A sziklahasadék arra emlékeztet bennünket, hogy csak egy vékony vonal választja el egymástól a bátorságot a gyengeelméjűségtől – kiáltja Négyes. – Ha valaki

vakmerőségből leugrik innen, akkor biztosan vége az életének. Volt már rá példa korábban, és az eset biztosan meg fog ismétlődni. Ezt tekintsétek figyelmeztetésnek!

– Ez hihetetlen – mondja Christina, miközben távolodunk a korláttól.

– Ez a találó kifejezés rá – mondom bólintva. Négyes továbbkalauzolja a felavatottak csapatát a Kútban az egyik falban tátongó lyuk felé. Az itt nyíló teremben elég jó a világítás ahhoz, hogy láthassuk, hová megyünk: ez egy emberekkel zsúfolásig megtelt étkezde. Hallani az ezüst evőeszközök csörömpölését. Amikor bemegyünk, az odabenn tartózkodó Bátrak mind felállnak. Tapsolnak. Dobolnak a lábukkal. Kiáltoznak. A zaj körülölel és átjár bennünket. Christina elmosolyodik. A következő pillanatban már én is. Üres helyet keresünk. Christinával találunk egy majdnem teljesen szabad asztalt a terem szélén, aztán azon kapom magam, hogy ott ülök közötte és Négyes között. Az asztal közepén egy tál étel áll. Nem ismerem fel, mi az: kör alakú húsdarabok ékelődnek kerek kenyérszeletek közé. Ujjaim közé csippentek egyet, még mindig nem tudva, mit gondoljak róla. Négyes oldalba bök a könyökével.

– Marhahús – mondja. – Tegyél rá ebből!

A kezembe nyom egy kis tálat, amely piros szósszal van tele.

– Nem is hallottál még eddig a hamburgerről? – kérdezi.

– Nem – válaszolom. – Ennek ez a neve?

– A Szerencsétlenek egyszerű ételeket esznek – jegyzi meg Négyes, és bólint Christina felé.

– Miért? – kérdi Christina.

Megvonom a vállamat. Az Önfeláldozók a különcködést élvhajhászásnak tekintik, és ezért feleslegesnek tartják. Christina kajánul mosolyog.

– Nem csodálkozom rajta, hogy otthagytad őket.

– Hát igen – felelem a szememet forgatva. – Egyedül az étel volt az oka.

Négyes szája sarka megrándul.

Kinyílnak az étkező ajtói, és csend támad. Hátrapillantok. Egy fiatal férfi érkezik, és elég nagy a csend ahhoz, hogy hallhassam a lépteit. Az arcán olyan sok a piercing, hogy meg sem tudom számolni, a haja hosszú, barna és zsíros. Ám nem ez teszi félelmetessé a megjelenését, hanem tekintetének hidegsége, amikor végigpillant a helyiségen.

– Ki ez? – kérdi suttogva Christina.

– Eric a neve – feleli Négyes. – Ő a Bátrak vezére.

– Komolyan? De hiszen annyira fiatal!

Négyes szigorú pillantást vet rá.

– Az életkornak nincs jelentősége itt.

Látom, hogy Christina épp meg akarja kérdezni azt, amit én is: *Hát akkor minek van?* Eric azonban abbahagyja az étkezde szemrevételezését, és elindul az egyik asztal felé. A *mi* asztalunkat választotta.

Ledobja magát a Négyes melletti székre. Nem üdvözöl bennünket, úgyhogy mi sem tesszük.

– Na, mi van, be sem mutatsz bennünket egymásnak? – kérdezi, felém és Christina felé biccentve.

– Ő Tris, ő pedig Christina – szólal meg Négyes.

– Ó, egy Szerencsétlen – jegyzi meg Eric, és kajánul rám vigyorog. A mosolygástól húzódni kezdenek a szájában sorakozó piercingek, így kitágulnak a lyukak, amelyekbe

belőtték őket. Viszolygok tőle. – Nos, majd meglátjuk, meddig bírod.

Szeretnék mondani neki valamit – biztosítani őt arról, hogy valószínűleg sokáig leszek itt, de cserbenhagynak a szavak. Nem értem, miért, de nem szeretném, hogy Eric még tovább bámuljon engem, mint már eddig is tette. Azt akarom, hogy soha többé ne nézzen rám még egyszer.

Dobolni kezd ujjaival az asztalon. Heges a kézfeje, épp az ízületek között, mintha valamit túl erősen ütött volna meg.

– Mit csináltál mostanában, Négyes? – kérdezi Eric.

Négyes vállat von.

– Semmi különöset – feleli.

Barátok lennének? Tekintetem hol Ericre, hol meg Négyesre szegeződik. Minden, amit Eric tesz – az, hogy ideül mellénk, és kérdezgeti Négyest –, azt sugallja, hogy azok, ám Négyes olyan mereven ül azóta, mintha marionett volna, ami arra utal, hogy nem barátok. Lehet, hogy vetélytársak, de ez meg hogyan lehetséges, ha egyszer Eric az első számú vezető, Négyes viszont nem az?

– Max azt mondja, sokszor szeretett volna találkozni már veled, de te nem mégy oda hozzá – folytatja Eric. – Megkért, hogy derítsem ki, miért.

Négyes pár másodpercig figyeli Ericet, mielőtt válaszolna neki.

– Mondd meg neki, hogy elégedett vagyok a jelenlegi beosztásommal!

– Ezek szerint munkát akar ajánlani neked.

Megcsillan a fény a fémkarikákon, amelyek Eric szemöldökében sorakoznak. Lehet, hogy ő potenciális ellenfelet lát Négyesben, aki veszélyezteti a pozícióját. A

papám szerint azok, akik hatalomra vágynak, és meg is kaparintják azt, rettegnek attól, hogy egyszer elveszítik. Ezért kell olyanokat juttatnunk hatalmi pozíciókba, akik nem vágynak rá.

– Úgy tűnik, igen – feleli Négyes.

– De téged ez nem érdekel.

– Már két éve nem.

– Nos – mondja Eric –, akkor reménykedjünk abban, hogy megérti ezt!

Vállon veregeti Négyest, egy kissé túlságosan is erősen, majd feláll. Amint elindul, azon nyomban kiegyenesedem. Addig észre sem vettem, hogy ennyire feszült voltam.

– Ti, ketten... barátok vagytok? – érdeklődöm, engedve a kíváncsiságomnak.

– Ugyanakkor avattak be bennünket – feleli. – Ő a Műveltek közül került hozzánk.

Egy csapásra megszűnik az az érzésem, hogy óvatosnak kellene lennem Négyessel.

– Te is csoportváltó vagy?

– Eddig azt hittem, csak az Őszintékkel lesz gondom, mert túl sokat kérdezősködnek – feleli ridegen. – De most már a Szerencsétlenek is ilyenek?

– Biztosan az az oka, hogy ilyen könnyű téged megkörnyékezni – felelem ironikusan.

A szemembe néz, de nem kapom el a tekintetemet. Igaz, hogy most nem egy kutyával nézek farkasszemet, de ugyanazok a szabályok érvényesek erre a helyzetre is. Ha nem nézek a másik szemébe, azzal elismerem az alárendeltségemet. Ha viszont a szemébe nézek, az kihívásnak minősül. A döntés az enyém.

Forróság önti el az arcomat. Mi fog történni, ha egyszer kirobban belőlünk ez a feszültség?

Négyes azonban csak ennyit mond:

– Óvatosan, Tris.

Úgy érzem, mintha lenyeltem volna egy követ. Egy Bátor a másik asztalnál Négyes nevét kiáltja, én pedig Christinához fordulok ekkor, aki mindkét szemöldökét felvonja.

– Mi az? – kérdezem.

– Van egy feltevésem – mondja.

– Éspedig?

Felemeli a hamburgerét, elneveti magát, és azt mondja: Hogy te meg akarsz halni.

***

Vacsora után Négyes egyetlen szó nélkül eltűnik, Eric pedig végigvezet bennünket egy sor folyosón, anélkül, hogy elárulná, hová megyünk. Nem tudom, miért bíznak rá egy csapat felavatottat egy Bátor-vezetőre – de lehet, hogy ez csak ma estére vonatkozik.

Mindegyik folyosó végét egy-egy kék lámpa jelzi, de a kettő között teljes sötétség van, és óvatosan kell lépdelnünk, nehogy megbotoljunk az egyenetlen terepen. Christina szótlanul halad mellettem.

Bár senki sem mondta nekünk, hogy legyünk csendben, egyikünk sem beszél.

Eric megáll egy faajtó előtt, és összefonja a karját.

– Azoknak mondom, akik még nem tudják, hogy Eric a nevem – szólal meg. – Egy vagyok a Bátrak öt vezetője közül.

Itt nagyon komolyan vesszük a beavatást. Én önként jelentkeztem a feladatra, hogy felügyeljem a kiképzéseteket.
A gondolattól hányingerem támad. Elég rossznak tartom az ötletet, hogy a Bátrak vezetői felügyelik a beavatásunkat, de ezt még tetézi a tény, hogy éppen Eric jutott nekünk.
– Vannak bizonyos alapszabályok – folytatja. – Mindennap nyolc órakor meg kell jelennetek a kiképzőteremben. A foglalkozás mindig nyolctól hatig tart, közte ebédszünettel. Hat óra után mindenki azt csinálhat, amit akar. És lesz valamennyi szabadidőtök a beavatás egyes fázisai között is.
A „mindenki azt csinálhat, amit akar" kifejezés megragad az emlékezetemben. Otthon sohasem tehettem azt, amit szerettem volna. Még esténként sem. Mindig is a többiek igényeit kellett szem előtt tartanom. Valójában azt sem tudom, hogy mit szeretek csinálni.
– Csak akkor hagyhatjátok el a központot, ha egy Bátor elkísér benneteket – teszi hozzá Eric. – Az ajtó mögötti helyiségben fogtok aludni a következő néhány héten át. Észreveszitek majd, hogy tíz ágy van benne, ti pedig csak kilencen vagytok. Arra számítottunk, hogy többen fogtok eljutni idáig.
– De eredetileg tizenketten indultunk – jegyzi meg Christina. Lehunyom a szememet, és már várom, hogy leszidják érte. Christinának még meg kell tanulnia csendben maradni.
– Minden évben akad legalább egy csoportváltó, aki nem érkezik meg a központba – feleli Eric, a körömágyása körüli bőrt piszkálgatva. Megvonja a vállát. – A beavatás első fázisában mindenesetre elkülönítjük egymástól a csoportváltókat és a Bátornak született felavatottakat. Ez

azonban nem jelenti azt, hogy külön-külön fogunk értékelni is benneteket. A beavatás végén összeállított ranglista alkalmas arra, hogy összehasonlítsuk a teljesítményeteket a született Bátrakéval. És ők eleve jobbak, mint ti vagytok. Úgyhogy azt várom el tőletek...

– Ranglista? – kérdezi a seszínű hajú Művelt lány tőlem jobbra.

– Miért kell rangsorolni bennünket?

Eric mosolyog. A kék fényben gonosznak látszik a mosolya, és olyan merevnek, mintha késsel faragták volna rá az ábrázatára.

– A rangsorolásotoknak két célja is van – feleli. – Az első az, hogy megállapítsuk a sorrendet, amely szerint munkakört választhattok majd magatoknak a beavatásotokat követően. Ugyanis csak kevés igazán vonzó munkahelyünk van a számotokra.

Összeszorul a gyomrom. Eric mosolyát látva tudom, hogy valami rossz fog történni – ahogyan már abban a pillanatban tudtam, amikor beléptem az alkalmassági vizsga termébe.

– A második célotok pedig az – folytatja –, hogy elérjétek a lista első tíz helyének valamelyikét. Akkor teljes jogú taggá válhattok.

Fájdalom nyilall a gyomromba. Olyan mozdulatlanul állunk, mintha szobrok lennénk.

Christina végül megkérdi:

– Ezt meg hogy értsük?

– Tizenegy Bátornak született és kilenc csoportváltó felavatott van – folytatja Eric. – Négy beavatottat kiszórunk az első fázis végén. A többieket pedig az utolsó vizsga után fogjuk kiejteni.

Ez azt jelenti, hogy ha végigcsináljuk is a beavatás minden egyes fázisát, hat felavatott akkor sem válhat csoporttaggá. Látom, hogy Christina engem figyel a szeme sarkából, de nem nézek rá. Ericre szegezem a tekintetemet, és meg se moccanok. A legkisebb termetű felavatott és Önfeláldozó csoportváltó lévén nem valami jók az esélyeim.

– És mi lesz azokkal, akik kiesnek? – kérdezi Peter.

– El kell hagyniuk a Bátrak központját, és csoportnélküliként kell élniük – mondja Eric közömbös hangon.

A seszínű hajú lány a szája elé kapja a kezét, és magába fojtja a zokogást. Eszembe jut a szürke fogú, csoport nélküli férfi, aki kikapta a kezemből a zacskó almát. Látom fásult és meredt szemét. A Művelt lánnyal ellentétben engem nem kerülget a sírás. Csak ridegebbnek érzem magam, és eltökéltebbnek.

Én tagja leszek a csoportnak. Egészen biztos vagyok ebben.

– De ez... ez nem igazságos! – tiltakozik a széles vállú Őszinte lány. Bár a hangja dühről, az arca félelemről árulkodik.

– Ha tudtuk volna...

– Azt akarod mondani, hogy ha ezt tudod már a választási ünnepség előtt, akkor nem a Bátrak mellett döntöttél volna? – csattan fel Eric. – Mert ha ez a helyzet, akkor jobban tennéd, ha most kiszállnál. Ha valóban közénk való vagy, akkor ugyanis nem érdekel, hogy meg is bukhatsz. Ha viszont ez számít nálad, akkor gyáva vagy.

Eric belöki a hálóterem ajtaját.

– Ti választottatok bennünket – mondja. – Most azonban mi választunk közületek.

***

Fekszem az ágyban, és nyolc ember szuszogását hallgatom. Eddig még sohasem aludtam egy szobában egy fiúval sem, de most nincs más választásom, ha nem akarok a folyosón aludni. A többiek mind átöltöztek azokba a ruhákba, amiket a Bátraktól kaptunk. Én azonban továbbra is az Önfeláldozókét viselem: olyan az illata, mint a szappané és a friss levegőé, és mint az otthonomé.

Eddig saját szobám volt. Az ablakból az élőkért pázsitjára láttam, s azon túl ott húzódott a város ködös sziluettje. Megszoktam, hogy csendben alszom.

Forróságot érzek a szemhéjam mögött, amikor az otthonomra gondolok, és amint pislogok egyet, kicsordul a szememből egy könnycsepp. A kezemet a számra tapasztom, hogy magamba fojtsam a zokogást.

Nem sírhatok – itt nem. Meg kell nyugodnom. Minden rendben lesz. Megnézhetem magam a tükörben, amikor csak akarom. Összebarátkozhatom Christinával, rövidre vágathatom a hajamat, és nem kell mások után rendet raknom. Remeg a kezem, és egyre gyorsabban folynak a könnyek a szememből. Elhomályosítják a látásomat.

Nem számít, hogy a látogatási napon, vagyis a legközelebbi alkalommal, amikor találkozhatom a szüleimmel, aligha fognak rám ismerni – már ha egyáltalán eljönnek. És nem érdekes az sem, hogy fájdalmat érzek már akkor is, ha akár csak felvillanni látom magam előtt az arcukat. Még Calebbel is így vagyok, pedig nagyon fáj a titkolózása. Akkorra időzítem a lélegzetvételemet, amikor a többiek levegőt vesznek, és akkor fújom ki, amikor ők is. De ez sem érdekes.

Fojtott hang töri meg a szuszogások ritmusát, amit hangos zokogás követ. Nyikorognak egy ágy rugói, miközben egy nagy és nehéz testű valaki megfordul rajta. A zokogást részben elfojtja egy párna, de nem eléggé. Az enyém melletti emeletes ágy felől érkezik a zaj. Az egyik Őszinte fiú, Al sír – ő a legnagyobb termetű és a legszélesebb vállú az összes felavatott közül. Róla feltételezném a legkevésbé, hogy kiborul.

A lába mindössze néhány centiméternyire van a fejemtől. Meg kellene vigasztalnom – késztetést kellene éreznem arra, hogy megnyugtassam, hiszen engem ilyen szellemben neveltek fel. Ha valaki ilyen erősnek látszik, akkor nem volna szabad anyámasszony katonája módján viselkednie. Miért nem képes halkan sírni, ahogyan mi, a többiek?

Nyelek egy nagyot.

Tudom, hogyan nézne rám a mamám, ha á gondolataimba látna. Lefelé görbülne a szája sarka. A szemöldöke egészen a szemére ereszkedne, nem rosszallón, hanem inkább fásultan. A kezem fejével megtörlöm az arcomat.

Újabb zokogást hallok. Olyan érzés, mintha az én torkomat fojtogatná ez a hang. A fiú karnyújtásnyira van tőlem. Meg kellene érintenem.

Nem. Letámaszkodom a kezemmel, és az oldalamra fordulok, hogy a fallal nézzek szembe.

Senkinek sem kell tudnia arról, hogy nem akarok segíteni rajta. Megőrizhetem ezt a titkot. Lehunyom a szememet, és érzem, hogy rám nehezedik az álom súlya, de valahányszor közel kerülök az elalváshoz, ismét hallom Al zokogását.

Talán nem is az a problémám, hogy nem mehetek haza.

Hiányozni fog a mamám és a papám, meg Caleb és az esti

kandallótűz, a mamám kötőtűinek csattogása, de nem ez az egyetlen oka annak, hogy űrt érzek a gyomrom táján.

Az az én igazi gondom, hogy még ha hazamennék is, már nem tartoznék oda – azok közé az emberek közé, akik gondolkodás nélkül adnak, és nem kerül erőfeszítésükbe gondoskodni másokról.

A gondolat arra késztet, hogy megemberelj em magam. A fülemre szorítom a párnát, hogy ne is halljam Al zokogását, és álomba merülök, arcomhoz préselve egy kerek foltnyi nedvességet.

NYOLCADIK FEJEZET

– Az első dolog, amit ma meg fogtok tanulni, az a fegyverrel való bánásmód. A második az, hogy hogyan lehet győzni egy párviadalban. – Négyes egy fegyvert nyom a kezembe anélkül, hogy rám pillantana, és továbbmegy. – Szerencsére most, hogy már itt vagytok, tudjátok, hogyan kell felszállni és leugorni egy mozgó vonatról, úgyhogy erre már nem szükséges megtanítanom benneteket.

Nem kellene csodálkoznom azon, hogy a Bátrak elvárják tőlünk, hogy futás közben a földre vetődjünk, de keveslem a hat óra pihenőt. A testem még most is elnehezült az alvástól.

– A beavatásnak három fázisa van. Mérni fogjuk közben a fejlődéseteket, és a teljesítményetek alapján minden fázisban összeállítjuk az aktuális rangsorotokat. A végleges sorrend megállapításakor azonban nem esnek egyenlő súllyal a mérlegbe a különböző fázisok, úgyhogy előfordulhat, hogy a későbbiekben lényegesen jobb helyezést érhettek el, még ha ez nehéz feladat is.

A kezemben tartott pisztolyt nézegetem. Soha életemben nem fogtam még fegyvert, nemhogy meghúztam volna egy ravaszt. Veszélyesnek érzem, mintha már azzal is sérülést okozhatnék valakinek, hogy megérintem.

– Meggyőződésünk, hogy a felkészülés során gyökerestül kiöljük belőletek a gyávaságot, ami a mi fogalmaink szerint a félelem miatti cselekvésképtelenséget jelenti – fejtegeti Négyes. – Éppen ezért a beavatás minden egyes fázisának az a célja, hogy más és más módon készítsünk fel benneteket. Az első szakaszban elsősorban fizikai téren. A másodikban főleg érzelmileg, a harmadikban pedig mentális értelemben.

– De mi köze van... – szólal meg Peter ásítás közepette. – Mi köze van egy fegyver elsütésének a... bátorsághoz? Négyes feldobja és elkapja a fegyvert, majd Peter homlokához szegezi a csövét. Egy kattanással a helyére kerül egy golyó a töltényűrben. Peter tátott szájjal mozdulatlanná dermed, még be sem fejezve az ásítást.

– Térj észre! – csattan Négyes hangja. – Egy töltött fegyvert tartasz a kezedben, te idióta! Viselkedj ennek megfelelően! Azzal leengedi a fegyvert. Amint elmúlik a veszély, Peter zöld szeme dühösen villan. Meglep, hogy képes megállni visszavágás nélkül, mert Őszinteként mindig is kimondta, amit gondolt, de most vörös arccal hallgat.

– Hogy válaszoljak a kérdésedre... sokkal kevésbé valószínű, hogy becsinálsz a nadrágodba, és sírsz anyuci után, ha felkészültél arra, hogy megvédd magadat. – Négyes megáll a sor végén, majd sarkon fordul. – Ez olyan tény, amelyet érdemes szem előtt tartanotok a későbbiekben, a beavatás első fázisában. Most pedig figyeljetek!

Szembefordul a fallal, amelyen a céltáblák vannak – mindegyikünk számára egy-egy négyzet alakú falemez, rajta három vörös körrel. Terpeszállásba helyezkedik, két kézzel fogja a fegyvert, és tüzel. Olyan hangos a lövés, hogy

belefájdul a fülem. Nyújtogatom a nyakamat, hogy lássam a céltáblát. A golyó a középső körbe fúródott.

A saját céltáblám felé fordulok. A családom biztosan tiltakozna az ellen, hogy elsüssek egy fegyvert. Azzal érvelnének, hogy ez az önvédelmet vagy az erőszakot szolgálja, ezért öncélú.

Kiűzöm a hozzátartozóimat a gondolataimból, vállszélességű terpeszállásba helyezkedem, és mindkét kezemmel óvatosan megmarkolom a fegyvert. Nehéz, ezért nem egyszerű eltartanom a testemtől, de igyekszem a lehető legtávolabb tudni az arcomtól. Lenyomom a ravaszt, elsőre tétován, majd erőteljesebben, és visszahőkölök a fegyvertől. A lövés eldördülése sérti a fülemet, a fegyver rúgása hátralöki a kezemet az orrom irányába. Megtántorodom, és a mögöttem lévő falnak támaszkodom, hogy megtartsam az egyensúlyomat. Nem tudom, hol csapódott be a lövedék, de azt igen, hogy nem a céltábla közelében.

Ismét tüzelek, aztán még egyszer és még egyszer, de egyik lövésem sem pontosabb.

– A nagy számok törvénye szerint – szólal meg Will, a mellettem álló Művelt fiú vigyorogva –, most már legalább egyszer el kellene találnod a céltáblát, akár vaktában is.

Szőke és borzas a haja, a szemöldöke között ránc mélyül.

– Valóban? – kérdem monoton hangon.

– Igen – feleli. – Úgy látom, te rácáfolsz a természet törvényeire.

Összeszorítom a fogamat, és a céltábla felé fordulok. Eltökélem magamban, hogy legalább rezzenéstelenül fogok állni. Ha már az első akadályt sem sikerül leküzdenem, amely elé állítanak, hogyan fogok túljutni a kiképzés első fázisán?

Meghúzom a ravaszt, határozottan, és ez alkalommal felkészülten várom a fegyver rúgását. A kezemet most is hátralöki, de a lábamat sikerül megvetnem a földön. A céltábla szélén lyuk keletkezik, én pedig a szemöldökömet felvonva Willre nézek.

– Látod, hogy igazam van. A csillagok nem hazudnak – állapítja meg.

Halványan mosolygok.

Öt sorozatot kell kilőnöm ahhoz, hogy a céltábla közepébe találjak, és amikor ez bekövetkezik, egészen felvillanyozódom. Éber a figyelmem, tágra nyitott szemmel koncentrálok, a kezem meleg. Leengedem a fegyvert. Érzem, micsoda erő rejlik abban, ha az ember képes uralni egy tárgyat, amely ilyen nagy rombolásra képes – vagy egyáltalán uralni valamit és pont.

Lehet, hogy mégiscsak itt van a helyem.

***

Mire eljön az ebédszünet, már lüktet a karom, amellyel a fegyvert tartottam, és nehezemre esik kiegyenesíteni az ujjaimat. Masszírozgatom őket, miközben az ebédlőbe tartunk. Christina odahívja Alt, hogy üljön le mellénk. Valahányszor ránézek, hallani vélem a zokogását, ezért igyekszem kerülni őt a tekintetemmel.

Turkálom a borsót a villámmal, és ismét az alkalmassági vizsgára gondolok. Arra, hogy Tori figyelmeztetett rá: elfajzottnak lenni veszélyes dolog. Olyan érzésem volt, mintha bélyeget sütöttek volna az arcomra, és már az is feltűnne valakinek, ha rossz irányba fordulok. Eddig ez még nem

okozott problémát, de ez nem jelenti azt, hogy biztonságban tudhatnám magam. Mi van, ha nem vagyok eléggé résen, és valami borzalmas dolog történik?

– Na? Nem emlékszel rám? – kérdezi Christina Altől, miközben szendvicset készít. – Pár nappal ezelőtt még együtt voltunk matematikaórán. És nem vagyok túl csendes alaptermészetű.

– A matekot rendszerint végigaludtam – feleli Al. – Az volt az első óránk?

És ha a veszély nem mostanában fog jelentkezni – hanem csak egy év múlva, és semmiféle előjelét nem látom?

– Tris – szól rám Christina, és csettint ujjaival az arcom előtt. – Hé, itt vagy?

– Mi van? Mi az?

– Azt akarom kérdezni tőled, emlékszel-e rá, hogy együtt jártunk valamilyen órára – mondja. – Úgy értem, ne bántódj meg, de én valószínűleg nem emlékeznék rád, ha ott voltál. Én az összes Önfeláldozót olyan egyformának láttam. Úgy értem, ők most is ugyanúgy néznek ki... de te már nem tartozol közéjük.

Meredten nézek felé. Nem mintha szükségem lenne rá, hogy emlékeztessen erre.

– Bocs, de most bunkó voltam? – kérdezi. – Megszoktam, hogy mindig kimondom, amire gondolok. A mamám szerint az udvariasság mások becsapása, csak szép csomagolásban.

– Azt hiszem, ezért nem szoktak a csoportjaink tagjai barátkozni egymással – felelem kurta nevetéssel. Az Őszinték és az Önfeláldozók nem utálják egymást úgy, ahogyan a Műveltek és az Önfeláldozók, de azért kerülik egymást. Az Őszinték számára elsősorban a Barátságosak jelentenek

gondot. Azok, akik mindenekelőtt a békességre törekednek, mint mondják, de akik mindig hajlamosak becsapni másokat, csak hogy nyugalom legyen.

– Leülhetek ide? – kérdezi Will, és egyik ujjával megkopogtatja az asztalt.

– Mi van, hogy most nem a Művelt haverjaiddal akarsz lenni? – kérdezi Christina.

– Nem a haverjaim – feleli Will, és leteszi a tányérját. – Csak mert ugyanabban a csoportban voltunk eddig, még nem kell mindig velük töltenem az időt. Edward és Myra ráadásul járnak egymással, és nem szeretnék a felesleges harmadik lenni.

Edward és Myra, a másik két Művelt csoportváltó, két asztallal odébb ül, olyan közel egymáshoz, hogy összeér a könyökük, miközben szeletelik az ételt. Myra most abbahagyja, hogy megcsókolja Edwardot. Lopva figyelem őket. Csak kevés csókot láttam eddig életemben.

Edward félrefordítja a fejét, és ajkát Myráéra tapasztja. Felszisszenek, és elkapom róluk a tekintetemet. Énem egyik része szidásra számít, a másik pedig némi kétségbeeséssel azon tűnődik, vajon milyen érzés lenne valaki másnak az ajkát érezni az enyémen.

– Muszáj a nyilvánosság előtt csinálniuk? – kérdezem.

– Csak megcsókolták egymást – néz rám Al, a homlokát ráncolva. Valahányszor ezt teszi, sűrű szemöldöke súrolja a szempilláit. – Ez azért nem ugyanaz, mintha meztelenre vetkőznének.

– A csókolózás sem való a nyilvánosság elé.

Al, Will és Christina arcán is ugyanaz a mindentudó mosoly jelenik meg.

– Mi az? – kérdem.

– Látszik rajtad, hogy Önfeláldozó vagy – feleli Christina. – Nekünk semmi bajunk azzal, ha valaki mások szeme láttára kinyilvánítja az érzéseit.

– Aha – vonom meg a vállamat. – Hát... azt hiszem, nekem még túl kell tennem magamat a viselkedésükön.

– De akár frigid is maradhatsz – jegyzi meg Will, zöld szemében pajzán csillogással. – Tudod. Ha akarod.

Christina hozzá akar vágni egy zsömlét, Will azonban elkapja, és beleharap.

– Ne gonoszkodj már vele! – kéri Christina. – A frigiditás a vérében van. Ahogy neked is az, hogy mindig mindenről tudsz.

– Nem vagyok frigid! – kiáltok fel.

– Ne idegeskedj emiatt! – mondja Will. – Ez csak kedveskedés a részéről. Na tessék, máris elvörösödtél.

A megjegyzésétől még jobban elönti az arcomat a forróság. A többiek mindannyian nevetnek. Én is kipréselek magamból egy mosolyt. Néhány másodperccel később viszont már őszintén tudok nevetni.

És ez jóleső érzéssel tölt el.

***

Ebéd után Négyes egy új, hatalmas helyiségbe kalauzol bennünket. A fapadlón repedések húzódnak, és nyikorog. A közepére egy kört festettek fel. A bal oldali falon zöld tábla látható – amire krétával szoktak írni. Az alsó tagozatban használt ilyet a tanítónk, de azóta nem láttam hasonlót. Lehet, hogy van valami köze a Bátrak értékrendjéhez: ahhoz, hogy a legfontosabb a kiképzés, és csak a második a technológia.

Felírták a nevünket a táblára ábécérendben. A terem egyik végében úgy háromlábnyi távolságra egymástól kopottas fekete homokzsákok lógnak.

Miután felsorakozunk mögöttük, Négyes középre áll, hogy mindannyian láthassuk.

– Mint ma reggel már mondtam – szólal meg –, a következőkben megtanultok küzdeni. Ezzel az a célunk, hogy felkészítsünk benneteket a cselekvésre. Hogy a testetek képes legyen reagálni a fenyegetésre és a kihívásra, mert erre nagy szükségetek lesz, ha Bátrakként akarjátok leélni az életeteket. Még azt sem tudom, hogy a Bátraknak mi a véleményük az életről. Másra sem tudok gondolni, mint arra, hogy végig kell csinálnom a beavatást.

– Ma a technikával foglalkozunk, holnap pedig kipróbáljátok, milyen egymás ellen harcolni – folytatja Négyes.

– Úgyhogy ajánlom, figyeljetek ide. Aki nem tanul elég gyorsan, könnyen megsérülhet.

Négyes megnevez néhány ütésfajtát, és közben be is mutatja mindegyiket: először a levegőbe öklözve, azután a homokzsákot püfölve.

Kezdek rájönni a dolog nyitjára, miközben gyakorolunk. Ahogyan a lövészetkor, most is szükségem van néhány próbálkozásra, hogy ráérezzek, milyen testtartást kell felvennem, és hogyan mozogjak ahhoz, hogy pontosan utánozzam Négyest. A rúgások még bonyolultabbak, bár most csak az alapokra tanít meg bennünket. A homokzsák öklözésétől és rúgásától már fáj a kezem és a lábam, a bőröm pedig kivörösödik. A zsák alig mozdul meg, hiába bokszolok bele tiszta erővel. Minden zaj, amit csak hallok, a kemény tárgyat ütlegelő végtagoktól származik.

Négyes közöttünk járkál, és figyel bennünket, miközben megismételjük a mozdulatsorokat. Amikor megtorpan előttem, úgy érzem, mintha valaki villát forgatna bennem. Mereven bámul, végigmér tetőtől talpig, de közben a testem egyetlen pontján sem időz el a tekintete – gyakorlatias és tudományos szemmel fürkész.

– Nem vagy valami izmos – állapítja meg. – Ami azt jelenti, hogy okosabb, ha a könyöködet és a térdedet használod. Velük nagyobb erőt tudsz kifejteni.

Váratlanul a hasamra teszi a kezét. Olyan hosszúak az ujjai, hogy tenyerével lefedi a csípőm szélességét. Olyan hevesen kalapál a szívem, hogy fáj tőle a mellkasom, miközben tágra nyílt szemmel bámulom Négyest.

– Sohase felejtsd el, hogy itt kell megfeszítened az izmaidat! – mondja halkan.

Feltartja a kezét, és továbbsétál. Jóval azután is magamon érzem még a tenyerét, hogy odébbállt. Furcsállom ugyan, de muszáj megállnom, és pár másodpercig mélyeket lélegeznem, csak azután tudom folytatni a gyakorlást.

Miután Négyes elküld bennünket vacsorázni, Christina oldalba bök a könyökével.

– Meglep, hogy nem harapta le a fejedet – jegyzi meg, az orrát ráncolva. – A frászt hozza rám, amikor olyan halkan beszél.

– Igen. Olyan... – hátrapillantok Négyesre. Valóban visszafogott a hangja, és feltűnően higgadt. Én mégsem tartottam attól, hogy bántani fog. – Félelmetes. Határozottan az – mondom végül.

Al, aki előttünk áll a sorban, megfordul, amint a Kútba érünk, és közli:

– Tetoválást akarok. Will megkérdezi:

– Milyen tetoválásra gondolsz?

– Nem tudom – feleli Al nevetve. – Szeretném, ha úgy érezném tőle, hogy végérvényesen elhagytam a régi csoportomat. Hogy ne sírjam vissza többé őket. – Miután egyikünk sem reagál erre, hozzáteszi: – Tudom, hogy hallottatok sírni.

– Igen. Tanulj meg lehiggadni! – Christina megböki Al vastag karját. – Azt hiszem, igazad van. Most félig kint, félig bent vagyunk. Ha egészen ide akarunk tartozni, ezt kell szem előtt tartanunk.

Most rám néz.

– Nem. Én nem fogom levágni a hajamat – jelentem ki. – És nem is festetem be valamilyen feltűnő színre. És nem lesz piercing az arcomon.

– Na és mi van a köldököddel? – kérdezi Christina.

– Vagy a mellbimbóddal? – teszi hozzá Will élcelődve.

Mordulok egyet.

Most, hogy az aznapi kiképzés már véget ért, azt csinálhatjuk, amit csak akarunk, egészen a lefekvés idejéig. Szinte szédülök a gondolattól, bár ezt az érzést okozhatja a kimerültség is.

A Kút zsúfolásig megtelt emberekkel. Christina bejelenti, hogy találkozónk van Allel és Will-lel a tetoválószalonban, és magával vonszol az öltözőbe. Végigmegyünk a kavicsos ösvényen, amely a Kút alsó szintje fölé vezet.

– Mi bajod a ruhámmal? – kérdezem. – Már nem járok szürkében.

– Csúnya, és túl nagy is rád – feleli sóhajtva. – Megengednéd végre, hogy segítsek neked? Ha nem tetszik, amit rád adok, akkor soha többé nem kell felvenned, ezt megígérem.

Tíz perccel később egy tükör előtt állok az öltözőhelyiségben, térdig érő fekete ruhában. A szoknya nem b.szabású, de nem is simul a combomra – ellentétben az első ruhával, amelyet kiválasztott nekem, és amire én rögtön nemet mondtam. Meztelen karom libabőrös lesz közben. Christina kibontja a hajamat, és szétrázza a fonatomat, így a tincseim hullámozva omlanak a vállamra.

Azután feltart egy fekete ceruzát.

– Szemceruza – teszi hozzá.

– Á, engem úgysem tudsz megszépíteni – tiltakozom.

Behunyom a szemem, és meg sem mozdulok.

Christina végighúzza a ceruza hegyét a szempilláim tövének vonala mentén. Elképzelem, amint odaállok a családom elé ebben a ruhában, és a gyomrom máris forog, mintha hánynom kellene.

– Ki törődik itt a szépséggel? Én azt szeretném, hogy feltűnő legyél.

Kinyitom a szememet, és most először nézem meg magam a tükörben. A szívem egyre gyorsabban ver közben, mintha több szabályt is megszegnék, és fejmosás várna rám miatta.

Nem lesz könnyű megszabadulnom az Önfeláldozók gondolkodásmódjától, amelyet belém neveltek: olyan ez, mintha egyetlen cérnaszálat kellene kihúznom egy bonyolult mintájú hímzésből. Új szokásokkal és új gondolatokkal ismerkedem, és új szabályokkal is. Egészen más ember lesz belőlem.

A szemem kék volt régebben, csakhogy fakó, szürkés árnyalatú – a szemceruzával kiemelve azonban sötétebb lett a színe. Most, hogy a hajam kibontva keretezi az arcomat, lágyabbnak tűnnek a vonásaim, és teltebbnek az arcom. Nem vagyok szép – a szemem túl nagy, az orrom pedig túl hosszú – de azt látom, hogy Christinának igaza van. Az arcom mindenesetre feltűnő lett.

Most, amikor nézegetem a tükörképemet, nincs olyan érzésem, mintha először látnám magam: inkább mintha valaki mást vennék szemügyre, akit még sohasem láttam. Beatrice olyan lány volt, akit csak lopva nézhettem meg a tükörben – és aki hallgatásba merült a vacsoraasztal mellett. Ez a lány itt azonban olyasvalaki, akinek a szeme olyan, mint az enyém, de a tekintete nem enged el. Ő Tris.

– Látod? – kérdi Christina. – Most már... feltűnő vagy. A körülményeket figyelembe véve ez a legszebb bók, amit csak kaphattam tőle. Rámosolygok a tükörben.

– Na, tetszik? – kérdezi.

– Igen – bólintok. – Úgy nézek ki... mintha kicseréltek volna.

Christina nevet.

– És ez rossz vagy jó szerinted?

Még egyszer megnézem magam, szemtől szemben. Most először fordul elő velem, hogy nem idegesít az Önfeláldozó-énemmel való szakítás gondolata: épp ellenkezőleg – reménnyel tölt el.

– Azt hiszem, jó – felelem, a fejemet ingatva. – Bocsáss meg, csak az van, hogy még sohasem nézegethettem magamat a tükörben ilyen hosszú ideig.

– Igazán? – Christina a fejét rázza. – Fura egy csoport az Önfeláldozóké. Nekem elhiheted.

– Nézzük meg, hogyan készül Al tetoválása! – javasolom. Nem szeretnék rosszat mondani a régi csoportomra, annak ellenére, hogy otthagytam őket.

Otthon az édesanyámmal úgy félévenként szinte mindig ugyanolyan halomnyi ruhát kaptunk. Nem nehéz beszerezni a ruhaneműt, ha egyszer mindenki ugyanolyanban jár. Itt, a Bátrak központjában azonban minden sokkal változatosabb. Minden Bátor kap valahány pontot, amelyet felhasználhat havonta bizonyos célokra – és a ruházkodás is ezek közé tartozik.

Christinával végigfutok a keskeny ösvényen, amely a tetoválószalonhoz vezet. Mire odaérünk, Al már ott ül a székben, és egy alacsony, vékony testalkatú, teletetovált férfi épp egy pókot rajzol a karjára.

Will és Christina egy képeskönyvet lapozgat. Meg- megbökik egymást, amikor egy-egy szép motívumot találnak benne. Most veszem észre, amikor egymás mellett ülnek, hogy mennyire különböznek egymástól. Christina sötét hajú és bőrű, szikár testalkatú, Will pedig fehér bőrű, és zömök. Könnyed mosolyuk mégis rokonítja őket.

Bejárom a helyiséget, nézegetem a képeket a falakon. Manapság már csak a Barátságosak csoportjában vannak művészek. Az Önfeláldozók gyakorlatiatlan dolognak tartják a művészetet, ezért csak kevés műalkotást láthattam a tankönyveinkben. És nem jártam még ilyen gazdagon díszített helyiségben ezt megelőzően. A légkör barátságosabb és melegebb a képeknek köszönhetően, és képes lennék akár órákon át beléjük feledkezni. Ujjaim hegyét végighúzom a

falon. Az egyiken egy sólymot ábrázoló képet látok, amely Tori tetoválását juttatja eszembe. Alatta egy repülő madarat megörökítő vázlat van.

– Ez egy holló – szólal meg egy hang a hátam mögött. – Szép, ugye?

Megfordulok, és Tori áll előttem. Olyan érzésem támad, mintha ismét az alkalmassági vizsga termében lennék, ahol tükrök vettek körül, s kábelek csatlakoztak a homlokomhoz. Nem számítottam rá, hogy találkozom még vele.

– Hát akkor szia – mondja mosolyogva. – Nem gondoltam, hogy viszontlátlak még. Te vagy az, Beatrice, ugye?

– Most már Tris – válaszolom. – Te itt dolgozol?

– Igen. Szabadságot vettem ki, hogy vizsgáztathassak. De többnyire itt vagyok. – Megkocogtatja az állát. – Ismerősen cseng ez a név. Te voltál az első ugró, ugye?

– Igen. Én voltam.

– Gratulálok.

– Köszönöm. – Megérintem a madarat ábrázoló vázlatot. – Figyelj csak... beszélni szeretnék veled arról, hogy... – Willre és Christinára pillantok. Most nem tehetem meg, hogy nekiszegezem a kérdéseimet Torinak, mert biztosan faggatni fognak utána. – Valamiről. Valamikor.

– Nem hiszem, hogy ez okos dolog volna – feleli halkan. – Segítettem neked, amiben csak tudtam, de most már egyedül kell tovább csinálnod.

Lebiggyesztem az ajkamat. Ő ismeri a válaszokat a kérdéseimre. Biztos vagyok benne, hogy így van. Ha most nem tudom meg tőle, amit szeretnék, akkor meg kell találnom a módját, hogy egy másik alkalommal kifaggassam.

– Tetoválást szeretnél? – kérdezi.

A madárról készült vázlat vonzza a tekintetemet. Nem terveztem, hogy piercinget rakatok be magamnak, vagy tetováltatni fogok, amikor idejöttem. Tudom, hogy ha megteszem, azzal újabb éket verek a családom és magam közé – olyat, amelyet soha többé nem lehet eltávolítani. És ha az életem abban a mederben folytatódik, amelyben eddig, akkor lehet, hogy hamarosan ez lesz a legkisebb akadály közöttünk. Most értettem meg, amit Tori mondott nekem a saját tetoválásáról – hogy azt a félelmet jelképezi, amit sikerült legyőznie: emlékezteti rá, hogy tudja, honnan jött, és hol tart most. Lehet, hogy én is akkor teszem jól, ha tiszteletben tartom a régi életemet, miközben felépítem az újat.

– Igen – felelem. – Három ilyen röpülő madarat. Megérintem a kulcscsontomat, és mutatom a röptük ívét a szívem felé. Egy-egy madár jelképezi majd elhagyott szeretteimet.

KILENCEDIK FEJEZET

– Mivel páratlan a létszámotok, valaki ma kimarad a küzdelemből – közli velünk Négyes az edzőteremben, ellépve a tábla mellől. Rám néz. Az én nevem mellé semmit sem írt. Oldódik a görcs a gyomromban. Egy kis haladékot kaptam.

– Nem lesz ez így jó – állapítja meg Christina, megbökve a könyökével. Épp egy fájó izmomat találja el vele – ma reggel több az izomlázas izmom, mint amelyik nem az.

– Juj! – szisszenek fel.

– Ne haragudj! – mondja ő. – De nézd csak, nekem a Tankkal kell megmérkőznöm.

Christina és én ugyanannál az asztalnál reggelizünk. Korábban a hálóteremben elém állt, hogy takarjon, miközben átöltözöm. Soha életemben nem volt még hozzá hasonló jó barátom. Susan közelebb állt Calebhez, mint hozzám, Robert pedig mindig csak oda ment, ahová Susan is.

Azt hiszem, sohasem volt igazi barátom, és kész. Nem is lehetséges barátság, ha az ember nem érzi azt, hogy képes elfogadni a segítséget, vagy még beszélni sem tud önmagáról. Ez itt nem fordulhat elő. Máris többet tudok Christináról, mint amit valaha is megtudhattam Susanről, pedig még csak két napja ismerem.

– A Tankkal? – Megkeresem Christina nevét a táblán. Mellette ez áll: „Molly”.

– Igen. Peter talpnyalója. Csak valamivel nőiesebb kiadásban – feleli, és a helyiség másik végében álló csoport felé biccent. Molly Christinához hasonlóan magas, de nincs több közös jellemzőjük. Széles a válla, bronzbarna a bőre, és krumpliorra van.

– Ők hárman – mutat Christina Peterre, Drew-ra, majd Mollyra – elválaszthatatlanok egymástól, jóformán a születésük óta. Ki nem állhatom őket.

Will és Al egymással szemben áll a küzdőtéren. A kezüket az arcuk elé emelik védekezésül, ahogyan Négyes tanította, majd táncolni kezdenek egymás körül. Al arasznyival magasabb Willnél, és kétszer olyan széles. Miközben őt figyelem, feltűnik, hogy még az arca egyes részei is nagyok – nagy az orra, a szája és a szeme. Nem fog sokáig tartani ez a mérkőzés.

Peterre és a barátaira pillantok. Drew Peternél és Mollynál is alacsonyabb, de olyan az alkata, mint egy kőszikla, és mindig görnyedten tartja magát. A haja égővörös, mint egy aszott sárgarépáé.

– Mi bajod van velük? – kérdezem.

– Peter a velejéig romlott. Amikor még gyerekek voltunk, belekötött más csoportokhoz tartozó srácokba, és ha odajött egy felnőtt, hogy szétválassza őket, sírva fakadt és előállt azzal a történettel, hogy az egészet a többiek kezdték. Persze, hittek neki, mert Őszinték voltunk, akik nem hazudhatnak. Hahaha. Christina fintorogva hozzáteszi:

– Drew pedig Peter jobbkeze. Szerintem egyetlen önálló gondolata sincsen. Molly, nos, ő... az a fajta ember, aki képes

nagyítóüveggel felgyújtani a hangyákat, hogy láthassa, hogyan kapálóznak.

Az arénában Al hatalmas ütést mér Will állkapcsára. Felszisszenek. A terem másik végében Eric önelégülten mosolyog Alre, és megigazítja a szemöldökében sorakozó karikák egyikét.

Will oldalra tántorodik, egyik kezét az arcára tapasztja, a másikkal pedig kivédi Al következő ütését. A grimasza alapján úgy látom, az ütés kivédése ugyanolyan fájdalmas lehet, mintha állta volna. Al lassú, de hatékony.

Peter, Drew és Molly alattomos pillantást küld felénk, azután a fejüket összedugva, suttogva beszélgetnek.

– Úgy látom, kiszúrták, hogy róluk beszélünk – mondom.
– És akkor mi van? Eddig is tudták, hogy utálom őket.
– Tudták? Honnan?

Christina mosolyt mímelve fordul feléjük, és int nekik. Lesütöm a szememet, arcomat elönti a forróság. Nem volna szabad pletykálkodnom. Ez is önzésre vall.

Will Al egyik lábába akasztja a lábfejét, majd hátrarántja, és ezzel a földre küldi ellenfelét. Al feltápászkodik.

– Onnan, hogy megmondtam nekik – feleli Christina, és fogait kivillantva mosolyog. Fölül szabályos a fogsora, alul girbegurba. Most rám néz. – Az Őszinték igyekeznek egyenesek lenni, ha az érzéseikről van szó. Sokan megmondták már a szemembe, hogy nem szeretnek. És sokan vannak, akik nem mondták. Kit érdekel?

– Nekünk... nem volna szabad megbántanunk az embereket – felelem.

– Szeretem azt hinni, hogy segítünk nekik azáltal, hogy gyűlöljük őket – mondja ő. – Mert ezzel arra emlékeztetjük őket, hogy nem Isten ajándékai az emberiség számára.

Kurtán felnevetek, aztán ismét a küzdőteret figyelem. Will és Al megint farkasszemet néz egymással néhány másodpercig. Most még bizonytalanabbak, mint voltak. Will kisimítja világos haját a szeméből. Négyesre pillantanak, mintha azt várnák tőle, hogy lefújja a mérkőzést, de ő csak áll, összefont karral, és nem reagál. A tőle néhány lépésnyire álló Eric megnézi az óráját. Miután néhány másodpercig köröznek egymás körül, Eric odakiáltja nekik:

– Ti ezt valamiféle szabadidős tevékenységnek hiszitek? Ne tartsunk szünetet, hogy szunyókálhassatok egyet? Gyerünk, essetek már egymásnak végre!

– De... – Al felegyenesedik. Leengedi a karját, és azt mondja: – Pontozza valaki... vagy valami ilyesmi? És mikor van vége a mérkőzésnek?

– Akkor, amikor egyikőtök már harcképtelenné vált – feleli Eric.

– A Bátrak szabályai szerint – szólal meg Négyes – fel is lehet adni a mérkőzést.

Eric a szemét összehúzva néz Négyesre.

– Mármint a régi szabályok szerint – mondja. – Az újak szerint nem lehet.

– Az igazán bátor ember elismeri a többiek erejét – válaszolja Négyes.

– Egy igazi Bátor sohasem adja meg magát.

Négyes és Eric néhány másodpercig farkasszemet néz egymással. Olyan érzésem van, mintha a Bátrak két különböző

típusát látnám most: a tiszteletet érdemlő fajtát és a szívtelent. De azt már én is tudom, hogy az igazi tekintély ebben a teremben Ericé, a Bátrak legfiatalabb vezéréé.

Al homlokán gyöngyözik az izzadság. Megtörli a keze fejével.

– Ez nevetséges – mondja a fejét rázva. – Mi értelme laposra vernem? Ugyanahhoz a csoporthoz tartozunk, vagy nem?

– Azt hiszed, hogy ez ennyire egyszerű? – kérdezi Will vigyorogva. – Gyerünk, próbálj csak megütni, te világ lustája!

Will ismét feltartja a kezét. Most elszántságot látok a szemében, ami eddig hiányzott belőle.

Valóban azt hiszi, hogy győzhet? Elég egyetlen kemény ütés a fejére, és Al máris padlóra küldte.

Mármint ha el tudja találni Willt. Amikor Al ütni próbál, Will lehúzza a fejét. A tarkója fénylik a verejtéktől. A következő ütés elől is kitér: megkerüli Alt, és keményen hátba veri. Al előretántorodik, majd megfordul.

Valamikor olvastam egy könyvet a szürke medvéről. Volt benne egy kép egy példányról, amely a hátsó lábára emelkedve s a mancsait széttárva üvöltött. Erre emlékeztet most Al, és így támad Willre. Elkapja a karját, hogy ne térhessen ki előle, majd kemény ütést mér az állkapcsára.

Látom, hogyan huny ki a fény Will tekintetéből. Halványzöld az írisze, mint a zeller. Aztán a szeme ismét fókuszál, s az összes feszültség távozik a testéből. Kiszabadul Al szorításából, és erejét veszítve a földre rogy. Végigfut a hátamon a hideg, és szétterjed a mellkasomban.

Al szeme tágra nyílik, és leguggol Will mellé. Egyik kezével az arcát tapogatja. A teremben csend támad, miközben várjuk Will reakcióját. Néhány másodpercig semmi. Csak

fekszik a földön, egyik karját maga alá hajlítva. Azután pislogni kezd. Szemlátomást szédül.

– Segítsd fel! – mondja Eric. Olyan mohó pillantással nézi a földre került Willt, mintha először látna húst, miután hetek óta nem evett már. Szájának lefelé görbülő íve kegyetlenséget sugall.

Négyes a tábla felé fordul, és bekarikázza Al nevét. Ez a győzelem jele.

– A következő páros. Molly és Christina – kiáltja Eric. Al a vállára emeli Willt a karjánál fogva, és magával húzza, a küzdőtéren kívülre.

Christina megropogtatja a kézízületeit. Sok szerencsét kívánok neki, bár nem tudom, mire megy vele. Christina nem gyenge, de sokkal vékonyabb, mint Molly. A magassága talán előnyére szolgál.

A terem másik végében Négyes támogatja Willt a derekánál fogva. Kisegíti őt a helyiségből. Al megáll egy pillanatra az ajtónál, és figyeli őket, miközben távoznak.

Négyes távolléte miatt idegessé válok. Hogy itt hagy bennünket Erickel, az olyan, mintha bébiszittert bérelne fel, aki előszeretettel tölti az idejét kések élesítésével.

Christina a füle mögé simítja a tincseit. Fekete haja az álláig ér, és ezüstcsatok fogják össze. Ismét megropogtatja a kézfejét. Idegesnek látszik, ami nem csoda – ki ne lenne az, miután látta, hogy Will úgy esett össze, akár egy rongybaba?

Ha a Bátraknál a verekedésnek akkor van vége, amikor már csak az egyik fél marad állva, akkor gőzöm sincs róla, milyen eredményt fogok elérni a beavatásnak ebben a fázisában. Úgy végzem majd, mint Al, aki az ellenfele fölé tornyosul abban a tudatban, hogy ő győzött, földhöz teremtve a másikat – vagy

pedig Will sorsára jutok, és magatehetetlen tömegként terülök majd el?

És vajon önző dolog tőlem, ha győzelemre vágyom – vagy ez itt bátorságnak számít? Izzadó tenyeremet beletörlöm a nadrágomba.

Akkor kapok észbe igazán, amikor Christina oldalba rúgja Mollyt, aki zihálva összeszorítja a fogát. Összezárt szájából mintha morgást hallanék. Egy csapzott fekete hajtincs előrehull az arcába, de nem simítja hátra.

Al odaáll mellém. Túlságosan is leköti a figyelmemet az újabb párviadal, így rá sem nézek. Nem gratulálok neki a győzelemhez, pedig feltételezem, hogy ezt szeretné. Igaz, nem vagyok biztos benne.

Molly önelégülten mosolyog Christinára, majd figyelmeztetés nélkül ráveti magát – kinyújtva a kezét, elkapja Christina derekát. Keményen meg is üti, s ezzel a földre küldi, majd lefogja. Christina rúgkapál, csakhogy Molly nehézsúlyú, és nem tágít.

Újabb ütést mér Christinára, aki még időben elkapja a fejét, csakhogy Molly újra és újra üt, egészen addig, míg el nem találja Christina állkapcsát, orrát és száját. Anélkül, hogy gondolkodnék, megragadom Al karját, és szorítom, amennyire csak tudom. Szükségem van valamire, amibe belekapaszkodhatok. Christina arcának egyik oldalán folyni kezd a vér, és kis tócsában gyűlik össze mellette a földön. Ez az első alkalom életemben, amikor azért imádkozom, hogy valaki veszítse el az eszméletét.

Ez azonban nem következik be. Christina kiáltozik, és sikerül kirángatnia az egyik karját. Miután fülön vágja vele Mollyt, aki ettől elveszíti az egyensúlyát, rúgkapálva

kiszabadítja magát. Feltérdel, és egyik kezét az arcára tapasztja. A vér sötéten és sűrűn folyik az orrából, és másodperceken belül beborítja az ujjait.

Christina ekkor ismét felkiált, és odébb vonszolja magát Molly mellől. A válla rázkódásából tudom, hogy zokog, de hallani nem hallom, annyira lüktet a fülemben a vér.

Kérlek, veszítsd el az eszméletedet!

Molly oldalba rúgja Christinát, aki hanyatt vágódva elterül. Al kiszabadítja a kezét, és odahúz maga mellé. Összeszorítom a fogamat, nehogy felkiáltsak. Az első este nem éreztem rokonszenvet Al iránt, de még nem vagyok eléggé szívtelen sem – látva, hogy Christina az oldalbordáit fogja, legszívesebben odaállnék közé és Molly közé.

– Hagyd abba! – nyöszörgi Christina, amikor Molly ismét hátrahúzza a lábát, hogy belérúgjon. Kinyújtja az egyik kezét.

– Hagyd abba! Én... – köhögni kezd. – Én teljesen kikészültem.

Molly elmosolyodik, én pedig megkönnyebbülten felsóhajtok. Al is sóhajt, a mellkasa megemelkedik és visszasüllyed, miközben a vállamnak támaszkodik.

Eric lassú léptekkel elindul a küzdőtér közepe felé. Karját összefonva odaáll Christina fölé, és megkérdezi:

– Bocsánat, mint mondtál? Hogy kikészültél? Christina térdre tápászkodik. Amikor felemeli a kezét a padlóról, vörös nyom marad utána. Két ujja közé fogja az orrát, hogy elállítsa a vérzést, és bólint.

– Kelj fel! – szól rá Eric. Ha kiabálna, akkor talán nem érezném úgy, mintha a gyomrom teljes tartalmát ki akarnám okádni. Ha kiabálna, akkor biztos lehetnék abban, hogy a kiabálás a legrosszabb, amit tenni szándékozik. Csakhogy halk

hangon beszél, és kurtán. Megragadja Christina karját, talpra állítja, majd kivonszolja a teremből.

– Kövessetek! – szól oda nekünk, a többieknek.

Engedelmeskedünk.

***

A mellkasomban érzem a folyó robajlását.

A korlát közelében állunk. A Kút csaknem néptelen. A délután derekán járunk, bár olyan érzésünk van, mintha napok óta éjszaka lenne.

Azt hiszem, akkor sem segítenének Christinának, ha lennének most mások is körülöttünk. Először is, mert Eric felügyelete alatt állunk, másodszor pedig mert a Bátraknál másféle szabályok vannak – olyanok, amelyek összhangban állnak a durvasággal.

Eric nekilöki a korlátnak Christinát.

– Mássz fel rá! – mondja.

– Micsoda? – Christina úgy ismétli utána, mintha azt remélné, hogy Eric megenyhül. Ám a fiú tágra nyílt szeme és hamuszürke arca nem ezt sugallja. Eric nem fog visszakozni.

– Mássz át a korláton! – utasítja Eric még egyszer, minden egyes szót lassan ejtve ki. – Ha képes vagy öt percen át itt függeszkedni, akkor hajlandó vagyok szemet hunyni a gyávaságod fölött. Ha nem teszed meg, akkor ezennel befejezettnek tekintem a beavatásodat.

A korlát keskeny, és fémből van. A folyó vize felfröccsen rá, ezért csúszós és hideg. Még ha Christina elég bátor is ahhoz, hogy öt percen át függeszkedjen a korláton, nem biztos,

hogy képes megtartani magát. Vagy úgy dönt, hogy csoportnélküli lesz – vagy kockára teszi az életét.

Amikor behunyom a szememet, magam előtt látom, amint lezuhan, és összezúzza magát a mélyben lévő érdes sziklákon.

– Rendben van – mondja ekkor remegő hangon.

Elég magas ahhoz, hogy átlendítse a lábát a korláton. Reszket a lábfeje. Lábujjaival a szikla szélén áll, amikor átemeli a másik lábát. A többiekkel szembefordulva beletörli a kezét a nadrágjába, azután megkapaszkodik a korlátban, olyan erősen markolva azt, hogy kifehérednek az ízületek a kézfején. Azután az egyik lábát felemeli a földről. Majd a másikat is. Látom az arcát a korlát rúdjai között: a száját elszántan összepréseli.

Al, aki mellettem áll, beállítja az óráját.

Az első másfél percben Christina még jól van. Erősen markolja a korlátot, és nem remeg a karja. Már kezdek hinni abban, hogy sikerül neki, és bebizonyítja Ericnek, hogy alaptalanul kérdőjelezte meg a képességeit.

Ám ekkor a folyó nekiront a sziklafalnak, és a fehér tajtéktól csupa víz lesz Christina háta. Arccal a korlátnak csapódik, fájdalmában felkiált. Megcsúszik a keze, és most már csak az ujjai utolsó perceivel tartja magát. Próbál jobb fogást találni, csakhogy most már vizes a keze.

Ha segítenék neki, Eric ugyanarra a sorsra juttatna, mint őt. Hagyom, hogy lezuhanjon és meghaljon, vagy elfogadom, hogy csoportnélküliként kell élnem? Melyik a rosszabb? Tétlenkedni, miközben valaki meghal – vagy száműzötté és nincstelenné válni?

A szüleimnek nem jelentene nehéz feladatot válaszolni erre a kérdésre.

Csakhogy én más vagyok. Amennyire csak tudom, Christina nem sírt azóta, hogy itt vagyunk, de most gyűrött az arca, és olyan hangos zokogás tör elő belőle, amely hangosabb a folyó zúgásánál. Újabb hullám fut neki a falnak, és a porzó víz beteríti a testét. Az egyik csepp az államat éri. Christina keze ismét megcsúszik, és az egyikkel most már elengedi a korlátot. Mindössze négy ujjával kapaszkodva függ rajta.

– Gyerünk, Christina! – biztatja Al. Máskor halk hangja meglepő erővel szól most. Christina ránéz. Al tapsol. – Gyerünk, fogd meg! Képes vagy rá. Markold meg!

Vajon én magam elég erős lennék ahhoz, hogy kiálljak mellette? És érdemes lenne-e erőfeszítést tennem, és megpróbálnom segíteni neki, ha egyszer tudom, hogy túl gyönge vagyok, és képtelen bármi jót tenni?

Tudom, hogy ezek a kérdések kifogások csupán. *Az emberi értelem képes megbocsátani bármi rosszat. Éppen ezért olyan fontos, hogy ne hagyatkozzunk rá.* A papám szavai ezek.

Christina meglendíti a karját, és fogást keres a korláton. Senki más nem biztatja, Al azonban összecsapja hatalmas tenyerét, és Christina szemébe nézve kiabál. Bárcsak én is képes lennék rá! Bárcsak meg tudnék mozdulni, de én csak nézem őt, és azon tűnődöm, vajon mióta vagyok ilyen undorítóan önző.

Al órájára nézek:. Eltelt négy perc. Al könyöke a vállamhoz vágódik.

– Gyerünk! – szólalok meg. Épp csak suttogok. Megköszörülöm a torkomat. – Már csak egy perc van hátra – mondom most már hangosabban. Christina másik keze megtalálja a korlátot. Annyira remeg, hogy már-már arra

gondolok, nem is ő mozog, hanem a föld reng alattam, ezért látom remegni őt, csak eddig nem vettem észre.

– Hajrá, Christina! – mondja Al velem együtt. És amikor a hangunk csatlakozik egymáshoz, már elhiszem: elég erős vagyok ahhoz, hogy én is segíthessek neki.

Segíteni fogok neki. Ha még egyszer megcsúszik, megteszem.

Újabb hullám csapódik Christina hátának, ő pedig felsikolt, mert mindkét keze lesodródik a korlátról. A torkomból ekkor kiszakad egy kiáltás. Olyan, mintha nem is én, hanem valaki más kiáltott volna fel.

Christina mégsem zuhan le. Sikerül elkapnia a korlát rúdját. Ujjai végigcsúsznak a fémen, egészen addig, hogy már nem látom a fejét, csak az ujjait.

Al órája 5 perc 00 másodpercet mutat.

– Letelt az öt perc – mondja, szinte fröcsögve a szavakat Eric felé.

Eric megnézi a saját óráját. Ráérősen fordítja maga felé a csuklóját, miközben érzem, hogy görcsbe rándul a gyomrom, és képtelen vagyok levegőt venni. Amikor behunyom a szemem, Rita nővérét látom a vasút alatti járdán, furcsa szögben kifordult végtagjaival. És látom Ritát, aki sikoltozik és zokog. És látom magamat is, amint elfordulok a látványtól.

– Rendben van – mondja Eric. – Feljöhetsz, Christina.

Al elindul a korlát felé.

– Nem – szólal meg Eric. – Egyedül kell megcsinálnia.

– Nem, nem kell – mordul fel Al. – Megtette, amire utasítottad. Nem gyáva. Már teljesítette a feladatot.

Eric nem reagál. Al átnyúl a korlát fölött, és mivel elég magas, eléri Christina csuklóját. Ö belekapaszkodik a fiú

alkarjába, Al pedig felhúzza. Vörös az arca a dühtől. Odafutok, hogy segítsek.

Úgy van, mint sejtettem: túl alacsony vagyok ahhoz, hogy igazán hasznukra legyek, de sikerül benyúlnom Christina hóna alá, és amikor már elég magasra felhúztuk, Allel közös erővel átemeljük a korlát fölött. Christina leesik a földre. Arca még véres a mérkőzés óta, a háta csuromvizes, és minden ízében reszket.

Letérdepelek mellé. Rám emeli a tekintetét, azután Alre néz, miközben mindhárman zihálva vesszük a levegőt.

TIZEDIK FEJEZET

Éjjel azt álmodom, hogy Christina ismét ott függeszkedik a korláton: ez alkalommal a lábujjaival kapaszkodik a rúdba, valaki pedig azt kiáltja, hogy csak egy Elfajzott segíthet rajta. Úgyhogy odafutok, hogy segítsek neki, de a szikla pereméhez érve valaki meglök. Épp mielőtt a kövekhez csapódnék, felébredek. Izzadságban úszva és remegve riadok fel ebből az álomból. A lányok fürdőszobájába megyek lezuhanyozni és átöltözni. Amikor visszatérek, a vörös festékszóróval felírt „Szerencsétlen" szót látom a matracomon. Az ágykeretre is ráfestették, igaz, kisebb betűkkel, meg a párnámra is. Körülnézek, és a szívem máris gyorsabban ver az indulattól. Peter fütyörészve odaáll mögém, miközben rázogatja a párnáját. Nehezen tudom elhinni magamról, hogy ennyire gyűlölhetek valakit, aki ilyen kedvesnek tűnik, mint ő: szemöldöke természetesen ível felfelé, mosolya széles, fogai fehérek.

– Szép kis dekoráció – jegyzi meg.

– Elkövettem talán valamit ellened, amiről magam sem tudok? – kérdezem számonkérő hangon. Megmarkolom a lepedő sarkát, és lerántom a matracról. – Nem tudom, feltűnt-e már neked, de most ugyanabban a csoportban vagyunk.

– Nem értem, mire célzol ezzel – mondja könnyedén, és csak ekkor pillant rám. – Te meg én sohasem fogunk ugyanahhoz a csoporthoz tartozni.

Rázom a fejemet, miközben kiveszem a párnámat a huzatból. *Ne dühöng!* Fel akar bosszantani. De nem fog célt érni. Csakhogy valahányszor megpaskolja a párnáját, arra gondolok, hogy alaposan be kellene húznom neki egyet.

Al ekkor érkezik. Kérnem sem kell arra, hogy segítsen: egyenesen odajön, és máris nekilát, hogy áthúzza az ágyneműmet. Az ágykeretet majd később lesúrolom. Al odaviszi a kukához a lecserélt ágyneműhuzatokat, aztán együtt indulunk el az edzőterem felé.

– Ne is törődj vele! – javasolja. – Ez egy barom. És ha nem húzod fel magad miatta, idővel abbahagyja.

– Persze – felelem, és az arcomhoz kapok. Még most is forró a dühtől. Próbálok másra gondolni. – Beszéltél Will-lel?

– kérdezem halkan. – Azután, hogy... tudod.

– Igen. Jól van. Már nem haragszik – feleli sóhajtva. – Most már mindig is úgy fognak emlékezni rám, mint arra a srácra, aki elsőként ütött ki valakit.

– Lehetne ennél sokkal rosszabb oka is annak, hogy emlékeznek rád. Így legalább nem fognak kötözködni veled.

– De lehetne ennél jobb okuk is rá.

Al oldalba bök a könyökével, és mosolyog.

– Te, az első számú ugró.

Lehet, hogy én voltam az, de attól tartok, hogy a Bátraknál szerzett hírnevem nemcsak kezdődik, hanem véget is ér ezzel. Megköszörülöm a torkomat.

– Tudod, kettőtök közül ki kellett esnie valakinek. Ha nem neki, akkor neked.

– Én akkor sem szeretném megismételni ezt – feleli Al a fejét rázva, túl sokszor és túl hevesen. Szívja az orrát közben. – Őszintén mondom.

Amikor az edzőterem ajtaja elé érünk, megszólalok.

– Pedig muszáj lesz.

Alnek kedves arca van. Túlságosan is barátságos ahhoz, hogy Bátor legyen.

A táblára pillantok, miután belépek. Nekem tegnap még nem kellett megmérkőznöm senkivel, de ma biztosan sor kerül rá. Amikor megpillantom a nevemet, megtorpanok.

Peter az ellenfelem.

– Jaj, ne! – szólal meg Christina, aki mögöttünk csoszog. Az arcán ütésnyomok éktelenkednek, és látszik rajta, hogy igyekszik bicegés nélkül járni. Amikor meglátja a táblát, összegyűri a kezében tartott muffinpapírt. – Ezt komolyan gondolják? Hogy neked éppen vele kelljen kiállnod?

Peter csaknem egy lábbal magasabb, mint én vagyok, és tegnap kevesebb mint öt perc alatt legyőzte Drew-t, akinek az arca ma csupa folt – nem is kék, hanem inkább fekete.

– Lehet, hogy jobban teszed, ha elviselsz tőle néhány ütést, aztán úgy csinálsz, mintha elveszítetted volna az eszméletedet – javasolja Al. – Senki sem tehetne neked szemrehányást ezért.

– Igen – felelem. – Talán.

A nevemet bámulom a táblán. Forrónak érzem az arcom. Al és Christina csak segíteni szeretne nekem, de az az igazság, hogy ők maguk sem hiszik, hogy akárcsak a legkisebb esélyem is lenne Peterrel szemben, és ez nyugtalansággal tölt el.

A terem szélére állok, fél füllel hallgatom Al és Christina beszélgetését, miközben figyelem Molly és Edward

párviadalát. Edward sokkal gyorsabb, úgyhogy biztosra veszem, ma nem Molly győz.

Miközben folyik kettejük küzdelme, egyre idegesebb leszek. Négyes azt mondta nekünk tegnap, hogy használjuk ki az ellenfél gyönge pontjait. Peternek azonban nincs ilyen – igaz, egyetlen szerethető tulajdonsága sincsen. Elég magas ahhoz, hogy erős is legyen, de nagy termetéhez lassúság párosul. Jó szeme van, hogy felismerje a másik fél gyengéit. Rosszindulatú, úgyhogy nem fog könyörülni rajtam. Szeretném azt mondani, hogy alábecsül engem, de ez hazugság lenne. Épp annyira vagyok tapasztalatlan, mint amilyennek gondol.

Lehet, hogy igaza van Alnek, és miután álltam néhány ütését, jobban tenném, ha eszméletvesztést színlelnék.

De nem tehetem meg, hogy meg sem próbálom. Nem végezhetek az utolsó helyen.

Mire Molly nagy nehezen feltápászkodik a földről, s Edwardnak köszönhetően alig van magánál, már olyan hevesen ver a szívem, hogy az ujjaim begyében is érzem. Nem emlékszem rá, hogyan kell felállni vagy ütni. A küzdőtér közepére megyek, és görcsbe rándulnak a zsigereim, amikor Peter közeledik felém. Magasabb, mint amilyenre emlékeztem, és máris megfeszíti a karizmait. Mosolyogva néz rám. Arra gondolok, segítene-e rajtam, ha leokádnám.

Nem hinném.

– Jól vagy, Szerencsétlen? – kérdezi. – Úgy nézel ki, mintha mindjárt elsírnád magad. Ha rázendítesz, lehet, hogy megesik rajtad a szívem.

Peter válla fölött elnézve látom, hogy Négyes, karját összefonva, megáll az ajtó mellett. Úgy csücsörít a szájával,

mintha valami savanyút evett volna. Eric ott áll mellette, és gyorsabban dobol a lábával, mint ahogyan a szívem ver.

Peter meg én egy pillanatig csak állunk és nézzük egymást, következő pillanatban behajlítja a karját, és az arca elé emeli a kezét. Azután a térdét is behajlítja, mintha ugrani készülne.

– Gyerünk, Szerencsétlen! – biztat csillogó szemmel. – Csak egy könnycseppet kérek. Esetleg könyöröghetsz is. Hányingerem támad a gondolatra, hogy könyörögjek Peternek, és hirtelen ötlettől vezérelve oldalba rúgom. Azaz rúgtam volna, ha nem kapja el közben a lábfejemet. Előreránt, és így elveszítem az egyensúlyomat. A hátamra esve nagyot puffanok a padlón. Kiszabadítom a lábamat, és feltápászkodom.

Muszáj talpon maradnom, hogy ne rúghasson fejbe. Ez az egyetlen dolog, amire gondolni tudok.

– Ne játszadozz vele! – csattan fel Eric. – Nincs egy egész napunk erre.

Peter hamiskás arckifejezése eltűnik. Alighogy meglendíti a karját, máris fájdalom hasít az államba, majd szétterjed az egész arcomon. A látómezőm széle körös-körül elfeketedik, és cseng a fülem. Behunyom a szememet, és oldalra dőlök, miközben a terem imbolyogni kezd velem. Nem is emlékszem rá, hogy láttam volna közeledni felém az öklét.

Kibillentem az egyensúlyomból, és magatehetetlennek érzem magam. Sikerül eltávolodnom Petertől, amennyire a küzdőtér megengedi. Ő azonban odapattan elém, és nagyot rúg a gyomromba. A rúgás erejétől kiszalad a szusz a tüdőmből. Fáj – annyira fáj, hogy levegőt sem tudok venni, bár lehet, hogy ez a rúgás következménye. Nem tudom. Egyszerűen elterülök.

Talpon maradni – ez az egyetlen gondolat jár a fejemben. Feltápászkodom, de Peter máris ott terem. Egyik kezével megragadja a karomat, majd orrba ver a másikkal. Ez a fájdalom más természetű – kevésbé éles, és inkább a töréshez van köze: recsegést-ropogást érzek az agyamban, a látómezőmben pedig különböző színű pettyek tűnnek fel – kékek, zöldek és pirosak. Próbálom lerázni magamról Petert, a kezem a karján csattan, de ekkor újabb ütést kapok tőle, ez alkalommal a bordáim közé. Az arcomat kiveri a víz. Vérzik az orrom. Gondolom, már piroslok tőle, de túlságosan szédülök ahhoz, hogy lenézzek.

Peter taszít rajtam egyet, és ismét a földre zuhanok. Ujjaimmal a padlót kaparom, hunyorgok. Nehézkes vagyok és lassú. Elönt a forróság. Köhécselek, majd nagy nehezen feltápászkodom. Jobb lenne, ha lefeküdnék, mert gyorsan forog már velem az egész terem, ahogyan Peter is körülöttem. Egy forgó bolygó középpontja vagyok most, annak egyetlen mozdulatlan része. Oldalról újabb ütés ér ekkor, amitől megint kis híján a földre zuhanok.

Talpon maradni, talpon maradni. Szilárd tömeget látok magam előtt – egy emberi test az. Ütök, amilyen erőset csak tudok, és valami puhát ér az öklöm. Peter alig nyög fel, és a tenyere élével fültövön vág. Nevet rajtam. Csengést hallok, és pislogni kezdek, hátha eltűnik a szememből néhány a fekete foltok közül. Hogyan kerülhetett bele valami?

A szemem sarkából látom, hogy Négyes kivágja az ajtót, és távozik. Ez a mérkőzés nyilván nem elég érdekes látnivaló a számára. Vagy azt szeretné kideríteni, hogy miért forog minden úgy, mint egy pörgettyű? Nem is csodálkozom rajta ezért: én is szeretném tudni a választ.

A lábam kiszalad alólam. Érzem a padló hidegét az arcomon. Valami az oldalamba vágódik, és most először kiáltok fel. Olyan magas hangon, amely mintha nem is az enyém, hanem valaki másé lenne. Semmit sem látok. Még azt sem, ami ott van az orrom előtt. Kialszik a fény. Hallom, hogy valaki elkiáltja magát:

– Elég!

Én pedig egyszerre gondolok túl sok mindenre és semmire sem.

***

Amikor felébredek, nem nagyon érzek semmit, kivéve a fejemet: mintha vattacsomókkal lenne kitömve.

Tudom, hogy elveszítettem a mérkőzést, és csak akkor leszek képes logikusan gondolkodni, ha megfeledkezem a fájdalomról, amely éppenséggel akadályoz ebben.

– Máris befeketedett a szeme? – kérdezi valaki. Kinyitom az egyik szememet – a másik csukva marad, mintha le lenne ragasztva. Tőlem jobbra Will és Al ül, Christina pedig a tőlem balra lévő ágyon, állkapcsán jégtömlővel.

– Mi történt az arcoddal? – kérdem. Nehezen mozog a szám, és túl nagynak is érzem.

Nevet.

– Még te kérded? Hozzunk neked egy szemtapaszt?

– Azt már tudom, hogy az én arcommal mi történt – felelem.

– Ott voltam. Vagy majdnem ott.

– Ezt most viccnek szántad, Tris? – kérdezi Will vigyorogva.

– Ha most vicceket kezdesz mesélni, még

gyakrabban kell fájdalomcsillapítót hoznunk neked. Ja, és hogy válaszoljak a kérdésedre – legyőztem Christinát.

– Képtelen vagyok felfogni, hogy nem tudtad legyőzni Willt – jegyzi meg Al a fejét csóválva.

– Miért? Hiszen ő nagyon jó – válaszolja Christina egy vállrándítással. – Ráadásul azt hiszem, végre sikerült rájönnöm, hogyan úszhatom meg a vereséget. Egyszerűen nem szabad hagynom, hogy valaki állba verjen.

– Tudod, azt gondolná az ember, hogy erre már réges-rég rájöttél – mondja Will, Christinára kacsintva. – Most már értem, miért nem tartozol a Műveltek közé. Egy kissé lassú a felfogásod, ugye?

– Jól érzed magad, Tris? – kérdezi Al. Sötétbarna szeme majdnem ugyanolyan színű, mint Christina bőre. Az arca ápolatlannak látszik: borostája azt sugallja, hogy sűrű szakálla nőne, ha nem borotválkozna. Nehéz elhinni róla, hogy mindössze tizenhat éves.

– Igen – felelem. Bárcsak örökre itt maradhatnék, hogy ne kelljen még egyszer találkoznom Peterrel!

Csakhogy nem tudom, hol van az az „itt". Egy nagy, de keskeny helyiségben vagyok, amelynek két oldalán ágyak sorakoznak. Egyiket-másikat függöny veszi körül. A szoba jobb oldalán a nővérállomás van. Biztosan ez a gyengélkedő, ahová a beteg vagy sérült Bátrak kerülnek. Az itt dolgozó nő ránk pillant csiptetős írómappája fölött. Sohasem láttam még ápolónőt, akinek ilyen sok piercing lett volna a fülében. A Bátrak közül jelentkező önkéntesek végzik el azokat a munkákat, amelyeket hagyományosan más csoportok tagjai szoktak. Végtére is semmi értelme annak, hogy a Bátraknak

mindig be kelljen utazniuk a városba, valahányszor csak megsebesülnek.

Először hatéves koromban jártam kórházban. Az édesanyám elesett a házunk előtt a járdán, és eltörte a karját. Amikor meghallottuk a kiáltását, én sírva fakadtam, Caleb azonban egy szót se szólt, máris rohant az édesapánkért. A kórházban egy sárga ruhás, tiszta körmű Barátságos nő megmérte a mamám vérnyomását, és mosolyogva helyre rakta a karját.

Emlékszem rá, hogy Caleb azt mondta a mamánknak: egy hónap alatt meggyógyul, mert ez csak hajszáltörés. Akkor azt hittem, ezzel csak meg akarta nyugtatni, mert az Önfeláldozók ezt szokták tenni ilyenkor, de most már sejtem, hogy tanulta valahol, és bár megpróbálta álcázni, már akkor kiütköztek belőle a Műveltek tulajdonságai.

– Ne aggódj Peter miatt! – mondja Will. – Biztosan legyőzi őt Edward, aki tízéves kora óta tanulja a fegyver nélküli harcművészeteket. Pusztán kedvtelésből...

– Remek – mondja Christina, az órájára pillantva. – Úgy látom, lemaradunk a vacsoráról. Akarod, hogy itt maradjunk, Tris?

Megrázom a fejemet.

– Jól vagyok.

Christina és Will felkel, de Al int nekik. Jellegzetes illat terjeng körülötte – édeskés és friss, mint a zsálya és a citromfű illata. Esténként, amikor nyugtalanul forgolódik, mindig megcsapja az orromat, és ebből tudom, hogy megint rosszat álmodik.

– Még csak azt akartam mondani nektek, hogy lemaradtatok Eric bejelentéséről. Holnap terepgyakorlatra megyünk a

kerítéshez, és megismerkedünk majd a Bátrak munkaköreivel – mondja. – Negyed kilenckor a vonatnál kell lennünk.

– Rendben – felelem. – És köszönöm.

– És ne törődj azzal, amit Christina mond! Nem is néz ki olyan rosszul az arcod. – Al elmosolyodik. – Úgy értem, egészen jól festesz. Mint mindig. Úgy értem, látszik rajtad, hogy bátor vagy. Bátor...

Kerüli a tekintetemet. Megvakarja a tarkóját. Csend telepszik közénk, mely egyre hosszabbra nyúlik. Kedves gesztus volt tőle ezt mondani, de most úgy viselkedett, mintha többet akart volna kifejezni e szavak jelentésénél. Remélem, hogy tévedek. Nem érezhetek vonzalmat Al iránt. Nem vonzódhatok valakihez, aki ennyire sebezhető. Mosolygok, amennyire az arcomat ért zúzódások engedik, remélve, hogy ezzel sikerül oldanom a feszültséget.

– Jobb lesz, ha most hagylak pihenni – mondja. Indulásra készen felkel, de mielőtt távozhatna, megfogom a csuklóját.

– Al, jól vagy? – kérdezem. Értetlenül néz rám, ezért hozzáteszem: – Úgy értem, könnyebb már?

– Hm – megrántja a vállát. – Valamivel.

Kiszabadítja a kezét, és zsebre dugja. Nyilván zavarba hoztam a kérdésemmel, mert még sohasem láttam ennyire vörösnek az arcát. Ha az éjszakáimat hozzá hasonlóan zokogással tölteném, én is zavarban lennék egy kissé. De ha rám jön a sírás, én legalább tudom, hogyan lehet eltitkolni.

– Veszítettem Drew-val szemben. Azután, hogy te megmérkőztél Peterrel. – Ekkor rám néz. – Álltam néhány ütését, elterültem és ott maradtam. Azt hiszem... azt hiszem, mivel legyőztem Willt, még ha az összes többi küzdelmet

elveszítem, akkor sem sorolhatnak az utolsó helyre, így most már senkit sem kell bántanom.

– Tényleg ezt szeretnéd?

Lesüti a szemét.

– Képtelen lennék rá. Lehet, hogy ez azt jelenti, gyáva vagyok.

– Nem lehetsz gyáva csak azért, mert nem akarsz bántani másokat – felelem, mert tudom, hogy ezt kell mondanom, még akkor is, ha nem vagyok biztos benne, hogy így is gondolom. Egy percig mindketten mozdulatlanok maradunk, és csak nézzük egymást. Lehet, hogy mégis így gondolom. Ha Al gyáva, akkor ez nem azért van, mert nem talál örömet a fájdalomokozásban, hanem mert nem akar cselekedni. Fájdalmas tekintettel néz rám, és azt mondja:

– Mit gondolsz, meglátogatnak majd bennünket a rokonaink? Azt mondják, a csoportváltók családjai sohasem szokták kihasználni a látogatási napot.

– Nem tudom – felelem. – Nem tudom, jó lenne-e, vagy rossz, ha eljönnének.

– Szerintem rossz lenne – bólint Al. – Igaz, így is elég nehéz. – Ismét bólint, mintegy megerősítéseként annak, amit mondott, azután távozik.

Kevesebb mint egy hét múlva az Önfeláldozó felavatottak először látogathatják meg családjukat a választási ünnepség óta. Hazamennek, leülnek a nappaliban, és első alkalommal beszélgethetnek a szüleikkel immár felnőttekként.

Régebben én is vártam ezt a napot. Arra gondoltam, mit kérdeznék a szüleimtől a vacsoraasztal mellett.

Kevesebb mint egy hét múlva a Bátornak született felavatottak ott találják majd a szüleiket a Kútban vagy a

központ fölötti üveg toronyházban, és azt csinálhatják, amit a Bátrak szoktak a család első újbóli találkozásakor. Lehet, hogy felváltva kést dobálnak egymás feje köré. Engem ez sem lepne meg.

A csoportváltó felavatottak pedig, akiknek megbocsátó szüleik vannak, szintén viszontláthatják őket. Valami azt súgja, hogy az enyémek nem lesznek közöttük. Annak alapján, hogy a papám mennyire fel volt háborodva a választási ünnepségen, úgy hiszem, biztosan nem. És főleg nem azok után, hogy mindkét gyermekük elhagyta őket.

Talán megértenének, ha elmondtam volna nekik, hogy Elfajzott vagyok, és képtelen voltam dönteni. Lehet, hogy segítettek volna rájönni, mit is jelent Elfajzottnak lenni, és hogy miért veszélyes ez. De mivel nem bíztam bennük, így ezt már nem fogom megtudni soha.

Összeszorítom a fogamat, amikor előtörnek a könnyeim. Torkig vagyok. Elegem van a könnyeimből és a gyöngeségemből. Csakhogy nem sokat tehetek ellenük.

Lehet, hogy el tudok aludni – de lehet, hogy nem. Még éjjel, valamivel később azonban kilopakodom a szobából, és visszamegyek a hálóterembe. Egyetlen dolog lehet rosszabb annál, hogy Peter kórházba juttatott – az, ha holnap is itt kell ébrednem.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Másnap reggel nem hallom sem az ébresztőt, sem a többi felavatott lábainak csoszogását vagy beszélgetését készülődés közben. Arra ébredek, hogy Christina egyik kezével a vállamat rázza, a másikkal pedig megérinti az arcomat.

Fekete dzsekiben van, melynek cipzárját az álláig felhúzta. Ha vannak is nyomai rajta a tegnapi küzdelemnek, sötét bőre miatt nemigen lehet látni.

– Gyere már! – mondja. – Kelj fel, és menjünk! Épp azt álmodtam, hogy Peter egy székhez kötözött, és aztán nekem szegezte a kérdést, hogy valóban Elfajzott vagyok-e. Nemmel válaszoltam, mire addig püfölt, míg igent nem mondtam. Könnyektől nedves arccal riadtam fel.

Mondani szeretnék valamit, de most csak egy nyögésre futja tőlem. A testem annyira fáj, hogy levegőt venni is nehezemre esik. Az sem segít a helyzetemen, hogy az éjszakai sírásrohamom miatt bedagadt a szemem. Christina felém nyújtja a kezét.

Nyolcat mutat az óra. Negyed kilencre a vasútnál kell lennünk.

– Futok, és összekészítek magunknak valami reggelit. Te csak... készülj el! Úgy látom, elég sok időre lesz szükséged hozzá – mondja.

Felnyögök. Próbálok, nem derékból hajolni, miközben az ágyam alatti fiókban tiszta inget keresek magamnak. Szerencsémre most nincs itt Peter, így nem látja a kínlódásomat. Miután Christina kimegy, rajtam kívül senki sem marad a hálóteremben. Kigombolom az ingem: tele vagyok zúzódásokkal. A foltok színe egy pillanatra megbabonáz: élénkzöldek, sötétkékek és barnák. Amilyen gyorsan csak tudok, átöltözöm, azután kibontva hagyom a hajamat, mert képtelen vagyok felemelni a karomat, hogy hátul összefogjam.

Megnézem magam a hátsó falon lévő kis tükörben. Egy idegent látok benne. Szőke hajú, mint én, és keskeny az arca, akárcsak az enyém, de ennél több hasonlóság már nincs közöttünk. Sohasem volt monokli a szemem alatt, nem hasadt még be az ajkam, és nem volt bezúzva az állam. Én nem vagyok olyan fehér, mint egy lepedő. Nem, ez a lány nem lehetek én, még ha egyszerre mozdul is velem.

Mire Christina visszajön, kezében egy-egy muffinnal, már az ágy szélén ücsörgök, és mereven bámulok magam elé. Le kell hajolnom, hogy befűzzem a cipőmet. Éles fájdalom hasít belém hajladozás közben.

Christina egyszerűen a kezembe nyomja a muffint, majd leguggol elém, hogy befűzze a cipőmet. Hálát érzek iránta – egyfajta melegséget, amely kissé a fájdalomra is emlékeztet. Lehet, hogy valamennyi emberben lakozik egy Önfeláldozó, még ha nem is mindenki tud róla.

Jobban mondva, mindenkiben, Peter kivételével.

– Köszönöm – mondom.

– Biztosan nem érnénk oda időben, ha egyedül kellene befűznöd – állapítja meg. – Gyere! Enni tudsz menet közben is, ugye?

Sietve haladunk a Kút felé. A muffin banán ízű, de dió is van benne. A mamám sütött hasonlókat, hogy aztán a csoport-nélkülieknek adjuk, de én sohasem kóstoltam meg. Akkor már túl nagynak éreztem magamat ahhoz, hogy kényeztessenek. Nem törődöm a gyomromban érzett görccsel, amely mindig jelentkezik, amikor a mamámra gondolok, és már-már kocogva haladok Christina mögött, aki megfeledkezik arról, hogy neki sokkal hosszabb a lába, mint nekem.

Felkapaszkodunk a Kútból az üveg toronyházba vezető lépcsősoron, majd a kijárathoz futunk. Minden egyes lépés közben fájdalom hasít a bordáimba, de nem törődöm vele. Épp akkor érünk a sínekhez, amikor nagy dudálással megérkezik a vonat.

– Mi tartott ilyen sokáig? – kérdezi Will, túlkiabálva a zajt.

– Tuskólábú kisasszony egyetlen éjszaka leforgása alatt öregasszonnyá változott – válaszolta Christina.

– Ó, fogd már be! – kérem, csak félig tréfásan. Négyes a csapat élén áll, olyan közel a vágányhoz, hogy ha csak egy hüvelyknyit is előrébb lép, a vonat elviszi az orrát. Hátrál kissé, hogy valaki más szállhasson be elsőként. Will némi üggyel-bajjal kapaszkodik fel, így a hasára érkezik, csak utána húzza fel a lábát. Négyes megragadja a kocsi oldalán lévő fogantyút, és könnyedén felhúzódzkodik, mintha nem is egy 180 cm-nél hosszabb testtel kellene elboldogulnia.

Odakocogok a vasúti kocsihoz, és fájdalmas szisszenéssel, majd a fogamat összeszorítva elkapom az oldalán lévő fogantyút. Ez fájni fog.

Al benyúl mindkét hónom alá, és könnyed mozdulattal felemel a kocsiba. A fájdalom belenyilall az oldalamba, de ez csak egy másodpercig tart. Megpillantom Petert a hátam mögött, és forróság önti el az arcomat. Al igyekezett kedves lenni hozzám, ezért rámosolygok, de azt kívánom magamban, bárcsak ne lennének ilyen barátságosak velem az emberek. Peterek így is elég sok muníciója van, amit ellőhet.

– Jól vagy? – kérdezi Peter tőlem, együttérzést színlelő arckifejezéssel, lebiggyesztett szájjal, ívelt szemöldökét összehúzva. – Vagy egy kicsit... Szerencsétlen vagy? Csak egy kicsit?

Nevet a saját tréfáján, és Molly meg Drew is csatlakozik hozzá. Molly nevetése borzalmas: fel-felhorkant közben, és remeg a válla, Drew-é azonban halk – szinte olyan, mintha fájdalmat fejezne ki.

– Mindannyiunkat lenyűgöz a te elképesztő szellemességed – mondja Will.

– Valóban. Biztos vagy abban, hogy nem a Műveltek közé tartozol, Peter? – tódítja Christina. – Úgy hallom, nekik nincs kifogásuk az ilyen pipogya alakok ellen.

Négyes megáll az ajtóban, és megszólal, még mielőtt Peter válaszolhatna.

– Egész idő alatt hallgatnom kell majd a veszekedéseteket, míg meg nem érkezünk a kerítéshez?

Erre mindenki elhallgat, Négyes pedig visszafordul a kocsi ajtaja felé. Mindkét oldalon megfogja a fogantyút, karját szélesre tárva törzsével előrehajol, így a teste jórészt kívül van

a vagonon, jóllehet a lábát odabent vetette meg a padlón. A huzat rátapasztja az inget a mellkasára. Mellette elnézve próbálom kivenni, hol járunk – omladozó, lakatlan épületek tengerét hagyjuk magunk mögött, melyek egyre kisebbek lesznek, ahogy továbbzakatolunk.

A tekintetem azonban időről időre visszatéved Négyesre. Nem tudom, mit várok tőle, vagy hogy mit szeretnék látni, ha létezik egyáltalán ilyesmi.

Megkérdezem Christinát.

– Mit gondolsz, mi vár ott ránk? – biccentek az ajtó felé. – Úgy értem, a kerítésen túl.

Megvonja a vállát.

– Gondolom, néhány tanyagazdaság.

– Igen, de úgy értem... a tanyákon kívül. Mitől védik a várost?

Az ujjával fenyegetően int felém.

– A szörnyektől!

Nemtetszésem jeleként meresztgetem a szememet.

– Öt évvel ezelőtt még őrök sem voltak a kerítés mentén – jegyzi meg Will. – Nem emlékszel rá, hogy egy időben a Bátrak rendőrsége járőrözött a csoportnélküliek negyedében?

– De igen – felelem. És arra is emlékszem, hogy a papám azok közé tartozott, akik arra szavaztak, hogy a Bátrak takarodjanak el a csoportnélküliek területéről. Azt mondta, hogy a szegényeknek nem járőrözésre van szükségük, hanem segítségre, és azt mi, az Önfeláldozók tudjuk megadni nekik. Itt és most azonban nem szívesen hoznám szóba ezt. Egy csupán a sok példa közül ugyanis, amit a Műveltek az Önfeláldozók hozzá nem értésének bizonyítékaként emlegettek fel.

– Na igen – mondja Will. – Gondolom, te sokszor láttad őket.
– Miért mondod ezt? – kérdezem kissé túlságosan éles hangon. Nem szeretném, hogy szorosabb kapcsolatba hozzanak a csoportnélküliekkel.
– Mert át kellett haladnod a csoportnélküliek területén, amikor iskolába mentél, ugye?
– Te memorizáltad a város alaprajzát, pusztán csak kedvtelésből? – kérdezi Christina.
– Igen – feleli Will, aki értetlenkedni látszik. – Ti talán nem?
Csikorognak a vonat fékjei, és mindannyian előredőlünk, amikor a szerelvény lassít. Hálás vagyok azért, hogy mozog, mert így könnyebben viselem az álldogálást. A düledező épületek már eltűntek, helyettük sárgálló szántóföldeket és sínpárokat látunk. A vonat egy vászontető alatt áll meg. Leereszkedem a fűig, s közben a fogantyúba kapaszkodom. Előttem drótkerítés magaslik, a tetején szögesdróttal. Amikor elindulok felé, észreveszem, hogy hosszabb, mint ameddig ellátok – épp merőleges a láthatár vonalára. A kerítésen túl fák csoportja áll: többségük már nem él, némelyikük még zöldell. A túloldalon nyüzsgő, felfegyverzett Bátrak őrzik a területet.
– Gyertek utánam! – szól oda nekünk Négyes. Christina mellett maradok. Nem szívesen vallom be még önmagamnak sem, de nyugodtabb vagyok, ha a közelemben tudhatom. Ha Peter megpróbál belém kötni, ő biztosan megvéd majd. Magamban fortyogok a gyávaságom miatt. Nem volna szabad, hogy ennyire bosszantson Peter kötözködése; inkább arra kellene összpontosítanom, hogy minél jobban szerepeljek

a párviadalokban, nem pedig azon rágódnom, hogy mennyire leszerepeltem tegnap. És ha nem is vagyok képes rá, akkor is meg kell próbálnom megvédeni magamat ahelyett, hogy másoktól várom ezt el.

Négyes a kapu felé tessékel bennünket, amely olyan széles, mint egy ház. Itt kezdődik az a mély repedésekkel szabdalt út, amely a városba vezet. Gyermekkoromban, amikor idekerültem a családommal, ezen az úton és az azon túli utcákon jártunk a busszal a Barátságosak tanyáira, ahol egész nap paradicsomot szedtünk, csuromvizesre izzadva az ingünket.

Ismét görcsbe rándul a gyomrom.

– Aki a beavatás végén nem kerül az első öt közé a rangsorban, az nagy valószínűséggel itt fog kikötni – közli velünk Négyes. – Annak, akit felvesznek őrnek ide a kerítéshez, van némi esélye az előrelépésre, de nem túl nagy. Lehet később járőr belőle, és akkor a Barátságosak tanyáin túli területen kell szolgálatot teljesítenie, de...

– Járőrözni? De mi célból? – kérdezi Will.

Négyes megvonja a vállát.

– Gondolom, ezt majd megtudjátok, ha bekerültetek közéjük. Mint már mondtam, azok, akik fiatalkorukban, a kerítést védték, általában később is ugyanezt a munkát kapják. Ha ez megnyugtat benneteket, néhányuk szerint nem is olyan meló, mint amilyennek látszik.

– Na igen. Legalább nem kell buszt vezetnünk vagy takarítanunk mások után, mint a csoportnélkülieknek – súgja Christina a fülembe.

– Te hányadik helyen végeztél? – kérdezi Peter Négyestől. Nem is remélem, hogy Négyes válaszol erre a kérdésre, de ő nyugodtan néz Peter szemébe, és azt mondja:

– Én voltam az első.

– És te döntöttél úgy, hogy ezt fogod csinálni? – Peter sötétzöld szeme elkerekedik. Ártatlannak gondolhatnám a tekintetét, ha nem tudnám róla, milyen undok egy alak. – Miért nem kaptál munkát a kormánytól?

– Mert nem akartam – feleli Négyes egyszerűen. Emlékszem még rá, mit mondott az első napon a vezérlőteremben végzett munkáról, ahonnan a Bátrak a város biztonságát felügyelik. Nehezen tudom elképzelni őt ott, számítógépekkel körülvéve. Valahogy úgy érzem, neki az edzőteremben a helye.

Az iskolában tanultunk a csoportok feladatairól. A Bátraknak nincs sok választási lehetősége. Vagy a kerítést őrzik, vagy a város biztonsága érdekében munkálkodnak. Dolgozhatunk például a Bátrak központjában, készíthetünk tetoválásokat, gyárthatunk fegyvereket, vagy verekedhetünk egymással szórakozásképpen. De dolgozhatunk a Bátrak vezetői mellett is. Számomra ez tűnik a legjobb lehetőségnek. Az az egyetlen gond, hogy rosszul állok a rangsorban. És a beavatás első fázisa végére csoportnélkülivé válhatok. Megállunk a kapu közelében. Néhány Bátor őrszem felénk pillant, de nincsenek túl sokan. Igencsak elfoglaltak: amikor egy-egy teherautó érkezik, ők húzzák el a kapuszárnyakat, amelyek kétszer olyan magasak, mint ők, és sokkal szélesebbek náluk.

Ez a sofőr kalapot visel, szakállas és mosolyog. A kapun belülre kerülve megáll és kiszáll. A jármű hátulja nyitva van, és néhány Barátságost látunk benne ülni az egymásra rakott ládák között. Alaposabban megnézem a rakományt: almát szállítanak.

– Beatrice? – kérdezi az egyik Barátságos fiú. Felkapom a fejem a nevem hallatán. A teherautó hátuljában ülők közül feláll az egyik. Göndör, szőke haja van, és ismerős az orra: széles a hegye, és keskeny a nyerge. Robert az. Megpróbálok visszaemlékezni a választási ünnepségre, de semmi sem jut eszembe vele kapcsolatban. A szívdobogásomtól zúg a fülem. Ki váltott még csoportot? Talán Susan is?

Választotta valamelyik felavatott az Önfeláldozókat? Ha az Önfeláldozók csoportja megrendül most, az a mi hibánk – Roberté, Calebé és az enyém. Az enyém. Próbálok szabadulni ettől a gondolattól.

Robert leugrik a teherautóról. Szürke pólót visel és kék farmernadrágot. Pillanatnyi tétovázás után elindul felém, majd a karjába zár. Megmerevedem. Csak a Barátságosak szokták megölelni egymást üdvözlésképpen. Egyetlen izmom sem mozdul, amíg el nem enged.

Elhalványodik a mosolya, amikor ismét rám néz.

– Beatrice, mi történt veled? Mi van az arcoddal?

– Semmi – felelem. – Csak épp zajlik a kiképzés. De amúgy semmi különös.

– Beatrice? – kérdezi valaki követelőző orrhangon közvetlenül mellettem. Molly összefonja a karját, és nevet. – Ez az igazi neved, Szerencsétlen?

Rápillantok.

– Miért, mit gondoltál, minek a rövidítése a Tris?

– Ó, nem is tudom... talán a Nyápicé? – Ujját az állához érinti. Ha az álla nagyobb lenne, ellensúlyozná az orrát, de egészen kicsi: szinte belesimul a nyakába. – Ó, várjunk csak... ez a szó nem Trisszel kezdődik. Tévedtem.

– Felesleges kötözködnöd vele – jegyzi meg Robert szelíden. – Robert a nevem. Te ki vagy?

– Valaki, akit nem érdekel, hogy mi a neved – feleli Molly.

– Miért nem szállsz vissza a teherautótokra? Tilos haverkodnunk más csoportok tagjaival.

– Akkor miért nem szállsz le rólunk? – csattanok fel.

– Rendben van. Nem szeretnék közéd és a fiúd közé állni – feleli Molly, és mosolyogva odébbáll.

Robert szomorúan néz rám.

– Úgy tűnik, itt nem szeretik a barátságos embereket.

– Vannak, akik nem.

– Tudod, szerintem jobb lenne, ha hazamennél. Biztosan hajlandóak kivételt tenni veled az Önfeláldozók.

– Honnan veszed, hogy szeretnék hazamenni? – kérdezem lángoló arccal. – Azt hiszed, hogy nem tudom kezelni ezt a helyzetet, vagy mi?

– Nem erről van szó – rázza a fejét. – Nem mintha nem lennél képes rá. De nem ezt kellene tenned. Megérdemelnéd, hogy boldog legyél.

– Én ezt választottam. – Átpillantok Robert válla fölött. Úgy tűnik, a Bátor őrszemek befejezték a jármű átvizsgálását. A szakállas férfi visszaszáll a sofőrülésbe, és becsukja az ajtót maga után. – Mellesleg, Robert... az életnek nem csak az a célja, hogy... boldogok legyünk.

– De nem lenne könnyebb, ha az volna? – kérdi ő. Mielőtt válaszolhatnék, megérinti a vállamat, és a teherautó felé fordul. Egy hátul ülő lánynak bendzsó van az ölében. Pengetni kezdi, miután Robert is felhúzódzkodik a platóra. A teherautó elindul, magával viszi a bendzsózenét és a lány trilláját.

Robert integet nekem, és lelki szemem előtt most egy másik lehetséges élet jelenik meg. Látom magamat a teherautó hátuljában, amint együtt énekelek a lánnyal, jóllehet korábban nem volt szokásom énekelni. Nevetek, amikor hamisan énekelek, és fára mászom, hogy almát szedjek. Mindig nyugodt vagyok, és mindig biztonságban érzem magam.

A Bátrak őrei becsukják a kaput, majd be is zárják maguk után. A zár kívül van. Beharapom az ajkamat. Miért kívülről zárják be, nem pedig belülről? Olyan érzésem támad ettől, mintha nem kívül akarnának valamit tartani, hanem bennünket szeretnének bent marasztalni.

Elhessegetem a gondolatot. Nincs ebben semmi logika. Négyes ellép a kerítés mellől, ahol egy Bátor katonanővel beszélgetett eddig, aki az imént még egy fegyvert egyensúlyozott a vállán.

– Attól tartok, különös tehetséged van ahhoz, hogy rossz döntéseket hozz – mondja, amikor már csak egy lépésnyire van tőlem.

Összefonom a karomat.

– Ez csak egy kétperces beszélgetés volt.

– Nem számít kisebb butaságnak attól, hogy rövid ideig tartott. – Ráncolja a homlokát, és ujjai hegyével megérinti kék monoklis szemem sarkát. Hátrakapom a fejemet, de akkor sem veszi el a kezét: ehelyett oldalra hajtja a fejét, és sóhajt.

– Tudod, már akkor is sikeresebb lennél, ha megtanulnád, hogy elsőként támadj.

– Hogy elsőként támadjak? – kérdezem. – Miért segítene ez rajtam?

– Gyors vagy. Győztes is lehetsz, ha sikerül bevinned néhány találatot, még mielőtt az ellenfél észbe kap, hogy mi történik vele. – Megvonja a vállát, és leejti a kezét.

– Meglep, hogy rájöttél erre – jegyzem meg halkan. – Hiszen csak félig láttad az eddigi egyetlen mérkőzésemet.

– Nem olyannak láttam, hogy végig akarjam nézni – mondja ő.

Hát ez meg mit jelentsen? Négyes megköszörüli a torkát.

– Itt van a következő vonat. Ideje menni, Tris.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Felkúszom a matracomra, és sóhajtok egyet. Két nap telt el azóta, hogy megmérkőztem Peterrel, és az ütésnyomok mostanra kékeslilára színeződtek. Hozzászoktam, hogy minden egyes mozdulatom fájdalommal jár, így most már könnyebben mozgok, de még távol vagyok a teljes gyógyulástól.

Bár továbbra is sérültnek számítok, ma ismét ki kellett állnom valakivel. Szerencsémre ez alkalommal Myrát kaptam ellenfélnek, aki képtelen bevinni a másiknak egy jó ütést, ha nem irányítja valaki közben a karját. Az első két percben sikerült alaposan eltalálnom. A földre került, és túlságosan szédült ahhoz, hogy felálljon. Most örömmámorban kellene úszom, de szó sincs győzelemről, ha az ember egy olyan lányt üt meg, mint amilyen Myra.

Abban a pillanatban, hogy leteszem a fejemet a párnámra, nyílik a hálóterem ajtaja, és betódul néhány ember, zseblámpával a kezében. Hirtelen felülök, kis híján beütve a fejemet a fölső ágy keretébe, és hunyorgok a sötétben, hogy lássam, mi folyik körülöttem.

– Mindenki keljen fel! – üvölti valaki. Egy lámpa fénye világít a feje mögül, megcsillantva a fülében csillogó karikákat. Eric az. Őt veszi körül a többi Bátor, akik közül néhányat

láttam már a Kútban, de a többit még soha. Négyes is ott áll közöttük.

A tekintete találkozik az enyémmel. Miközben farkasszemet nézünk egymással, megfeledkezem arról, hogy az összes csoportváltó körülöttem felkelt már az ágyából.

– Megsüketültél, Szerencsétlen? – kérdezi Eric követelőző hangon. Kizökkenek a kábulatból, és kibújok a takaró alól. Örülök, hogy teljesen fel vagyok öltözve, mert Christina egy szál pólóban áll az emeletes ágyunk mellett. Hosszú lába meztelen. Összefonja a karját, és úgy figyeli Ericet. Ekkor azt kívánom, bárcsak képes lennék ilyen merészen szembenézni valakivel, miközben jóformán ruhátlan vagyok, de velem ez nem fordulhat elő.

– Öt percetek van rá, hogy felöltözzetek. Találkozunk a vágányoknál – mondja Eric. – Újabb terepgyakorlatra megyünk.

Cipőt húzok, és már indulok is, meg-megránduló arccal, Christina mögött haladva a vonat felé. Egy izzadságcsepp gördül végig a tarkómon, miközben futunk felfelé az ösvényen, végig a Kút fala mentén, félrelökve az utunkba kerülő csoporttagokat. Úgy tűnik, nem lepődnek meg azon, hogy így látnak bennünket. Azon tűnődöm, vajon hány ilyen eszeveszetten rohanó embert láthatnak hetente.

Épp a Bátornak született felavatottak mögött érünk a vágányhoz, amely mellett fekete halom látszik. Hosszú csövű fegyverek és a hozzájuk tartozó ravaszvédő kengyelek.

– Csak nem fogunk lőni valamire? – sziszegi Christina a fülembe.

A rakás mellett ládák vannak – ránézésre muníció lehet bennük. Közelebb araszolok, hogy elolvassam az egyiken a feliratot. Ez áll rajta: PAINTBALL.

Eddig még nem is hallottam ezt a szót, de az elnevezés önmagáért beszél. Festékgolyó. Nevetek rajta.

– Mindenki vegyen magához egy-egy fegyvert! – kiáltja Eric.

Odafutunk a rakáshoz. Én vagyok a legközelebb hozzá, úgyhogy felkapom az elsőt, ami a kezem ügyébe kerül. Nehéz, de nem annyira, hogy ne tudnám felemelni. Magamhoz veszek egy doboz festékgolyót is. A zsebembe dugom, a fegyvert pedig keresztbe vetem a hátamon, így a szíja rásimul a mellkasomra.

– Mennyi idő még? – kérdezi Eric Négyestől.

Négyes az órájára pillant.

– Most már bármelyik pillanatban jöhet. Mennyi időre van még szükséged ahhoz, hogy megjegyezd a vonat menetrendjét?

– Miért kellene megjegyeznem, amikor itt vagy te nekem, aki tudja? – kérdez vissza Eric, vállon taszítva Négyest. Baloldalt a távolban megjelenik egy fénykör. Egyre nagyobb lesz, ahogy közeledik. Megvilágítja Négyes arcának egyik felét, így árnyékként rajzolódik ki rajta a járomcsontja alatti bemélyedés.

Ő száll fel elsőként a vonatra. Futok utána, meg sem várva, hogy követ-e Christina, Will vagy Al. Négyes megfordul, miközben nagy lépésekkel futok a kocsi mellett, és kinyújtja az egyik karját. Megragadom, ő pedig felhúz a kocsiba. Megfeszülnek alsókarjának acélos izmai.

Gyorsan elengedem, anélkül, hogy ránéznék, és leülök a kocsi másik végében.

Amikor mindenki felszállt már, Négyes beszélni kezd hozzánk.

– Két csapatra oszlunk. Az a feladatunk, hogy megszerezzük a zászlót. Mindkét csapat egyforma, de vegyes összetételű, lesznek benne Bátornak született felavatottak és csoportváltók is. Elsőként az egyik csapat fog leszállni, hogy rejtekhelyet keressen a zászlajának. Azután leszáll a másik csapat, és ugyanezt csinálja. – A kocsi ide-oda himbálózik velünk, ezért Négyes megkapaszkodik az ajtóban. – Ez a verseny már hagyomány a Bátraknál, úgyhogy azt javaslom, vegyétek komolyan.

– És mit kap a győztes? – kiáltja valaki.

– Ez olyan kérdés, amit egy Bátor sohasem tenne fel – válaszolja Négyes, felvonva a szemöldökét. – Övék a győzelem, természetesen.

– Négyes és én leszünk a csapatkapitányok – közli Eric, majd Négyesre néz. – Először osszuk el a csoportváltókat, rendben?

Hátrahajtom a fejemet. Ha ők választanak ki bennünket, engem fognak utoljára hagyni. Érzem, hogy így lesz.

– Tiéd az első – mondja Négyes.

Eric vállat von.

– Edward.

Négyes nekitámaszkodik az ajtókeretnek, és bólint. Csillog a szeme a holdfényben. Végignéz a csoportváltókon, és teketóriázás nélkül kimondja:

– Én a Szerencsétlent akarom.

Halk nevetés fut végig a jelenlévőkön. Forróság önti el az arcomat. Nem tudom eldönteni, dühös legyek-e azokra, akik

nevetnek rajtam, vagy inkább örüljek a hízelgő ténynek, hogy engem választott ki elsőként.

– Van valami érved is mellette? – kérdezi Eric, a rá jellemző önelégült mosollyal. – Vagy egyszerűen csak azért választottad ki a leggyengébbet, hogy ha veszítesz, legyen kit hibáztatnod érte?

– Így valahogy – feleli Négyes egy vállrándítással. Dühös vagyok. Határozottan dühös vagyok. Mogorva arcomat eltakarom a kezemmel. Nem érdekel, hogy mi Négyes stratégiája: arra az ötletre épül, hogy én vagyok a leggyengébb láncszem a felavatottak közül. És ettől keserű a szám íze. Be kell bizonyítanom, hogy tévednek – nincs más választásom.

– Rajtad a sor – mondja Négyes.
– Peter.
– Christina.

Ez rácáfol Négyes stratégiájára. Christina nem tartozik a gyöngék közé. Akkor meg mi lehet a célja?

– Molly.
– Will – szólal meg Négyes, hüvelykujja körmét rágva.
– Al.
– Drew.

– Myra maradt a végére. Úgyhogy ő velünk jön – mondja Eric. – Most a Bátornak született felavatottak következnek... Nem figyelek már oda, miután velünk végeztek. Mi lehet Négyes célja, ha nem az, hogy bebizonyítson valamit azzal, hogy a gyöngéket választja ki? Végigpillantok mindazokon, akiket kiválasztott. Vajon mi lehet a közös bennünk?

Amikor a Bátornak születetteknek a felét már kiválasztották, eszembe jut valami. Will és néhány társam kivételével mindannyian ugyanolyan testalkatúak vagyunk: keskeny

vállúak és alacsony termetűek. Eric csapatának mindegyik tagja pedig széles vállú és erős felépítésű. Négyes épp tegnap közölte velem, hogy tudja: gyors vagyok. Mi mindannyian gyorsabbak vagyunk, mint Eric csapatának tagjai, ami bizonyára előnyt jelent, amikor meg kell kaparintanunk a zászlójukat. Még sohasem játszottam ilyet, de azt tudom, hogy inkább gyorsasági játék, nem pedig nyers erőpróba. Egyik kezemmel eltakarva a számat elmosolyodom. Eric könyörtelenebb Négyesnél, aki viszont okosabb nála.

Miután befejezték a csapattagok kiválasztását, Eric mosolyogva néz Négyesre.

– A tiétek lehet a második hely – mondja Eric.

– Te csak ne nagylelkűsködj velem! – feleli Négyes halványan mosolyogva. – Tudod, hogy nem a győzelemért választottam éppen őket.

– Nem bizony. Tudom, hogy veszíteni fogtok, hiába is próbálkoztok – közli Eric, egy ideig rágcsálva a szájában lévő karikák egyikét. – De azért próbáld csak meg győzelemre vinni a nyápic csapatodat!

Mindannyian felállunk. Al kétségbeesett pillantást vet rám, amit mosollyal viszonzok, reményeim szerint megnyugtatva őt. Ha négyünk közül valakinek Eric csapatába kellett kerülnie Peterrel és Mollyval együtt, akkor ő az. Alt azonban rendszerint magára hagyják.

A vonat mindjárt lemegy a föld alá. Elhatározom, hogy ugrás után a talpamra fogok érkezni.

Épp mielőtt kiugornék, valaki vállon taszít, így kis híján kiesem a vagonból. Nem nézek hátra, hogy megtudjam, ki volt az – Molly, Drew vagy Peter –, mert nem számít, hogy melyikük tette. Kiugrom, mielőtt még egyszer megpróbálhatná

valamelyikük. Ez alkalommal nem ér váratlanul a mozgó vonattól kapott lendület, és futva teszek meg néhány lépést, hogy megtarthassam az egyensúlyomat. Elégedettség tölt el, és elmosolyodom. Szerény fegyvertény ugyan, de ettől Bátornak érzem magam.

A Bátornak született felavatottak közül az egyik megérinti Négyes vállát, és megkérdi tőle:

– Hová rejtettétek el a zászlót, amikor a ti csapatotok győzött?

– Nem árulhatom el, mert ez ellentétes a kiképzés szellemével, Marlene – feleli ő kimérten.

– Ugyan már, Négyes – nevet Marlene, kacér mosolyt vetve rá, de ő lerázza magáról a lány kezét. Én meg azon kapom magam, hogy elmosolyodom.

– A kikötő mólóján! – kiáltja egy másik, Bátornak született felavatott. Ez a fiú magas, barna bőrű és sötét szemű. Jóképű.

– Az öcsém tagja volt a győztes csapatnak. Ők a körhintában rejtették el a zászlójukat.

– Akkor menjünk oda! – javasolja Will.

Senki sem tiltakozik az ötlet ellen, ezért elindulunk kelet, vagyis a mocsár felé, amely valaha tó volt. Gyerekkoromban megpróbáltam elképzelni, milyen lehetett akkor, amikor még nem állt itt a kerítés, amely a várost védi az iszaptól. Nem könnyű azonban magam előtt látnom olyan sok vizet egy helyen.

– Itt van a közelben a Műveltek központja, ugye? – kérdezi Christina, villával nekiütközve Willének.

– Igen. Innen délre – feleli ő hátranézve. Arcára egy pillanatra kiül az elvágyódás, majd el is tűnik.

Alig egy mérföldre vagyok most a bátyámtól. Egy hét telt el azóta, hogy legutóbb ilyen kis távolság választott el tőle. Kissé megrázom a fejemet, hogy szabaduljak ettől a gondolattól. Nem gondolhatok rá ma, amikor arra kell összpontosítanom, hogy sikerrel fejezzem be a beavatás első fázisát. Sőt – nincs olyan nap, hogy gondolhatnék rá.

Átgyalogolunk a hídon. Továbbra is szükség van a hidakra, mert túlságosan vizes az iszap ahhoz, hogy át lehessen lábalni rajta. Azon gondolkodom, vajon mennyi idő telt el a folyó kiszáradása óta.

Átérünk a híd túlsó végére. Itt más képet mutat a város. A magunk mögött hagyott épületek többségét most is használják, de a használaton kívülieket is szépen karbantartják. Előttünk düledező, törött ablakú betontömbök tengere.

Kísérteties a csend, mely ezt a városrészt uralja. Olyan, mint egy rémálom. Nemigen látom, merre megyek, mert elmúlt éjfél, és alig égnek fények ebben a negyedben.

Marlene zseblámpát vesz elő, hogy megvilágítsa az utcát előttünk.

– Félsz a sötétben, Marlene? – ugratja a sötét szemű, Bátornak született felavatott.

– Ha üvegbe akarsz lépni, Uriah, akkor felőlem tedd csak meg, egészen nyugodtan – csattan fel Marlene, de azért kikapcsolja a zseblámpát.

Rájöttem, hogy Bátornak lenni részben azt is jelenti, hogy az ember megnehezíti a saját dolgát csak azért, hogy kellő önbizalma legyen. Nem kell különösebb bátorság ahhoz, hogy valaki zseblámpa nélkül járkáljon a sötét utcákon, de nem is megengedett számunkra, hogy ma bármiféle segítségért folyamodjunk – még egy lámpát sem vehetünk igénybe. Az a

velünk szemben támasztott elvárás, hogy bármire képesek legyünk.

Ez tetszik nekem. Mert eljöhet az a nap, amikor nincsen zseblámpa, nincs fegyver, és nincs egy kéz sem, amely tovább vezet. És én fel akarok készülni erre a helyzetre.

Az épületek épp a mocsár szélénél fogynak el. Egy földnyelv nyúlik be a vizenyő területére, amelyen hatalmas, fehér kerék magasodik: rajta többtucatnyi, egymástól egyenlő távolságra lévő kocsi himbálózik. Egy óriáskerék.

– Gondoljatok csak bele! Az emberek régebben használták ezt. Szórakozásból – jegyzi meg Will, a fejét ingatva.

– Biztosan Bátrak voltak – felelem.

– Igen, de félős fajta Bátrak – jegyzi meg Christina nevetve.

– Az igazi Bátrak óriáskerekén nem lennének kocsik. Csak úgy puszta kézzel belekapaszkodnánk a rudakba, aztán sok szerencsét!

A móló széléhez megyünk. A tőlem balra sorakozó épületek mind lakatlanul állnak. A cégtáblák letépve, az ablakok becsukva. De az üresség tiszta fajtája jellemző rájuk. Akárkik laktak is itt, saját akaratukból és nem kényszer hatására, sietősen hagyták el az épületeket. Nem mindegyik városrészben volt ez így.

– Ugorj bele a mocsárba, ha mersz! – szól oda Christina Willnek.

– Tiéd az elsőség.

Odamegyünk a ringlispílhez. A lovak közül némelyik ütött-kopott és viharvert: letört a farkuk, vagy csorba a nyergük. Négyes előhúzza a zászlót a zsebéből.

– Tíz percen belül a másik csapat is kiválasztja a maga rejtekhelyét – mondja. – Azt javaslom, hogy használjátok ki ezt

az időt a stratégia kidolgozására. Lehet, hogy nem vagyunk Műveltek, de a szellemi felkészülés is része a Bátrak kiképzésének. Sót, ez a legfontosabb szempontja.

Ebben igazat adok neki. Mi értelme a fizikai felkészülésnek, ha a figyelmünk szétszórt?

Will elveszi a zászlót Négyestől.

– Néhány csapattagnak itt kell maradnia és vigyáznia rá, a többieknek pedig el kell indulniuk, hogy felderítsék, hol van a másik csapat – közli Will.

– Valóban? Úgy gondolod? – Marlene kikapja a zászlót Will kezéből. – És téged ki választott ki arra, hogy irányíts bennünket, te csoportváltó?

– Senki – feleli Will. – De valakinek meg kell tennie.

– Jobb lenne, ha inkább védekező stratégiát dolgoznánk ki. Várjuk meg, hogy ők találjanak meg minket, és csak azután induljunk el! – javasolja Christina.

– Ez gyávaságra vall – jelenti ki Uriah. – Én arra szavazok, hogy mindannyian induljunk el. Rejtsük el olyan gondosan a zászlót, hogy ne találhassák meg!

Mindenki egyszerre kezd beszélni, és egyre hangosabban, ahogy telik az idő. Christina Will terve mellett érvel, a Bátornak született felavatottak a támadó stratégia mellett, a többiek pedig azon vitatkoznak, hogy ki hozza meg a döntést. Négyes a körhinta szélén üldögél, egy műanyag ló lábának támaszkodva. Tekintetét az égre emeli, ahol most nincsenek csillagok, csak a kerek hold kandikál ki a vékony felhőréteg mögül. Ellazultak a karizmai. Kezét a tarkóján pihenteti. Úgy tűnik, már-már kényelemben érzi magát, vállán a fegyverrel. Kis időre lehunyom a szememet. Miért képes ennyire magára vonni a figyelmemet? Most összpontosítanom kell.

Mit mondanék, ha túlkiabálhatnám a mögöttem röpködő kiáltásokat? Semmit sem tehetünk addig, amíg ki nem derítjük, hol van a másik csapat. Egy két mérföldes körzeten belül bárhol lehetnek, bár a lakatlan mocsarat kizárom a lehetőségek közül. Úgy nem fogjuk megtalálni őket, ha csak vitatkozunk arról, hogyan keressük, vagy hány embert küldjünk a keresésükre.

Hanem úgy, hogy valaki felmászik a lehető legmagasabb pontra.

Hátrapillantok, hogy meggyőződjem róla, senki sem figyel. Egyikük sem néz rám, úgyhogy továbbmegyek az óriáskerék felé – könnyed és nesztelen léptekkel, fegyveremet egyik kezemmel a hátamhoz szorítva, hogy azzal se csapjak zajt. Amikor innen, a földről felnézek az óriáskerékre, összeszorul a torkom. Magasabb, mint amilyennek gondoltam – olyannyira, hogy alig látom a legfölül himbálózó kocsikat. A magasságának egyetlen előnye van: úgy építették meg, hogy megtartsa a saját súlyát. Nem fog összedőlni alattam, ha felmászom rá.

Gyorsabban ver a szívem. Valóban kockára fogom tenni az életemet ezért – hogy megnyerjek egy játékot, amelyet a Bátrak szeretnek játszani?

Olyan sötét van, hogy alig látom őket, de amikor felnézek a kereket a helyén tartó, hatalmas, rozsdaette vasoszlopokra, egy létra fokait is észreveszem közöttük. Az állványzat elemei csak annyira szélesek, mint a vállam, és nincsenek korlátok rajta, de még mindig jobb egy létrán felmászni, mint egy kerék küllőin végigkapaszkodni.

Megfogom az egyik létrafokot. Rozsdás és vékony; úgy érzem, mintha szétmorzsolódhatna a kezemben. Testsúlyomat a

legalsó fokra helyezem, hogy kipróbáljam: ugrálok rajta, hogy meggyőződjem róla, meg fog tartani. A mozdulattól megfájdulnak a bordáim, és megrándul az arcom.

– Tris – szólal meg valaki halk hangon mögöttem. Nem tudom, miért nem ijedek meg tőle. Talán mert már kezdek Bátorrá válni, és most éppenséggel a szellemi felkészültséget kell fejlesztenem. Vagy mert halk és egyenletes ez a hang; már- már megnyugtató. Mindegy, mi az oka – hátranézek. Négyes áll mögöttem, fegyverét a hátára vetve, ahogyan én is.

– Igen? – kérdezem.

– Azért jöttem ide, hogy kiderítsem, mire készülsz.

– Kilátópontot keresek – felelem. – De nem hiszem, hogy bármire is készülnék.

Látom a sötétben, hogy mosolyog.

– Rendben. Jövök én is.

Megtorpanok egy pillanatra. Nem úgy néz rám, ahogyan Will, Christina és Al szokott olykor – mintha túl alacsony lennék ahhoz, hogy bármiféle hasznomat vehessék, és sajnálnának ezért. Valószínűleg azért ragaszkodik hozzá, hogy velem jöjjön, mert kételkedik bennem.

– Elboldogulok egyedül is – felelem.

– Ehhez kétség sem férhet – feleli ő. Nem érzek gúnyt a hangjában, de biztosan annak szánta. Nem is lehet másképpen.

Mászni kezdek, s amikor néhány lábnyira már eltávolodtam a földtől, Négyes elindul utánam. Gyorsabb nálam, így előfordulhat, hogy épp akkor fogja meg az egyik lépcsőfokot, amikor én felemelem róla a lábamat.

– Áruld el nekem – kéri szelíden, miközben folytatjuk a mászást. Úgy hallom, kapkodva szedi a levegőt –, szerinted mi

a célja ennek a gyakorlatnak? Úgy értem, a játéknak, nem pedig a mászásnak.

Lenézek a járdára. Már sokkal távolibbnak tűnik, de még az út egyharmadát sem tettük meg. Fölöttem egy emelvény van, épp a kerék középpontja alatt. Ez a célom. Arra még nem is gondoltam, hogyan fogok lemászni onnan. A szellő, amely eddig az arcomat cirógatta, most az oldalamnak feszül. Minél magasabbra jutunk, annál nagyobb erőre kap majd. Fel kell készülnöm erre.

– A stratégiáról tanulunk – felelem. – Talán a csapatmunkáról is.

– Csapatmunka – ismétli el. Elneveti magát, de olyan hangot ad, mintha pánikba esve lélegezne közben.

– Talán mégsem – mondom. – Úgy tűnik, a csapatmunka nem tartozik a Bátrak legfontosabb szempontjai közé.

A szél felerősödni látszik. Még jobban hozzásimulok a fehér vasrúdhoz, nehogy lezuhanjak, de így nehezebb mászni. Eltörpül alattam a ringlispíl, és alig látom a csapatom tagjait a vászontető alatt. Néhányan közülük elmentek – biztosan azok, akiket beválasztottak a keresőosztagba.

Négyes azt mondja:

– Márpedig fontos szempontnak kellene lennie. Régebben az is volt.

Nem igazán figyelek rá, mert a magasság most már szédítő. Fáj a kezem, olyan erősen kapaszkodom a létra fokaiba, és remeg a lábam, de nem tudom, miért. Nem a magasságtól félek

– az mindig is feltölt energiával, mely átjárja minden szervemet, eremet és izmomat, mintha minden porcikám ugyanazon a hangon énekelne.

Aztán rájövök, mi az oka. Négyes maga. Van benne valami, ami miatt úgy érzem: le fogok zuhanni. Vagy folyadékká változom. Vagy lángra lobbanok.

Kis híján elvétem a következő létrafokot.

– Most már áruld el nekem... – mondja Négyes két zihálás között – szerinted mi köze van a stratégiáról való tanulásnak a bátorsághoz?

A kérdéssel arra emlékeztet, hogy ő az oktatóm, nekem pedig tanulnom kell valamit ebből. Egy felhő úszik el a hold előtt, melynek fénye a kezemre világít.

– Felkészít... a cselekvésre – mondom végül. – Azért tanulunk a stratégiáról, hogy aztán alkalmazhassuk. – Hallom a légzését mögöttem – hangos és szapora. – Jól vagy, Négyes?

– Te emberből vagy, Tris? Ilyen magasra mászni – levegő után kapkod. – Te cseppet sem félsz?

Hátrapillantok, le a földre. Ha most lezuhanok, akkor meghalok. De nem hiszem, hogy ez bekövetkezik.

Erős szélroham ront nekem balról, így a testsúlyom átkerül a jobb oldalra. Levegő után kapkodok, és a létrafokokba kapaszkodom, miközben egyensúlyozok. Négyes hideg kezével megfogja a csípőmet, egyik ujja meztelen bőrömhöz ér a pólóm szegélye alatt. Erősen fog, hogy megtartson, majd óvatosan balra tol, helyreállítva az egyensúlyomat.

Most képtelen vagyok levegőt venni. Megállok, és megnézem a kezemet. Kiszáradt a szám. Érzem, hol volt az imént Négyes keze, azok a hosszú, vékony ujjak.

– Jól vagy? – kérdezi halkan.

– Igen – felelem feszült hangon.

Szótlanul mászom tovább, míg fel nem érek a teraszra. A fémrudak lekerekített vége azt jelzi, talán korlátok lehettek

rajta körül valamikor, de már nincsenek. Leülök, és odébb mászom a széléről, hogy Négyesnek is legyen helye leülni mellettem. Gondolkodás nélkül lógatom le a lábam. Négyes azonban guggolva marad, és hátával nekitámaszkodik a fémrúdnak, hangosan zihálva közben.

– Neked tériszonyod van – állapítom meg. – Hogyan van esélyed így a túlélésre a Bátrak központjában?

– Nem veszek tudomást a félelmemről – feleli. – Amikor meghozok egy döntést, úgy teszek, mintha nem is létezne. Egy pillanatig figyelem őt. Képtelen vagyok nem ránézni. Az én felfogásom szerint nincs különbség a félelem és a zsigeri félelemből való cselekvés között, ami őrá jellemző.

Túl hosszú ideje nézem.

– Mi az? – kérdezi szelíden.

– Semmi.

Elkapom a tekintetemet róla, és inkább a várost bámulom. Összpontosítanom kell. Nem csak úgy céltalanul másztam fel ide.

A város koromfekete, de ha nem így lenne, akkor sem lehetne messzire ellátni, mert egy épület tornyosul éppen előttünk.

– Nem vagyunk elég magasan – mondom Négyesnek, és felnézek. Fölöttem fehér rudak szövevénye és az óriáskerék állványzata van. Ha óvatosan tovább mászom, beékelhetem a lábamat a vízszintes és függőleges rudak közé, és ez biztonságosnak tűnik. Már amennyire lehetséges.

– Én tovább mászom – szólalok meg, és felállok. Elkapom az egyik rudat a fejem fölött, és feljebb húzom magamat. Fájdalom nyilallik zúzódásokkal teli oldalamba, de nem törődöm vele.

– Az ég szerelmére, Szerencsétlen – szólal meg Négyes.

– Nem kell utánam jönnöd – mondom neki, a fölöttem lévő vasrudak útvesztőjét nézegetve. Fellendítem a lábamat oda, ahol két rúd keresztezi egymást, és felhúzódzkodom közéjük, közben belekapaszkodva egy harmadikba. Egy pillanatra megbillenek, és olyan hevesen kezd verni a szívem, hogy ezen kívül semmi mást nem érzek. Valamennyi gondolatomat a szívverésemre összpontosítom, és ugyanarra a ritmusra mozdulok

– Akkor is követlek – feleli.

Őrültség, amit teszek, és ezzel tisztában is vagyok. Elég egyetlen apró hiba, egy másodperc-töredéknyi megingás, és vége az életemnek. Forróság járja át a mellkasomat, és elmosolyodom, miközben belekapaszkodom a következő rúdba. Remegő karral felhúzódzkodom rá, és nagy nehezen magam alá húzom a lábamat, hogy ráálljak egy másik rúdra. Amikor stabilnak érzem a helyzetemet, lepillantok Négyesre. Csakhogy nem őt látom, hanem közvetlenül a földet.

Nem kapok levegőt.

Lelki szemem előtt látom önmagamat esés közben, amint neki-nekicsapódva egy-egy vasrúdnak egyre csak zuhanok, majd természetellenesen kitekeredett végtagokkal fekszem az útburkolaton: ilyennek láttam Rita nővérét is, miután elvétette az ugrást a tetőre. Négyes most két kézzel belekapaszkodik egy rúdba, majd felhúzódzkodik rá, olyan könnyedén, mintha csak az ágyban ülne fel. Csakhogy idefent nem kényelmes számára, és nem is természetes – karjának minden izma kidagad. Eleve butaság tőlem gondolkodni is, amikor úgy harmincméternyire vagyok a földtől.

Elkapom a következő vasrudat, és megkeresem a legközelebbi pontot, ahová beékelhetem a lábamat. Amikor ismét letekintek, az épület már nem akadályoz a kilátásban. Most elég magasan vagyok ahhoz, hogy láthassam a város körvonalait. Az épületek többsége feketén rajzolódik ki a tengerkék ég előterében, de a Központ tetején vörös fények égnek. Fele olyan gyorsan villognak, mint ahogyan a szívem ver. Az épületek közötti utcák alagutakra emlékeztetnek. Néhány másodpercig olyannak látom, mintha egy sötét takaró terülne el előttem, amelyen belül alig fedezhető fel különbség az épületek, az utcák és a talaj között. És akkor felfigyelek egy apró, pulzáló fényre a földön.

– Látod azt ott? – kérdezem Négyestől arrafelé mutatva. Abbahagyja a mászást, amikor épp mögém ér, és átnéz a vállam fölött. Az álla a fejem mellé kerül ekkor. Lélegzetvételei meg-megcsapják a fülemet, és ettől ismét elbizonytalanodom, mint a létra megmászása közben.

– Igen – feleli Négyes. Mosoly ül ki az arcára.

– A móló végén, a parkban van – mondja. – Logikus. Nyílt tér veszi körül, de a fák mégis eltakarják valamennyire. A jelek szerint nem eléggé.

– Rendben van – mondom. A vállam fölött Négyesre nézek. Olyan közel kerülünk egymáshoz közben, hogy megfeledkezem arról, hol vagyok – azt azonban észreveszem, hogy a szája sarka természetesen lefelé görbül, hasonlóan az enyémhez, és hogy egy sebhely van az állán.

– Hm – szólalok meg. Megköszörülöm a torkomat. – Indulj el lefelé! Majd én megyek utánad.

Négyes bólint, és lejjebb lép. Olyan hosszú a lába, hogy könnyen talál helyet neki, és ennek megfelelően helyezkedik közben a testével. Még a sötétben is látom, hogy élénkvörös a keze és remeg.

Lejjebb lépek az egyik lábammal, testsúlyomat az egyik keresztrúdra helyezve. Az halkan megnyikordul alattam, majd kilazul: lefelé zuhanva nekivágódik vagy féltucatnyi rúdnak, majd pattan egyet az útburkolaton. Az állványzaton lógok, a lábam himbálózik a levegőben. Fojtott kiáltás szakad ki belőlem.

– Négyes!

Próbálok egy másik kapaszkodót keresni a lábamnak, de a legközelebbi alkalmas hely is bő méternyire van tőlem – távolabb, mint ameddig nyújtózkodással elérhetek. Izzadni kezd a tenyerem. Eszembe jut, hogy a választási ünnepség és az alkalmassági vizsga – vagyis minden fontos pillanat – előtt beletöröltem a kezem a nadrágomba, és magamba fojtok egy sikolyt. Megcsúszom. Biztosan megcsúszom.

– Tarts ki! – kiáltja Négyes. – Csak tarts ki! Támadt egy ötletem.

Tovább mászik lefelé. Nem a megfelelő irányban halad – felém kellene közelednie, nem pedig távolodnia tőlem. Nézem a kezemet, amellyel olyan erősen markolom a vékony rudat, hogy kifehérednek tőle az ízületek a kézfejemen. Az ujjaim sötétvörösek, szinte lilák. Nem fogják sokáig bírni. Szemhéjamat összeszorítva becsukom a szememet. Jobb, ha nem nézek oda. Jobb, ha úgy teszek, mintha ez az egész nem is valóság volna. Hallom Négyes edzőcipőjét megnyikordulni a fémen, majd gyors lépéseit a létrafokok irányából.

– Négyes! – kiáltom el magam. Lehet, hogy elment. Lehet, hogy magamra hagyott. De az is lehetséges, hogy ez a bátorságom, az erőm próbatétele. Az orromon át lélegzem be, és a számon keresztül ki. Számolom a lélegzetvételeimet, hogy megnyugodjak. Egy, kettő. Be, ki. *Gyere már, Négyes!* Ez minden, amire gondolni tudok. *Gyere, és csinálj már valamit!* És ekkor fémes nyikorgást hallok. Megremeg a rúd, amelyikbe kapaszkodom. Összeszorított foggal kiáltok fel, miközben azért küzdők, hogy meg tudjam tartani magam.

Az óriáskerék mozgásba lendül.

A levegő körülöleli a bokámat és a csuklómat, miközben úgy csap felfelé a szél, mintha gejzír lenne. Kinyitom a szememet. Mozgásban vagyok – a föld felé. Elnevetem magam, szédülten és hisztériásán, miközben egyre közelebb és közelebb kerülök a földhöz. És egyre gyorsul a kerék mozgása. Ha nem engedem el magam a megfelelő pillanatban, akkor a mozgó kocsik és a fémállvány továbblendíti a testemet, és biztosan meghalok.

Minden egyes izmom megfeszül, ahogy közeledem a föld felé. Amikor már látom a járda repedéseit is, elengedem magam, és lehuppanok. A lábammal fogok talajt. Kiszalad alólam a térdem, behúzom a karomat, és oldalra vetődöm, amilyen gyorsan csak lehet. A beton végighorzsolja az arcomat, és még épp időben fordulok meg ahhoz, hogy észrevegyem: az egyik kocsi egyenesen felém tart. Mintha egy óriási cipő akarna eltiporni. Még egyet fordulok, így a kocsi alja már csak a vállamat súrolja.

Biztonságban vagyok.

A tenyeremet az arcomra szorítom. Meg sem próbálok felkelni. Ha megtenném, biztosan visszaesnék. Léptek zaját

hallom, majd érzem, hogy Négyes átfogja a csuklómat. Hagyom, hogy lefejtse a kezemet a szememről.

Az egyik kezemet teljesen körülfogja Négyes két keze. Bőrének melegsége elnyomja az ujjaimban érzett fájdalmat, amit a rúdba való kapaszkodás okozott.

– Jól vagy? – kérdezi, egymáshoz szorítva a kezünket.

– Igen.

Nevetni kezd.

A következő másodpercben már én is nevetek. Szabadon maradt kezemmel fellendítem magam ülő testhelyzetbe. Most döbbenek rá, milyen közel kerültünk egymáshoz: legfeljebb hat hüvelyk lehet a távolság. És a levegő vibrál közöttünk.

Négyes feláll, és magával húz engem is. Az óriáskerék még mozgásban van: az így keletkező szél hátrafújja a hajamat.

– Elárulhattad volna, hogy még működőképes ez a szerkezet – jegyzem meg, és próbálok könnyed hangot megütni. – Akkor nem is kellett volna felmásznunk.

– Elárultam volna, ha tudok róla – mondja ő. – De nem hagyhattam, hogy ott lógj tovább, úgyhogy vállaltam a kockázatot. Gyere, ideje megszereznünk a zászlójukat.

Négyes elbizonytalanodik egy pillanatra, majd belém karol: ujjai a könyököm köré simulnak. Ha nem ebben a csoportban lennénk, biztosan hagyott volna időt, míg teljesen magamhoz térek, de ő a Bátrak közé tartozik, úgyhogy rám mosolyog, és már el is indul a körhinta felé, ahol a csapatunk néhány tagja a mi zászlónkat őrzi.

Én félig kocogva, félig sántikálva haladok mellette, Továbbra is gyöngének érzem még magam, de a tudatom éber – különösképpen azért, mert érzem a kezét. Christina az egyik lovon ül, hosszú lábát keresztbe vetve, fél kézzel a műanyag állatot rögzítő függőleges rúdba

kapaszkodva. A zászlónk ott van mögötte: háromszögként világít a sötétben. Három Bátornak született felavatott álldogál a többi ütött-kopott és koszos műanyag állat között. Egyikük keze egy ló fején pihen: ujjai közül a ló összekaristolt szeme néz rám. A körhinta szélén üldögél egy idősebb Bátor, aki a hüvelykujjával vakargatja négy piercinggel átszúrt szemöldökét.

– Hová tűntek a többiek? – kérdezi Négyes.

Éppolyan izgatottnak látszik, mint amilyennek én érzem magam. A tekintetéből csak úgy árad az életerő.

– Ti ketten indítottátok el az óriáskereket? – kérdezi az idősebbik lány. – Mégis mit gondoltok? Ezzel az erővel akár el is kiálthattátok volna magatokat: Hé, itt vagyunk! Gyertek csak ide, és kapjatok el bennünket! – Megrázza a fejét. – Ha az idén is veszítek, az már elviselhetetlen szégyen lesz. Zsinórban háromszor egymás után...

– Az óriáskerék semmit sem számít – mondja Négyes. – Mi már tudjuk, hogy ők hol vannak.

– Tudjuk? Mi? – kérdezi Ghristina. Előbb Négyesre, majd rám néz.

– Igen. Amíg ti itt ölbe tett kézzel várakoztatok, Tris felmászott az óriáskerékre, hogy megtaláljuk a másik csapatot – mondja Négyes.

– És akkor mit csináljunk most? – kérdezi az egyik Bátor felavatott, miközben nagyot ásít.

Négyes rám néz. A többi felavatott, köztük Christina is, előbb rászegezi a tekintetét, majd rám. Megfeszítem a váltamat, és már épp meg akarom rándítani, hogy azt mondjam, nem tudom, amikor megjelenik előttem az alattunk elterülő móló látványa. És támad egy ötletem.

– Oszoljunk ketté! – javaslom. – Négyen a móló jobb oldalát nézzük végig, hárman a balt. A másik csapat a parkban van, a móló végén, úgyhogy négyen közülünk támadni fognak, miközben hárman hátulról bekerítik az ellenséget, és megszerezzük a zászlójukat.

Christina úgy néz rám, mintha már nem is ismerne. Nem hibáztatom ezért.

– Jól hangzik – mondja az idősebbik lány, összecsapva két kezét. – Hajtsuk végre az akciót még ma éjjel, rendben? Christina Uriah társaságában csatlakozik hozzám a jobbra induló csapathoz. A sötét bőrű Uriah fogai fehéren villannak, miközben mosolyog. Bár ez eddig nem tűnt fel nekem, egy tetovált kígyó van a füle mögött, a cimpája köré tekeredő farokkal. Egy pillanatig azt nézem, de Christina futásnak ered közben, nekem pedig követnem kell őt.

Kétszer olyan gyorsan kell futnom ahhoz, hogy rövid lábaimmal lépést tudjak tartani vele. Futás közben jövök rá, hogy csak egyikünk érhet elsőként a zászlóhoz, és hogy nem számít, hogy ez az én tervem és ötletem segítségével sikerül, ha nem én fogom meg hamarabb. Bár már így is nehezen veszem a levegőt, gyorsabban kezdek futni, és beérem Christinát. Megigazítom a fegyveremet, miközben egyik ujjamat a ravaszon tartom.

A meló végéhez érve a számra tapasztom a kezem, nehogy valaki meghallja a zihálásomat. Lassítunk, olyannyira, hogy ne csapjunk zajt a lépteinkkel. Én közben a fel-felvillanó fényt keresem. Most, hogy ismét a földön járok, nagyobbnak látszik és könnyebben észrevehetőnek. Megmutatom Christinának, hogy hol van. Ő bólint, és előttem haladva mutatja az utat.

Ezután kiáltásokat hallunk. Olyan hangosak, hogy összerezzenek. Hallom a röpködő festékgolyók által keltett léglökéseket s a becsapódásukat, amikor célba találnak. A mi csapatunk indította a támadást, a másik csapat tagjai pedig futásnak erednek, hogy szembesüljenek velünk: a zászlójuk így őrizetlenül maradt. Uriah céloz, és combon találja az ellenfél utolsó őrszemét, egy lila hajú, alacsony lányt, aki dühében a földre dobja a fegyverét.

Vágtázva futok, hogy utolérjem Christinát. A zászló egy fa ágán lóg, magasan a fejem fölött. Érte nyúlok, ahogyan Christina is.

– Tris – szólal meg Christina. – Már így is te vagy a nap hőse. És pontosan tudod, hogy nem éred el.

Leereszkedően néz rám, ahogyan a felnőttek szoktak a gyerekekre, ha túlságosan felnőttesen viselkednek, és lekapja az ágról a zászlót. Rám se nézve megfordul, és diadalittas kiáltást hallat. Uriah csatlakozik hozzá, majd további kiáltásokat hallok a távolból is.

Uriah megveregeti a vállamat, én pedig próbálom elfelejteni, hogyan nézett rám Christina az imént. Lehet, hogy igaza van: mára már eleget bizonyítottam. Nem szeretnék telhetetlennek tűnni. Nem akarok olyan emberré válni, mint amilyen Eric, aki retteg mások erejétől.

A diadalittas kiáltások mintha ragályosak lennének. Megemelem a hangomat, úgy csatlakozom a többiekhez, miközben futva közeledem csapattársaim felé. Christina a magasba emeli a zászlót, s mindenki odagyűlik köré. Megfogják a karját, hogy még magasabbra emeljék. Én már nem tudok hozzáférni, úgyhogy az embergyűrű szélén állok meg, széles mosollyal.

Egy kéz megfogja a vállamat.

– Gratulálok – mondja Négyes halkan.

***

– Nem tudom elhinni, hogy nekem nem sikerült – mondja Will még egyszer, a fejét rázva. A vonatkocsi ajtaján befújó szél borzolja közben a haját.

– Te megtetted a magadét azzal, hogy félreálltál az utunkból – állapítja meg Christina örömtől ragyogó arccal.

Al panaszosan nyög.

– Miért kellett a másik csapatba kerülnöm?

– Mert az élet igazságtalan, Albert. És mert az egész világ szövetkezett ellened – feleli Will. – Hé, láthatnám még egyszer a zászlót?

Peter, Molly és Drew a többi csapattaggal szemben, a sarokban ül. Mellkasukon és hátukon kék és rózsaszín festékfoltok. Mindannyian letörtnek tűnnek. Halkan beszélgetnek, lopva ránk pillantgatva, de főleg Christinára. Ez az előnye annak, hogy nem én szereztem meg a zászlót – így legalább senkinek sem vagyok a célpontja. Vagy legalábbis nem jobban, mint egyébként.

– Szóval, felmásztál az óriáskerékre – szólal meg Uriah. Végigbotladozik a kocsin, és leül mellém. Marlene, a kacér mosolyú lány követi a példáját.

– Igen – felelem.

– Bátor dolog volt tőled. És ügyes megoldás is... olyan... Műveltekre valló – mondja Marlene, és bemutatkozik. – Marlene vagyok.

– Tris – mondom én. Odahaza sértésnek számított volna, ha egy Művelthez hasonlítanak, de ő elismerésként mondja.

– Igen, tudom, ki vagy – mondja ő. – Az első ugró nevét mindenki megjegyzi.

Mintha nem is évek, hanem évtizedek teltek volna el azóta, hogy egyszer – még az Önfeláldozók egyenruhájában – leugrottam egy épületről.

Uriah kiveszi az egyik festékgolyót a fegyveréből, majd hüvelyk- és mutatóujja közé fogja. A vonat közben balra lendül, Uriah pedig nekem dől. Véletlenül összepréseli közben a golyót, így a kellemetlen szagú, rózsaszínű festék az arcomba spriccel.

Marlene fetreng a nevetéstől. Letörlöm az arcomról a festék egy részét, és rákenem Uriah arcára. A halolajéra emlékeztető szag terjengeni kezd a vonatkocsiban.

Uriah egy kiáltás kíséretében ismét hozzám vágja a labdát, de most nem jó szögben van a rés, így a festék nem rám, hanem az ő szájába spriccel. Köhécsel és eltúlzott, fuldokló hangokat ad ki magából.

Beletörlöm az arcomat az ingujjamba, és a hasamat fogva nevetek.

Elégedett ember leszek, ha életem hátralévő része így fog telni – hahotázással és merész akciókkal, és olyasfajta kimerültséget tapasztalok meg, amilyet egy kemény, de megelégedésre szolgáló nap után érez az ember. Miközben Uriah a körmeivel kapargatja a nyelvéről a festéket, ráeszmélek: mindössze végig kell csinálnom a beavatást ahhoz, hogy valóban ilyen életet élhessek.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Másnap reggel, amikor ásítozva bevonszolom magam az edzőterembe, nagy céltáblát látok a helyiség egyik végében. Az ajtó mellett pedig egy asztal áll, rajta kések sorakoznak. Újabb lőgyakorlat tehát. De ez legalább nem fog fájni.

Eric a terem közepén áll, olyan merev testtartással, mintha fémrúdra cserélték volna a gerincoszlopát. Őt látva úgy érzem, mintha sűrűbb és nyomasztóbb lenne a levegő a teremben. Amikor csak a falat támasztotta, még úgy csinálhattam, mintha itt sem lenne. Ma azonban nem tehetem meg ugyanezt.

– Holnap lesz a beavatás első fázisának utolsó napja – mondja Eric. – Akkor folytatjátok majd a párviadalokat. Ma pontosan célozni tanultok. Mindenki vegyen magához három-három tőrt! – A hangja mélyebb most, mint egyébként lenni szokott. – És figyeljetek oda, amikor Négyes megmutatja a helyes dobástechnikát!

Először senki sem mozdul.

– Most!

Tülekedni kezdünk, a tőrökért. Nem olyan nehezek, mint a fegyverek, de azért furcsa érzés a kezembe fogni őket – mintha nem is volna szabad ezt tennem.

– Ma harapós kedvében van – dünnyögi Christina.

– Szokott egyáltalán jó kedve lenni? – dünnyögöm vissza. Tudom, mit ért rajta. Eric undok pillantásokat vet Négyesre, amikor az nem figyel oda. A tegnap esti vereség nyilván jobban bosszantja, mint amennyire kimutatja. A zászló megszerzése hiúsági kérdés, márpedig a Bátrak számára ez nagyon fontos szempont. Fontosabb, mint az észérvek vagy a logika.

Figyelem Négyes karját, amikor elhajítja a kést. A következő dobás alkalmával pedig a testtartását veszem szemügyre. Mindig célba talál, és kifújja a levegőt, amikor eldobja a kést.

Eric kiadja az utasítást.

– Sorakozzatok fel!

Kapkodással nem mégy semmire , gondolom közben. A mamám mondogatta ezt, amikor kötni tanultam tőle. Úgy kell viszonyulnom ehhez a feladathoz, mint egy agytornához, nem pedig mint testgyakorlathoz. Úgyhogy a gyakorlás első néhány percében nem is használok tőrt, míg rá nem érzek a megfelelő testhelyzetre, és el nem sajátítom a helyes mozdulatsort.

Eric feltűnő gyorsasággal járkál fel s alá a hátunk mögött.

– Úgy látom, a Szerencsétlen fejét túl sok ütés érte már! – jegyzi meg Peter, akitől néhány társam választ el. – Hé, Szerencsétlen! Emlékszel még rá, mire való egy kés?

Ügyet sem vetve rá, tovább gyakorolom a dobást egy tőrrel a kezemben, amit azonban egyszer sem hajítok el. Kizárom magamból Eric lépteinek zaját és Peter gúnyolódását, sőt azt a nyugtalanító érzést is, hogy Négyes engem figyel közben, és végül eldobom a tőrt. Megpördül röptében, így a markolattal vágódik a céltáblához. Nem áll bele a penge, de én vagyok az első a csapatból, aki eltalálta a célpontot.

Nem tudom megállni, és önelégülten mosolygok, amikor Peter ismét elvéti a dobást.

– Hé, Peter! – szólok oda neki. – Emlékszel még rá, mire való a céltábla?

Christina, aki mellettem áll, fúj egyet, és a következő dobáskor célba talál.

Fél óra múlva már csak Al az egyetlen felavatott, aki még egyszer sem találta el a célt. Tőrjei a padlón landolnak, vagy a falról pattannak vissza. Míg mi, a többiek a táblához megyünk, hogy magunkhoz vegyük a tőrjeinket, ő a padlóról szedi fel az övéit.

Amikor a legközelebbi próbálkozása is célt téveszt, Eric odamegy hozzá.

– Te ilyen lassú vagy, Őszinte? Nincs szükséged szemüvegre? Vagy hozzam közelebb a céltáblát a kedvedért? Al elvörösödik. Elhajítja a következő tőrt is, amely a céltáblától néhány lábnyira röpül. Pörögve száll, és a falat találja el.

– Ez meg mi volt, felavatott? – kérdezi Eric halkan, közelebb hajolva Alhez.

Beharapom a számat. Nem lesz jó vége ennek.

– Ez... kicsúszott – mondja Al.

– Azt hiszem, érte kellene menned – mondja Eric. Fürkészi a többi felavatott arcát – mindenki abbahagyta közben a gyakorlást –, majd így folytatja: – Mondtam talán, hogy befejezhetitek?

A tőrök ismét röpködni kezdenek a céltábla felé. Mindannyian láttuk már dühösnek Ericet, de ez most más: már- már elvakult a tekintete.

– Menjek érte? – kérdezi Al elkerekedett szemmel. - Miközben a többiek dobálnak?

– És akkor mi van?

– Csak nem szeretném, hogy eltaláljanak.

– Úgy látom, bízhatsz abban, hogy felavatott társaid jobban céloznak, mint te – feleli Eric halvány mosollyal, de továbbra is könyörtelen tekintettel. – Eredj a tőrödért!

Al rendszerint semmire sem mond nemet, amire a Bátrak valaha is utasítottak bennünket. Nem hiszem, hogy a félelem vezérli: egyszerűen csak tudja, hogy értelmetlen a tiltakozás. Ez alkalommal azonban konokul összeszorítja a fogát. Elérkezett a megalkuvás végső határához.

– Nem – jelenti ki.

– Miért nem? – kérdezi Eric, mélyen ülő apró szemét Al arcára szegezve. – Talán félsz?

– Attól, hogy belém vágódik egy tőr? – kérdezi Al. – Igen, félek tőle.

Az őszinteség az ő hibája, nem pedig az ellenkezés, amit Eric még inkább hajlandó lett volna elviselni tőle.

– Mindenki hagyja abba! – kiáltja Eric.

A dobálás abbamarad, ahogyan a beszélgetések is. Szorosan markolom a tőrömet.

– Mindenki menjen a dobókörön kívülre! – mondja Eric, Alre nézve. – Mindenki, téged kivéve.

A poros padlóra ejtem a tőrt, az pedig fémes csattanással érkezik. Követve a többi felavatottat, a terem szélére megyek. Araszolva haladnak előttem, már alig várva, hogy láthassák azt, amitől a gyomrom forogni kezd: Alt, amint szembeszegül Eric haragjával.

– Állj oda a céltábla elé! – utasítja Eric.

Al széles válla megrázkódik. Visszasétál a céltáblához.

– Hé, Négyes! – szól neki Eric hátrapillantva. – Segítenél nekem?

Négyes az egyik kés hegyével vakargatja a szemöldökét, majd elindul Eric felé. Karikás a szeme, a szája megfeszül – ugyanolyan fáradt, mint amilyenek mi vagyunk.

– Állj csak ott, amíg eldobja az összes tőrt! – utasítja Eric Alt. – Majd megtanulod, hogy arcizmod se rezdüljön közben.

– Komolyan gondolod, hogy szükség van erre? – kérdezi Négyes. Unottnak tűnik a hangja, de az arca és a teste feszültségről és éberségről árulkodik.

Ökölbe szorul mindkét kezem. Hiába üt meg ilyen közömbös hangot Négyes: maga a kérdés provokáció. Négyes pedig ritkán szokta ilyen nyíltan kihívni Ericet.

Eric egy ideig szótlanul nézi Négyest, aki farkasszemet néz vele. Eltelik néhány másodperc. A körmeimet közben a tenyerembe mélyesztem.

– Itt én vagyok a főnök. Ugye nem felejtetted el? – kérdezi Eric olyan halkan, hogy alig hallom. – Itt, és egyébként is. Négyes arca elvörösödik, bár az arckifejezése mit sem változik. Még szorosabban markolja a tőröket, s a kézfején kifehérednek az ízületek, amikor szembefordul Allel.

Eddig Al nagy és sötét szemét néztem, most remegő kezét figyelem, majd Négyes eltökélten megfeszülő állkapcsát. A düh feltör a mellkasomból, és kiszalad a számon:

– Fejezd be!

Négyes megfordítja a tőröket a kezében, ujjait gondosan végighúzza a pengén. Olyan szigorú pillantást vet rám, hogy úgy érzem, kővé tudna változtatni vele. Tudom, miért.

Elkövettem azt az ostobaságot, hogy megszólaltam Eric jelenlétében. Eleve butaság kinyitni a számat.

– Egy idióta is odaállhat egy céltábla elé – szólalok meg. - Ez semmit sem bizonyít azon kívül, hogy meg akarsz félemlíteni bennünket. Ami pedig, ha az emlékezetem nem csal, a gyávaság jele.

– Akkor számodra gyerekjáték lesz ez a feladat – vágja rá Eric. – Gondolom, hajlandó vagy átvenni a helyét.

A legkevésbé sincs kedvem odaállni a céltábla elé, de most már nem hátrálhatok meg. Nem hagytam más választást önmagamnak. Átfurakodom a felavatottak gyűrűjén. Valaki vállon taszít közben.

– Na, ennyi a szép pofikádnak – sziszegi Peter. – Ó, miket beszélek! Hiszen neked nincs is szép arcod.

Visszanyerem az egyensúlyomat, és tovább haladok Al irányába, aki biccent felém. Próbálok biztatóan mosolyogni, de nem sikerül. Megállok a céltábla előtt. A fejem a közepéig sem ér, de ez úgysem számít. Négyes tőreire pillantok. Egyet a jobb kezében tart, kettőt a balban.

Kiszárad a torkom. Nyelni próbálok, majd Négyesre nézek. Ő sohasem felületes. Nem fog eltalálni. Minden rendben lesz. Felszegem az államat. Meg se moccanok majd. Mert ha megmozdulok, azzal bebizonyítom Ericnek, hogy mégsem olyan könnyű ez a feladat, mint állítottam. És azt is bizonyítom ezzel, hogy gyáva vagyok.

– Ha megmoccansz – szólal meg Négyes lassan és óvatosan – Al fog a helyedre állni. Megértetted?

Bólintok.

Négyes továbbra is a szemembe néz, amikor felemeli a kezét, hátrahúzza a könyökét, és elhajítja a tőrt. Csak egy

villanást látok a levegőben, majd a becsapódást hallom. A penge belefúródik a táblába, úgy egy arasznyira az arcomtól. Behunyom a szememet. Hála istennek.

– Feladtad, Szerencsétlen? – kérdezi Négyes. Eszembe jut Al tágra nyílt szeme és halk éjszakai zokogása, azután megrázom a fejemet.

– Nem – mondom.

– Akkor nyisd ki a szemed! – Ujjával a két szeme közé mutat. Ránézek, majd mindkét kezemet az oldalamhoz szorítom, hogy ne lássák, mennyire remegnek. Négyes a bal kezéből átveszi az egyik tőrt a jobbjába. Semmit sem látok, csak a tekintetét, amikor a második penge is célba talál a fejem fölött. Ez közelebb van, mint az előző – érzem, ahogy remeg még a koponyám fölött.

– Gyere el onnan, Szerencsétlen! – mondja Négyes. – Most álljon oda valaki más helyetted!

Miért próbál arra ösztönözni, hogy adjam fel? Azt akarja, hogy kudarcot valljak?

– Hallgass már, Négyes!

Visszatartom a lélegzetemet, amikor az utolsó tőrt is megfordítja a kezében. Csillogást látok a szemében, amikor hátrahúzza a karját, és elhajítja. A tőr egyenesen felém tart, a pengéjével átfordul közben a markolat fölött. Megmerevedem. Amikor ez alkalommal a táblába fúródik a penge, súrolja a fülemet. Kicsordul a vérem. A fülemhez kapok. Négyes eltalálta.

És az arckifejezéséből ítélve szándékosan tette.

– Szívesen néznék még tovább is, hogy a többiek között akad-e hozzád hasonlóan bátor – szólal meg Eric nyájas hangon –, de azt hiszem, ennyi épp elég mára.

Megmarkolja a vállamat. Ujjai szárazak és hidegek. Olyan tekintettel néz rám, mintha birtokolni akarna – mintha ő felelne azért, amit én tettem. Nem viszonzom Eric mosolyát. Amit tettem, annak semmi köze őhozzá.

– Jobb lesz, ha rajtad tartom a szememet – teszi hozzá. A félelem munkál bennem – a mellkasomban, a fejemben és a kezemben is ezt érzem. Mintha a homlokomra bélyegezték volna az „Elfajzott" szót, és ha elég sokáig bámul, akkor Eric le is tudná olvasni rólam. De csak elveszi a kezét a vállamról, és megy tovább.

Négyes és én ott maradunk. Megvárom, míg kiürül a terem, és becsukódik az ajtó. Csak ekkor nézek rá ismét. Elindul felém.

– Mi van a... – kezdi.

– Szándékosan csináltad! – kiáltok rá.

– Igen – feleli. – És inkább meg kellene köszönnöd, hogy segítettem neked.

Összeszorítom a fogamat.

– Megköszönni – neked? Kis híján levágtad a fülemet, és egész idő alatt élcelődtél rajtam. Miért kellene köszönetét mondanom neked?

– Tudod, egy kicsit unom már, hogy várnom kell arra, hogy kapcsolj.

Miközben elkerekedett szemmel néz, úgy látom, elgondolkodó a tekintete. Furcsa kék árnyalatú az írisze – annyira sötét, hogy már-már fekete. A bal íriszében egy kis világosabb kék folt látható, közvetlenül a szeme sarkánál.

– Hogy kapcsoljak? Miről beszélsz? Hogy felfogjam, hogy be akartad bizonyítani Ericnek, milyen belevaló fickó vagy? Vagy rájöjjek, hogy ugyanolyan szadista vagy, mint ő?

– Nem vagyok szadista – mondja. Nem kiabál. Bárcsak azt tenné! Akkor kevésbé félnék tőle. Odahajol hozzám, egészen közel az arcomhoz, s ezzel az alkalmassági vizsgára emlékeztet, amikor karnyújtásnyira sem voltak tőlem a támadásra kész kutya agyarai. Ekkor hozzáteszi: – Nem gondolod, hogy ha bántani akarnálak, akkor már rég megtettem volna?

A terem másik végébe megy, és nagy erővel belevágja a tőrt az asztalba. Az megáll benne, markolatával a plafon felé mutatva. Kiáltanék, de Négyes már elment. Dühöngök magamban, majd törölgetni kezdem a fülemből folydogáló vért.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Holnap lesz a rokonlátogatás napja. Úgy gondolok rá, mintha a világvége eljövetele lenne: utána már semmi sem számít. Minden tettemet ez a gondolat hatja át. Lehetséges, hogy viszontlátom a szüleimet. És az is lehet, hogy nem. Melyik a rosszabb? Nem tudom.

Próbálom felhúzni a nadrág szárát a combomra, de megakad a térdem fölött. A homlokomat ráncolva vizsgálgatom a lábamat. Egy izomköteg miatt nem tudom jobban felhúzni. Leejtem a nadrágot a padlóra, és hátrafordulva megnézem a combomat hátulról. Ott is duzzad egy izomkötegem.

Oldalra lépek, hogy a tükör elé kerüljek. Eddig nem látott izmoktól duzzad a karom, a lábam és a hasam. Megcsipkedem az oldalamat, melyet korábban hájréteg párnázott. Eltűnt. A Bátrak beavatása során minden puhaságtól megszabadult a testem. Hogy ez jó vagy rossz-e?

Legalább erősebb vagyok, mint amilyen voltam. Ismét magam köré tekerem a törölközőt, és távozom a lányok fürdőszobájából. Remélem, hogy senki sincs a hálóteremben, aki láthatná, hogy törölközőben járkálok, de nem jön fel rám az a nadrág.

Amikor kinyitom a hálóterem ajtaját, úgy érzem, mintha mázsás követ nyeltem volna le. Peter, Molly, Drew és még néhány felavatott ott áll és sustorog a hátsó sarokban. Amikor belépek, rám néznek, és nevetgélni kezdenek. Molly kurta nevetése hangosabb a többiekénél.

Odamegyek az ágyamhoz, és próbálok úgy viselkedni, mintha ott sem lennének. Matatok az ágy alatti fiókban, azt a ruhát keresve, amelyet Christinától kaptam. Amikor felállok, egyik kezemmel a törölközőt fogva, a másikkal pedig a ruhát markolva, ott találom Petert mögöttem.

Ijedtemben nagyot ugrok, s közben kis híján beütöm a fejemet Christina ágyának keretébe, amely akadályoz a mozgásban. Gondolhattam volna, Peter nem fogja hagyni, hogy ilyen könnyen megússzam.

– Nekem eddig fel se tűnt, hogy ilyen sovány vagy, Szerencsétlen.

– Tűnj el az utamból! – szólok rá határozott hangon.

– Most nem a ti központotokban vagyunk, tudod? Itt senki sem köteles követni egy Szerencsétlen utasításait. – Végigpillant a testemen, de nem azzal a mohósággal, amellyel a férfiak szokták mustrálni a nőket, hanem kíméletlenül, tüzetesen megvizsgálva minden egyes szépséghibámat. A fülemben hallom a szívdobogásomat, s közben a többiek közelebb jönnek, Peter mögött csoportosulva.

Ennek nem lesz jó vége.

Valahogyan ki kell jutnom innen.

A szemem sarkából már látom az útvonalat az ajtóig. Ha lehajolok, és Peter karja alatt átbújva gyorsan odafutok, talán még sikerülhet.

– Nézzétek! – szólal meg Molly, karját összefonva, kajánul vigyorogva rám. – Tulajdonképpen gyerek még.

– Ó, nem is látom, hol van – jegyzi meg Drew. – Itt bujkálhat valahol a törölköző alatt. Nézzük csak meg!

Most! Lehajolok, átbújok Peter karja alatt, és már futnék is az ajtó felé. Valaki feltartóztat azonban: elkapja a törölközőmet, aztán nagyot ránt rajta. Peter az. Felmarkolja a törölközőt, miután kicsúszott a kezemből. Meztelen testemet megcsapja a hideg levegő, és libabőrös leszek.

Kirobban belőlük a nevetés. Futok az ajtó felé, amilyen gyorsan csak tudok, s közben magamhoz szorítom a ruhát, hogy takarjon. Végigvágtatok a folyosón, majd be a fürdőszobába, ahol a hátammal nekitámaszkodom az ajtónak. Hangosan zihálok, s behunyom a szememet.

Nem számít. Nem érdekel.

Zokogás tör fel a torkomból, s a kezemet a számra tapasztom, hogy magamba fojtsam. Nem számít, hogy mit láttak. Úgy rázogatom a fejemet, mintha ez segítene abban, hogy így is legyen. Remegő kézzel öltözöm fel. Az egyszínű, fekete ruha egészen a térdemig ér. V alakú nyakkivágása miatt azonban kilátszanak alóla a kulcscsontom fölötti tetoválások. Miután felöltöztem, és elmúlt a sírhatnékom is, forróságot és heves rángásokat érzek a gyomromban. Fájdalmat akarok okozni nekik. Megnézem a tükörben a tekintetemet. Ezt akarom – tehát meg is teszem.

***

Ruhában nem tudok verekedni, úgyhogy valami mást kell felvennem, még mielőtt elindulok az edzőterembe az utolsó megmérettetésre. Remélem, hogy Peter lesz az ellenfél.

– Hé, te meg hol voltál ma reggel? – kérdezi tőlem Christina, amikor belépek. Hunyorogva vizslatom a terem másik végében lévő fekete táblát. Üres a nevem melletti hely – még nem írták fel rá, hogy ki az ellenfelem.

– Feltartóztattak – válaszolom.

Négyes odaáll a tábla elé, és írni kezd egy nevet az enyém mellé. *Kérlek szépen*, *hogy Peter legyen az,, kérlek*, *kérlek...*

– Jól vagy, Tris? Úgy látom, egy kissé... – szólal meg Al.

– Egy kissé micsoda?

Négyes ellép a tábla mellől. Molly neve kerül fel az enyém mellé. Igaz, hogy nem Peter, de így is jó.

– Mintha ideges lennél – feleli Al.

Az én mérkőzésem szerepel az utolsó helyen, ami azt jelenti, hogy három másikat végig kell várnom, mire kiállhatok Molly ellen. Előttünk Edward és Peter birkózik majd meg egymással – és ez jó. Edward az egyetlen, aki legyőzheti Petert. Christina Allel fog kiállni, ami azt jelenti, hogy Al gyorsan veszíteni fog – mint minden alkalommal ezen a héten.

– Légy kíméletes hozzám, rendben? – kéri Al Christinát.

– Semmit sem ígérhetek – hangzik a válasz.

Az első pár, Will és Myra máris feláll egymással szemben a küzdőtéren. Egy ideig előre-hátra táncolva kóstolgatják egymást; egyikük előrelendíti a kezét, majd visszahúzza, a másik rúg egyet felé, de nem találja el. A terem másik végében Négyes a falnak támaszkodva ásít egyet.

A táblát nézem, és próbálom megjósolni a mérkőzések kimenetelét. De ez nem tart sokáig. Aztán a körmömet kezdem

rágni, és Mollyra gondolok. Christina kikapott tőle, ami azt jelenti, hogy Molly jól verekszik. Erős az ütése, de nem mozog eleget a lábával. Ha nem tud eltalálni, akkor nem is árthat nekem.

Amint ez várható volt, a következő mérkőzés – Christina és Al között – gyorsan és fájdalommentesen zajlik le. Al a földre zuhan, miután néhány ütés érte az arcát, és nem áll fel többé. Eric, ezt látva, ingatni kezdi a fejét.

Edward és Peter párharca ennél hosszabb ideig tart. Bár ők ketten a legjobbak, szemmel láthatóan egyenlőtlen a küzdelmük. Edward ökle nagyot csattan Peter állkapcsán, s ekkor eszembe jut, amit Will mondott róla – hogy tízéves kora óta tanulja a küzdősportokat. Ez most nyilvánvalóvá válik: gyorsabban és okosabban is harcol, mint Peter.

Mire mindhárom mérkőzés befejeződik, tövig rágom a körmeimet, és éhesen várom az ebédet. Amikor a küzdőtérre megyek, nem nézek senkit és semmit, csak a terem közepét. A dühöm részben elpárolgott már, de nem nehéz felszítani. Elég, ha arra gondolok, milyen hideg volt a levegő meztelen testemnek, és hogy milyen hangosan nevettek rajtam. *Nézzétek csak! Hiszen még gyerek!*

Molly odaáll elém.

– Egy anyajegy volt az, amit láttam a bal farpofádon, Szerencsétlen? – kérdezi kajánul vigyorogva. – Te jó ég, hogy te milyen fehér bőrű vagy, Szerencsétlen!

Ő fog kezdeményezni. Mindig is így szokta.

Molly ekkor el is indul felém, és minden erejét beleadja az első ütésbe. Miközben előrelendül a teste, lehajolok, és behúzok egyet a gyomrába, épp a köldöke fölé. Mielőtt

eltalálhatna a kezével, kitérek előle, s a kezemet feltartva felkészülök a következő próbálkozására.

Most már nem vigyorog. Úgy indul el felém, mintha derékon akarna kapni, de kitérek előle. Négyes hangját hallom magamban, amikor azt mondja: a gyorsaság a leghatékonyabb fegyver, amivel rendelkezem. Csak meg kell találnom a módját, hogyan használjam.

Az alsókarommal hárítom Molly következő ütését. Fáj a helye, de alig veszek tudomást róla. Összeszorítja a fogát, majd csalódott morgást hallat, ami inkább egy állat hangjára emlékeztet, mintsem emberére. Hanyag mozdulattal rúgást indít az oldalam felé, de kitérek előle, s míg vissza nem nyeri az egyensúlyát, nekirontok, hogy arcon vágjam a könyökömmel. Még épp időben rántja hátra a fejét, így csak az állát súrolom.

Bevisz egy ütést a bordáim közé, amitől oldalra tántorodom. Újra lélegzethez jutok. Biztosan van egy pontja, amelyet nem véd. Tudom, hogy így van. Az arcát szeretném eltalálni, de lehet, hogy ez nem a legjobb ötlet. Figyelem őt néhány másodpercig. Túl magasan tartja a kezét: az arcát és az orrát védi vele, de közben szabadon hagyja a gyomrát és a bordáit. Mollynak és nekem ugyanaz a gyenge pontunk, amikor verekszünk.

Egyetlen másodpercre találkozik a tekintetünk. Felütésre készülök, a köldöke alá célozva. Amikor az öklöm a húsába mélyed, a száján át kipréselődik belőle a szusz, mely megcsapja a fülemet. Miközben Molly levegő után kapkod, kaszáló mozdulattal kirúgom alóla a lábát, így elterül a földön. A padlóról por száll fel. Hátrahúzom a lábamat, és olyan nagyot rúgok a bordái közé, amekkorát csak tudok.

Az édesanyám és az édesapám nem helyeselné, hogy belerúgok egy már a földre került emberbe.

Nem törődöm vele.

Molly összegömbölyödik, hogy védje az oldalát, én pedig még egyet rúgok belé, ez alkalommal a gyomrába. *Hiszen még gyerek!* Még egyszer megrúgom, most az arcát. Folyni kezd a vér az orrából. N *ézzétek csak!* Újabb rúgást kap tőlem a mellkasába.

Ismét visszahúzom a lábamat, de Négyes megragadja a karomat, és ellenállhatatlan erővel elhúz Molly közeléből. Összeszorított fogaim között veszek levegőt, miközben nézem az ellenfél véres arcát. Sűrű és sötét színű a vére: a maga módján gyönyörű.

Molly torkából hörgések és nyögések törnek fel. Látom, hogy csordogál a vér a szájából.

– Te győztél – dünnyögi Négyes. – Hagyd abba! Letörlöm az izzadságot a homlokomról. Négyes rám néz – tágra nyílik a szeme, tekintete aggodalomról árulkodik.

– Szerintem jobb lesz, ha most elmégy – mondja. – Járj egyet!

– Jól vagyok – mondom. – Most jól – ismétlem el, ez „alkalommal önmagamnak.

Bárcsak azt mondhatnám, hogy bűntudatot érzek amiatt, amit tettem.

De nem érzek.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Látogatási nap. Abban a pillanatban, hogy kinyitom a szememet, eszembe jut. Nagyot dobban a szívem, de azután ólomnehéznek tűnik, amikor megpillantom Mollyt: végigsántikál a hálótermen, orra lila a ragtapaszok között. Miután látom, hogy távozik, Petert és Drew-t keresem a tekintetemmel. Egyikük sincs a hálóteremben, úgyhogy gyorsan átöltözöm. Ha ők nincsenek a közelemben, nem érdekel, hogy ki lát fehérneműben. Már nem.

A többiek szótlanul öltözködnek. Még Christina sem mosolyog. Mindannyian tudjuk: lehet, hogy egyetlen ismerős arcot sem fogunk találni a Kút legalsó szintjén, amikor a rokonainkat keressük.

Beágyazok, és feszesre húzom a lepedő sarkait, ahogyan a papám tanította. Épp felszedek egy hajszálat a párnámról, amikor besétál Eric.

– Ide figyeljetek! – szólal meg, kisimítva egy, a szemébe hulló fekete hajtincset. – Szeretnék adni nektek egy jó tanácsot a mai nappal kapcsolatban. Ha valamilyen csoda folytán a rokonaitok eljönnek hozzátok látogatóba... – Végigpillant az arcunkon, és önelégülten mosolyog. – ... amit kétlek, akkor az a legjobb, ha nem mutatjátok ki, hogy mennyire kötődtök

hozzájuk. így könnyebb lesz a dolgotok, és az övék is. Mi nagyon komolyan vesszük azt a mondatot, hogy „a csoport a vérrokonság előtt”. A családotok iránti kötődésetek azt sugallja, hogy nem vagytok maradéktalanul elégedettek a csoportotokkal, ez pedig gyalázatos dolog lenne. Értitek?

Én értem. Kihallom a fenyegetést Eric éles hangjából. Ebből a szózatból ő maga egyedül az utolsó részt tartotta fontosnak: bátrak vagyunk, és ezzel összhangban kell cselekednünk.

Épp távoznék a helyiségből, de Eric megállít közben.

– Lehet, hogy alábecsültelek téged, Szerencsétlen – mondja.

– Jól szerepeltél tegnap.

Felnézek rá. Most először érzek lelkiismeret-furdalást azóta, hogy legyőztem Mollyt. Ha Eric úgy gondolja, hogy valamit jól csináltam, akkor azt biztosan rosszul tettem.

– Köszönöm – mondom, és kislisszolok.

Amint a szemem hozzászokik a folyosó gyér világításához, látom, hogy Christina és Will lépdel előttem. Will nevet, valószínűleg azért, mert Christina viccelődik. Nem akarom utolérni őket. Valamilyen okból úgy érzem, nem illene megzavarnom a beszélgetésüket.

Al hiányzik. Nem láttam a hálóteremben, és most sem látom a Kút irányába tartani. Lehet, hogy már ott van.

A hajamba túrok, és kibontom a kontyomat. Végignézek magamon – kellően takar vajon a ruhám? A nadrágom szűk, és kilátszik a kulcscsontom. Ezt helyteleníteni fogják.

Kit érdekel, ha nem tetszik nekik valami? Megfeszítem az államat. Most már ez az én csoportom. Mi ilyen ruhákban járunk. Közvetlenül a folyosó vége előtt megállók.

A családok csoportokba gyűlve álldogálnak a Kút alsó szintjén. Többségük a Bátrak közé tartozik, ahogyan a

felavatottak is. Továbbra is furcsának találom őket – az egyik édesanya szemöldökében piercinget visel, az apának tetovált a karja, a felavatottnak pedig lila haja van. Megpillantom Drew-t és Mollyt, akik magányosan álldogálnak a terem egyik végében, és magamba fojtom a mosolyt. Az ő rokonaik legalább el sem jöttek.

Peter családja azonban itt van. Ott áll egy bozontos szemöldökű, magas férfi és egy alacsony, jámbornak látszó, vörös hajú nő mellett. Peter egyik szülőre sem hasonlít. Mindketten fekete nadrágot és fehér inget viselnek, ami az Őszinték tipikus ruházata. Az apa olyan hangosan beszél, hogy szinte elhallatszik odáig, ahol állok. Vajon tudják, miféle ember a fiuk?

És ha már itt tartunk... Miféle ember vagyok én? A helyiség másik végében Will álldogál egy kék ruhás asszony társaságában, aki nem látszik elég idősnek ahhoz, hogy az édesanyja lehessen, de ugyanolyan ránc húzódik a szemöldöke között, mint neki, és az övéhez hasonlóan aranyszőke a haja is. Will mesélte egyszer, hogy van egy nővére – lehet, hogy ő az. Will mellett Christina egy sötét bőrű, az Őszintékre jellemző fekete-fehéret viselő asszonyt ölelget. Christina mögött pedig egy fiatal, szintén Őszinte lány áll. Ő a húga.

Van egyáltalán értelme fürkésznem a tömeget, a szüleimet keresve? Sarkon fordulhatnék, és visszamehetnék a hálóterembe.

És akkor megpillantom az édesanyámat, aki magányosan álldogál a korlát közelében, kezeit összekulcsolva maga előtt. Soha, sehol sem láttam őt még ennyire oda nem illőnek a szürke nadrágjában, nyakig begombolt szürke blézerében,

simán kontyba tekert hajával és szelíd arcával. Amikor elindulok felé, könnyek szöknek a szemembe. Ő eljött. Eljött – miattam.

Szaporázom a lépteimet. Amikor észrevesz, az arca egy pillanatra kifejezéstelenné válik, mintha nem is tudná, ki vagyok. Aztán felcsillan a szeme, és széttárja a karját. Szappan és mosószer illata árad belőle.

– Beatrice – suttogja, és megsimogatja a hajamat.

Ne sírj, mondom magamnak. Megölelem a mamámat, miközben pislogok, hogy lássak a könnyeimtől, majd hátrébb lépek, hogy ismét megnézzem őt. Csukott szájjal mosolygok, ahogyan ő is. Megérinti az arcomat.

– Nézz csak oda! – mondja. – Megerősödtél. – A vállamra teszi a kezét. – Mesélj! Hogy vagy?

– Először te. – A szokás nagy úr. Úgy illik, hogy én hallgassam végig őt előbb. És nem engedhetem, hogy túl sok szó essen rólam. Azután meg kell győződnöm róla, hogy semmiben sem szenved hiányt.

– A mai nap egy különleges alkalom, Beatrice – szólal meg.

– Én jöttem látogatóba hozzád, úgyhogy most elsősorban rólad beszéljünk! Ez az én ajándékom neked.

Az én önzetlen édesanyám. Nem kellene ajándékot adnia nekem, miután elhagytam őt és az édesapámat. Odasétálok vele a korláthoz, ahonnan a szakadékra látni, és örülök annak, hogy a közelében lehetek. Az utóbbi másfél hét jóformán érzelmek nélkül telt el, de ez eddig nem is tudatosodott bennem. Odahaza csak ritkán érintettük meg egymást, és a szüleimtől legfeljebb azt láthattam, hogy megfogják egymás kezét a vacsoraasztal mellett. Ez itt és most azonban sokkal több annál.

– Csak egy kérdést engedj meg! – A torkomban dobog a szívem. – Hol van apa? Calebhez ment látogatóba?

– Á! – rázza meg a fejét. – Apádnak ma munkába kellett mennie.

Lesütöm a szememet.

– Elárulhatod nekem, ha nem akart eljönni.

Fürkészve nézi az arcomat.

– Apád elég önzően viselkedett az utóbbi időben. De ez nem jelenti azt, hogy nem szeret téged. Ebben biztos lehetsz.

Döbbenten hallgatok. Az édesapám – önző? A szó jelentésénél is meglepőbb számomra az, hogy éppen az édesanyám nevezi önzőnek a papámat.

Pedig nem látszik rajta, hogy dühös lenne. Nem is várom tőle, hogy képes legyen ilyen érzésekre. Pedig biztosan benne is munkál valamilyen indulat. Ha egyszer önzőnek nevezi a papámat, akkor így kell lennie.

– És mi van Calebbel? – kérdezem. – Őt is meglátogatod később?

– Bárcsak megtehetném! – feleli. – A Műveltek azonban megtiltották, hogy az Önfeláldozó látogatók belépjenek a központjuk, területére. Ha mégis megpróbálkoznék vele, erőszakkal távolítanának el onnan.

– Micsoda? – kérdezem döbbenten. – Ez rémes... Mi viszi őket erre?

– Sohasem volt még ilyen nagy a feszültség a csoportjaink között – feleli. – Bár ne így lenne, de semmit sem tehetek ellene.

Calebre gondolok, aki a Művelt felavatottak között álldogál, és pásztázza a tömeget, a mamánkat keresve. Fájdalom nyilallik a gyomromba. Énem egyik része még mindig dühös

rá, amiért oly sok mindent eltitkolt előlem, de azért nem szeretném megbántani.

– Ez rémes – ismétlem meg, a szakadék felé pillantva. Négyes magányosan álldogál a korlátnál. Bár ő már nem számít felavatottnak, a Bátrak többsége is felhasználja ezt a napot arra, hogy találkozzon a családjával. Lehet, hogy az ő szerettei már nem akarnak összejönni vele, de az is előfordulhat, hogy nem Bátornak született. De akkor vajon melyik csoportból származik?

– Ott van az egyik oktatóm – mondom a mamámnak, közelebb hajolva hozzá. – Félelmetes egy alak.

– És milyen jóképű! – állapítja meg.

Azon kapom magam, hogy automatikusan bólogatok erre. A mamám nevet, és elveszi a kezét a vállamról. Szeretném távolabb tessékelni őt Négyestől, de épp mikor javasolnám neki, hogy menjünk valahová máshová, Négyes hátrapillant ránk.

Elkerekedik a szeme az édesanyám láttán, ő pedig odalép, és kezet nyújt neki.

– Üdvözlöm. Natalie a nevem – mondja. – Beatrice édesanyja vagyok.

Sohasem láttam még a mamámat kezet fogni valakivel. Négyes mereven viselkedik. Kétszer is megrázza a mamám kezét, majd tovább szorongatja. A gesztus mindkettőjük esetében természetellenesnek tűnik. Nem, Négyes nem születhetett Bátornak, ha nem természetes számára a kézfogás.

– Négyes – feleli. – Örülök, hogy megismerhetem.

– Négyes – ismétli el az édesanyám mosolyogva. – Ez egy becenév, ugye?

– Igen. – Négyes nem magyarázkodik. Vajon mi lehet az igazi neve? – A lánya nagyon jól szerepel itt nálunk. Én felügyelem a kiképzését.

Mióta jelenti a „felügyelet” azt, hogy késeket dobál a fejem köré és leszid, amikor csak alkalom adódik rá?

– Ezt örömmel hallom – feleli a mamám. – Hallottam már egyet s mást a Bátrak beavatásáról, és ezért aggódtam miatta. Négyes rám néz. Végigpillant az arcomon, az orromtól a számig, majd az államig, és csak azután válaszol.

– Felesleges aggódnia miatta.

Nem tudom megakadályozni: forróság önti el az arcomat. Csak remélem, hogy nem látni rajtam.

Vajon csak azért nyugtatgatja a mamámat, mert ő az édesanyám, vagy valóban hisz abban, hogy tehetséges vagyok? És mit jelentsen ez a nézés?

A mamám oldalra hajtja a fejét.

– Ön valahonnan ismerősnek tűnik nekem, Négyes – mondja.

– Fogalmam sincs róla, miért – feleli Négyes, hirtelen rideg hangot ütve meg. – Nem szoktam az Önfeláldozók körében forgolódni.

A mamám elneveti magát. Könnyed a nevetése, levegős és hangos is egyszerre.

– Manapság csak kevesen teszik ezt. Nem veszem személyes sértésnek.

Négyes most már kissé nyugodtabbak tűnik.

– Nos, akkor magukra hagyom önöket, hogy kihasználhassák az időt.

Édesanyámmal utánanézünk, miközben távozik. A folyó zúgásától zsong a fülem. Lehet, hogy Négyes is a Műveltek

közé tartozott egykor, ami érthetővé teszi az Önfeláldozók iránt mutatott utálatát. Vagy csak elhiszi, amit a Műveltek írnak az Újságcikkeikben rólunk – azaz róluk, emlékeztetem magamat. De akkor is kedves volt tőle azt mondani a mamámnak, hogy jól szerepelek, ha egyszer tudom, hogy nem így gondolja.

– Mindig ilyen? – kérdezi a mamám.

– Rosszabb.

– Vannak már barátaid? – érdeklődik.

– Akad néhány – válaszolom. Hátrapillantok Willre, Christinára és a rokonaikra. Amikor Christina tekintete találkozik az enyémmel, mosolyogva int felém, így a mamámmal átvágunk a szinten, hogy odamenjünk hozzájuk. Mielőtt odaérnénk Willhez és Christinához, megérinti a karomat egy fekete-fehér csíkos blúzt viselő, alacsony, gömbölyű asszony. Nehezen, de ellenállok a kísértésnek, és nem lököm el a kezét.

– Elnézést kérek... – szólít meg. – Nem ismered véletlenül a fiamat, Albertet?

– Albertet? – ismétlem meg. – Ó, Alre gondol? De igen, ismerem.

– És azt is tudod, hol találjuk őt most? – kérdezi a nő, a mögötte álló férfira mutatva. Az illető magas és erős, mint egy szikla. A jelek szerint ő Al édesapja.

– Sajnálom, de még nem láttam ma reggel. Lehet, hogy odafent kellene keresniük – mutatok a fölöttük húzódó üveg-mennyezetre.

– Te jóságos ég! – mondja Al édesanyja, megtörölve az arcát a kezével. – Én nem szívesen másznék fel még egyszer oda. Kis híján pánikrohamot kaptam, miközben lefelé jöttünk

ide. Miért nincsenek korlátok az ösvények mentén? Itt mindenkinek elment az esze?

Halványan mosolygok. Néhány héttel ezelőtt még bántónak éreztem volna ezt a kérdést, de azóta elég sok időt töltöttem együtt az Őszinte csoportváltókkal ahhoz, hogy ne lepődjek meg a tapintatlanságukon.

– Nem vagyunk őrültek – válaszolom. – Csak Bátrak. Ha látom Alt, szólni fogok neki, hogy keresik.

Az édesanyám ugyanúgy mosolyog, mint én szoktam. Másképpen reagál, mint a többi csoportváltó szülei közül néhányan – a fejét forgatva szemügyre veszi a Kút falait, a mennyezetet és a szakadékot. Ezt azonban nem kíváncsiságból teszi – Önfeláldozó lévén egyáltalán nem jellemző rá ez a tulajdonság.

Bemutatom az édesanyámat Willnek és Christinának, Christina pedig engem az ő mamájának és a húgának. Ám amikor Will mutat be Carának, a nővérének, a lány olyan pillantást vet rám, amitől egy növény biztosan elhervadna, és a kezét sem nyújtja oda nekem. Mereven bámulja a mamámat.

– Egész egyszerűen nem tudom elhinni, hogy te velük barátkozol, Will – állapítja meg.

Édesanyám lebiggyeszti az ajkát, de – természetesen – egy szót sem szól.

– Cara – szólal meg Will a homlokát ráncolva. – Muszáj ilyen udvariatlannak lenned?

– Ó, persze hogy nem. Tudod, hogy kicsoda ő? – mutat az édesanyámra. – Egy tanácstag felesége. Az bizony. Ő vezeti az „önkéntes ügynökséget”, amelynek az lenne a dolga, hogy segítse a csoportnélkülieket. Azt hiszi, nem tudom, hogy felhalmozzák az árukészleteket, amiket a saját csoportjuk tagjai

között osztanak szét, miközben mi már egy hónapja nem jutunk hozzá friss élelmiszerhez? Ételhez juttatni a csoportnélkülieket, te jóságos ég!

– Sajnálom – szólal meg a mamám szelíden. – De azt hiszem, téved.

– Tévedek. Hah! – csattan fel Cara. – Biztosra veszem, hogy maga pontosan az, aminek látszik. A gondtalanul élő jótevők csoportjához tartozik, akikbe szemernyi önzés sem szorult. Rendben van.

– Ne beszélj így az édesanyámmal! – szólok rá lángoló arccal. A kezem ökölbe szorul közben. – Ha még egy szót szólni mersz hozzá, esküszöm, betöröm az orrodat!

– Hagyd már, Tris! – kéri Will. – Csak nem fogsz összeverekedni a nővéremmel.

– Ó, igazán? – kérdezem, mindkét szemöldökömet felvonva.

– Úgy gondolod?

– Nem, Beatrice, biztosan nem fogsz verekedni. – Édesanyám megfogja a vállamat. – Gyere már! Nem szeretnénk zavarni a barátod nővérét.

Udvariasságnak hangzik, amit mond, de olyan erősen markolja a karomat, hogy kis híján felkiáltok a fájdalomtól, miközben magával húz. Sietve lépdel mellettem, egyenesen az ebédlő felé tartva. De épp mielőtt odaérnénk, váratlanul balra fordul, és elindul egy sötét folyosón, amelyet nem is ismerek.

– Anya – szólalok meg. – Anya, honnan tudod, hogy hová mégy?

Megáll egy zárt ajtó előtt, majd lábujjhegyre emelkedve bekukucskál a mennyezetről lelógó, kék fényű lámpa alatt. Néhány másodperccel később bólint, és ismét felém fordul.

– Megbeszéltük, hogy ma nem te kérdezgetsz. Komolyan gondoltam, amikor ezt kértem. Mondd csak, tulajdonképpen hogy érzed magad itt, Beatrice? Hogyan végződtek a mérkőzéseid? Hányadik helyre rangsoroltak?

– Rangsoroltak? – kérdezem. – Tudsz róla, hogy meg kell mérkőznünk egymással? És arról is, hogy rangsorolnak bennünket?

– Nem tartozik a szupertitkos információk közé, hogy hogyan zajlik a Bátraknál a beavatás.

Nem tudom, mennyire könnyű megtudni, hogy mi történik egy másik csoport beavatása során, de gyanítom, hogy ennyire azért nem egyszerű feladat. Lassan válaszolok:

– A vége felé vagyok a rangsornak, anya.

– Akkor jó – mondja bólintva. – Senki sem foglalkozik különösebben a sereghajtókkal. Ez most nagyon fontos kérdés, Beatrice: milyen eredményeket értél el az alkalmassági vizsgán?

Tori figyelmeztetése pulzál a fejemben. Senkinek se áruld el ezt! Azt kellene válaszolnom anyának, hogy Önfeláldozónak bizonyultam a vizsgán, mert Tori ezt az eredményt rögzítette a rendszerben.

A mamám sötét pillákkal árnyékolt, halványzöld szemébe nézek. Ráncok húzódnak a szája körül, de ettől eltekintve nem látszik rajta az életkora. Ezek a ráncok elmélyülnek, amikor dudorászik. Régebben szokása volt ezt tenni mosogatás közben.

Ő az édesanyám.

Megbízhatom benne.

– Az eredményeim ellentmondásosak voltak – felelem halkan.

– Magamtól is gondoltam – sóhajt. – Sok gyerekkel ez a helyzet, akiket Önfeláldozók neveltek. Még nem tudjuk, miért. De nagyon óvatosnak kell lenned a beavatás következő szakaszában, Beatrice. Akármit is kell tenned, te csak maradj a középmezőnyben! Ne hívd fel magadra a figyelmet. Érted?

– Anya, mégis mi folyik itt?

– Nem érdekes, hogy milyen csoportot választottál – feleli, megérintve az arcomat. – Én az édesanyád vagyok, és azt szeretném, ha biztonságban lennél.

– Azért van ez így, mert én... – fogok bele, de a kezét a számra tapasztja közben.

– Ne mondd ki ezt a szót! – sziszegi. – Soha. Igaza volt hát Torinak. Elfajzottnak lenni veszélyes dolog. Csak még nem tudom, miért. Illetve azt sem, hogy mit jelent ez tulajdonképpen.

– Miért?

A mamám megrázza a fejét.

– Ezt nem mondhatom el neked.

Hátrapillant. Alig szűrődik el idáig a Kút fénye. Kiáltásokat és beszélgetést hallok, nevetést és csoszogó léptek zaját. Az étkező felől érkező illat megcsapja az orromat: édeskés élesztőszag – kenyeret sütnek. Amikor a mamám felém fordul, megfeszül az állkapcsa.

– Kérnék tőled valamit – mondja. – Én nem látogathatom meg a bátyádat, de te megteheted, miután véget ért a beavatásotok. Azt szeretném, ha megkeresnéd és megmondanád neki, hogy vizsgálja meg a szimulációs szérumot. Rendben? Megteszed ezt nekem?

– Csak akkor, ha valamilyen magyarázatot is adsz erre, anya. – Összefonom a karomat. – Ha azt szeretnéd, hogy a Műveltek központjába menjek napközben, tudnom kell az okát.

– Nem árulhatom el. Sajnálom. – Csókot nyom az arcomra, majd a fülem mögé simítja az egyik hajtincsemet, amely kiszabadult a kontyomból. – Mennem kell. Nem vet jó fényt rád, ha kimutatjuk, mennyire ragaszkodunk egymáshoz.

– Engem nem érdekel, hogy mit gondolnak rólam – jelentem ki.

– Pedig nem ártana – mondja ő. – Azt hiszem, máris felfigyeltek rád.

Azzal otthagy, én pedig túlságosan ledöbbentem ahhoz, hogy a nyomába szegődjem. A folyosó végére érve megfordul, és utánam szól:

– Egyél meg egy szelet süteményt a kedvemért, rendben? A csokoládésból. Nagyon finom. – Furcsán, már-már torzan mosolyog, majd hozzáteszi: – Szeretlek, tudod.

És aztán eltűnik.

Magányosan álldogálok a fejem fölötti lámpa kék fényében, és egyszerre csak megértem.

A mamám járt már korábban is ebben a központban. Emlékezett erre a folyosóra. Tisztában van a beavatás részleteivel.

Az édesanyám valamikor a Bátrak közé tartozott.

TIZENHATODIK FEJEZET

Aznap délután visszamegyek a hálóterembe, miközben a többiek még a családjukkal töltik az időt, és látom, hogy Al ott ül az ágyán, azt a falfelületet bámulva, ahol a tábla szokott lenni. Négyes tegnap vette le, hogy felállítsa az első fázisban kialakult ranglistánkat.

– Hát itt vagy! – szólítom meg. – Kerestek a szüleid. Megtaláltak?

Ingatja a fejét.

Odaülök mellé az ágy szélére. A lábam fele olyan vastag, mint az övé, még most is, pedig már izmosabb vagyok, mint voltam. Fekete rövidnadrágot visel. A térdén liláskék zúzódásnyom éktelenkedik, rajta keresztben egy vágott seb.

– Nem akarsz találkozni velük? – kérdezem.

– Nem akarom, hogy megkérdezzék, hogy teljesítek – válaszolja. – Akkor el kellene mondanom nekik az igazat. Rájönnének, ha hazudnék nekik.

– Nos... – nehezen rukkolok elő bármiféle mondanivalóval.

– Mi a gond azzal, hogy hogy teljesítesz?

Al durván felkacag.

– Az összes mérkőzésemet elveszítettem azóta, hogy Willt legyőztem. Pocsékul szerepelek.

– Mert így döntöttél. Nem mondhatnád el nekik ezt is?

Rázza a fejét.

– A papám mindig is azt szerette volna, hogy ide jöjjek. Úgy értem, azt mondták, azt szeretnék, ha az Őszinte csoportban maradnék, de ezt csak azért mondták, mert ezt várták el tőlük. Mindig is csodálták azonban a Bátrakat. Mind a ketten. Nem értenék meg, ha megpróbálnám elmagyarázni nekik.

– Ó. – Dobolok az ujjaimmal a térdemen, majd ránézek. – Te ezért választottad a Bátrakat? A szüleid miatt?

Al megrázza a fejét.

– Nem. Azt hiszem, azért, mert... szerintem fontos megvédeni az embereket. Kiállni mellettük. Ahogyan te is kiálltál értem. – Mosolyogva néz rám. – Mert a Bátraknak ez a dolga, ugye? Erről szól a bátorság. Nem pedig arról, hogy... ok nélkül bántsuk az embereket.

Eszembe jut, amit Négyes mondott nekem arról, hogy a csapatmunka régebben elsődleges szempont volt a Bátraknál. Vajon milyenek lehettek a Bátrak még azokban az időkben? És mit tanulhattam volna tőlük, ha akkor kerültem volna ide, amikor még a mamám is közéjük tartozott? Lehetséges, hogy akkor nem törtem volna be Molly orrát. Vagy nem fenyegettem volna meg Will nővérét.

Lelkiismeret-furdalást érzek.

– Lehet, hogy jobb lesz azután, ha már túl vagyunk a beavatáson.

– Csak az a baj, hogy valószínűleg az utolsó helyen fogok végezni – feleli Al. – Gondolom, ez még ma este kiderül.

Üldögélünk egy ideig egymás mellett. Jobb itt lenni, hallgatásba burkolózva, mint a Kútban, és nézni a többieket, amint a családtagjaikkal nevetgélnek.

A papám azt szokta mondani, hogy olykor az a legjobb módja a segítségnyújtásnak, ha egyszerűen csak ott vagyunk az illető közelében. Jó érzés tölt el, ha olyasmit teszek, amiről tudom: ő büszke lenne rám érte. Olyan ez, mintha kárpótolnám mindenért, ami miatt viszont nem büszkélkedne velem.

– Tudod, én bátrabbnak érzem magam, ha a közeledben vagyok – mondja Al. – Mintha itt lenne az igazi helyem. Ahogyan neked is.

Épp válaszolni akarok neki, amikor átkarolja a vállamat. Egyszerre megdermedek, arcomat forróság önti el.

Nem szerettem volna, hogy igazam legyen Al irántam táplált érzéseivel kapcsolatban. De nem tévedtem.

Nem hajolok közelebb hozzá. Inkább előrébb ülök, így lecsúszik rólam a karja. Azután összekulcsolom a kezeimet az ölemben.

– Tris, én... – szólal meg. Feszült a hangja. Rápillantok. Az arca olyan vörös, mint amilyennek én érzem az enyémet, de nem sír – csak láthatóan zavarban van.

– Én... sajnálom – mondja végül. – Nem akartam... hm... Ne haragudj!

Bárcsak azt mondhatnám neki, hogy ne vegye a lelkére! Vagy mondhatnám neki azt is, hogy otthon a szüleim jóformán egymás kezét is alig fogták meg: azért húzódom el a szeretet kifejező gesztusok elől, mert engem arra neveltek, hogy vegyem komolyan őket. Talán ha ezt elmondanám neki, akkor nem vegyülne némi megbántottság is a zavarába.

Csakhogy ez persze nagyon is személyes természetű dolog. Al a barátom – és ez minden. Mi lehetne még ennél is személyesebb?

Mélyet lélegzem, s amikor kifújom a levegőt, mosolyt erőltetek magamra.

– Miért ne haragudjak? – kérdezem. Próbálok könnyed hangot megütni. Lesöpröm a farmernadrágomat, pedig semmi sincs rajta, azután felállok.

– Mennem kell – mondom.

Al bólint, és már nem néz rám.

– Minden rendben lesz veled, ugye? – kérdezem. – Úgy értem... a szüleid miatt. Nem azért, mert... – elhallgatok. Nem tudom, mit mondhatnék.

– Ó... Igen – feleli ismét bólintva, ezúttal kissé túl hevesen.

– Viszlát később, Tris.

Ügyelek rá, hogy ne menjek ki túl gyorsan a helyiségből. Amikor becsukódik mögöttem a hálóterem ajtaja, egyik kezemet a homlokomhoz érintem, és halványan mosolygok. A feszélyezettségemtől eltekintve jóleső érzés, hogy szeretnek.

***

Rokonaink látogatásáról beszélgetni túlságosan fájdalmas lenne talán, ezért kizárólag a végleges ranglistabeli helyezésünkre szorítkozunk. Valahányszor szóba hozza ezt a témát valaki a közelemben, a terem egy távoli pontjára meredek, és oda sem figyelek.

Biztosan nem olyan rossz a helyezésem, mint volt – főleg nem azután, hogy legyőztem Mollyt –, de ez mégsem lehet elég ahhoz, hogy a beavatás végén bekerüljek a tíz legjobb közé. Különösen, mert a Bátornak született felavatottakkal mérnek össze bennünket.

Vacsora alatt Christina, Will és Al társaságában üldögélek az egyik asztalnál a sarokban. Kellemetlenül közel vagyunk Peterhez, Drew-hoz és Mollyhoz, akik a szomszéd asztalt ülik körül. Ha pillanatnyi csend támad a beszélgetésünk közben, minden egyes szót hallok, amit mondanak. A ranglistás esélyeiket latolgatják. Micsoda meglepetés!

– Ti nem tarthattatok háziállatokat? – kérdezi Christina számonkérően, tenyerével az asztalra csapva. – Miért nem?

– Mert ésszerűtlen – válaszolja Will tárgyilagosan. – Mi értelme etetni és befogadni egy olyan állatot, ami csak összekoszolja a bútoraidat, büdössé teszi az otthonodat, és aztán úgyis elpatkol?

Al meg én ösztönösen összenézünk, mint mindig, amikor Will és Christina vitatkozni kezd egymással. Csakhogy ez alkalommal elkapjuk a fejünket abban a pillanatban, hogy találkozik a tekintetünk. Remélem, nem marad fenn sokáig ez a kínos helyzet. Szeretném visszakapni a barátomat.

– Az a lényege, hogy... – Christina elhallgat, majd félrefordítja a fejét. – Szóval szórakoztató dolog kutyát tartani. Volt egyszer egy buldogom, akinek a Zabagép nevet adtuk. Egyszer kiraktunk a konyhapultra egy egész grillcsirkét, hogy hűljön, és míg a mamám bement a fürdőszobába, a kutya lerántotta a pultról, és felfalta, csontostul, bőröstül, mindenestül. Nagyon jót nevettünk rajta.

– Igen, ennek ismeretében máris meggondoltam magam. Naná, hogy szeretnék együtt élni egy olyan állattal, aki felfalja az ételemet, és összerondítja a konyhámat – feleli Will a fejét rázva. – Miért nem szerzel be magadnak egy kutyát rögtön a beavatás után, ha ilyen nosztalgiával gondolsz rájuk?

– Mert – Christina arcáról lehervad a mosoly. Bökdösni kezd egy krumplit a villájával – a kutyák nem léteznek számomra. Úgy értem, az alkalmassági vizsga óta... Összenézünk. Mindannyian tudjuk, hogy nem volna szabad beszélnünk a vizsgáról, még most sem, miután már választottunk magunknak csoportot, de ők nem veszik olyan komolyan a szabályokat, mint én. A szívem összevissza kalapál. Ez a szabály egyfajta védelmet jelent számomra. Ennek köszönhetően nem kell hazudnom a barátaimnak az eredményeimmel kapcsolatban. Valahányszor eszembe jut az „Elfajzott" szó, hallom Tori, sőt most már az édesanyám
figyelmeztetését is. *Senkinek se beszélj erről! Veszélyes.*

– Úgy érted... a kutya megölése miatt, ugye? – kérdezi Will. Erről majdnem elfeledkeztem. Azok, akik a Bátrakra jellemző hajlamokkal rendelkeznek, a szimuláció során felkapták a kést, és leszúrták a kutyát, amikor az megtámadta őket. Nem csoda, hogy Christina többé már nem szeretne kutyát házi kedvencnek. Lehúzom az ingem ujját a csuklómig, és egymásba fűzöm az ujjaimat.

– Igen – feleli Christina. – Úgy értem, nektek is meg kellett tennetek ugyanezt, nem?

Először Alre néz, azután rám. Sötét szemét összehúzva megállapítja:

– Tris, te nem tetted meg.

– Hmm?

– Te titkolsz valamit – mondja Christina. – Feltűnően izegsz-mozogsz.

– Mi van?!

– Az Őszintéknél – szólal meg Al, a vállával meglökve az enyémet. Na végre. Ez normális gesztus tőle – megtanuljuk

értelmezni a testbeszédet, úgyhogy tudjuk, ha valaki hazudik vagy eltitkol valamit előlünk.

– Ó... – megvakarom a tarkómat. – Nos...

– Látod? Erről van szó – mondja Christina, a kezemre mutatva.

A legszívesebben a szívverésemet is visszatartanám. Hogyan lódíthatnék nekik a vizsgaeredményeimről, ha egyszer tudják rólam, mikor nem mondok igazat? Ügyelnem kell a testbeszédemre. Leejtem a kezemet, ujjaimat összekulcsolom az ölemben. Vajon így viselkedik egy őszinte ember?

A kutyával kapcsolatban legalább nem szükséges hazudnom.

– Nem, nem öltem meg a kutyát.

– Hogyan kerülhettél akkor a Bátrak közé, ha nem használtad a kést? – kérdezi Will, és szemét összehúzva néz rám.

A szemébe nézek, és nyugodt hangon ezt válaszolom:

– Nem Bátornak minősítettek. Hanem Önfeláldozónak. Ez félig-meddig igaz is. Tori azt mondta, az eredményeim szerint Önfeláldozó vagyok, vagyis ez az információ került be a rendszerbe. Aki csak hozzá tud férni az adatbázishoz, ezt az eredményt láthatja rólam. Pár másodpercig Will szemébe nézek. Gyanússá válnék, ha most elkapnám a tekintetemet. Aztán megvonom a vállamat, és felszúrok a villámra egy darab húst. Remélem, hogy hisznek nekem. Hinniük kell nekem.

– De te ennek ellenére a Bátrakat választottad. Miért? - kérdezi Christina.

– Ezt már elmondtam neked – felelem, elégedetten mosolyogva. – A koszt miatt.

Elneveti magát.

– Tudtátok, hogy Tris nem is látott hamburgert azelőtt, hogy idekerült?

Azzal belefog, hogy elmesélje első napunk történetét. A testem ellazul, de továbbra is nehéznek érzem. Nem volna szabad hazudnom a barátaimnak. Ezzel falakat emelek közénk, s ezekből máris több van, mint amennyit szeretnék. Christina szerezte meg a zászlót. Én visszautasítottam Alt.

Vacsora után, amikor visszamegyünk a hálóterembe, nehezen állom meg, hogy el ne fussak, mert tudom, hogy a ranglista már fent lesz a táblán, mire bemegyünk. Szeretnék túl lenni rajta. A hálóterem ajtaja előtt Drew nekilök a falnak, miközben elhalad mellettem. A vállamat felhorzsolja a kő, de továbbmegyek.

Túl alacsony vagyok ahhoz, hogy elnézzek a terem végében álló felavatottak csapata fölött, de amikor találok egy rést a fejek között, látom, hogy a tábla a földön van, Négyes lábainak támasztva, írott felével az ellenkező irányba fordítva.

Ő pedig áll, egyik kezében egy darab krétával.

– Azoknak ismétlem el, akik most érkeztek. Elmagyarázom, hogyan állapítjuk meg a rangsort – mondja. – A mérkőzések első fordulója után a készségszintetek alapján soroltunk be benneteket. Hogy hány pontot kaptatok, az attól függ, milyen készségszinten vagytok ti magatok, illetve az általatok legyőzött ellenfél. Több pontot kaptok a javuló teljesítményért és azért is, ha nálatok magasabb készségszinten lévő ellenfelet győztök le. Én nem díjazom a gyengébbek legyőzését. Ez ugyanis gyávaság szerintem.

Amikor ezt kimondja, a tekintetem kissé elidőz Peterön, de remélem, még idejében elkaptam róla. Nem vagyok biztos benne.

– Attól, akinek jó a helyezése, pontot vonunk le azért, ha veszít egy nála alacsonyabb készségszintű ellenféllel szemben. Molly elégedetlen hangot hallat – morgás– vagy horkantás- félét.

– A kiképzés második időszakában nyújtott teljesítmény többet nyom a latban, mint az elsőé, mert több köze van a gyávaság legyőzéséhez – folytatja Négyes. – Mindazonáltal elég nehéz a beavatás vége felé jó helyezést elérnie annak, aki az első fázisban hátul végzett.

Egyik lábamról a másikra állok, úgy próbálom minél jobban látni Négyest. Amikor végre sikerül, elkapom róla a tekintetemet. Máris engem néz: valószínűleg az izgágaságommal vontam magamra a figyelmét.

– Holnap fogjuk bejelenteni a kiesőket – mondja Négyes. – Nem vesszük figyelembe azt a tényt, hogy ti csoportváltók vagytok, a Bátornak születettek pedig nem. Lehet, hogy közületek vagy négyen csoportnélkülivé válnak, közülük pedig senki sem. De az is lehet, hogy közülük kerül ki a négy csoportnélküli, közületek pedig egy sem. És e kettő bármelyik kombinációja is megvalósulhat. Most, hogy már mindezeket elmondtam, tessék, nézzétek meg a ranglistátokat!

A táblát egy kampóra akasztja, majd hátrébb lép, hogy láthassuk a névsort:

1. Edward
2. Peter
3. Will
4. Christina
5. Molly
6. Tris

Hatodik? Nem, én nem lehetek a hatodik. Az, hogy legyőztem Mollyt, ezek szerint többet nyomot a latban, mint gondoltam. Ő ugyanakkor hátrébb került, miután alulmaradt velem szemben. A lista végét olvasom.

7. Drew
8. Al
9. Myra

Nem Al a sereghajtó ugyan, de így is csoportnélkülivé válhat, hacsak nincs három olyan, Bátornak született felavatott, aki teljes kudarcot vall a beavatás első fázisában.
Christinára pillantok. Félrehajtva a fejét és a homlokát ráncolva tanulmányozza a táblát. Nem ő az egyetlen, aki ezt teszi. A teremben uralkodó csönd nyugtalanságot sugall. Mintha előre-hátra billegne a helyiség egy szakadék szélén.
– Micsoda? – kérdezi Molly számon kérő hangon, Christinára mutatva. – Én legyőztem őt! Néhány perc alatt padlóra küldtem, mégis jobb helyezést ért el, mint én?
– Igen – mondja Christina, összefonva a karját, önelégülten mosolyogva. – És?
– Annak, aki mindenképpen az élen akar végezni, azt ajánlom, ne kapjon ki rendszeresen a nála rosszabb helyezést elért ellenfelektől – mondja Négyes. Hangja túlszárnyalja a többi felavatott pusmogását és elégedetlenkedését. Zsebre vágja a krétát, majd elmegy mellettem, anélkül, hogy felém pillantana. A szavai fájnak egy kissé – arra emlékeztetnek, hogy én vagyok az az alacsonyabb helyezést elért ellenfél, akire utalt az imént.

És a jelek szerint Mollyt is erre emlékezteti.

– Te – szólal meg Molly, összehúzott szemmel nézve rám. – Még megfizetsz ezért.

Arra számítok, hogy rám veti magát, vagy megüt, de csak sarkon fordul, és kiviharzik a hálóteremből, ami viszont még rosszabb. Ha most kirobbant volna belőle az indulat, akkor – egy-két ütést követően – gyorsan elpárolgott volna a haragja. Az, hogy távozott, azt jelenti: forgat valamit a fejében. Vagyis ébernek kell lennem.

Peter egy szót sem szólt, amikor a ranglista felkerült a falra, ami meglepő, tekintve, hogy hajlamos panaszkodni, ha valami nem úgy megy, mint ahogyan ő szeretné. Most csak odasétál az ágyához, és leül rá, majd kibontja a cipőfűzőjét. Ettől csak még nyugtalanabb leszek. Nem létezik, hogy elégedett a második hellyel. Ez nem rá vallana.

Will és Christina összeütik a kezüket, azután Will nagyot csap a hátamra a tenyerével, mely nagyobb, mint a lapockacsontom.

– Nézd csak, Hatos! – jegyzi meg vigyorogva.

– Még így sem biztos, hogy elég jó helyezést értem el – emlékeztetem.

– Jó lesz az, ne aggódj! – feleli. – Ezt meg kellene ünnepelnünk.

– Na, akkor menjünk! – javasolja Christina. Egyik kezével az én karomat ragadja meg, a másikkal Alét. – Gyere, Al! Azt még nem tudjuk, hogy milyen eredményt értek el a született Bátrak. Addig pedig semmit sem tudhatunk biztosan.

– Én most lefekszem aludni – dünnyögi Al, és kiszabadítja a karját.

A folyosón könnyű megfeledkeznem Alról, Molly bosszújáról és Peter gyanús nyugalmáról, és könnyű úgy viselkednem, mintha nem létezne az, ami elválaszt bennünket egymástól mint barátokat. Csakhogy továbbra sem hagy nyugodni a tény, hogy Christina és Will is a vetélytársam. Ha be akarok kerülni az első tíz közé, akkor először őket kell legyőznöm.
És csak remélhetem, hogy e cél érdekében nem kell elárulnom őket.

***

Este nehezen alszom el. A hálótermet korábban zajosnak éreztem a többiek szuszogása miatt, most azonban túl csendesnek tűnik. Ilyenkor a családomra gondolok. Vajon miért választotta édesanyám az Önfeláldozókat, ha régebben a Bátrak közé tartozott? Vonzotta talán az ottani szeretet, béke, hétköznapi rutin és jóság – mindaz, amit hiányolok, amikor megengedem magamnak, hogy rájuk gondoljak?
Azon tűnődöm, vajon akad-e itt olyasvalaki, aki ismerte őt fiatalkorában, és mesélhetne nekem arról, hogy milyen volt akkor. Ha létezik is ilyen ember, biztosan nem szeretne beszélni róla. A csoportváltóknak nem szabad korábbi csoportjukról mesélniük, ha már tagokká váltak. Erre a szabályra azért van szükség, mert így könnyebb számukra, hogy a család helyett a csoporthoz legyenek lojálisak – vagyis „a csoport a vérrokonság előtt” elv elfogadása.
A párnába fúrom a fejemet. A mamám arra kért, mondjam meg Calebnek, vizsgálja meg a szimulációs szérumot. De miért? Lehet-e köze ennek ahhoz, hogy Elfajzott vagyok, vagy

hogy veszélyben lehetek? Vagy valami másról van szó? Sóhajtok. Ezer kérdés motoszkál bennem, a mamám pedig elment, még mielőtt akár csak egyet is feltehettem volna neki. Most itt cikáznak a fejemben, és úgy érzem, nem fogok tudni elaludni, míg választ nem kapok rájuk.

Csoszogó lépteket hallok. Valaki áthalad a hálótermen. Felemelem a fejemet a párnáról. A szemem még nem szokott hozzá a sötétséghez, úgyhogy csak meresztgetem a feketeségbe, mely olyan, mint a szemhéjam belső oldala. Egy pár cipő csoszogását és nyikorgását hallom, majd egy erőteljes, de tompa puffanást. Azután siránkozás következik, amitől megfagy a vér az ereimben, és égnek áll a hajam. Ledobom magamról a takarót, és meztelen lábbal leállok a kőpadlóra. Még most sem látok elég jól ahhoz, hogy megállapítsam, honnan jött a keserves hang, de néhány ággyal odébb egy sötét alak körvonalazódik a földön. Újabb jajveszékelés hasogatja a fülemet.

– Kapcsold fel a villanyt! – kiáltja valaki.

Elindulok a hang irányába, lassan, nehogy megbotoljak valamiben. Olyan érzésem van, mintha transzban lennék. Nem akarom látni, honnan jön a panaszos hang. Olyan hang ez, amelynek a vérhez, a csonthoz és a fájdalomhoz van köze: a jajveszékelés a zsigerekből érkezik, és a test valamennyi porcikáját áthatja.

Kigyúlnak a fények.

Edward fekszik a padlón az ágya mellett, az arcát fogva. A feje körül vértócsa terjeng, ujjai között egy kés ezüstös nyele látszik. A szívdobogásom a fülemben lüktet. Felismertem: az étkezőből származó vajvágó kések egyike az. A pengéje pedig Edward szeméből áll ki.

Myra, aki ott áll Edward lábánál, sikoltozik. Valaki más is követi a példáját, egy harmadik pedig segítségért kiált. Edward továbbra is a padlón hever, fájdalmában kapálózik és jajveszékel. Letérdelek a feje mellé, térdemmel a vértócsába érve, és a vállára teszem a kezemet.

– Feküdj nyugodtan! – mondom neki. Nyugodtnak érzem magam, de semmit sem hallok – mintha vízbe merült volna a fejem. Edward ismét kapálózni kezd, én pedig hangosabban és szigorúbban szólok rá: – Mondtam, hogy maradj nyugton. Lélegezz!

– A szemem! – üvölti.

Borzalmas szagot érzek. Valaki elokádta magát.

– Vedd ki! – kiáltja Edward. – Vedd ki, vedd ki belőlem! Vedd ki!

Csak rázom a fejemet, aztán rájövök, hogy nem is lát engem. A gyomromból hisztérikus nevetés tör fel. Magamba kell fojtanom, ha segíteni akarok neki. Most nem törődhetek magammal.

– Nem – mondom. – Ezt csak egy orvos veheti ki. Hallasz engem? Az orvos vegye ki! És lélegezz közben!

– Fáj! – zokogja Edward.

– Tudom – felelem. A saját hangom helyett az édesanyámét hallom. Látom, ahogy leguggol előttem a járdán, a házunk előtt, majd letöröli a könnyeimet az arcomról, miután felhorzsoltam a térdemet. Ötéves voltam akkor.

– Minden rendben lesz – ígérem neki, s próbálok határozott hangot megütni, mintha nem hasztalanul igyekeznék meggyőzni őt, pedig ez az igazság. Gyanítom, hogy nem lesz minden rendben.

Amikor az ápolónővér megérkezik, rám szól, hogy lépjek hátrébb, én pedig engedelmeskedem. Csupa vér a kezem és a térdem. Ahogy körülnézek, látom, hogy ketten hiányoznak.

Az egyik Drew.

A másik Peter.

Miután Edwardot elszállították, magammal viszek egy váltás ruhát a fürdőszobába, és kezet mosok. Christina velem tart, és megáll az ajtó mellett, de egy szót sem szól. Örülök, hogy így van. Mit lehetne hozzáfűzni a történtekhez? Dörzsölgetem a tenyerem redőit, egyik körmömmel a másik alá nyúlva eltávolítom az aláfolyt vért. Felveszem a magammal hozott nadrágot, a koszosat pedig a kukába dobom. Magamhoz veszek annyi papírtörölközőt, amennyit csak elbírok. Valakinek fel kell takarítania a hálóterem padlóját, és mivel úgy érzem, úgysem tudnék elaludni most, nem kizárt, hogy én leszek ez a személy.

Amikor az ajtó kilincse után nyúlok, Christina megszólal:

– Te tudod, hogy ki tette, ugye?

– Igen.

– Nem kellene elmondanunk valakinek?

– Te komolyan azt hiszed, hogy a Bátrak tennének valamit? – kérdezem. – Azok után, hogy téged kilógattak a szakadék fölé? Azok után, hogy eszméletlenre verettek bennünket egymással?

Christina hallgat.

Úgy félórával később egyedül térdelek a hálóterem padlóján, hogy felsúroljam és eltüntessem Edward vérnyomait. Christina kidobja a véres papírtörlőket, és újakat ad a kezembe. Myra eltűnt. Valószínűleg követte Edwardot a kórházba.

Senki sem alszik valami sokat éjjel.

***

– Ez furcsán fog hangzani – mondja Will de azt szeretném, bárcsak ne lenne szabadnapunk ma.

Bólintok. Tudom, mire érti. Ha van valami tennivalóm, az eltereli másról a figyelmemet, és ez most nagyon jól jönne. Kettesben vagyunk Will-lel, mert Christina és Al a hálóteremben szundikál, mi viszont minél hamarabb el akartuk hagyni a helyiséget. Will nem mondta ki, de tudtam, hogy ő is így érez.

Egyik ujjam körmét a másik alá csúsztatom. Alaposan megmostam a kezemet, miután feltakarítottam Edward vérét, de továbbra is úgy érzem, mintha véres lenne. Will-lel sétálni indulunk, különösebb cél nélkül. Nincs hová mennünk.

– Meglátogathatnánk Edwardot – javasolja Will. – De mit mondunk neki? Azt, hogy: „Nem ismertelek ugyan valami jól eddig, de azért sajnálom, hogy kiszúrták a szemedet?”

Ez korántsem mulatságos. Tudom már abban a pillanatban, hogy kimondja, mégis nevetés tör elő a torkomból. És nem tudom magamba fojtani. Will döbbenten néz rám néhány másodpercig, aztán ő is elneveti magát. Van, hogy az embernek nincs más választása, mint a sírás vagy a nevetés. És a nevetés most valahogy jobb megoldásnak tűnik.

– Bocsánat – szólalok meg. – De valamiért annyira nevetséges.

Nem akarok sírni Edward miatt – legalábbis nem olyan mélyről jövően, ahogyan az ember valamelyik barátja vagy a szerettei miatt szokott sírni. Pedig valami borzalmas dolog történt, aminek szemtanúja voltam, és amire nem látok megoldást. Senkinek sem áll jogában a büntetés azok közül,

akik meg akarják most büntetni Petert. A Bátraknál léteznek szabályok az ilyen jellegű támadások esetére, de gyanítom, hogy egy olyan típusú ember, mint Eric, nem fog nekik érvényt szerezni.

Az iméntinél komolyabban mondom:

– Az a legnevetségesebb az egészben, hogy bármely másik csoportban bátor tettnek számítana elárulni valakinek, hogy mi történt. Itt azonban... a Bátrak csoportjában semmire sem megyünk a bátorsággal.

– Elolvastad már egyáltalán a csoport kiáltványait? – kérdezi Will.

Ezeket a manifesztumokat a csoportok megalakulása után fogalmazták meg. Tanultunk róluk az iskolában, de még egyiket sem olvastam el.

– Te talán igen? – kérdezem tőle, a homlokomat ráncolva. Aztán eszembe jut, hogy Will egyszer pusztán kedvtelésből megtanulta a város egész térképét, és hozzáteszem: – Ó, persze hogy olvastad. Bocsánat a feltételezésért.

– Emlékszem a Bátrak kiáltványának egyik sorára – feleli Will. – „Hiszünk a hétköznapi bátor tettekben és a bátorságban, amely arra készteti az embereket, hogy álljanak ki egymás mellett.”

És sóhajt.

Nem szükséges bármi mást mondania ezen kívül. Tudom, mire céloz vele. Lehet, hogy a Bátrak csoportját jó szándékkal hozták létre, a megfelelő eszményekkel és célkitűzésekkel. Csakhogy mostanra nagyon is eltávolodtak ezektől. És ugyanez érvényes a Műveltekre is, döbbenek rá. Ők annak idején a tudást és a találékonyságot tartották fontosnak, kizárólag a jó célok érdekében. Most is ezeket az értékeket

keresik, csakhogy a mohóság hajtja őket. Azon tűnődöm, vajon a többi csoportban is jelentkeznek-e ugyanezek a problémák. Erre még nem is gondoltam eddig.

A Bátrak körében tapasztalt lezüllés dacára én mégsem szeretnék távozni innen. Nemcsak azért, mert a csoport nélküli vagy teljes elszigeteltségben való életet olyan sorsnak érzem, amely még a halálnál is rosszabb. Hanem mert azokban a röpke pillanatokban, amikor szeretek itt lenni, olyan csoportot látok magam körül, amelyet érdemes megmenteni. Talán képesek vagyunk arra, hogy ismét bátrakká és tiszteletre méltókká váljunk.

– Menjünk le a kávézóba! – javasolja Will. – És együnk süteményt!

– Rendben – felelem mosolyogva.

Miközben a Kút felé haladunk, megismétlem a Will által idézett sorokat, nehogy elfelejtsem őket.

„Hiszünk a hétköznapi bátor tettekben és a bátorságban, amely arra készteti az embereket, hogy álljanak ki egymás mellett."

Csodálatos gondolat.

***

Később, amikor visszatérek a hálóterembe, látom, hogy Edward ágyát kiürítették, ahogyan a fiókjait is, melyek most kihúzogatva állnak. A terem másik végében Myra ágya is ugyanígy néz ki.

Amikor megkérdezem Christinától, hogy hová mentek, ezt feleli:

– Feladták.

– Myra is?

– Azt mondta, nem akar itt maradni nélküle. És hogy különben is ki akart esni. – Christina megvonja a vállát, mintha nem jutna eszébe semmi más, amit tehetne. Ha ez igaz, akkor tudom, hogyan érez most. – Al legalább bent maradt.

Alnek ki kellett volna esnie, de Edward távozása megmentette. A Bátrak úgy döntöttek, kap még egy esélyt a következő fázisig.

– És még kit küldtek el? – kérdezem.

Christina most is vállat von.

– A született Bátrak közül kettőt. De nem emlékszem a nevükre.

Bólintok, majd a táblára nézek. Valaki egy-egy vonallal áthúzta Edward és Myra nevét, emellett átírta a többiek neve mellett álló számokat is. Most Peter az első, Will a második. Én az ötödik vagyok. A beavatás első fázisának kezdetekor kilencen voltunk.

Most heten maradtunk.

TIZENHETEDIK FEJEZET

Dél van. Ebédidő...

Egy folyosón üldögélek, amelyet még nem ismerek. Azért vagyok itt, mert muszáj volt eljönnöm a hálóteremből. Lehet, hogy ha áthozom ide az ágyneműmet, soha többé nem kell visszamennem oda. Lehet, hogy csak a képzeletem játszik velem, de továbbra is vérszagot érzek odabent, pedig olyan sokáig suvickoltam a kezemet, hogy már fájt, és valakivel még hipót is öntettem rá ma reggel.

Két ujjam közé fogom az orrnyergemet. Felsúrolni a padlót, amikor senki más nem akarja megtenni – olyan feladat, amelyet a mamám biztosan elvállalt volna. Ha egyszer nem lehetek vele, legalább néha úgy cselekszem, ahogyan ő szokott. Közeledő lépteket hallok, melyeket visszhangoz a kőpadló. Lepillantok a cipőmre. A szürke edzőcipőt egy héttel ezelőtt feketére cseréltem, de a szürke ott pihen még az egyik fiókomban. Képtelen vagyok kidobni, miközben tudom, hogy ostobaság úgy ragaszkodni hozzá, mintha hazavihetne.

– Tris?

Felnézek. Uriah áll meg előttem. Int a Bátornak született felavatottaknak, akikkel együtt sétál. Összenéz velük, de ők továbbmennek.

– Jól vagy? – kérdezi.

– Nehéz éjszakám volt.

– Na igen. Hallottam erről az Edward fiúról. – Uriah végignéz a folyosón. A Bátornak született felavatottak már bekanyarodtak a saroknál. Uriah halványan elmosolyodik. – Nem szeretnél sétálni egyet odakint?

– Micsoda? – kérdezem. – Mire gondolsz?

– Egy kis beavatási szertartásra – feleli. – Gyere! Sietnünk kell.

Gyorsan átgondolom a választási lehetőségeimet. Tovább üldögélhetek itt. Vagy távozhatok a Bátrak központjából. Felállok, és odasietek hozzá, hogy utolérjük a Bátornak született felavatottakat.

– Csak azokat szokták magukkal vinni, akiknek vannak idősebb testvéreik a Bátrak csoportjában – mondja Uriah. – De lehet, hogy észre sem fognak venni. Csak viselkedj úgy, mintha ide tartoznál.

– Pontosan mit fogunk csinálni?

– Valami veszélyes dolgot – mondja olyan tekintettel, amelyet csak így tudok jellemezni: megcsillan a szemében a Bátrak eszelős szenvedélyessége. Ám most állom a tekintetét, ahelyett, hogy taszítónak találnám, és mintha ragályos lenne, izgalom jár át az eddigi ólmosság helyett. Lassítunk, amikor utolérjük a Bátornak született felavatottakat.

– A Szerencsétlen meg mit keres itt? – kérdezi az egyik, orrlyukában fémkarikát viselő fiú.

– Látta, amikor ez egyik srácot szemen szúrták, Gabe – feleli Uriah. – Adjatok neki egy esélyt, rendben?

Gabe vállat von, majd elfordul. Másnak nincs mondanivalója, bár néhányan olyan sanda pillantásokat vetnek

rám, mintha meg akarnának leckéztetni. A Bátornak született felavatottak olyanok, mint egy falka kutya. Ha kilógok a sorból, kiközösítenek. Most azonban biztonságban vagyok. Befordulunk a következő sarkon, és a tagok egy csoportja megáll a folyosó végén. Túl sokan vannak ahhoz, hogy mindannyiuknak köze lehessen egymáshoz, de felfedezek némi hasonlóságot az arcvonásaik között.

– Menjünk! – javasolja az egyik csoporttag. Megfordul, és eltűnik egy sötét ajtón át. A többiek követik, és mi is a nyomukba szegődünk. Szorosan Uriah mögött maradok, miközben belépek a sötétségbe, és véletlenül belerúgok az egyik lépcsőfokba. Megkapaszkodom, mielőtt előreesnék, és elindulok felfelé.

– Ez egy hátsó lépcső – mondja Uriah halkan. – Rendszerint zárva tartják.

Bólintok, jóllehet nem lát engem, és tovább kaptatok felfelé, míg a lépcsősor végéhez nem érünk. Ott nyitva találunk egy ajtót, melyen át már a napfény árad be. A Kút fölött magasló üvegépülettől néhány száz méternyire érünk ki a föld alól, a vasúti vágányok közelében.

Olyan érzésem van, mintha több ezerszer megtettem volna már ugyanezt az utat. Hallom a vonat dudálását. Érzem a föld remegését. Látom a vonat fényét. Megropogtatom a kézízületeimet, és rugózom a lábujjaim párnáin.

Csapatba verődve futunk a következő kocsihoz, majd a tagok és a felavatottak egyenként felkapaszkodnak. Uriah elém kerül, a mögöttem lévők tülekednek. Most nem hibázhatok – oldalirányban elvetődöm, megmarkolom a kocsi oldalán lévő fogantyút, és felhúzódzkodom. Uriah elkapja a karomat, hogy felsegítsen.

A vonat egyre gyorsabban robog. Uriah és én az egyik falnak támaszkodva ülünk.

A szelet túlkiabálva kérdezem tőle:

– Most hová megyünk?

Vállat von.

– Zeke nem árulta el.

– Zeke?

– A testvérem – feleli Uriah. A fülke másik végében lévő fiúra mutat, aki az ajtóban ülve kilógatja a lábát a kocsiból. Törékeny alkatú és alacsony; a szem- és hajszínétől eltekintve cseppet sem hasonlít Uriah-ra.

– Nem is fogod megtudni. Akkor már nem lenne meglepetés! – kiáltja egy lány, tőlem balra. Majd a kezét nyújtja felém. – Shauna vagyok.

Kezet rázok vele, de nem markolom meg elég erősen, és túl gyorsan elengedem. Úgy érzem, sohasem fogok megtanulni rendesen kezet fogni. Természetellenesnek érzem megfogni egy idegen kezét.

– Én... – szólalok meg.

– Tudom, ki vagy – mondja a lány. – Te vagy a Szerencsétlen. Négyes mesélt rólad.

Azért fohászkodom magamban, hogy ne látszódjon az arcomat elöntő forróság.

– Ó, igazán? És mit mesélt rólam?

A lány kajánul vigyorog rám.

– Azt mondta, hogy Szerencsétlen vagy. Miért kérdezed?

– Érdekelne, mit mond rólam az oktatóm másoknak – válaszolom olyan határozottan, ahogyan csak tudom. Remélem, meggyőzően sikerült lódítanom. – De ő nem jön velünk, ugye?

– Nem, sohasem szokott – feleli. – Biztosan nem elég vonzó ez már számára. Kevés dolog van, amitől még félhet, tudod. Négyes nem jön tehát. Olyan érzésem van, mintha egy léggömb lenne bennem, amely most leeresztett. Igyekszem nem tudomást venni róla, és bólintok. Tudom, hogy Négyes nem gyáva. De azt is tudom, hogy létezik legalább egy dolog, amitől fél: a magasság. Bármi legyen is az, amit csinálni fogunk, ha köze van a magassághoz, ő nagy ívben kerüli. A lány nem tudhat erről, ha ilyen tiszteletteljes hangon beszél róla.

– Jól ismered őt? – kérdezem. Túlságosan kíváncsi vagyok. Mindig is az voltam.

– Négyest mindenki ismeri – feleli. – Együtt voltunk felavatottak. Rosszul szerepeltem az egyik mérkőzésen, és azután minden este foglalkozott velem, miután a többiek már elaludtak. – Megvakarja a tarkóját. Az arca hirtelen komollyá válik. – Rendes dolog volt tőle.

Felkel, és odaáll az ajtónál üldögélő csoporttagok mögé. A következő pillanatban eltűnik iménti komoly arckifejezése. Ugyancsak meglepett, amit mondott – egyrészt nem fér a fejembe, hogy Négyes ilyen „rendes" lehetett, másrészt a legszívesebben behúztam volna egyet neki, bármiféle nyilvánvaló ok nélkül.

– Megjöttünk! – kiáltja Shauna. A vonat nem lassít, ő mégis kiugrik a szerelvényből. Gyors egymásutánban követi a példáját a többi tag: fekete ruhás, piercinges fiatalok, akik alig idősebbek nálam. Megállok az ajtóban Uriah mellett. A vonat sokkal gyorsabban megy, mint eddigi ugrásaim közben bármikor, de nem szállhat inamba a bátorságom épp most, ilyen sok csoporttag jelenlétében. Úgyhogy kiugrom. Nagy

erővel vágódom a földre, s néhány lépés erejéig csak tántorgok, míg vissza nem nyerem az egyensúlyomat.

Uriah meg én futásnak eredünk, hogy utolérjük a tagokat a többi felavatottal együtt, akik jóformán rám se néznek. Körülnézek. A Központ most mögöttünk van – feketén rajzolódik ki a felhők előterében –, de a körülöttem álló épületek sötétek és kihaltak. Ez azt jelenti, hogy bizonyára a hídtól északra járunk, ahol elnéptelenedett a város.

Befordulunk egy sarkon, majd szétrajzunk, miközben a Michigan Avenue-n haladunk. A hídtól délre eső szakasza forgalmas ennek az útnak: ott egymást érik az emberek, ez a része azonban néptelen.

Amikor felnézek, hogy végigpillantsak az épületeken, már tudom, hová megyünk: az üres Hancock-épületbe, amely fekete oszlopra emlékeztet. Koszorúgerendái cikcakkos szövedéket alkotnak. Ez a legmagasabb építmény a hídtól északra.

De mit fogunk csinálni itt? Talán felmászunk rá? Ahogy egyre közeledünk felé, a csoporttagok futásnak erednek. Uriah és én vágtába kezdünk, hogy lépést tartsunk velük. A többiek lökdösik egymást a könyökükkel, miközben befelé nyomulnak az épületbe a földszinti ajtókon át. Az egyiknek kitört az üvege, így csak a kerete van meg. Átlépek rajta ahelyett, hogy kinyitnám, s követem a tagokat egy kísérteties, sötét folyosón át, s közben törött üveg ropog a lábam alatt.

Arra számítok, hogy felfutunk a lépcsőn, de ehelyett megállunk a lift előtt.

– Itt működnek a liftek? – kérdezem Uriah-tól, amilyen halkan csak tudom.

– Persze – feleli Zeke, a szemét meresztgetve. – Olyan élhetetlennek tartasz, hogy nem jövök ki ide korábban, hogy bekapcsoljam a tartalék áramfejlesztőt?

– Igen – feleli Uriah. – így is mondhatjuk.

Zeke az öccsére pillant, majd birkózók módjára a hóna alá kapja a fejét, és barackot nyom a búbjára. Zeke alacsonyabb ugyan Uriah-nál, de a jelek szerint erősebb. Vagy legalábbis gyorsabb. Uriah oldalba öklözi, és aztán elengedi.

Vigyorgok, Uriah összekócolt haját látva. Kinyílik a lift ajtaja, mi pedig egymás után belépünk. Az egyik liftbe a tagok, a másikba a felavatottak. Egy borotvált fejű lány rátapos a lábamra beszállás közben, és nem kér bocsánatot érte. A lábfejemet fogva sziszegek, és azt fontolgatom, hogy sípcsonton rúgom viszonzásképpen. Uriah a tükörképét nézi a liftajtón, és lesimítja a haját.

– Hány emeletes? – kérdezi a borotvált fejű lány.

– Száz – felelem.

– És ezt*te* honnan veszed?

– Lynn, ne csináld már! – szól rá Uriah. – Légy kedves hozzá!

– Egy százemeletes lakatlan épületben vagyunk, néhány Bátor társaságában – vágom rá. – *Te* miért nem tudod ezt?

A lány nem válaszol. Csak megnyomja a megfelelő gombot. A lift elindul felfelé – olyan gyorsan, hogy a gyomrom leszáll, a fülem pedig pattogni kezd. Belekapaszkodom a lift fala menti korlátba, és figyelem az egyre növekvő számokat. Már elhagytuk a huszadikat, és a harmincadikat is. Uriah végre teljesen lesimította a haját. Az ötvenedik és a hatvanadik emeletet is elhagytuk. Lüktetnek a lábujjaim. Kilencvennyolc,

kilencvenkilenc, majd a lift megáll a századik emeleten. Örülök, hogy nem a lépcsőt választottuk.

– És hogyan fogunk feljutni a tetőre...? – kérdezi Uriah, majd elhallgat.

Nagy erejű szél rohan nekem, hátrafújva a hajamat. A századik emelet mennyezetén egy akna tátong. Zeke nekitámaszt egy alumíniumlétrát a nyílás szélének, és elkezd felmászni rá. A létra nyikorog és mozog a lába alatt, de ő csak megy tovább, fütyörészve közben. Amikor eléri a tetőt, megfordul és fogja a létra végét, hogy elindulhasson a következő vállalkozó.

Azon gondolkodom, vajon nem egy öngyilkos akcióról van-e szó, amelyet játéknak álcáznak. És a választási ünnepség óta nem ez az első alkalom, amikor megfordul a fejemben ez a kérdés.

Uriah után én következem. Eszembe jut, amikor az óriáskerékre kapaszkodtam fel, Négyessel a nyomomban. Eszembe jut az is, hogy megfogta a csípőmet, nehogy leessek,
és közben kis híján elvétem a lépést. *Te hülye.*

Az ajkamat beharapva végül felérek a létra végéhez, és felállhatok a Hancock épület tetejére.

Olyan erős szél fúj, hogy nem hallok és nem is látok mást. Neki kell támaszkodnom Uriah-nak, nehogy lezuhanjak. Először csak a mocsarat látom: széles, barna foltként borít mindent, egészen a látóhatárig. Sehol semmi életjel. A másik irányban a város terül el. Sok szempontból ez is ugyanolyan – élettelen. Olyan határai vannak, amelyek számomra ismeretlenek.

Uriah most mutat valamit. A torony tetején magasló rudak egyikéhez olyan vastag acélkábel csatlakozik, mint a csuklóm.

A földön strapabíró anyagból készült fekete hevederek állnak halomban, melyek elég nagyok ahhoz, hogy akár egy embert is elbírjanak. Zeke felkap egyet közülük, és egy csigához rögzíti, amely az acélkábelen függ.

A tekintetemmel követem a kábelt lefelé, az épületek csoportjain túl, végig a Lake Shore Drive-on. Nem látom, hol ér véget. Egy dolog azonban nyilvánvaló: megtudom majd, ha végigsiklom rajta.

Egy fekete hevederben fogunk hát lesiklani innen egy acélkábelen, úgy háromszáz méter magasságból.

– Te jóságos ég! – szólal meg Uriah.

Csak egy bólintásra futja tőlem.

Shauna száll be elsőként a hevederbe. A hasára fekve előrehúzza magát, egészen addig, hogy az egész testét tartsa a fekete anyag. Zeke ekkor egy szíjat köt a válla elé, befogva a medencéjét és a combja felső részét. Magával húzza a lányt az épület pereméig, és visszaszámol öttől. Shauna felfelé fordított hüvelykujjával jelzi, amikor készen áll – Zeke pedig előrelöki őt a semmibe.

Lynn-nek tátva marad a szája, amikor Shauna fejjel előre száguldani kezd a föld felé a meredek kötélpályán. Ellépek mellette, hogy jobban láthassam. Úgy látszik, a heveder jól tartja egészen addig, amíg el nem tűnik a szemem elől, s a Lake Shore Drive fölé érve már csak egy fekete pontnak látszik.

A csoporttagok lármáznak és az öklüket rázzák, majd sorbaállnak, olykor-olykor odébb lökdösve társaikat, hogy jobb helyre kerüljenek. Úgy alakul, hogy én vagyok az első felavatott a sorban. Épp Uriah előtt állok. Csak heten sorakoznak előttem a rajtvonalig.

Énem egyik része panaszkodik. Még hét emberre kell várnom? A félelem és a mohó vágy különös módon keveredik bennem, eddig ismeretlen élményként.

A következő csoporttag, egy vállig érő hajú srác nem a hasára, hanem a hátára érkezve ugrik a hevederbe. Széttárja a karját, amikor Zeke előrelöki az acélkábelen.

Egyik csoporttagon sem látszik a félelem. Úgy viselkednek, mintha már vagy ezerszer megcsinálták volna ezt a mutatványt – és nem kizárt, hogy így is van. Ám amikor hátrapillantok, a felavatottak többségét sápadtnak és aggódónak látom, még ha izgatottan beszélgetnek is egymással. Mi történik vajon a beavatás és a tagság között, amitől a pánik örömmé változhat át? Vagy csak arról van szó, hogy az emberek megtanulják jobban palástolni a félelmeiket?

Hárman állnak még előttem. A következő hevederbe lábbal előre ül be egy csoporttag, majd összefonja a karját a mellkasán. Még ketten vannak. Egy magas és erős testalkatú fiú, aki egy helyben ugrál, akár egy kisgyermek, mielőtt bemászik a hevederbe, majd éleset rikkant, amikor eltűnik, s ezzel megnevetteti az utána következő lányt. Már csak egyvalaki áll előttem.

Ez a lány fejjel előre pattan be a hevederbe, s maga előtt tartja a kezét, miközben Zeke meghúzza rajta a szíjat. És azután rajtam a sor.

Kiráz a hideg, amikor Zeke elém húzza a hevedert a kábelen. Próbálok belemászni, de túlságosan remeg a kezem.

– Ne idegeskedj! – mondja Zeke, szinte egyenesen a fülembe. Megfogja a karomat, és besegít, arccal lefelé.

A szíjak megfeszülnek a rekeszizmom körül, és Zeke előrelendít, egészen a tető széléig. Végigpillantok az épület acéltartóin és fekete ablakain, egészen le, a repedezett járdáig. Őrültség tőlem, amit teszek. És őrültnek kell lennem ahhoz is, hogy élvezzem szívem heves kalapálását, meg azt, hogy az izzadság összegyűlik a tenyerem barázdáiban.

– Készen állsz, Szerencsétlen? – kérdezi Zeke, és elégedetten vigyorogva néz le rám. – Be kell vallanom, nekem nagyon imponál, hogy nem kiabáltál és nem sikítoztál eddig.

– Mondtam neked – szólal meg Uriah. – Ez a lány tetőtől talpig Bátor. Na gyerünk, mi lesz már?

– Csak lassan a testtel, testvér, nehogy ne húzzam meg elég erősen a szíjakat! – feleli Zeke, és a térdére csap. – Különben elég nagyot csattanna.

– Úgy van! – mondja Uriah. – És akkor a mama élve megfőzne téged.

Fájdalom hasít belém, ahogy szóba hozza az édesanyjukat. Az ő családjuk teljes. Úgy érzem, mintha tűt szúrtak volna a mellkasomba.

– Csak ha megtudja – feleli Zeke, és meghúzkodja az acélkábelhez csatlakozó csigát. Az erősen tart, szerencsére, mert ha felmondja a szolgálatot, gyors és biztos halál vár rám. Zeke lepillant, és azt mondja: – Elkészülni, vigyázz, kész... Mielőtt kimondaná az utolsó szót, a rajtot, elengedi a hevedert, én pedig egyszerre elfelejtem őt és Uriah-t, meg a családjukat, és mindent, ami elromolhat és a vesztemet okozhatja. Hallom az egymáson csúszó fémfelületek zaját, és olyan erős szél csap meg, hogy könnybe lábad tőle a szemem, miközben száguldani kezdek a föld felé.

Olyan érzésem van, mintha anyagtalan lennék – mintha nem volna súlyom. Előttem hatalmasnak tűnik a mocsár: barna foltjai a látóhatáron túlra nyúlnak, ameddig már el sem látok, még ilyen magasból sem. A szél annyira hideg és olyan sebességgel fúj, hogy fáj tőle az arcom. Egyre gyorsulok, és életörömmel teli kiáltás készül kiszakadni belőlem. Csak a szél tartja vissza, amely benyomul a számba abban a pillanatban, hogy kinyitom.

A szíjak erősen tartanak. Széttárom a karomat, azt képzelve, hogy röpülök. Lefelé száguldók az utca felé, amely repedezett és toldozott-fokozott, és pontosan követi a mocsár peremének ívét. Idefent elképzelem, milyen lehetett a mocsár, amikor még víz töltötte ki a területét: mintha acéltó lett volna, amely visszatükrözte az ég színét.

Olyan hevesen ver a szívem, hogy az már fáj. Sem kiáltani, sem levegőt venni nem tudok, mégis mindent érzek – minden egyes eret, rostot, csontot és ideget: mindegyik életerőtől duzzadva bizsereg a szervezetemben, mintha elektromossággal lennének feltöltve. Maga vagyok a színtiszta adrenalin.

A föld egyre nő és domborodik alattam, és már látom az apró embereket, akik odalent, a járdán állnak. Kiáltanom kellene, mert bármely racionális emberi lény ezt tenné a helyemben, de amikor ismét kinyitom a számat, csak örömteli sikongatás jön ki belőlem. Hangosabban kiáltok, mire a földön állók a levegőbe öklöznek, és visszakiabálnak nekem, de olyan messze vannak tőlem, hogy alig hallom őket.

Letekintek. Alattam foltokban rajzolódik ki a föld felszíne. Minden szürke és fehér, meg fekete – fű, útburkolat és acél. A szél lágyan hajladozik, mint egy hajtincs – körülöleli az

ujjaimat, és hátranyomja a karomat. A föld egyre nagyobb és nagyobb alattam.

Még egy percig nem lassulok, hanem a földdel párhuzamosan repülök, mint egy madár.

Amikor lassulni kezdek, ujjaimmal a hajamba túrok. A szél gubancosra fújta. Úgy húszlábnyi magasságban lebegek a föld felett, de ez semmiségnek tűnik most. Hátranyúlok, hogy kioldjam a szíjakat, melyek a hevederhez kötnek. Remegnek az ujjaim, de sikerül meglazítanom valamennyit. Odalent egybegyűltek a csoporttagok. Megfogják egymás karját, végtagjaikkal hálót alkotva alattam.

Hogy épségben földet érhessek, bíznom kell abban, hogy elkapnak. El kell fogadnom, hogy ők az én embereim – én pedig közéjük tartozom. Ez pedig nagyobb bátorságra vall, mint lesiklani ezen az acélkábelen.

Előrerúgom magam, és máris zuhanok. Nagy erővel csapódom neki a karjuknak. Csuklócsontok és alsókarok préselődnek a hátamhoz, majd kezek fogják át mindkét karomat, s húznak felfelé, hogy talpra állítsanak. Nem tudom, melyikük keze tart engem, és melyiküké nem – csak vigyorgó arcokat látok, és nevetést hallok.

– Na, mire gondolsz most? – kérdezi Shauna, megveregetve a vállamat.

– Hát... – Minden csoporttag engem néz. A tekintetükben ugyanaz a szenvedély lángol, a hajuk ugyanolyan borzas, mint az enyém. Most már értem, miért nevezte édesapám a Bátrakat őrültek bandájának. Hiszen sohasem érezte – nem is érezhette – azt a delíriumhoz hasonló állapotot, amely azután alakul ki, miután együtt tettük kockára az életünket. – Mikor mehetek még egyszer? – kérdezem. Szélesen mosolygok, kivillantva a

fogaimat, és miután nevetéssel reagálnak, én is nevetek. Eszembe jut, hogy ha az Önfeláldozókkal együtt mentünk fel egy lépcsősoron, a lábunk egyazon ritmusra mozdult, mindannyian ugyanakkor léptünk. Itt minden más. Nem vagyunk egyformák – valahogyan azonban mégiscsak egyek lettünk.

A Hancock-épület felé fordulok, mely olyan távol van a helytől, ahol most állok, hogy nem látom a tetején álló embereket.

– Nézzétek! Ott van! – mondja valaki, elmutatva a vállam fölött.

Követem a mutatóujja jelezte irányt a szememmel, s egy apró, sötét alakot látok lesiklani az acélkábelen. Néhány másodperccel később vérfagyasztó kiáltást hallok.

– Fogadni mernék, hogy sírni fog.

– Még hogy Zeke testvére sír? Dehogyis fog sírni! Különben megnézheti magát.

– Csapkod a karjával!

– Olyan hangot ad, mint egy fuldokló macska – jegyzem meg.

Mindenki nevet rajta. Némi bűntudatot érzek, amiért ilyen élcelődő megjegyzést teszek Uriah-ra a távollétében, de akkor is ugyanezt mondtam volna, ha itt lett volna. Legalábbis remélem.

Amikor Uriah végre közeledik, követem a csoporttagokat, hogy elkapjuk. Felsorakozunk alatta, és kitartjuk magunk elé a karunkat, kitöltve a köztünk lévő űrt. Shauna egyik kezével megmarkolja a könyökömet. Én valaki másnak a karját fogom meg. Nem tudom, kié, mert túl sok végtag kapcsolódik egymáshoz – és felnézek Shaunára.

– Ezek után nem szólíthatunk többé Szerencsétlennek téged – állapítja meg, és bólint. – Tris.

***

Este még mindig érzem magamon a szél illatát, amikor belépek az étkezőbe. Miután megérkezem, egy másodpercre megállok a Bátrak sokaságában, és közéjük valónak érzem magam. Azután Shauna odaint magához, a tömeg pedig kettéválik előttem. Elindulok az asztal felé, amely mellett Christina, Al és Will ül. Mindannyian szájtátva bámulnak engem.

Eszembe sem jutottak, amikor elfogadtam Uriah meghívását. Bizonyos szempontból elégedettséggel tölt el, hogy látom döbbent arckifejezésüket. Ugyanakkor azt sem szeretném, hogy aggódjanak miattam.

– Uriah-val voltam – felelem. – Tudod, a Bátornak született sráccal, akivel egy csapatban voltunk a zászló megszerzésekor. Elment néhány csoporttaggal, és megkérte őket, hadd menjek én is velük. De ők nem akarták. Egy Lynn nevű lány még el is akart taposni.

– Lehet, hogy *akkor* nem akarták, hogy velük menj – mondja Will halkan. – De most úgy tűnik, kedvelnek.

– Igen – felelem. Ezt nem tagadhatom. – De azért örülök, hogy ismét itt lehetek.

Abban reménykedem, nem látják rajtam, hogy hazudok – de sejtem, hogy mégis tudják. Útban a központ felé megpillantom a tükörképemet az egyik ablakban. Ragyog az arcom és a szemem, a hajam kócos. Látszik rajtam, hogy elemi erejű élményben volt részem.

– Nos, lemaradtál arról, hogy Christina kis híján kiütött egy Műveltet – szólal meg Al. Lelkes a hangja. Biztosra veszem, hogy igyekszik oldani a feszültséget. – Idejött, és a véleményünket kérdezte az Önfeláldozók vezetőségéről,

Christina pedig azt mondta neki, hogy ennél fontosabb dolgokkal is foglalkozhatna.

– Amiben teljesen igaza volt – teszi hozzá Will. – A Művelt erre kötekedni kezdett Christinával. Ami szarvashiba volt.

– Végzetes hiba – tódítom bólintva. Úgy érzem, ha elég sokat mosolygok, talán megfeledkeznek az irigységről vagy a megbántottságról, vagy bármilyen egyéb érzésükről, amelyről például Christina tekintete árulkodott.

– Igen – feleli ő. – Míg te szórakozni voltál, én elvégeztem a piszkos munkát, vagyis megvédtem a régi csoportodat, hogy elsimítsam a csoportok közötti konfliktust...

– Ugyan már, tudjuk, hogy még élvezted is – évődik vele Will, a könyökével bökdösve. – De ha te nem meséled el a teljes történetet, akkor majd elmondom én. Ott állt...

Will máris mesélni kezd, én pedig bólogatok közben, mintha odafigyelnék, de közben magam előtt látom a Hancock-épület oldalát, és elképzelem a vízzel teli mocsarat, amint egykori szépségében tündököl. Will válla fölött elnézve figyelem a többi tagot, akik egymásnak pöckölgetik az ételfalatokat a villájukkal.

Most érzem először, hogy valóban szeretnék közéjük tartozni. Ami azt jelenti, hogy túl kell élnem a beavatás következő fázisát is.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

A beavatás második fázisában üldögélek egy sötét folyosón a többi felavatottal együtt, azon tűnődve, hogy mi történhet egy zárt ajtó mögött.

Uriah velem szemben foglal helyet, balján Marlene-nel, jobbján pedig Lynn-nel. A Bátornak született felavatottakat és a csoportváltókat az első fázisban még elkülönítették egymástól, de mostantól fogva együtt képeznek ki bennünket. Ezt közölte velünk Négyes, mielőtt eltűnt az ajtó mögött.

– Szóval... – szólal meg Lynn, a cipőjét csoszogtatva a padlón. – Melyikőtöket sorolták az első helyre?

A kérdésére először hallgatás a válasz. Azután Peter megköszörüli a torkát.

– Engem – feleli.

– Fogadjunk, hogy legyőznélek! – veti oda a lány könnyedén, miközben ujjai hegyével megforgatja a szemöldökében lévő karikát. – Én második vagyok most, de fogadni mernék, hogy bármelyikünk legyőzne téged, te, csoportváltó.

Kis híján elnevetem magam. Ha még mindig Önfeláldozó lennék, bántónak és illetlennek érezném ezt a megjegyzést, de

úgy tűnik, a Bátrak körében gyakoriak az ehhez hasonló provokációk. Már-már várom a következőt.

– A helyedben én nem lennék ennyire biztos ebben – jegyzi meg Peter csillogó szemmel. – Ki az első?

– Uriah – feleli a lány. – És igenis biztos vagyok benne. Tudod, hány évig készültünk rá?

Ha ezt azért mondta, hogy ránk ijesszen, akkor sikerült neki. Máris kevésbé érzem magabiztosnak magam.

Mielőtt Peter válaszolhatna, Négyes kinyitja az ajtót, és azt mondja:

– Lynn!

Int a lánynak, aki a folyosón sétál, melynek végében egy kék lámpa ég. A fényében megcsillan a lány kopaszra borotvált feje.

– Szóval te vagy az első – szól oda Will Uriah-nak.

Uriah vállat von.

– Igen. És?

– És szerinted nem igazságtalan egy kicsit, hogy egész életedben erre készültél, tőlünk pedig azt várják el, hogy néhány hét alatt érjük el ugyanezt az eredményt? – kérdezi Will összehúzott szemmel.

– Ezt nem mondanám. Az igaz, hogy az első fázis a képességekről szólt, de a második fázisra senki sem készíthetett fel bennünket – feleli. – Nekem legalábbis ezt mondták.

Erre a megjegyzésre senki sem reagál. Szótlanul üldögélünk vagy húsz percig. Figyelem a percek múlását az órámon. Ismét nyílik az ajtó, és Négyes újabb embert szólít.

– Peter! – mondja.

Minden egyes perc belém véső dik. Mintha smirglivel dörzsölnének. A létszámunk fokozatosan csökken, és most már csak én, Uriah és Drew vagyunk hátra. Drew lába megállás nélkül mozog, Uriah dobol a térdén az ujjaival, én pedig próbálok teljesen mozdulatlanul ülni. Csak elmosódott hangokat hallok a folyosó végén lévő helyiségből, és gyanítom, hogy ez is része a játéknak, amit előszeretettel játszanak velünk: megfélemlítés minden adandó alkalommal.

Nyílik az ajtó, és Négyes most nekem int.

– Gyere, Tris!

Felállok. Megfájdult a hátam, olyan hosszú ideje támasztottam már a falat. Elhaladok a többi felavatott előtt. Drew kinyújtja a lábát, hogy elgáncsoljon, de az utolsó pillanatban átugrom rajta. Négyes megérinti a vállamat, így tessékel beljebb. Azután becsukódik az ajtó mögöttem.

Amikor megpillantom, mi van odabent, nyomban visszahőkölök, s a vállammal Négyes mellkasának ütközöm. Egy hátradönthető fémszék áll itt – hasonló ahhoz, amelyben az alkalmassági vizsga közben ültem. Mellette pedig az Ismerős berendezés. Ebben a helyiségben nincsenek tükrök, sőt fény is csak gyér. A sarokban álló asztalon egy számítógépet látok.

– Ülj le! – mondja Négyes. Megszorítja a karomat, és előrébb tol.

– Miről szól ez a szimuláció? – kérdezem. Igyekszem, hogy ne remegjen a hangom, de nem sikerül.

– Hallottad már a kifejezést: „szembenézni a félelmeiddel”? – szólal meg. – Mi ezt szó szerint vesszük. A szimuláció

megtanít kezelni az érzéseidet egy számodra félelmetes helyzetben.

Remegő kézzel simítom meg a homlokomat. A szimulációk csak utánozzák a valóságot – nem jelentenek igazi veszélyt, úgyhogy a józan ész szerint nem kellene tartanom tőlük, én azonban zsigerből reagálok. Minden akaraterőmet össze kell szednem ahhoz, hogy odamenjek a székhez, leüljek, és a fejemet a támlára hajtsam. A fémből áradó hideget a ruhámon keresztül is érzem.

– Alkalmassági vizsgát is szoktál irányítani? – kérdezem.

Négyes nagyon hozzáértőnek látszik.

– Nem – feleli. – Amennyire csak lehetséges, kerülöm a Szerencsétleneket.

Nem értem, miért kellene bárkinek is kerülnie az Önfeláldozókat. A Bátrak és az őszinték kerülése talán még érthető, mert a bátorság és az őszinteség különös dolgok megtételére sarkallja az embereket. Na de az Önfeláldozók esetében?

– Miért?

– Azért kérdezed, mert úgy gondolod, hogy valóban válaszolni is fogok?

– Miért teszel ilyen homályos kijelentést, ha nem szeretnéd, hogy rákérdezzek?

Ujjaival hozzáér a nyakamhoz. Megfeszül a testem. Hogy ez a gesztus a gyöngédség jele volna? Nem – csak félre kell simítania a hajamat. Valamit megkocogtat, én pedig hátrahajtom a fejemet, hogy lássam, mi az. Négyes egyik kezében egy hosszú tűjű fecskendőt tart, hüvelykujját már a végére téve, hogy belém nyomja. Narancssárga színű folyadékot látok benne.

– Injekció? – Kiszárad a szám. Általában véve nincs kifogásom a tűszúrás ellen, de ez a tű feltűnően nagy méretű.

– Mi a szimulációnak egy fejlettebb változatát alkalmazzuk itt – mondja. – Más a szérum, nem teszünk rád kábeleket és elektródákat sem.

– Akkor hogyan működik?

– Nos, a kábelek itt vannak nálam, és a segítségükkel látom, mi történik – feleli. – A szérumban egy parányi adatátviteli eszköz van, amely továbbküldi az információt a számítógépre. Megfordítja a karomat, és a nyakam oldalán az érzékeny bőrfelülethez érve belém szúrja a tű hegyét. Mély fájdalom terjed szét a torkomban. Összerezzenek, és Négyes rezzenéstelen arcára próbálok összpontosítani.

– A szérum hatvan másodperc múlva kezd hatni. Ez a szimuláció más, mint amit az alkalmassági vizsgákon használnak – magyarázza. – Nem csak adatátviteli eszköz van benne: a szérum serkenti a mandula működését. Hat az agy egyik területére, amelynek a negatív érzések, például a félelem feldolgozása a szerepe. A szérum ezután hallucinációt idéz elő. Az agy elektromos tevékenységét érzékeli a számítógép, amely a hallucinációdat szimulált képpé alakítja át. Én ezt látni fogom a monitoron. Továbbítom az erről készült felvételt a Bátrak csoportja adminisztrátorainak. Addig tart a hallucináció, ameddig meg nem nyugszol – vagyis normálisra csökken a pulzusszámod, és szabályosan lélegzel.

Próbálom követni a mondandóját, de a gondolataim összekuszálódnak. Máris érzem a félelem jellegzetes tüneteit. Izzadó tenyér, kalapáló szív, szorító érzés a mellkasban, kiszáradó száj, gombóc a torokban, légzési nehézség. Négyes két keze közé fogja a fejemet, majd fölém hajol.

– Légy bátor, Tris! – suttogja. – Tudod, mindig az első alkalom a legnehezebb.

Négyes szeme az utolsó, amit még látok.

***

Egy mezőn állok, derékig érő, száraz fűben. A levegőben a füstéhez hasonló szag terjeng, és csípi az orrlyukamat. Fölöttem az ég sárgászöld színű: a látványa aggodalommal tölt el. Minden porcikámban azt érzem, hogy szeretnék minél távolabb lenni tőle.

Suhogást hallok, mint amikor egy könyv lapjait fújja a szél, pedig nem mozog a levegő, és csend van, a suhogó zajtól eltekintve. Se nem hideg, se nem meleg a levegő – sőt, nem is emlékeztet levegőre, de lélegezni azért így is tudok. Egy árnyék suhan lefelé a fejem fölött.

Valami leszáll a vállamra. Érzem a súlyát és a karmai szúrását. Előrelendítem a karomat, hogy lerázzam magamról, a kézfejemmel csapkodom. Sima és törékeny valamihez érek. Egy madártoll az. Beharapom a szám szélét, és oldalra pillantok. Egy fekete madár – akkora, mint az alsókarom – fordítja felém a fejét, rám szegezve mélyen ülő, apró szemét. Összeszorítom a fogamat, és még egyszer megütöm a varjút. Belém mélyeszti a karmait, és nem mozdul. Felkiáltok – inkább csalódottan, mint fájdalmasan. Aztán mindkét kezemmel ütni kezdem a madarat, de az kitartóan a helyén marad, fél szemét mindvégig rajtam tartva. Tollazata megcsillan a sárgás fényben. Mennydörgést hallani, majd ez eső kopogását a földön, mégsem esik.

Az ég elsötétedik, mint amikor felhő halad el a nap előtt. Továbbra is összehúzva magam a madár miatt, felnézek. Varjak egész raja közeledik felém, széttárt karmokkal és nyitott csőrrel támadó hadseregként. Mindegyikük károg, hangjuktól vibrál a levegő. Összefüggő felhő módjára ereszkednek lefelé, zuhanórepülésben a föld irányába: a több száz apró, mélyen ülő szempár csak úgy csillog.

Szeretnék elfutni, de a lábam a földbe gyökerezett, és megmoccanni sem hajlandó, ahogyan a varjú is odacövekelte magát a vállamra. Felsikoltok, amikor leereszkednek rám a madarak – tollas szárnyaikkal a fülem körül csapkodnak, csőrükkel csipkedik a vállamat, karmaikkal bele-belekapnak a ruhámba. Addig sikoltozom, amíg könnybe nem lábad a szemem. Karommal hadonászok, a kezemmel meg-megütöm tömör testüket, de nem teszek semmi egyebet: túl sokan vannak, én pedig egy szál magam. Csipkedik az ujjaim hegyét, nekipréselődnek a testemnek, szárnyukat végighúzzák a tarkómon, lábukkal a hajamat tépkedik.

Tekergőzöm és rúgkapálok, miközben a földre zuhanok, s próbálom védeni a fejemet a karommal. A madarak rikoltoznak, csapkodnak felém. Mocorgást érzek a fűben: az egyik varjúnak sikerült befurakodnia a karom alá. Amikor kinyitom a szememet, elkezdi csipkedni az arcomat: a csőrével az orromat veregeti. A vérem csöpögni kezd a fűre, én pedig zokogok, és a tenyeremmel csapkodom a madarat, de egyik társának is sikerül beférkőznie a másik karom alá, így karmaival már az ingem elejébe kapaszkodik.

Sikoltozom. Zokogok.

– Segítség! – kiáltom. – Segítség!

A varjú egyre erősebben csapkod, a fülembe károgva. A testem perzsel, ők pedig mindenütt ott nyüzsögnek már, így képtelen vagyok gondolkodni és lélegezni is. Miközben levegő után kapkodok, a szám telemegy tollakkal, amelyek közül néhány lejut a torkomba meg a tüdőmbe. És mintha megfagyott volna bennem a vér.

– Segítség! – zokogom és kiáltom, öntudatlanul és érthetetlenül. Haldoklom. Haldoklom, igen, haldoklom.

A bőröm perzsel, és vérzek, a károgás pedig olyan hangos, hogy zsong tőle a fülem. Mégsem haldoklom: eszembe jut, hogy ez nem a valóság, csakhogy valódinak érződik, túlságosan is annak. *Légy bátor!* Négyes hangja visszhangzik az emlékezetemben. Kiáltok neki, miközben tollakat lélegzek be, kilégzéskor pedig ezt mondom: „Segítség!" Csakhogy nincs segítség. Egymagam vagyok.

Addig tart a hallucináció , amíg vissza nem nyered a nyugalmadat, folytatja Négyes hangja. Köhögök, és az arcomat könnyek áztatják, amikor újabb varjú tör magának utat védekező karom alatt. Érzem, amint éles csőre a számhoz ér. Beékelődik az ajkaim közé, és kaparni kezdi a fogaimat. A madár ezután a számba dugja a fejét, én pedig nagyokat harapok belé, és borzalmas ízt érzek. Köpök egyet, majd összeszorítom a fogaimat, hogy akadályt képezzek előtte, csakhogy ekkor már egy negyedik madár is nyomul felém a lábamnál, az ötödik pedig a bordáimat kezdi csipkedni.

Nyugodj meg Csakhogy képtelen vagyok megnyugodni. A fejem lüktet.

Lélegezz! Zárva tartom a számat, és az orromon keresztül szívom be a levegőt. Csak órák teltek el azóta, hogy egyedül vagyok ezen a mezőn, de napoknak tűnik. Kifújom a levegőt az

orromon át. A szívem vadul kalapál. Le kell lassítanom a szívverésemet. Ismét levegőt veszek, az arcom könnyektől nedves.

Megint felzokogok, miközben megpróbálok előrébb furakodni, hogy elterülhessek a füvön, amely szúrja a bőrömet. Széttárom a karomat, és beszívom a levegőt. A varjak ott tülekednek és nyomulnak az oldalamnál, utat fúrva maguknak alattam, én pedig hagyom, hogy ezt tegyék. Elviselem a szárnyaik csapkodását, a károgásukat, a szüntelen csipkedést és bökdösést. Egyenként elernyesztve egy-egy izmomat, beletörődöm, hogy a madarak martaléka leszek.

A fájdalom maga alá gyűr.

Amikor kinyitom a szememet, ott ülök a fémszékben. Felsikoltok, ütni kezdem a karomat és a fejemet, hogy megszabaduljak a madaraktól, de már eltűntek, jóllehet továbbra is érzem tollaik súrlódását a tarkómon, vállamba mélyedő karmaikat, és perzsel a bőröm. Nyögök, és felhúzom mindkét térdemet a mellkasomig, az arcomat közéjük temetve. Ekkor megérinti a vállamat egy kar, én pedig beleöklözök – valami tömöret, de puhát ütök meg.

– Ne érj hozzám! – zokogom.

– Vége van – közli velem Négyes. Suta mozdulattal végigsimítja a hajamat. Eszembe jut, hogy apám simogatott meg így, mielőtt jó éjt puszit adott nekem, az édesanyám pedig mindig csak megérintette a hajamat, miután rövidre vágta az ollóval. Végighúzom a tenyeremet a karomon, azzal a szándékkal, hogy lesöpörjem magamról a tollakat, bár az eszemmel tudom, hogy már egy sincs rajtam.

– Tris.

Előre-hátra hintáztatom magam a fémszékben.

– Tris, visszaviszlek a hálóterembe, rendben?

– Ne! – csattanok fel. Felkapom a fejemet, és ránézek, bár nem látom őt a könnyeim miatt. – Nem láthatnak... így nem.

– Ugyan már, nyugodj meg! – mondja, a szemét meresztgetve. – Majd a hátsó ajtón viszlek.

– Nincs szükségem arra, hogy te... – rázom a fejemet. Minden porcikám remeg, és olyan gyöngének érzem magam, mintha felállni sem tudnék, mégis muszáj megpróbálnom. Nem lehetek én az egyetlen, akit úgy kell visszakísérni a hálóterembe. Még ha ilyen állapotban nem is látnak, akkor is rájönnek majd, és kibeszélnek...

– Ez butaság.

Megragadja a karomat, és kihúz a székből. Pislogok, hogy ne könnyezzem, megtörlöm az arcomat a tenyerem élével, és hagyom, hogy a számítógép monitora mögötti ajtóhoz vezessen. Szótlanul megyünk végig a folyosón. Amikor már csak pár száz méterre vagyunk a teremtől, kitépem a karomat a szorításából, és megállok.

– Miért csináltad ezt velem? – kérdezem. – Mi értelme volt, hm? Amikor a Bátrakat választottam, nem tudtam, hogy több hétig tartó kínzás vár rám.

– Azt hitted talán, hogy könnyű legyőzni a gyávaságot? – kérdezi szelíden.

– Ez nem a gyávaság legyőzéséről szól! A gyávaság az, ahogyan az ember a való világban dönt, márpedig a valóságban engem biztosan nem marnának halálra a varjak. Négyes! – A tenyeremet az arcomra tapasztom, és zokogok.

Négyes egy szót sem szól, csak áll ott, miközben sírok.

Csak néhány másodpercre van szükségem, és abbahagyom. Még egyszer megtörlöm az arcomat.

– Haza akarok menni – mondom erőtlenül.

Csakhogy a hazamenetel már nem tartozik a választási lehetőségeim közé. Vagy itt maradok, vagy a csoportnélküliek nyomornegyedébe kerülök.

Most már nem együttérzéssel néz rám – csak néz. A félhomályos folyosón feketének látszik a szeme, a szája konokul kiegyenesedik.

– Ez arról szól, hogy megtanulj gondolkodni még akkor is, ha éppen rettegsz valamitől – fejtegeti. – Olyan lecke, amelyre mindenkinek szüksége van, még a ti Szerencsétlen családotoknak is. Erre szeretnénk megtanítani itt téged. Ha nem vagy képes elsajátítani ezt, akkor jobb, ha elmégy innen, mert mi nem akarjuk, hogy itt maradj.

– Én próbálkozom – mondom remegő alsó ajakkal. – De nem megy. Kudarcot vallottam.

Négyes sóhajt.

– Mit gondolsz, mennyi ideig tartott ez a hallucináció, Tris?

– Nem tudom – felelem a fejemet rázva. – Fél óráig?

– Három percig – feleli ő. – Három perccel korábban jöttél ki belőle, mint a többi felavatott. Nem érdekes, hogy mi vagy – de az biztos, hogy ez nem kudarc.

Három perc?

Halványan mosolyog.

– Holnap még jobban fog menni. Majd meglátod.

– Holnap?

Négyes megérinti a hátamat, és a hálóterem felé terel. Az ingemen keresztül is érzem az ujjai végét. Gyöngéd érintésének hatására egy pillanatra elfelejtem a madarakat.

– Neked mi volt az első hallucinációd? – kérdezem rápillantva.

– Nem annyira „mi”, hanem inkább „ki” – feleli vállvonogatva. – Nem fontos.

– És azóta túltetted már magad azon a félelmen?

– Nem, még nem.

A hálóterem ajtajához érünk, ahol nekitámaszkodik a falnak, és a kezét zsebre dugja.

– Lehet, hogy sohasem leszek túl rajta.

– Úgy érted, a félelmek nem múlnak el?

– Van, hogy igen. De néha új félelmek lépnek a helyükbe. – Hüvelykujját a nadrágszíjába akasztja. – Csakhogy nem az a cél, hogy ne legyenek félelmeink. Ez lehetetlen ugyanis. Az a lényeg, hogy megtanuld uralni a félelmeidet, és rájöjj, hogyan függetlenítheted magadat tőlük.

Bólintok. Régebben azt hittem, hogy a Bátrak nem ismernek félelmet. Legalábbis ezt a benyomást tették rám. De lehetséges, hogy amit a körükben tapasztaltam, az valójában nem félelemnélküliség volt, hanem kontrollált félelem.

– Az igazi félelmeid mindenesetre ritkán azonosak azokkal, amelyek a szimuláció során megjelennek – teszi hozzá Négyes.

– Ezt meg hogy érted?

– Úgy, hogy a valóságban is félsz a varjaktól? – kérdezi, félig-meddig mosolyogva. Az arckifejezésétől barátságosabbá válik a tekintete – olyannyira, hogy megfeledkezem róla: ő az oktatóm. Egyszerűen csak egy srác, akivel kötetlenül beszélgetek, miközben az ajtómig kísér. – Sikoltozva elmenekülsz talán, ha látsz egyet?

– Nem, azt hiszem, nem. – Azt fontolgatom magamban, hogy közelebb lépek felé, nem gyakorlati okokból, hanem mert

szeretném tudni, milyen érzés lehet egészen közel állni hozzá. Mert ezt akarom, és kész.

Ostobaság, mondja egy belső hang.

Közelebb lépek Négyeshez, és én is nekitámaszkodom a falnak, majd a fejemet oldalra fordítva nézek rá. Ahogyan az óriáskeréken, úgy most is pontosan tudom, mekkora távolság van közöttünk. Alig egy arasznyi. Közelebb hajolok hozzá.

Így még kevesebb, mint egy arasz. Melegség önt el, mintha Négyesből olyasfajta energia áradna, amelynek érzékeléséhez csak most kerültem elég közel.

– Hát akkor mitől félek valójában? – kérdezem.

– Nem tudom – feleli ő. – Ezt csak te tudhatod. Lassan bólintok. Vagy tucatnyi dologtól félhetek, de nem tudom, melyik közülük az igazi, vagy hogy egyáltalán létezik-e ilyen.

– Nem tudtam, hogy ilyen nehéz lesz Bátorrá válni – mondom, és a következő pillanatban már azon is meglepődöm, hogy ezt kimondtam. Meglep, hogy bevallottam önmagamnak. Harapdálom a számat belülről, és óvatosan figyelem Négyest. Lehet, hogy hiba volt elárulnom neki mindezt?

– Nekem azt mondták, nem mindig volt ez így – feleli, megvonva a vállát. Úgy tűnik, nemigen foglalkoztatja a vallomásom. – Úgy értem, Bátorrá válni.

– Mi változott meg?

– A vezetőség – feleli. – A kiképzést irányító személy határozza meg a Bátraktól elvárt magatartás mércéit. Hat évvel ezelőtt Max és a többi vezető megváltoztatta a kiképzési módszereket, hogy még harciasabbak és kegyetlenebbek legyenek. Azt mondták, azért, hogy felmérjék az emberek

erejét. És ezzel megváltozott a Bátrak értékrendjének egésze. Fogadjunk, hogy nem találod ki, ki a vezetők új pártfogoltja!

A válasz kézenfekvő volt. Eric az, akit már úgy képeztek ki, hogy elvetemült legyen, és most ő is ebben a szellemben végzi a mi kiképzésünket.

Négyesre nézek. Ez a kiképzési módszer az ő esetében nem vált be.

– Mondd csak, ha te lettél az első a beavatásodkor – szólalok meg –, akkor hányadik helyen végzett Eric?

– Ő lett a második.

– Tehát őt választották másodikként vezetőnek – bólintok lassan. – Téged pedig elsőként.

– Miért mondod ezt?

– Figyeltem, hogyan viselkedett Eric vacsora közben az első este. Féltékeny volt, pedig elérte, amit akart.

Négyes nem cáfol rám. Biztosan igazam van. Meg szeretném kérdezni tőle, miért nem vállalta el a pozíciót, amelyet a vezetőség felajánlott neki: hogy miért ódzkodik a vezetői szereptől, amikor úgy tűnik, született vezéralkat. Jól tudom azonban, hogyan viszonyul Négyes a személyes természetű kérdésekhez.

Szipogok, még egyszer megtörlöm az arcomat, és lesimítom a hajamat.

– Látszik rajtam, hogy sírtam? – kérdezem.

– Hmm. – Közel hajol hozzám, és összehúzott szemmel fürkészi az arcomat. A szája sarka mosolyra húzódik. Még közelebb hajol – így már ugyanazt a levegőt szívnánk be, ha nem tartanám vissza a lélegzetemet.

– Nem, Tris – feleli. A mosoly lehervad róla, és már komoly arccal teszi hozzá: – Az látszik rajtad, hogy kőkemény vagy.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Amikor belépek, a felavatottak többsége – a Bátornak születettek és a csoportváltók is – az emeletes ágyak sorai között csoportosulva áll Peter körül, aki egy papírlapot tart maga előtt.

– Az Önfeláldozó vezetők gyermekeinek tömeges távozását nem lehet figyelmen kívül hagyni, és nem is lehet a véletlen művének tulajdonítani – olvassa fel. – Andrew Prior gyermekei, Beatrice és Caleb Prior csoportváltása például felveti az Önfeláldozó értékrend és oktatás megalapozottságának kérdését.

Végigfut a hideg a hátamon. Christina a csoportosulás szélén áll. Hátrapillant, és megtalál engem a tekintetével. Aggódva néz rám. Megmozdulni sem tudok. Az édesapám. A Műveltek most a papám ellen indítottak támadást.

– Mi más oka lehetne annak, hogy egy ilyen fontos személy gyermekei úgy döntenek, az apjuk által képviselt életmód nem követendő példa a számukra? – folytatja Peter a felolvasást. – Molly Atwood, aki csoportváltóként lett Bátor, azt állítja, hogy a zavaros és goromba nevelést hibáztathatjuk ezért. „Hallottam egyszer beszélni őt álmában", mondja Molly. „Arra kérte az

édesapját, hogy hagyjon abba valamit. Nem tudom, mit, de az biztos, hogy rémálom volt."

Ez tehát Molly bosszúja. Nyilván beszélt azzal a Művelt riporterrel, akivel Christina kiabált.

Most mosolyog. A fogai szabálytalanok. Szívességet tennék neki azzal, ha kiverném őket.

– Micsoda?! – kérdezem számon kérő hangon. Vagyis próbálnám, de a hangom elcsuklik és rekedtes, úgyhogy előbb meg kell köszörülnöm a torkomat, majd pedig megismétlem: – Micsoda?!

Peter abbahagyja a felolvasást. Néhányan felém fordulnak. Egyesek, mint Christina is, sajnálkozva néznek rám, összevont szemöldökkel és lefelé görbülő szájjal. Többségük azonban kajánul vigyorog: ők sokat sejtetően összenéznek. Peter fordul meg utolsóként, arcán széles mosollyal.

– Add ide! – mondom neki lángoló arccal, kinyújtva a kezemet.

– Még nem fejeztem be a felolvasást – feleli vidáman. Tekintete ismét a papírra tapad. – A választ azonban nem egy erkölcsileg lenullázódott férfi jelenti, hanem egy egész csoport elfajzott eszményei. Lehet, hogy ez a válasz: városunkat térítői tevékenységet végző zsarnokok egy csoportjára bíztuk, akiket nem érdekel, hogy hogyan vezethetnének ki bennünket a szegénységből, majd tovább, a gazdagságba."

Odarontok hozzá, és megpróbálom kikapni a kezéből a papírt, de a magasba tartja, jóval a fejem fölé, így nem érem el, csak ha felugrom. Ugrálni márpedig nem fogok. Ehelyett felemelem a lábamat, és a sarkammal teljes erőből rátaposok oda, ahol a legjobban fáj neki – ahol a lábfej csontjai

találkoznak a lábujjakéival. Peter összeszorítja a fogát, hogy magába fojtson egy fájdalmas üvöltést.

Ekkor Mollyra vetem magam, remélve, hogy ez meglepetésként éri, és a földre kerül, de még mielőtt bármi kárt tehetnék benne, *egy* hideg kéz elkapja a derekamat.

– Ő az én édesapám! – sikoltom. – Az édesapám, te gyáva féreg!

Will elvonszol onnan, felemelve a földről. Kapkodva szedem a levegőt, továbbra is küzdve azért, hogy megkaparintsam a papírt, mielőtt még egy szót felolvashatna belőle valaki. El kell égetnem: meg kell semmisítenem. Igen, ezt kell tennem.

Will kivonszol a helyiségből a folyosóra. Körmei közben a bőrömbe mélyednek. Miután becsukódik mögötte az ajtó, elenged, én pedig olyan nagyot taszítok rajta, amekkorát csak tudok.

– Mi az? Azt hitted talán, hogy nem tudom megvédeni magam egy semmirekellő Őszintével szemben?

– Nem – feleli Will. Odaáll az ajtó elé. – Azt hittem, meg tudom akadályozni, hogy verekedés törjön ki a hálóteremben. Higgadj már le!

Kurtán nevetek.

– Higgadjak le? Higgadjak le?! A családomról és a csoportomról van szó!

– Nem, dehogy – feleli Will. Sötét árok húzódik a szeme alatt. Kimerültnek látszik. – A régi csoportodról van szó, és semmit sem tehetsz ellene. Azt mondanak rájuk, amit akarnak. Engedd el a füled mellett!

– Odafigyeltél te egyáltalán? – Már nem ég az arcom, a légzésem ismét egyenletes. – A te volt csoportod többé már

nem az Önfeláldozókat rágalmazza, hanem az egész kormány megbuktatására hív fel.

Will nevet.

– Nem, dehogy. Igaz, hogy önteltek és buták, és ezért is hagytam ott őket, de nem forradalmárok. Egyszerűen csak túloznak, és nem szeretik az Önfeláldozókat, mert azok nem hajlandóak végighallgatni őket.

– Nem azt akarják, hogy az emberek meghallgassák őket, hanem azt, hogy egyetértsenek velük – felelem. – És nem kellene arra kényszerítenünk az embereket, hogy egyetértsenek velünk. – Tenyeremet az arcomhoz érintem. – Fel nem foghatom, hogyan csatlakozhatott hozzájuk a bátyám.

– Ugyan már, szó sincs róla, hogy a Műveltek olyan rosszak lennének – feleli Will éles hangon.

Bólintok, de nem hiszek neki. Nem tudom elképzelni, hogy valaki épen kerüljön ki a Műveltek közül, bár Will-lel nincs semmi gondom.

Ismét nyílik az ajtó, és kilép rajta Christina és Al.

– Most én fogok tetováltatni – mondja Christina. – Velünk jössz te is?

Végigsimítom a hajamat. Nem mehetek vissza a hálóterembe. Még ha Will beengedne, akkor is többségben vannak azok odabent. Az egyetlen választási lehetőségem, hogy velük megyek, és megpróbálok megfeledkezni arról, mi zajlik a Bátrak központjában. Épp elég sok izgalomnak vagyok kitéve anélkül is, hogy a családom miatt kelljen aggódnom.

***

Al előttem haladva a hátán viszi Christinát, aki sikoltozik, miközben átvágnak a tömegen. Az emberek utat engednek nekik, már amennyire megtehetik.

A vállam továbbra is perzselően fáj. Christina rávett, hogy tetováltassam magamra a Bátrak pecsétjét. Ez egy kör, benne lángnyelvvel. A mamám nem is reagált a kulcscsontom fölötti tetoválásomat látván, úgyhogy már nincsenek különösebb fenntartásaim a tetováltatással kapcsolatban. Szerves részét képezi az itteni életformának, akárcsak az, hogy megtanuljak küzdeni.

Christina arra is rávett, hogy vásároljak magamnak egy inget, amelyből kilátszik a vállam és a kulcscsontom, és ismét húzzam ki a szememet feketével. Már nem veszem magamnak a fáradságot arra, hogy tiltakozzam sminkelési próbálkozásai ellen. Főleg azóta nem, hogy azon kaptam magam: még élvezem is.

Will-lel Christina és Al mögött haladunk.

– El sem hiszem, hogy csináltattál magadnak még egy tetoválást – mondja, a fejét ingatva.

– Miért? – kérdezem. – Mert Szerencsétlen vagyok?

– Nem, hanem mert... józanul gondolkodsz – feleli mosolyogva. A fogai fehérek és szabályosak. – Na, miről szólt a mai félelemszimulációd, Tris?

– Egy sereg varjúval kellett megküzdenem – felelem. – Hát neked?

– Túl sok LSD-vel – mondja nevetve.

Nem kérdezek rá, hogy mit ért ezalatt.

– Lenyűgöző, hogyan működik ez a dolog – fejtegeti. – Tulajdonképpen küzdelem a thalamusod, vagyis a félelmet megteremtő központ és a homloklebenyed, azaz a

döntéshozatal agyterülete között. Csakhogy maga a szimuláció a fejedben megy végbe, úgyhogy még ha úgy érzed is, hogy valaki más műveli ezt veled, az akkor is te magad vagy... önmagaddal műveled, ami történik, és... – elhallgat. – Bocsáss meg! Pont úgy beszélek, ahogyan a Műveltek. Ez a szokás hatalma.

Vállat vonok.

– Érdekes.

Al kis híján leejti Christinát, aki belekapaszkodik az első tárgyba, ami a keze ügyébe kerül, vagyis Al fejébe. Ő erre összerázkódik, és új fogást talál Christina lábán. Első ránézésre Al boldognak látszik most, mégis érződik valami komorság még a mosolyában is. Aggódom miatta.

Látom, hogy Négyes ott áll a szakadék szélén, néhány ember gyűrűjében. Annyira nevet, hogy meg kell kapaszkodnia a korlátban, különben elveszíti az egyensúlyát. A kezében tartott üvegpalackból és az arca ragyogásából ítélve ittas lehet, vagy legalábbis jó úton tart a berúgáshoz. Már kezdtem olyan képet alkotni róla, mint egy merev és katonás emberről, és megfeledkeztem arról, hogy ő is tizennyolc éves.

– Aha – szólal meg Will. – Vigyázzunk, oktató a láthatáron!

– De legalább nem Eric az – felelem. – Ő biztosan ránk üvöltene, vagy valami ilyesmi.

– Hát persze, csakhogy Négyes is tud félelmetes lenni. Emlékszel még rá, amikor fegyvert tartott Peter fejéhez? Peter szerintem összecsinálta magát.

– Megérdemelte – jelentem ki határozottan.

Will nem bocsátkozik vitába velem. Pár héttel ezelőtt talán még megtette volna, de azóta már mindannyian láthattuk, mire képes Peter.

– Tris! – kiáltja el magát Négyes. Will és én összenézünk. Félig meglepődve, félig rossz előérzettel. Négyes elengedi a korlátot, és odajön hozzám. Az előttük haladó Al és Christina abbahagyja a futást. Christina lecsusszan a földre. Érthető, hogy most engem bámulnak. Négyen érkeztünk, Négyes azonban egyedül hozzám intézi szavait.

– Megváltozott a külsőd – állapítja meg Négyes. Egyébként pattogva beszél, de most lassan ejti ki a szavakat.

– A tiéd is – felelem. Emellett nyugodtabbnak és fiatalabbnak is látszik most, mint máskor. – Mit csinálsz?

– Kacérkodom a halállal – feleli nevetve. – Iszom a szakadék szélén. Aligha jó ötlet.

– Biztosan nem az. – Elbizonytalanodom. Vajon így is tetszik nekem? Van valami nyugtalanító benne.

– Nem is tudtam, hogy van rajtad tetoválás – jegyzi meg, és megbámulja a kulcscsontomat. Kortyol egyet a palackból. Alkoholszagú a lehelete. Mint annak a csoport nélküli férfinak. Hátrapillant a barátaira, akik nélküle is folytatják a beszélgetést, ellentétben az enyémekkel. Hozzáteszi: – A legszívesebben arra kérnélek, hogy tarts velünk, de nem volna szabad ilyen állapotban látnod engem.

Én pedig a legszívesebben megkérdezném tőle, miért szeretné, hogy vele tartsak, de gyanítom, hogy a válasznak a kezében tartott üvegpalackhoz lenne köze.

– Milyen állapotban? Részegen? – kérdezem.

– Igen... Nos, nem... – ellágyul a hangja. – Azt hiszem, igen.

– Majd úgy csinálok, mintha nem is láttalak volna.

– Ez kedves tőled – feleli. Odahajol hozzám, és száját a fülemhez tartva azt mondja: – Jól nézel ki, Tris.

Meglep, amit mond, és nagyot dobban a szívem e szavak hallatán. Bárcsak ne így történne, mert annak alapján, ahogyan végigpillant rajtam, úgy tűnik, fogalma sincs róla, mit beszél. Nevetek.

– Tedd meg nekem azt a szívességet, hogy távol tartod magad a szakadéktól, rendben?

– Mi sem természetesebb – kacsint rám.

Nem tudom megállni, elmosolyodom. Will megköszörüli a torkát, de én még nem akarok hátat fordítani Négyesnek – még akkor sem, amikor visszasétál a barátaihoz.

Al ekkor úgy robban oda hozzám, mint egy gördülő szikla, és a vállára dob. Sikoltozva tiltakozom. Arcomat forróság önti el.

– Gyerünk, kislány! – mondja. – Viszlek vacsorázni.

Rákönyökölök Al hátára, és integetek Négyesnek, miközben Al magával cipel.

– Úgy éreztem, meg kell mentselek – mondja Al, miközben távolodunk. Azután letesz. – Mondd csak, mi volt ez az egész?

Igyekszik könnyed hangot megütni, de nem tudja titkolni szomorúságát. Továbbra is túlságosan fontos vagyok a számára.

– Igen, azt hiszem, mindannyiunkat érdekelne, hogy mi a válasz erre a kérdésre – mondja Christina éneklő hangon. – Mit mondott neked?

– Semmit – rázom meg a fejemet. – Részeg volt. Azt sem tudta, mit beszél. – Krákogok egyet. – Ezért is nevettem rajta.

Mulatságos volt ilyen állapotban látni.

– Rendben – mondja Will. – Nem lehet, hogy azért, mert...

Erősen oldalba vágom Willt a könyökömmel, még mielőtt befejezhetné a mondatot. Elég közel volt ahhoz, hogy hallja,

amikor Négyes azt mondta nekem, hogy jól nézek ki. Nem szeretném, hogy bárkinek is elújságolja – főleg nem Alnek. Nem szeretném, hogy még rosszabbul érezze magát emiatt. Otthon csendes, kellemes estéket töltöttem el a családom körében. Édesanyám sálat kötött a szomszéd gyerekeknek, édesapám segített leckét írni Calebnek. Égett a tűz a kandallóban, és béke lakott a szívemben, amíg pontosan azt tettem, amit elvártak tőlem, és ameddig minden rendben volt. Sohasem fordult elő velem, hogy a hátára kapott volna egy ilyen nagy termetű srác, vagy addig nevettem volna a vacsoraasztal mellett, míg belefájdult a gyomrom, vagy több száz, egyszerre beszélgető ember lármáját hallgattam volna. A béke mértékletes és korlátozott. Ez itt a szabadság.

HUSZADIK FEJEZET

Az orromon keresztül lélegzem. Be és ki. Be.

– Ez csak egy szimuláció, Tris – mondja Négyes szelíden. Téved. Az utolsó szimuláció emléke mélyen belém ivódott. Ébrenlét és alvás közben is hatott rám. Rémálmok, melyek nemcsak a madarakról szólnak, hanem a szimuláció közben megtapasztalt érzéseimről is – a rettegésről és a tehetetlenségről. Gyanítom, hogy valójában ez az, amitől félek. A rohamszerű félelemtől, amely rám tört a zuhanyozóban, a reggeli közben és idefelé jövet. A tövig rágott körmök, a fájó körömágy ezt bizonyítja. És nem vagyok egyedül ezzel az érzéssel. Ez egészen biztos.

Azért csak bólintok, és behunyom a szemem.

***

Sötétben vagyok. Az utolsó dolog, amire emlékszem, egy fémszék és a karomba szúródó injekciós tű. Ez alkalommal nem látok mezőt. Itt nincsenek varjak sem. A szívem hevesen ver a várakozástól. Vajon miféle szörnyetegek fognak előkúszni a sötétségből, hogy megfosszanak a józan gondolkodás képességétől? És meddig kell majd várnom rájuk?

Egy kék fényű, kerek lámpa gyullad ki pár lépésnyire tőlem. Utána egy másik is. Fényükben fürdik a helyiség. A Kút alsó szintjén vagyok most, közvetlenül a szakadék mellett. Felavatottak állnak körülöttem, összefont karral és kifejezéstelen arccal. Christinát keresem, és meg is találom: ott álldogál közöttük. Egyikük sem mozdul. Rezzenéstelenségüket látva összeszorul a torkom.

Megpillantok valamit magam előtt – saját halvány tükörképem az. Megérintem, s ujjaim üvegfelülethez érnek, amely hideg és sima. Felpillantok. Egy üvegtábla van fölöttem. Egy üvegdobozban vagyok. Nyújtogatom a nyakamat, hogy lássam, ki tudom-e nyitni a tetejét, és próbálkozom is vele, de meg se mozdul. Bezártak ebbe az üvegdobozba.

A szívem gyorsabban kezd verni. Nem szeretnék bezárva lenni.

Megkocogtatja valaki a velem szemközti falat. Négyes az. A lábamra mutat, és kajánul vigyorog.

Pár másodperccel ezelőtt még száraz volt a lábam, most azonban félhüvelyknyi vízben állok, és már átázott a zoknim. Leguggolok, hogy megnézzem, honnan jön a víz. Úgy tűnik, a semmiből, mégis egyre emelkedik felfelé a doboz üvegalján. Felnézek Négyesre, ő pedig megvonja a vállát. És csatlakozik a felavatottak sokaságához.

A víz szintje gyorsan emelkedik. Most már bokáig ellep.

Öklömmel dörömbölni kezdek az üvegen.

– Hé! – kiáltom. – Engedjetek ki innen!

A hűvös és lágy víz most már eléri meztelen lábszáramat. Egyre erősebben ütöm közben az üveget.

– Engedjenek ki innen!

Christinára nézek, aki odahajol a mellette álló Peterhöz, és súg valamit a fülébe. Mindketten nevetnek.

A víz most már a combomig ér. Mindkét öklömmel dörömbölök az üvegen. Már nem az a célom, hogy felhívjam magamra a figyelmüket. Ki akarok szabadulni innen. Kétségbeesetten püfölöm az üveget, amilyen erősen csak tudom. Hátrébb lépek, és nekimegyek a vállammal a falnak – egyszer, kétszer, háromszor, négyszer. Addig ismételgetem, amíg meg nem fájdul a vállam. Akkor segítségért kiáltok. Látom, hogy a víz a derekamig emelkedik, eléri a bordáimat és a mellkasomat.

– Segítség! – sikoltom. – Kérlek, kérlek, segítsetek!

Belebokszolok az üvegbe. Ebben a tartályban fogok meghalni. Remegő kezemmel a hajamba túrok.

Látom Willt ott álldogálni a felavatottak között. Valami nem hagy nyugodni. Valami, amit ő mondott. Gyerünk, gondolkodj! Már nem reménykedem abban, hogy összetöröm az üveget. Nehezen jutok levegőhöz, de muszáj megpróbálnom. Néhány másodperc alatt annyi levegőt kell magamba szívnom, amennyit csak tudok.

A testem megemelkedik. Súlytalanná válik a vízben. Már a kocka mennyezetének közelében lebegek, a fejemet hátrahajtva, miközben az államig ér a víz. Levegő után kapkodok, arcomat a fölöttem lévő üveglaphoz nyomva. Annyi levegőt szívok be, amennyit csak tudok. Azután ellep a víz, bezárva engem a dobozba.

Ne ess pánikba! Nincs értelme. A szívem hevesen ver, a gondolataim összekuszálódnak. Rúgkapálj a vízbe, üsd a falakat! Tiszta erőből belerúgok az üvegtartályba, de a víz lelassítja a mozgásomat. *A szimuláció teljes egészében a fejedben megy végbe.*

Kiabálni kezdek, így telemegy a szám vízzel. Ha csak a fejemben zajlik mindez, akkor képes vagyok irányítani az eseményeket. A víztől ég a szemem. A felavatottak rezzenéstelen arccal néznek vissza rám. Nem törődnek velem. Még egyet kiáltok – tenyeremmel a falnak támaszkodom. Hallok valamit. Repedés zaja az. Amikor elhúzom a kezemet, egy vonalat látok az üvegben. A másik kezemmel az első mellé ütök – így sikerül még egy helyen megrepesztenem az üveget. Ez úgy ágazik szét a tenyerem alatt, mint hosszú, görbe ujjak. A mellkasom perzsel, mintha tüzet nyeltem volna. Belerúgok a falba. Fájnak a lábujjaim a becsapódás erejétől, és hosszú, mély nyögés tör elő belőlem.

Az üvegtábla ripityára törik, a hátamat nyomó víz ereje előrelök. Megint van levegőm.

Nagyot lélegzem, és felülök. A székben találom magam. Nyelek egy nagyot, és megrázom a kezemet. Négyes ott áll a jobbomon, de ahelyett, hogy segítene, csak néz.

– Mi az? – kérdezem.
– Ezt hogy csináltad? – kérdezi.
– Mit?
– Az üveg szétrepesztését.
– Nem tudom. – Négyes végül felém nyújtja a kezét.

Átlendítem a lábamat a szék oldalán, s amikor felállok, biztosnak érzem magam. És nyugodtnak.

Négyes sóhajt egyet, és megfogja a könyökömet. Félig vezetve, félig magával húzva kitessékel a helyiségből. Gyorsan haladunk végig a folyosón, majd megállok, és visszahúzom a karomat. Négyes szótlanul néz rám. Semmit sem fogok megtudni tőle, ha nem kezdeményezek.

– Mi van? – kérdezem számon kérő hangon.

– Elfajzott vagy – feleli. Ránézek. A félelem úgy pulzál bennem, mintha elektromos áram lenne. Négyes tehát tudja. De miből jött rá? Biztosan hibáztam valahol valamikor. Valami rosszat mondhattam. Könnyedén kellene viselkednem.
Hátradőlök, vállammal a falnak támaszkodva, és megkérdezem tőle:

– Mi az az Elfajzott?

– Ne játszd nekem a hülyét! – mondja. – A múltkor is sejtettem, de most már nyilvánvaló. Te képes vagy befolyásolni a szimulációt. Elfajzott vagy. Törölni fogom a filmfelvételt, de, hacsak nem akarsz holtan kikötni a szakadék mélyén, ki kell találnod, hogyan tudod eltitkolni ezt a szimulációk során. Most pedig, ha megbocsátasz...

Azzal visszamegy a szimulációs szobába, és becsapja az ajtót maga után. A torkomban érzem dobogni a szívemet.
Manipuláltam a szimulációt. Összetörtem az üveget. Nem tudtam, hogy ez az Elfajzottakra jellemző képesség.

De honnan tudja ezt Négyes?

Ellököm magam a faltól, és elindulok a folyosón. Szükségem van válaszokra, és már tudom is, kitől kaphatom meg őket.

***

Egyenesen a tetoválószalonba megyek, ahol legutóbb találkoztam Torival.
Nem sok embert látni odakint, mert a délután derekán járunk, és a többség dolgozik vagy iskolában van. A tetoválószalonban hárman tartózkodnak: a másik tetoválóművész, aki épp egy oroszlánt rajzol egy férfi karjára,

meg Tori, aki egy halom papírt rendezget a pulton. Felpillant, amikor belépek.

– Szia, Tris – mondja. A másik tetoválóművészre néz, akinek teljesen leköti a figyelmét, amit csinál, így észre sem vesz bennünket. – Menjünk hátra!

Követem Torit a függöny mögé, amely a két helyiséget választja el egymástól. A másik szobában néhány széket, tartalék tetoválótűket, festéket, írótömböket és bekeretezett képeket tartanak. Tori összehúzza a függönyt, és leül az egyik székre. Odatelepedem mellé, és dobolok a lábammal nyugtalanságomban.

– Mi a helyzet? – kérdezi. – Hogy mennek á szimulációk?

– Egészen jól – felelem, többször is bólintva. – Egy kissé túlságosan is jól.

– Aha.

– Kérlek szépen, magyarázd el nekem, mit jelent *annak* lenni – kérem szelíden. Elbizonytalanodom. Itt nem volna szabad kiejtenem az „Elfajzott" szót. – Mi vagyok én? És mi köze van ennek a szimulációkhoz?

Tori viselkedése egyszerre megváltozik. Hátradől és összefonja a karját. Arckifejezése óvatosságról árulkodik.

– Többek között... – kezdi – olyasvalaki vagy, aki a szimuláció közben mindvégig tudatában van annak, hogy amit tapasztal, az nem a valóság – válaszolja. – Olyan ember vagy, aki képes befolyásolni a szimulációt, vagy akár véget is vetni neki. Ezenkívül... – előrehajol, és a szemembe néz – olyasvalaki, aki hajlamos kockára tenni az életét, mert emellett Bátor is vagy.

Nagy súly nehezedik a mellkasomra. Mintha minden egyes kiejtett mondata teherként rakódna rám. A feszültség egyre

fokozódik bennem, egészen az elviselhetetlenségig – muszáj lesz sírnom vagy kiabálnom, vagy...

Végül nyers, kurta nevetés tör ki belőlem, mely szinte rögtön meg is szakad, miután elkezdődött.

– Vagyis meg fogok halni, igaz?

– Nem feltétlenül – mondja. – A Bátrak vezetői még nem tudják rólad. Én azonnal töröltem az alkalmassági vizsgád eredményeit a rendszerből, és kézzel írtam be azt, hogy Önfeláldozó vagy. De ne áltasd magad – ha rájönnek, hogy ki vagy valójában, akkor megölnek.

Szótlanul figyelem Torit. Nem úgy néz ki, mint akinek elment az esze. Nyugodt a hangja, ha egy kissé sürgető is, és eddig sohasem gyanakodtam arra, hogy tébolyodott lenne, pedig minden bizonnyal az. Mióta csak az eszemet tudom, nem történt gyilkosság a városunkban. Még ha akadnak is olyanok, akik képesek lennének erre vetemedni, a csoportok vezetőiről ez elképzelhetetlen.

– Üldözési mániád van – felelem. – A Bátrak vezetői biztosan nem ölnének meg. Nem szokás ilyet tenni. Már nem. Éppen ez a lényege ennek az egésznek... a csoportrendszernek.

– Valóban így gondolod? – Tori a térdére teszi a kezét, és egyenesen rám néz. Arcvonásai a hirtelen támadt könyörtelenségtől feszültté válnak. – A bátyámmal már megtették. Miért éppen te lennél kivétel, hm? Mitől vagy különleges?

– A bátyáddal? – kérdezem összehúzott szemmel.

– Igen, a bátyámmal. Mindketten csoportváltók vagyunk, és a Műveltek közül kerültünk ide. Csakhogy az ő alkalmassági vizsgája értékelhetetlen volt. A szimulációk utolsó napján került elő a holtteste a szakadékból. Azt állították, hogy

öngyilkos lett. Csakhogy a bátyám szép eredményt ért el addig a kiképzés során, és már járt az egyik felavatott lánnyal. Boldog volt! – Tori megrázza a fejét. – Neked is van bátyád, ugye? Mit gondolsz, nem vetted volna észre rajta, ha öngyilkos hajlamai lennének?

Megpróbálom elképzelni Calebet, amint végez magával, jóllehet a gondolat is nevetségesnek tűnik számomra. Még ha Caleb boldogtalan volt is, az öngyilkosságot akkor sem tekintette volna lehetséges megoldásnak.

Tori feltűrt ingujjal ül, így látom a jobb karján a folyót ábrázoló tetoválást. Azután csináltatta vajon, hogy meghalt a bátyja? Ez a folyó vajon egy újabb félelmet jelképez, amelyen sikerült úrrá lennie?

Tori halkabbra fogja a hangját.

– A kiképzés második szakaszában Georgie nagyon ügyesen szerepelt, és nagyon gyors is volt. Azt mondta, a szimulációk még csak félelmet sem ébresztettek benne. Olyanok voltak számára, mint egy játék. Ezzel magára vonta a szakértők figyelmét. Összegyűltek abban a helyiségben, ahol a tesztelését végezték, így nem csak az oktató látta az eredményeit. Egész idő alatt sugdolóztak róla. A szimulációk utolsó napján eljött a Bátrak egyik vezetője is, hogy a saját szemével lássa. És Georgie másnap már halott volt.

Jól teljesíthetnék a szimulációk során, ha uralni tudnám azt az erőt, amely segített összetörni az üveget. Olyan jó eredményt is elérhetnék, amire felfigyelne az összes oktató. Talán módomban áll megtenni – de valóban megteszem-e majd?

– Ez minden? – kérdezem. – A szimulációk módosítása?

– Nem hinném – feleli. – De ez minden, amiről tudok.

– És hányan tudhatnak erről? – kérdezem, Négyesre gondolva. – Úgy értem, a szimulációk manipulálásáról.

– Kétféle csoportba tartoznak ezek az emberek – feleli Tori. – Vannak, akik a halálodat kívánják. És vannak, akik maguk is tapasztaltak már hasonlót. A saját bőrükön. Vagy legalábbis másodkézből, mint én.

Négyes azt mondta, kitörli a felvételt arról, hogy összetörtem az üveget. *Ő* nem szeretné, hogy meghaljak. Lehet, hogy ő is Elfajzott? Vagy valamelyik családtagja volt az? Az egyik barátja? Vagy barátnője?

Elhessegetem ezt a gondolatot. Most nem engedhetem meg magamnak, hogy elvonja a figyelmemet.

Nem értem – felelem lassan. – Miért érdekli a Bátrak vezetőit, hogy képes vagyok manipulálni a szimulációt?

– Ha rájöttem volna, mostanra már elárultam volna neked – feleli Tori, és összeszorítja a száját. – De mindössze arra jutottam, hogy nem a szimulációk megváltoztatásának képessége érdekli őket, mert ez csak a tünete valami másnak. Olyasvalaminek, ami nagyon fontos számukra.

Toóri megfogja a kezemet, és két tenyere között tartva megszorítja.

– Gondold csak végig! – mondja. – Ezek az emberek tanítottak meg a fegyver használatára. Arra, hogy hogyan kell küzdeni. Azt hiszed, nem tudnának ártani neked? Hogy nem tudnának megölni?

Elengedi a kezemet, és feláll.

– Mennem kell, különben Bud kérdezősködni fog. Légy óvatos, Tris!

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

A Kútba nyíló ajtó becsukódik mögöttem, és magamra maradok. A választási ünnepség napján jártam legutóbb ebben az alagútban. Emlékszem rá, hogyan haladtam végig rajta, botorkáló léptekkel, a fényt keresve. Most magabiztosan lépdelek. Már nincs szükségem fényre.

Négy nap telt el azóta, hogy beszéltem Torival. A Műveltek két újabb cikket jelentettek meg az Önfeláldozókról. Az elsőben azzal vádolják őket, hogy megfosztják a többi csoportot olyan luxuscikkektől, mint amilyen a személygépkocsi és a friss gyümölcs, és hogy rá akarják kényszeríteni a többiekre fanatikus önmegtartóztatásukat. Amikor ezt olvasom, Will nővérére, Carára gondolok, aki azzal vádolta az édesanyámat, hogy magának halmozza fel az árukészleteket.

A másik újságcikk a csoportok alapján történő kormánytisztviselő-választás kudarcáról szól. Azt firtatja, miért csak olyan emberek kerülhetnek be a kormányba, akik önmagukat önzetlennek minősítik. Javasolja, hogy térjünk vissza a korábbi, demokratikus választásokon alapuló politikai rendszerhez. Logikus az érvelése, és gyanítom, hogy valójában

felhívás a forradalomra, melyet az ésszerűség álcájába bújtattak.

Az alagút végéhez érek. A háló most is ott feszül a tátongó nyílásban, mint amikor legutóbb láttam. Felmegyek a lépcsőn a fából ácsolt emelvényre, amelyről Négyes lehúzott a földre, s megmarkolom a rudat, amelyhez a hálót rögzítették. Amikor megérkeztem ide, még nem tudtam volna felhúzódzkodni segítség nélkül, de most már könnyedén vetem magam a háló közepébe.

Fölöttem a nyílás körül álló üres épületek magasodnak, és látszik az ég. Sötétkék és csillagtalan. Nem látni a holdat.

Az újságcikkek felkavartak ugyan, de voltak barátaim, akik felvidítottak. És ez is valami. Az első cikk megjelenésekor Christina levette a lábáról az egyik szakácsot a Bátrak konyhájában, aki megengedte, hogy készítsünk magunknak tortamasszát. Miután a második cikk is megjelent, Uriah és Marlene megtanított egy kártyajátékra, és két óra hosszat játszottunk az étkezőben.

Ma este azonban egyedül akarok lenni. Sőt, mi több: emlékezni akarok arra, hogy miért is jöttem ide, miért akartam olyan elszántan itt maradni, hogy még egy épület tetejéről is hajlandó voltam leugorni – s tettem ezt azelőtt, hogy pontosan tudtam volna, mit jelent Bátornak lenni. Ujjaimat beleakasztom az alattam lévő háló lyukaiba.

Olyanná szerettem volna válni, mint azok a Bátrak, akiket az iskolában láttam. Hozzájuk hasonlóan nagyhangú, merész és szabad akartam lenni. Csakhogy ők még nem voltak tagok: csak kokettáltak azzal, hogy milyen lesz Bátornak lenni. Mint ahogyan én is, amikor leugrottam arról a tetőről. Nem ismertem még a félelmet.

Az utóbbi négy napban négyféle félelmemmel is szembesültem. Egyszer máglyára kötöztek, amelyet Peter meggyújtott a lábam alatt. Egy másik alkalommal ismét vízben fuldokoltam: most egy óceán közepén, tomboló hullámokkal körülöttem. A harmadik esetben a családom tagjait láttam lassan elvérezni. A negyedik szimulációban pedig fegyvert fogtak rám, és úgy kényszerítettek arra, hogy lőjem agyon őket. Szélroham fut neki a nyílás peremének, majd nekem is. Lehunyom a szememet. Képzeletben ismét ott állok a tető szélén. Kigombolom szürke Önfeláldozó-ingemet, kihúzom az ingujjból a karomat, így pőrébbre vetkőzöm, mint amilyennek valaha is látott engem egy másik ember. Gombóccá gyűröm az ingemet, és Peter mellkasához vágom.

Kinyitom a szememet. Nem, tévedtem. Nem azért ugrottam le a tetőről, mert olyan akartam lenni, mint a Bátrak, hanem azért, mert máris olyan voltam, mint ők – és meg akartam mutatni magam nekik. Elismerést akartam szerezni énem azon részének, amelyet az Önfeláldozók elvárása szerint el kellett volna rejtenem.

Kinyújtom a kezem a fejem fölé, és ismét belekapaszkodom a hálóba. A lábujjaimmal a lehető legmesszebbre nyújtózkodom, hogy a hálónak minél nagyobb felületét tudjam lefedni. Az éjszakai égbolt üres és csendes – amilyen az elmém is, négy nap óta most először.

***

A kezembe fogom a fejem, és nagy levegőt veszek. A mai szimuláció ugyanolyan volt, mint a tegnapi. Valaki fegyvert szegezett nekem, és rám parancsolt, hogy lőjem agyon a

családomat. Amikor felemelem a tekintetem, látom, hogy Négyes figyel.

– Tudom, hogy nem valóság a szimuláció – mondom neki.

– Nem kell magyarázkodnod emiatt – feleli. – Szereted a családodat. És nem akarod agyonlőni őket. Ez természetes.

– Máskor nem láthatom őket viszont, csak a szimuláció ideje alatt – mondom. Bár ő azt állítja, nem kell magyarázkodnom, mégis szükségét érzem kifejteni, miért olyan nehéz szembesülnöm a félelemnek ezzel a fajtájával. Egymásba kulcsolom, majd szétválasztom az ujjaimat. Csúnyán lerágtam a körmeimet, egészen a körömágyig – mindig is ezt szoktam tenni, amikor alszom. Minden áldott reggel véres kézzel ébredek.

– Hiányoznak. És neked...? Te nem szoktad hiányolni a családodat?

Négyes lesüti a szemét.

– Nem – válaszolja végül. – De nincs ebben semmi különös. Pedig szokatlan, méghozzá annyira az, hogy megfeledkezem miatta az emlékképről, amikor fegyvert szegeztem Caleb mellkasának. Milyen lehetett Négyes családja, ha már nem is hiányolja őket?

Megfogom az ajtógombot, de megtorpanok, és visszanézek rá.

Te is olyan vagy talán, mint én? – kérdezem tőle szavak nélkül. – *Te is Elfajzott lennél?*

Már azt is veszélyesnek érzem, ha erre a szóra gondolok. Négyes farkasszemet néz velem, és miközben szótlanul telnek- múlnak a másodpercek, egyre kevésbé látom komornak. Hallom a saját szívverésemet. Túl hosszú ideje bámulom Négyest, de mivel ő is a szemembe néz, úgy érzem, mintha mindketten szeretnénk mondani valamit, amit a másik nem

képes meghallani. Bár az is lehet, hogy csak képzelődöm. Túl sok idő telik el így – és most még hangosabbnak hallom a szívdobogásomat, s úgy érzem, mintha békés tekintetével teljes egészben felfalna.

Kilököm az ajtót, és végigsietek a folyosón.

Nem volna szabad ilyen könnyen elvonnia a figyelmemet. A beavatáson kívül nem volna szabad semmi másra gondolnom. A szimulációk miatt sem kellene nyugtalankodnom már – csak az elmémet akarják megtörni, ahogyan a többi felavatott többségével ez meg is történik. Drew nem alszik – összegömbölyödik, és csak bámulja a falat. Al minden éjjel kiabál álmában, és a párnába fojtja a sírását. Az én körömrágásom és rémálmaim eltörpülnek ezek mellett.

Al kiáltozására mindig felriadok. Ilyenkor csak bámulom az emeletes ágy rugóit a fejem fölött, s azon tűnődöm, mi lehet a baj velem, mert még akkor is erősnek érzem magam, amikor mindenki más kiborul körülöttem. Vajon azért vagyok nyugodt, mert Elfajzott vagyok, vagy valami más lehet a magyarázat?

Amikor visszatérek a hálóterembe, arra számítok, hogy ugyanazt találom, mint előző nap: néhány felavatott fekszik az ágyán, vagy a semmibe réved. Ehelyett a helyiség másik végében összeverődve álldogálnak. Eric áll előttük, kezében egy kis táblával, amelyet épp az ellenkező irányba tart, így nem látom, mi van ráírva. Odaállok Will mellé.

– Mi folyik itt? – kérdezem suttogva. Remélem, hogy nem egy újabb Újságcikkről van szó, mert már nem vagyok biztos abban, hogy képes lennék elviselni az ellenségeskedést.

– A beavatás második fázisának ranglistája – mondja.

– Azt hittem, nincs kiesés a második fázis után – sziszegem.

– Nincs is. Ez csak afféle fejlődési mutató.

Bólintok.

A tábla puszta látványa nyugtalansággal tölt el. Olyan érzésem támad, mintha valami úszna a gyomromban. Eric a feje fölé emeli a táblát, és felakasztja egy szögre. Amikor ellép előle, csend támad a helyiségben. Nyújtogatom a nyakamat, hogy lássam, mi áll rajta.

Az én nevem szerepel az első rubrikában.

Minden fej felém fordul. Végignézem a névsort. Christina és Will a hetedik és a kilencedik. Peter a második, de amikor megnézem a neve mellett álló időpontot, látom, hogy jelentős a különbség kettőnk eredménye között.

Peter szimulációinak átlagos időtartama nyolc perc. Az enyém pedig két perc negyvenöt másodperc.

– Szép volt, Tris – mondja Will halkan.

Bólintok, és továbbra is a táblát nézem. Elégedettséget kellene éreznem az első helyezés miatt, de én tudom, hogy mit jelent ez. Ha Peter és a barátai utáltak eddig, akkor mostantól fogva gyűlölni fognak. Most én vagyok az új Edward. És lehet, hogy az én szememet akarják kiszúrni. Vagy még annál is rosszabbra kell számítanom.

Al nevét keresem. Az utolsó rubrikában találom meg. A felavatottak csoportja lassan feloszlik, így már csak én, Peter, Will és Al álldogálunk ott. Szeretném megvigasztalni Alt. Elmondani neki, hogy az egyetlen dolgot, amit jól csinálok, annak köszönhetem, hogy valami másképpen működik az agyamban.

Peter lassan megfordul. Minden végtagjában feszültség vibrál. Fenyegető a tekintete, amikor rám néz – színtiszta gyűlölet sugárzik belőle. Elindul az ágya felé, de az utolsó

pillanatban megpördül, és nekilök a falnak, két kezével leszorítva a vállamat.

– Engem nem fog legyőzni egy Szerencsétlen – sziszegi. Az arca olyan közel kerül az enyémhez, hogy érzem a szájszagát.

– Hogyan csináltad, hé? Hogy a pokolba csináltad?

Odahúz magához, és még egyszer nekilök a falnak. Összeszorítom a fogamat, nehogy felüvöltsek, bár a fájdalom végighasít a gerincemen.

Will elkapja Peter grabancát, és elvonszolja mellőlem.

– Hagyd békén! – förmed rá. – Csak egy gyáva féreg erőszakoskodik egy kislánnyal.

– Egy kislánnyal? – gúnyolódik Peter, lerázva magáról Will kezét. – Te vak vagy, vagy egyszerűen csak hülye? Maga mögé fog utasítani benneteket a ranglistán, kiszorít titeket a Bátrak csoportjából is, te pedig pocsék eredményt érsz majd el, mert ő tudja, hogyan lehet befolyásolni az embereket, neked meg gőzöd sincs róla. Úgyhogy szólj, ha felfogtad, hogy Tris mindannyiunkat tönkre fog verni!

Peter kiviharzik a hálóteremből. Molly és Drew undort kifejező arccal szegődik a nyomába.

– Kösz – mondom, Will felé biccentve.

– Igazat mond? – kérdezi Will halkan. – Te manipulálni próbálsz bennünket?

– Hogy a csudába lennék képes erre? – nézek rá komoran. – Csak igyekszem a legjobbat nyújtani, ami tőlem telik. Mint mindenki más.

– Nem tudom – feleli kis vállvonással. – Gyengének mutatod magadat, hogy megessen rajtad a szívünk? Aztán meg játszod az erőset, hogy pszichésen győzz le bennünket?

– Hogy pszichésen legyőzzelek titeket? – ismétlem meg. – Én a barátod vagyok. Nem vetemednék ilyesmire.

Egy szót sem szól. Látom rajta, hogy nem hisz nekem – nem egészen.

– Ne butáskodj már, Will! – mondja Christina, leugorva az emeletes ágyról. Közömbös arccal néz rám, amikor hozzáteszi: – Ő nem színészkedik.

Azzal megfordul és távozik, anélkül, hogy becsapná az ajtót. Will utánamegy. Egyedül maradok a hálóteremben Allel. A ranglista első és utolsó helyezettje.

Al sohasem tűnt kicsinek korábban, csak most – a válla előregörnyed, egész lénye magába roskad. Mint egy összegyűrt papír. Kiül az ágya szélére.

– Jól vagy? – kérdezem.

– Persze – feleli.

Az arca élénkvörös. Elkapom róla a tekintetemet. Pusztán udvariasságból kérdeztem ezt tőle. Akinek van szeme, láthatja, hogy Al egyáltalán nincs jól.

– Még nincs vége – mondom neki. – Még javíthatsz a helyzéseden, ha...

Elhallgatok, amikor rám néz. Még azt sem tudom, mit mondanék neki, ha be kellene fejeznem ezt a mondatot. A beavatás második fázisához nincsen stratégia. A lényünk legmélyét érinti, és azt kutatja, hogy legbelül is bátrak vagyunk-e.

– Látod? – kérdezi Al. – Ez nem ilyen egyszerű.

– Tudom, hogy nem az.

– Nem hinném, hogy tudod – mondja, a fejét rázva. Az álla megremeg. – Neked könnyű. Ez az egész...

– Ez nem igaz.

– De igen – feleli, behunyva a szemét. – Nem segítesz nekem azzal, ha úgy teszel, mintha nem lenne igaz. Én nem... Nem hiszem, hogy tudnál segíteni rajtam.

Úgy érzem, mintha belesétáltam volna egy felhőszakadásba, és minden ruhadarab, amit viselek, nehézre ázott volna. Mintha én magam is nehéz, ormótlan és mihaszna lennék. Nem tudom, úgy értette-e Al, hogy senki sem tud segíteni rajta, vagy hogy én, személy szerint, nem tehetek érte semmit, de egyik változattal sem lennék elégedett. Szeretnék segíteni neki. Csakhogy képtelen vagyok rá.

– Én... – fogok bele, azzal a szándékkal, hogy elnézést kérjek tőle, de miért is? Mert inkább vagyok Bátor, mint ő? Vagy mert nem tudom, mit mondhatnék neki?

– Én csak... – A könnyek, amelyek eddig csak gyűltek a szemében, most kicsordulnak. Nedves tőlük az arca. – ...egyedül szeretnék lenni.

Bólintok, és elfordulok tőle. Nem jó ötlet itt hagyni őt most, de képtelen vagyok mellette maradni. Becsukom az ajtót magam után, és megyek, csak megyek tovább.

Elhaladok az ivókút mellett, majd végig az alagutakon, amelyek végtelen hosszúnak tűntek aznap, amikor megérkeztem ide. Most azonban alig érzékelek ebből bármit is. Mióta itt vagyok, nem ez az első alkalom, hogy cserbenhagytam a családomat, de valamilyen okból kifolyólag most is így érzek. Valahányszor kudarcot vallottam eddig, mindig tudtam, hogy mit kell tennem – és mégsem tettem meg. Ez alkalommal viszont nem tudom, mitévő legyek. Talán elveszítettem azt a képességemet, hogy felismerjem, mire van szükségük az embereknek? Eltűnt volna belőlem énem egy része?

Egyre csak megyek tovább.

***

Valahogyan rátalálok a folyosóra, ahol aznap üldögéltem, amikor Edward elment. Nem szeretnék magamra maradni, de úgy érzem, nincs sok választásom. Lehunyom a szemem, nézem a hideg követ alattam, s beszívom a föld alatti, dohos levegőt.

– Tris! – kiáltja valaki a folyosó végéről. Uriah közeledik, futva felém, nyomában Lynn-nel és Marlene-nel. Lynn egy muffint tart a kezében.

– Gondoltam, hátha itt találunk – mondja Uriah, és leguggol mellém. – Hallottam, hogy az első helyen állsz.

– Szóval, csak gratulálni akartál? – kérdezem önelégült mosollyal. – Nos, köszönöm.

– Valakinek illene gratulálnia – feleli. – És gondoltam, hogy a barátaid nem szívesen fogják megtenni, mert meglehetősen lemaradtak mögötted. Úgyhogy ne lógasd tovább az orrodat, hanem gyere velünk! Le fogok lőni egy muffint Marlene fejéről.

Annyira mulatságosnak hangzik ez az ötlet, hogy nem bírom ki nevetés nélkül. Felállok, és követem Uriah-t a folyosó végéig, ahol Lynn és Marlene várakozik. Lynn összehúzott szemmel néz rám, Marlene azonban szélesen mosolyog.

– Miért nem mentél el valahová ünnepelni? – kérdezi. – Szinte biztos a helyed az első tízben, ha így folytatod.

– Túlságosan Bátor a többi csoportváltóhoz képest – jegyzi meg Uriah.

– És túlságosan Önfeláldozó ahhoz, hogy ezt megünnepelje – tódítja Lynn.

Ezt a megjegyzést elengedem a fülem mellett.

– Miért akarod lelőni a muffint Marlene fejéről? – érdeklődöm.

– Fogadott velem, hogy nem vagyok elég jó céllövő ahhoz, hogy eltaláljak egy kisebb tárgyat úgy harminc méterről – magyarázza Uriah. – Én pedig abban fogadtam vele, hogy nincs elég bátorsága ahhoz, hogy elém álljon, amikor megpróbálom. így legalább feketén-fehéren kiderül.

Az edzőterem, ahol életemben először sütöttem el fegyvert, nincs messze ettől a félreeső folyosótól. Egy percen belül odaérünk. Uriah felkapcsolja a villanyt. Ugyanolyannak látom a termet, mint amikor legutóbb itt jártam: céltáblák az egyik végében, a másikban egy asztal, rajta a fegyverek.

– Ezeket csak hagyják így itt heverni? – kérdezem.

– Igen, de nincsenek megtöltve. – Uriah felhúzza az ingét. Egy pisztolyt visel a nadrágja övébe dugva, közvetlenül a tetoválás alatt. Nézem a tetoválását, próbálom kitalálni, mit ábrázolhat, de aztán leengedi az ingét. – Rendben – mondja. – Menj, és állj oda az egyik céltábla elé!

Marlene könnyed léptekkel indul el.

– Ugye nem fogsz valóban rálőni? – kérdezem Uriah-tól.

– Ez nem igazi fegyver – mondja Lynn halkan. – Műanyag festékgolyók vannak benne. A legrosszabb, ami történhet, az, hogy eltalálja az arcát, ami fáj, esetleg meg is látszik majd a helye. Te talán teljesen hülyének tartasz bennünket?

Marlene odaáll az egyik céltábla elé, és a fejére helyezi a muffint. Uriah fél szemmel hunyorítva céloz a pisztollyal.

– Várj! – kiáltja el magát Marlene. Letör egy darabot a muffinból, és bekapja. – Mmm, oké! – kiáltja, elharapva a szót nyelés közben. A hüvelykujját felfelé fordítva jelez Uriah-nak.

– Gondolom, ti is jó helyezést értetek el – szólok oda Lynn- nek. Bólint.

– Uriah a második. Én vagyok az első. Marlene a negyedik.

– Csak egy hajszállal előztél meg – jegyzi meg Uriah, miközben céloz. Meghúzza a ravaszt. A muffin leesik Marlene fejéről, akinek a szeme se rebben közben.

– Mindketten győztünk! – kiáltja Marlene.

– Hiányzik a régi csoportod? – kérdezi Lynn tőlem.

– Néha – felelem. – Ott nyugodtabb volt az élet. Nem ilyen fárasztó.

Marlene felkapja a muffint a földről, és beleharap.

– A beavatásnak az a célja, hogy megtörjön bennünket, és azzá váljunk, amik valójában vagyunk. Eric legalábbis ezt állítja – mondja Lynn, felvonva az egyik szemöldökét.

– Négyes szerint az a célja, hogy felkészítsen bennünket.

– Nos, akkor nem sokban értenek egyet egymással. Bólintok. Négyes azt mondta, hogy Ericnek a Bátrak ideáljáról alkotott felfogása másmilyen, mint amilyennek lennie kellene. De azt szeretném, ha pontosan megmondaná nekem, mit tart helyesnek. Elég gyakran gondolok erre – a Bátrakat látom magam előtt, amint éljeneztek, miután leugrottam az épületről, s a karjaikból font hálót, amely felfogott, amikor megérkeztem a drótkötélpálya végéhez –, de nem elég sokszor. Olvasta vajon a Bátrak kiáltványát? Ez lenne az, amiben hisz? A hétköznapi bátorságban?

Kinyílik az edzőterem ajtaja. Belép rajta Shauna, Zeke és Négyes – épp abban a pillanatban, amikor Uriah újabb célpontra lő. Egy műanyag golyó épp akkor pattan vissza a céltábla közepéről, majd elgurul a padlón.

– Zajt hallottunk idebentről – szólal meg Négyes.

– És erre kiderül, hogy az én idióta bátyám van idebent – állapítja meg Zeke. – A foglalkozások után nem tartózkodhattok itt. Vigyázz, mert Négyes elárulja Ericnek, és akkor biztosan megszabadulsz a skalpodtól.

Uriah grimaszt vágva néz a fivérére, majd elteszi a paintball-fegyvert. Marlene odamegy hozzájuk, és harap egyet a muffinból, Négyes pedig ellép az ajtóból, hogy távozhassunk a teremből.

– Nem árulod el Ericnek, ugye? – kérdezi Lynn, és gyanakvóan nézi Négyest.

– Nem – feleli ő. Miközben elhaladok mellette, kezét a hátamra téve tovább tessékel. Amikor a tenyere a lapockámhoz simul, összeborzongok. Remélem, nem veszi észre.

A többiek közben elindulnak a folyosón. Zeke és Uriah lökdösi egymást, Marlene elfelezi a muffinját Shaunával. Lynn halad legelöl. Elindulok utánuk.

– Várj csak! – szólal meg Négyes. Odafordulok felé, s azon tűnődöm közben, vajon melyik Négyest látom most – azt, aki korholni szokott, vagy azt, aki felmászott velem az óriáskerékre. Halványan mosolyog ugyan, de a szeme komoly marad: tekintetéből feszültséget és aggodalmat olvasok ki.

– Te ide tartozol, tudod? – folytatja. – Közénk tartozol. Hamarosan vége lesz ennek az egésznek. Tarts ki addig, rendben?

Megvakarja a füle tövét, és elkapja a tekintetét, mintha zavarba jött volna attól, amit mondott.

Csak nézem őt. Minden porcikámban érzem a szívdobogásomat, még a lábujjaimban is. A legszívesebben véghezvinnék valami merész dolgot, de akár el is húzhatnék innen.

Nem tudom, melyik lenne az okosabb vagy a jobb döntés. És abban sem vagyok biztos, hogy érdekel a válasz. Kinyújtom a kezem, és megfogom az övét. Ujjai összefonódnak az enyémekkel. Nem jutok levegőhöz. Felpillantok Négyesre, ő pedig rám néz. Sokáig maradunk így. Azután visszahúzom a kezemet, és futni kezdek Uriah, Lynn és Marlene után. Lehet, hogy Négyes most idiótának vagy csodabogárnak tart. De nem baj.

***

A többieket megelőzve érek vissza a hálóterembe. Mire ők egyenként beszállingóznak, én már az ágyamban fekszem, alvást színlelve. Nincs szükségem most egyikük társaságára sem – akkor végképp nem, ha így viselkednek velem, miután valamit jól csináltam. Ha sikeresen befejezem a beavatást, és felvesznek a Bátrak közé, többé már nem is kell találkoznom velük.

Nincs szükségem rájuk – de vajon akarom-e, hogy később majd legyen? Mindegyik tetoválás, amelyet itt csináltattam, a barátságuk jelképe, és nekik köszönhetek szinte minden alkalmat, amikor nevettem ezen a komor helyen. Nem szeretném elveszíteni őket. Ugyanakkor úgy érzem, már megtörtént.

Legalább fél óráig cikáznak a fejemben hasonló gondolatok. A hátamra fordulok, és kinyitom a szememet. A hálóterem sötétségbe borult már – mindenki aludni tért. *Biztosan kimerítette őket, hogy neheztelnek rám,* gondolom fanyar mosollyal. Mintha nem lenne elég az, hogy a leggyűlöltebb csoportból jöttem ide: a tetejébe még ki is emelkedem közülük. Felkelek vizet inni. Nem vagyok szomjas, de muszáj csinálnom valamit. Meztelen talpam a padlóra tapad, miközben lépdelek. Tapogatom a falat, hogy egyenesen haladjak. Az ivókút fölött kék fényű villanykörte világít.

Előrehulló hajamat a vállam mögé simítom, majd lehajolok. Épp amikor a vízhez ér a szám, hangokat hallok a folyosó végéről. Lopakodva elindulok arrafelé, abban bízva, hogy nem vesznek észre a sötétben.

– Eddig semmilyen jele nem volt ennek – hallom Eric hangját. Jele? Minek?

– Hát olyan sokat még nem is láthattál belőle – feleli valaki. Női hang ez, rideg és ismerős, de nem úgy ismerős, mintha egy általam ismert élő személyé lenne, hanem mintha egy álomban hallottam volna. – A küzdelemre való kiképzés során ez nem mutatkozik meg. A szimulációk azonban megmutatják, ki az Elfajzott lázadó. És többször is végig kell néznünk a filmfelvételt ahhoz, hogy biztosan tudjuk, van-e köztük ilyen. Az „Elfajzott” szó hallatára végigfut rajtam a hideg. Előrehajolok, hátammal a kőfalhoz simulva. Szeretném látni, kié ez az ismerős hang.

– Ne felejtsd el, miért éppen téged neveztettelek ki Max- szel! – hallom a női hangot. – Mindig is az a legfontosabb feladatod, hogy megtaláld őket. Mindig...

– Nem fogom elfelejteni.

Előrébb araszolok, abban a reményben, hogy továbbra sem vesznek észre. Nem tudom, kié ez a hang, de az már biztos, hogy az illető kezében futnak össze a szálak. Eric is neki köszönheti vezető beosztását. És ez a személy a halálomat akarja. Lehajtom a fejem, és a nyakamat nyújtogatva próbálom kivenni, kik ők, még mielőtt befordulnak a sarkon.

Ekkor valaki hátulról elkap.

Épp felkiáltanék, de egy kéz befogja a számat. Szappanszag árad belőle, és elég nagy ahhoz, hogy lefedje az arcom alsó felét. Rúgkapálni kezdek, de a két kar túl erősen fog. Beleharapok a kéz egyik ujjába.

Rekedtes hangú, fájdalmas kiáltást hallok.

– Hallgass, és fogd be a száját! – Ez a hang magasabb és tisztábban csengő is, mint a férfiak többségének hangja. Peter az. Bekötik a szememet egy sötét szövetdarabbal, amelyet egy eddig ismeretlen kéz megcsomóz a tarkómon. Levegő után kapkodok. Legalább két kezet érzek a karomon. Ez az illető hátrafelé vonszol. Egyvalaki fogja a hátamat, és ugyanabba az irányba taszigál. És egy kéz a számra tapad, belém fojtva a kiáltásokat. Három személy. Fáj a mellkasom. Egyedül nem bírok el három emberrel.

– Azon tűnődöm, vajon milyen lehet az, amikor a Szerencsétlen kegyelemért könyörög – mondja Peter nevetgélve. – Siessünk!

A számra tapasztott kézre összpontosítom a figyelmemet. Biztosan van olyan jellegzetessége, amelynek alapján felismerhető. Olyan rejtély az illető kiléte, amelyet meg tudok oldani. És ezt a megoldást most kell megtalálnom, különben pánikba esem.

Izzadt és puha ez a tenyér. Összeszorítom a fogamat, és az orromon át lélegzem. Ismerős a szappan illata. Citromfű és zsálya. Ugyanez a keverék szokott Al ágya körül terjengeni. Összeszorul a gyomrom.

Hallom a szikláknak rohanó víz robaját. A szakadék közelében vagyunk. A zaj erejéből ítélve fölötte kell lennünk.

Összeszorítom a számat, nehogy felkiáltsak. Ha a szakadék fölött vagyunk, akkor már tudom, hogy mi a szándékuk velem.

– Emeljétek fel! Gyerünk!

Bár tudom, hogy semmi értelme, rúgkapálok, és közben érzem, hogy érdes bőrük súrolja az enyémet. Kiabálok is, jóllehet pontosan tudom, hogy itt senki sem hallhat engem. Túl fogom élni a mai napot. Túlélem.

Egy kéz taszigál körbe, majd felfelé, és a gerincem nekivágódik valami keménynek és hidegnek. A szélességéből és ívéből ítélve az a fémkorlát lehet, amelyik a szakadék szélén húzódik. Zihálva lélegzem, a tarkóm nedves lesz a vízpermettől. A kéz nyomására a hátam hátrahajlik a korlát fölött. A lábam már nem éri a földet: csak a támadóim tartanak, különben lezuhannék a szakadékba.

Egy erős kéz megtapogatja a mellemet.

– Biztos vagy benne, hogy tizenhat éves vagy, Szerencsétlen? Én még tizenkettőnek sem érezlek.

A többiek nevetnek.

Hányingerem támad, és nyelek egyet, hogy szabaduljak a kesernyés íztől.

– Várjunk csak, találtam valamit! – A kéz tovább tapogatja a testemet. Ráharapok a nyelvemre, nehogy felkiáltsak.

Újabb nevetést hallok.

Al leveszi a kezét a számról.

– Hagyjátok abba! – csattan fel. Felismerem mély, jellegzetes hangját.

Amikor elenged, ismét kapálózni kezdek, s lecsúszom a földre. Ez alkalommal teljes erőből beleharapok az első karba, amelyhez hozzáférek. Kiáltást hallok, és még erősebben megharapom. Érzem a vére ízét. Valami kemény vágódik az arcomhoz. Perzselő forróság önti el a fejemet. Fájdalmat éreznék, ha nem száguldozna az ereimben az adrenalin.

A fiú szabaddá teszi a karját, majd a földre lök. Beverem a könyökömet egy kőbe, és a fejemhez kapom a kezem, hogy megszabaduljak a szememen lévő kötéstől. Egy láb az oldalamba rúg, kipréselve a tüdőmből a szuszt. Levegő után kapkodok, köhögök, és a tarkómhoz kapok. Valaki üstökön ragad, és valami keményhez vágja a fejemet. Fájdalmas kiáltás szakad ki belőlem, és megszédülök.

Suta mozdulatokkal tapogatom a fejemet, a szememre tett kötés szélét keresve. Ólomsúlyú kezemet nagy nehezen felemelem. Lekapom a szemkötőt, és pislogok. Az előttem kibontakozó látvány ferde és hullámzik. Látom, hogy valaki – egy nagy termetű személy – futva távolodik. Al az. Belekapaszkodom a mellettem lévő korlátba, és felhúzódzkodom, hogy talpra álljak.

Peter egyik kezével megmarkolja a torkomat, és felemel. Hüvelykujja az állam alá ékelődik. Egyébként fényes és sima haja most zilált és a homlokára tapad. Sápadt arcának vonásai eltorzultak, fogait összeszorítja, miközben a szakadék fölé tart. Zöld, rózsaszín és kék foltok jelennek meg a látómezőm peremén, Peter arca körül. Egy szót sem szól. Próbálok belérúgni, de túl rövid a lábam. A tüdőm levegő után zihál. Kiáltást hallok. Peter erre elenged.

Kinyújtom a karomat esés közben. Levegő után kapkodok, a hónaljamnál fennakadok a korlátrúdon. Beleakaszkodom a karom hajlatával, és nyögök. Vizet érzek a bokám körül. A világ hullámzik és megfordul velem. Hallom, hogy valaki felsikolt a Kút alsó szintjén. Drew az. Tompa puffanásokat hallok. Rúgásokat. És nyögéseket.

Pislogok néhányszor, és igyekszem arra az egyetlen arcra összpontosítani a figyelmemet, amelyet láthatok. Eltorzultak a vonásai a dühtől. Sötétkék a szeme.

– Négyes – szólalok meg rekedt hangon.

Behunyom a szememet, és érzem, hogy megfogja a karomat ott, ahol a vállamhoz ízesül. Áthúz a korlát fölött, és a mellkasához szorít. Egyik karjával a térdem alá nyúlva felnyalábol, és magához ölel. Arcomat a vállához szorítom. Hirtelen néma csönd támad.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Amikor kinyitom a szemem, ezeket a szavakat látom egy sima, fehér falra festve: „Egyedül Istent féld!” Folyóvíz zaját hallom most is, de ez alkalommal egy csapból érkezik, nem pedig a szakadékból. Beletelik néhány másodpercbe, mire kirajzolódnak előttem a környezetem körvonalai: az ajtókereté, a pulté és a mennyezeté.

A fájdalom szünet nélkül lüktet a fejemben, az arcomban és a bordáimban. Nem volna szabad megmozdulnom. Ettől minden csak még rosszabb lesz. A fejem alatt kék foltvarrásos takarót látok, és fájdalmasan megrándul az arcom, amikor elfordítom a fejemet, hogy lássam, honnan jön a víz keltette zaj.

Négyes a fürdőszobában áll, kezét a mosdóba tartva. A kézfejéből patakzó vértől rózsaszínű a víz. Egy vágás húzódik a szája sarkánál, de egyébként sértetlennek látszik. Arckifejezése nyugalmat sugároz, miközben szemügyre veszi a sérüléseit, majd szárazra törli a kezét egy törölközővel.

Csak egy emlékfoszlányom van arról, hogy hogyan kerültem ide. És ez is egyetlen kép csupán. Fekete festett vonal tekeredik egy nyak oldalán: egy tetoválás vége az. Ezenkívül

lágy hullámzásra emlékszem még, ami azt jelentheti, hogy valaki a karjaiban vitt.

Négyes lekapcsolja a villanyt a fürdőszobában, és kivesz egy jégtömlőt a helyiség sarkában álló hűtőszekrényből. Miközben felém tart, megfordul a fejemben a gondolat, hogy lehunyom a szemem és alvást színlelek, de ekkor találkozik a tekintetünk, úgyhogy már késő.

– A kezed – mondom rekedt hangon.

– Ne törődj a kezemmel! – mondja ő. Rátérdel a matracra, és fölém hajol, hogy a fejem alá csúsztassa a jégtömlőt. Mielőtt hátrahajolna, kinyújtom a karom, hogy megérintsem a szája szélén húzódó vágást, de megállítom a kezemet a levegőben, amint ráeszmélek, mit is készültem tenni.

Mi vesztenivalód van? – kérdezem magamtól.

– Épp a vezérlőteremből jöttem vissza. Kiáltást hallottam.

– Mit csináltál velük? – kérdezem.

– Drew-t fél órával ezelőtt bevitettem a betegszobára – feleli. – Peter és Al elmenekült. Drew szerint csak rád akartak ijeszteni. Legalábbis mintha ezt akarta volna mondani.

– Olyan rossz állapotban volt?

– Túl fogja élni – feleli Négyes, majd keserűen hozzáteszi: – Hogy milyen állapotban, azt nem tudom megmondani.

Nem szép dolog fájdalmat kívánni másoknak, csak mert ők bántottak engem korábban. Mégis diadalittas érzés fog el a gondolatra, hogy Drew a gyengélkedőn van. Megszorítom Négyes karját.

– Akkor jó – mondom, feszült és heves hangon. Egyre csak gerjed bennem az indulat. Mintha a vérem helyett már keserűvíz folyna az ereimben, amely kitölt és mardos belülről. Véget akarok vetni valaminek, vagy legalább belebokszolni

valamibe, de megmozdulni is félek, úgyhogy inkább elsírom magam.

Négyes leguggol az ágy mellett, úgy figyel. Nem látom együttérzés jelét a tekintetében. Csalódott is lennék, ha látnám. Kiszabadítja a csuklóját, és meglepetésemre az arcomhoz érinti a kezét, s a hüvelykujjával gyöngéden cirógatni kezdi.

– Ezt az esetet jelentenem kellene – mondja.

– Ne! – tiltakozom. – Nem szeretném, hogy azt higgyék, megijedtem.

Négyes bólint. Hüvelykujjaival szórakozottan cirógatja az arcomat. – Gondoltam, hogy ezt fogod mondani.

– Szerinted rossz ötlet lenne, ha most felülnék?

– Felsegítelek.

Egyik kezével megmarkolja a vállamat, a másikkal a fejemet támasztja meg, miközben feltápászkodom. A fájdalom éles nyilallásokként fut végig a testemen, de igyekszem nem törődni vele. Magamba fojtok egy nyögést.

A kezembe nyomja a jégtömlőt.

– Nyugodtan átadhatod magad a fájdalomnak – mondja. – Csak én vagyok itt.

Beleharapok az ajkamba. Könnyek áztatják az arcomat, de egyikünk sem teszi ezt szóvá, vagy adja jelét, hogy tud róla.

– Szerintem mostantól fogva a csoportváltó barátaid segítségére számíts! – tanácsolja.

– Azt hittem, eddig is azt tettem – felelem. Ismét érzem Al kezét a számra tapadni, és ráz a zokogás. Kezemet a homlokomra szorítom, miközben lassan hintázom előre-hátra.

– De Al...

– Ő egy csöndes kislánynak akar látni téged, aki az Önfeláldozóktól jött – mondja Négyes szelíden. – Azért támadt

rád, mert az erőd miatt gyöngének érezte magát. Nem lehetett más oka.

Bólintok, és próbálok hinni neki.

– A többiek nem lesznek ennyire irigyek rád, ha sebezhetőnek mutatod magad. Még ha valójában nem is vagy az.

– Úgy érted, tegyek úgy, mintha sebezhető lennék? – kérdezem, a szemöldökömet felvonva.

– Igen.

Négyes kiveszi alólam a jégtömlőt. Ujjai hozzáérnek közben az enyémekhez. A kezébe fogja a fejemet. Leengedem a kezemet, túlságosan türelmetlen vagyok ahhoz, hogy elernyesszem a karomat, és tiltakozzam ellene. Négyes feláll. A pólója szegélyére szegezem a tekintetemet.

Van, hogy csak egy másik embernek látom őt, máskor azonban – mint valami mély fájdalmat – a zsigereimben érzem a lényét.

– Holnap szépen elmégy reggelizni, és megmutatod a támadóidnak, hogy nem árthatnak neked – teszi hozzá. – Mindenesetre látszódjon az a horzsolás az arcodon, és szegezd le a fejedet.

A gondolattól a rosszullét kerülget.

– Nem hiszem, hogy képes leszek rá – mondom fásultan, Négyes szemébe nézve.

– Pedig ezt kell tenned.

– Úgy érzem, nem érted... – Forróság önti el az arcomat. – Fogdostak.

Négyes egész teste megfeszül. A jégtömlőt markoló keze ökölbe szorul.

– Fogdostak – ismétli meg. Sötét szeme rideggé válik.

– Nem, nem úgy, ahogyan gondolod – köszörülöm meg a torkomat. Amikor kimondtam, még nem döbbentem rá, milyen kellemetlen lesz beszélnem erről. – De... majdnem.

Félrenézek.

Négyes hallgat, és olyan sokáig mozdulatlan marad, hogy muszáj megtörnöm a csendet.

– Mi az?

– Nem szívesen mondom ki – szólal meg. – De úgy érzem, muszáj: most fontosabb a biztonságod, mint az, hogy jól érezd magad. Érted?

Egyenes vonalú szemöldökét egészen összehúzza. Görcsbe rándul a gyomrom, részben azért, mert tudom, hogy ez nyomós érv, csakhogy én nem akarom belátni, részben pedig azért, mert olyasvalamit szeretnék, amit nem tudok szavakba önteni. Azt szeretném, ha megszűnne a távolság, amely elválaszt bennünket egymástól.

Bólintok.

– De kérlek, ha látsz lehetőséget arra, hogy... – kezét az arcomhoz szorítja. Hideg és erős. Felfelé fordítja a fejemet, hogy kénytelen legyek ránézni. Csillog a szeme. Tekintete egy ragadozóéra emlékeztet.

Tétován nevetek.

– Egy kissé ijesztő vagy most, Négyes – mondom.

– Tegyél meg nekem egy szívességet! – kéri. – Ne szólíts többé így!

– Hát akkor minek nevezzelek?

– Semminek – mondja ő, és elveszi a kezét az arcomról. – Egyelőre.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

Éjjel nem megyek vissza a hálóterembe. Csak azért, hogy bátornak mutatkozzak, ostobaság lenne ugyanabban a helyiségben aludni, ahol azok az emberek is, akik rám támadtak. Négyes a padlón fekszik, én az ő ágyában alszom, a takarón. Magamba szívom a párnahuzat illatát. Mosószerszaga van, amely emellett nehéz, édeskés és jellegzetesen férfias is. Négyes lassan lélegzik. Felkönyökölök, hogy lássam, alszik-e. Hason fekszik, egyik karját a feje fölé emelve. A szeme csukva, ajkai kissé szétnyíltak. Most először látom fiatalabbnak a koránál, és azon tűnődöm, ki is ő valójában. Ki ő, amikor nem Bátor, nem oktató, nem Négyes? Ott, legbelül... Bárki legyen is, szeretem. Most már, a történtek után könnyebben bevallom magamnak itt, a sötétben. Nem az a nyájas és gyöngéd típus, és nem is különösebben kedves. Ugyanakkor okos és bátor. Jóllehet, ő mentett meg, úgy viselkedik velem, mintha erős lennék. És ez minden, amit tudnom kell róla.

Addig figyelem hátizmainak ellazulását és megfeszülését, amíg el nem alszom.

Fájdalomra ébredek. Felszisszenve összehúzom magam, amikor felülök, kezemet a bordáimra tapasztva, és a szemközti

falon lévő kis tükörhöz vánszorgok. Majdnem túl alacsony vagyok ahhoz, hogy megnézhessem magam benne, de amikor lábujjhegyre emelkedem, látom az arcomat. Mint ez várható volt, sötétkék véraláfutás éktelenkedik rajta. Ódzkodom a gondolattól is, hogy így vonszoljam be magam az étkezőbe, de Négyes utasításai ott csengenek a fülemben. Rendbe kell hoznom a baráti kapcsolataimat. És szükségem van arra a védelemre is, amit az jelent, ha gyöngének mutatom magam. Kontyba fogom a hajam a tarkómon. Kinyílik az ajtó, és belép rajta Négyes, kezében törölközővel. Haja csillog a zuhanyozástól. Izgatott remegést érzek a gyomromban, amikor látom, hogy egy sávban kilátszik a hasa a nadrág dereka fölött, amikor felemeli a kezét, hogy megszárítsa a haját, és csak nehezen tudom rávenni magam, hogy elkapjam a testéről a tekintetemet, és a szemébe nézzek.

– Szia – szólalok meg. Feszült a hangom. Bárcsak ne lenne az!

Mindössze az ujjai hegyével érinti meg kék-zöld foltos arcomat.

– Nem vészes – állapítja meg. – Hogy van a fejed?

– Jól – felelem, ami hazugság, mert lüktet a fejem. Ujjaimat végighúzom a dudoron, s a fájdalom végignyilall a fejbőrömön. Rosszabb is lehetne. Ott lebeghetnék már a folyó hátán.

Testem minden egyes izma megfeszül, amikor Négyes ráteszi a kezét az oldalamra, ahol a rúgás ért. Könnyed a mozdulata, de én megmoccanni sem tudok.

– És az oldalad? – kérdezi halkan.

– Csak akkor fáj, amikor levegőt veszek.

Elmosolyodik

– Nem sokat tehetsz ellene.

– Peter biztosan bulit rendezne, hogy megünnepelje, ha nem lélegeznék többé.

– Nos – mondja Négyes –, én pedig csak akkor mennék el erre a bulira, ha torta is lenne.

Elnevetem magam. Négyes összerezzen, kezét a bordáimon tartja, ujjai végével simogatja az oldalamat. Amikor elveszi rólam a kezét, fájdalmat érzek a mellkasomban. Amint véget ér ez a pillanat, akaratlanul is eszembe jut, hogy mi történt az előző éjszaka. Itt szeretnék maradni vele.

Alig láthatóan bólint, és mutatja az utat kifelé.

– Én megyek be elsőként – mondja, amikor megállunk az étkező előtt. – Akkor viszlát hamarosan, Tris.

Belép az ajtón, én pedig magamra maradok. Négyes tegnap azt mondta, jobban tenném, ha gyöngének mutatnám magam. Tévedett – már az is vagyok. A falnak támaszkodom, a homlokomhoz szorítva a kezemet. Nehezemre esik nagy levegőt venni, ezért csak röviden és felületesen lélegzem.

Nem hagyhatom, hogy ez megtörténjen. Épp az volt a támadás célja, hogy gyöngének érezzem magam. Önvédelemből megjátszhatom ugyan, hogy sikerült nekik, de nem engedhetem meg magamnak, hogy ténylegesen így is legyen.

Elhúzódom a faltól, és anélkül, hogy tovább gondolkodnék, bemegyek az étkezőbe. Odabent, néhány lépés megtétele után már ráérzek, hogyan kellene tartanom magamat: összegörnyedek, lassabban lépdelek, s a fal közelében maradok, mindvégig leszegve a fejemet. Uriah, aki a Will és Christina asztala mellettinél ül, felemeli a kezét és integet nekem. Aztán leteszi.

Will mellé ülök le.

Al nincs itt. Sehol sem látom. Uriah átcsúszik a mellettem lévő székre, otthagyva félig már megevett muffinját és félig kiivott vizespoharát a másik asztalon. Mindhárman engem néznek.

– Mi történt? – kérdezi Will visszafogott hangon. Elnézek a válla fölött a miénk mögötti asztal irányába. Peter ott ül, épp pirítós kenyeret eszik, és odasúg valamit Mollynak.

Megmarkolom az asztallap szélét. Fájdalmat akarok okozni Peternek. De még nincs itt az ideje.

Drew hiányzik, ami azt jelenti, hogy továbbra is a betegszobában tartják. Eltölt a káröröm erre a gondolatra.

– Peter, Drew... – szólalok meg halkan. Az oldalamat fogva átnyúlok az asztal fölött egy szelet pirítósért. Fáj, amikor kinyújtom a karomat, úgyhogy felszisszenek és összegörnyedek. – És Al...

– Te jóságos ég! – szólal meg Christina elkerekedett szemmel.

– Jól vagy? – kérdezi Uriah.

Tekintetem találkozik a helyiség másik végében ülő Peterével. Úgy kell rávennem magam arra, hogy máshová nézzek. Keserű íz keletkezik a számban a gondolattól, hogy meg kellene mutatnom neki: sikerült megfélemlítenie. Mégis muszáj megtennem. Négyesnek igaza volt. Minden tőlem telhetőt meg kell tennem, hogy elejét vegyem egy újabb támadásnak.

– Nem igazán – felelem.

Ég a szemem. Megvonom a vállamat. Most már hitelt adok Tori figyelmeztető szavainak. Peter, Drew és Al máris bedobna a szakadékba, annyira irigyek rám – miért ne lenne hihető

akkor, hogy a Bátrak vezetői akár a gyilkosságtól sem riadnak vissza?

Furcsán érzem magam, mintha valaki másnak a bőrében lennék. Ha nem vagyok elég óvatos, az akár az életembe is kerülhet. Még a csoportom vezetőiben, az új családomban sem bízhatok meg.

– De te csak... – Uriah lebiggyeszti az ajkát. – Ez sportszerűtlen. Hárman egy ellen?

– Peternek nem sok köze van a sportszerűséghez... Ezért csapott le Edwardra álmában, és szúrta ki a szemét. – Christina dühösen rázza a fejét. – Na de Al? Biztos vagy benne, Tris?

A tányéromba bámulok. Én vagyok a következő Edward. Csakhogy vele ellentétben én nem vagyok hajlandó elmenni innen.

– Igen – felelem. – Biztos.

– Kétségbeesésében tehette – mondja Will. – Nem tudom... Mintha kicserélték volna azóta, hogy elkezdődött a második fázis.

Drew ekkor csoszog be az étkezőbe. Kiejtem a kezemből a pirítóst, és leesik az állam.

A „kék-zöld foltos" még enyhe kifejezés lenne arra, ahogyan fest. Az arca feldagadt és belilult. Felhasadt a szája, és egy vágás húzódik a szemöldökén keresztül. Lesütött szemmel halad az asztala felé. Még azért sem pillant fel közben, hogy rám nézzen. Négyesre pillantok, aki az étkező másik végében van. Ugyanolyan elégedett mosoly ül az arcán, mint reményeim szerint az enyémen is.

– Ezt te művelted vele? – sziszegi Will.

Megrázom a fejem.

– Nem. Valaki, nem láttam, ki... rám talált épp azelőtt, hogy... – Nyelek egyet. Kimondva még borzalmasabb az egész. És ettől valóságossá válik. – Hogy bedobtak volna a szakadékba.

– Úgy érted, meg akartak ölni? – kérdezi Christina halkan.

– Lehetséges. De lehet, hogy csak ki akartak lógatni a szakadék fölé, hogy rám ijesszenek. – Megvonom a vállamat. – Bejött a számításuk.

Christina szomorúan néz rám. Will csak az asztalt bámulja.

– Tennünk kell valamit ez ellen – mondja Uriah halkan.

– Például mit? Verjük meg őket? – kérdezi Christina vigyorogva. – A jelek szerint ezt már megtette valaki.

– Nem. A fájdalmon előbb-utóbb túlteszik magukat – feleli Uriah. – Ki kell túrni őket a rangsorból. Azzal már az egész jövőjüket tesszük tönkre. Végérvényesen.

Négyes felkel a helyéről, és odaáll az asztalok közé. A társalgás hirtelen abbamarad.

– Csoportváltók! Ma valami más lesz a program – jelenti be.

– Gyertek utánam!

Felállunk. Uriah ráncolja a homlokát.

– Légy óvatos! – szól oda nekem.

– Ne aggódj! – feleli Will. – Mi majd megvédjük!

***

Négyes kivezet bennünket az étkezőből. A Kút körüli ösvényeken haladunk. Will a bal oldalamon, Christina a jobbomon.

– Még el sem mondtam neked, mennyire sajnálom – mondja Christina halkan –, hogy én vittem el a zászlót, pedig te dolgoztál meg érte. Nem tudom, mi ütött belém akkor.

Vajon bölcs dolog-e megbocsátani neki – megbocsátani mindkettőjüknek azok után, amit tegnap mondtak nekem, miután felkerült a ranglista a táblára? Az édesanyám arra tanított, hogy az emberek nem hibátlanok, és hogy elnézőnek kell lennem irántuk. És Négyes is azt tanácsolta, hogy támaszkodjam a barátaimra.

Nem tudom, kiben bízhatnék jobban, mert azt sem tudom, kik az igazi barátaim. Uriah és Marlene, akik mellettem álltak, amikor erősnek mutatkoztam, vagy Christina és Will, akik akkor is megvédtek, amikor gyöngének tűntem?

Christina nagy szemébe nézek. Amikor találkozik a tekintetünk, bólintok.

– Felejtsük el!

Meg akarom őrizni az indulataimat, miközben szabadulnom kellene tőlük.

Magasabbra megyünk, mint ahol eddig megfordultam: egészen addig, mígnem Will arca el-elfehéredik, valahányszor letekint. Én többnyire jól viselem a magasságot, úgyhogy elkapom Will karját, mintha nekem lenne szükségem az ő támogatására, holott épp fordítva van. Ő pedig hálásan mosolyog rám.

Négyes megfordul, és hátrálva tesz meg néhány lépést – felfelé, egy keskeny ösvényen, amelyhez nem tartozik védőkorlát. Ilyen jól ismerné ezt a terepet?

Végigpillant Drew-n, aki sereghajtóként baktat, és rászól: – Tarts lépést velünk, Drew!

Kegyetlen tréfa ez tőle, mégis nehezen állom meg mosolygás nélkül. Egészen addig, mígnem Négyes tekintete megakad Willébe karoló kezemen. Ekkor egyszerre eltűnik a szeméből minden derű. Arckifejezése láttán összeborzongok. Talán csak nem féltékeny?

Egyre közelebb kerülünk az üvegfödémhez, és jó idő óta most először pillantom meg a napot. Négyes felmegy a födémet áttörő nyíláshoz vezető fémlépcsőn. A fokok meg-megnyikordulnak a lábam alatt. Lenézek, hogy lássam az alattunk lévő Kutat és a szakadékot.

Az üvegfelületen haladunk tovább, amely most nem födém, hanem padló: egy üvegfalú, henger alakú helyiségben vagyunk. A környező épületek félig már beomlottak, és elhagyatottnak tűnnek. Valószínűleg ezért nem tűnt fel nekem korábban a Bátrak központja. Az önfeláldozók körzete ráadásul messze esik innen.

A Bátrak ebben az üvegteremben nyüzsögnek, s kisebb csoportokba verődve beszélgetnek. A terem szélén két Bátor vív egymással egy-egy bottal: nevetnek, amikor valamelyikük hibázik, és csak a levegőt találja el. A fejem fölött két kötél feszül, az egyik néhány lábbal magasabban, mint a másik. Valószínűleg kellékek azokhoz a vakmerő mutatványokhoz, amelyekről a Bátrak elhíresültek.

Négyes egy másik ajtón át vezet bennünket. Ott egy hatalmas, nyirkos levegőjű tér vár ránk összefirkált falakkal, szabadon hagyott vezetékekkel. A helyiségben divatjamúlt, műanyag burájú fénycsövek sora világít – nagyon régiek lehetnek.

– Ez itt – szólal meg Négyes – másfajta szimuláció, úgy hívják: félelemutazás. A mi céljainknak megfelelően

módosították, úgyhogy most nem is egészen olyan, mint amilyennek legközelebb látni fogjátok.

Mögötte a betonfalon festékkel felírt „Bátrak” szó áll, művészien rajzolt piros betűkkel.

– Az előző szimulációk révén hozzájutottunk a legnagyobb félelmeitekkel kapcsolatos adatokhoz. A program hozzáfér ehhez az adatbázishoz, és virtuális akadályok sorozatával szembesít majd benneteket. Egyes akadályok olyan félelmeket jelenítenek meg, amelyekkel a korábbi szimulációk során már szembenézhettetek. De találkoztok majd új félelmekkel is. Az a különbség, hogy a félelemutazás közben tudatában vagytok annak, hogy szimulációról van szó, ezért használhatjátok az eszeteket, miközben végigcsináljátok.

Ez azt jelenti, hogy a félelemutazás során mindenki az Elfajzottakhoz hasonlóan viselkedik. Nem tudom, hogy ez könnyebbséget jelent-e számomra, mert nem fogják észrevenni a másságomat, vagy pedig problémát okoz, mert nem leszek előnyben a többiekhez képest.

Négyes folytatja.

– A félelemutazás során megmutatkozó félelmek száma attól függően változik, hogy hány különféle félelmetek van. Vajon nekem hány lesz? Ismét eszembe jut a varjúval való szembesülésem, és kiráz a hideg, jóllehet langyos a levegő.

– Mondtam már nektek, hogy a beavatás harmadik fázisa a lélektani felkészülésre összpontosít – mondja Négyes. Emlékszem, mikor mondta ezt. Még az első napon. Épp azelőtt, hogy fegyvert szegezett Peter fejéhez. Most azt kívánom, bárcsak meghúzta volna akkor a ravaszt.

– Ez azért van, mert az érzéseiteket és a testeteket is uralnotok kell közben – hogy kombinálhassátok az első

fázisban elsajátított fizikai képességeket a második fázisban tökéletesített érzelmi kontrollal: a higgadtság megőrzésével.

Az egyik fénycső Négyes feje fölött villogni és vibrálni kezd. Ő eddig a felavatottak csoportját pásztázta, de most rám szegezi a tekintetét.

– A jövő héten a Bátrak vezetőiből álló bizottság színe előtt a lehető legrövidebb idő alatt kell megtennetek a félelemutazást. Ez lesz az utolsó megmérettetésetek, amely eldönti végleges helyezéseteket a harmadik fázisban. Ahogyan a beavatás második szakasza is többet nyom a latban, mint az első, úgy a harmadik is fontosabb a másodiknál. Ez számít a legtöbbet. Értettétek?

Mindannyian bólintunk. Még Drew is, akinek szemlátomást fájdalmat okoz a mozdulat.

Ha jól szerepelek az utolsó vizsgán, jó esélyem van arra, hogy az első tíz között végzek, azaz tagja lehetek a csoportnak. És Bátorrá fogadnak. A gondolattól szinte szédülök, olyan nagy megkönnyebbülést jelent.

– Kétféleképpen is vehetitek az akadályokat. Vagy megtaláljátok a módját, és eléggé lehiggadtok ahhoz, hogy a szimuláció során normálissá és egyenletessé váljon a szívműködésetek, vagy valamilyen formában szembesültök a félelemmel, ami folytatásra készteti a szimulációt. A vízbefulladástól való félelemmel például úgy nézhettek szembe, hogy úszni kezdtek a mélyben. – Négyes megvonja a vállát. – Vagyis azt javasolom, hogy a következő hetet használjátok fel arra, hogy átgondoljátok a félelmeiteket, azután dolgozzatok ki stratégiákat a velük való szembesülésre.

– Ez nem hangzik valami igazságosnak – jelenti ki Peter. – Mi van, ha egyikünknek csak hét félelme van, a másikunknak meg húsz? Ez nem rajtunk múlik.

Négyes néhány másodpercig néz rá, azután elneveti magát.

– Valóban te szeretnél vitatkozni velem arról, hogy mi az igazságos és mi nem?

Az egybegyűltek tömege szétválik, hogy utat engedjen Négyesnek, miközben elindul Peter felé, összefonva karját a mellkasán. Kérlelhetetlen hangon folytatja:

– Értem én, hogy miért aggodalmaskodsz, Peter. A tegnap esti események egyértelműen bizonyítják, hogy egy gyáva féreg vagy.

Peter kifejezéstelen arccal néz farkasszemet vele.

– Vagyis most már mindannyian tudjuk – folytatja Négyes halkan –, hogy félsz egy alacsony és vékony lánytól, aki az Önfeláldozók közül érkezett ide. – Szája mosolyra húzódik. Will védelmezően átkarol. Christina válla rázkódik a visszafojtott nevetéstől. És valahol, a lelkem mélyén én is mosolygok.

***

Aznap délután, amikor visszamegyünk a hálóterembe, ott találjuk Alt.

Will odaáll mögém, és megfogja a vállamat – könnyedén, mintha épp csak emlékeztetni szeretne arra, hogy itt van –, Christina pedig közelebb húzódik hozzám.

Al szeme sötét, az arca sírástól duzzadt. A fájdalom a gyomromba hasít, amikor megpillantom. Képtelen vagyok

megmozdulni. A citromfű és a zsálya illatát érzem ismét, csak most megkeseredik az orromban.

– Tris – szólal meg Al elcsukló hangon. – Beszélhetnék veled?

– Ugye, most viccelsz? – kérdezi Will, megszorítva a vállamat. – Te soha többé nem mehetsz még a közelébe sem.

– Nem akarlak bántani. Sohasem akartalak... – Al mindkét kezét az arcára tapasztja. – Mindössze azt szerettem volna mondani, hogy sajnálom... annyira sajnálom, és én nem... Nem is tudom, mi ütött belém... én... kérlek, bocsáss meg, kérlek szépen...

Kinyújtja a kezét, mintha meg akarná fogni a vállamat vagy a kezemet. Arcát könnyek áztatják.

Lakozik bennem valahol egy könyörületes és megbocsátó ember. Az a lány, aki szeretné megérteni, mi mindenen mennek keresztül az emberek, és aki elfogadja, hogy rosszat is cselekednek, sőt kétségbeesésükben akár olyan aljasságokra is vetemedhetnek, amelyek egyébként meghaladják a képzeletüket. Biztosra veszem, hogy létezik ez a lány, és hogy fájdalmat érez a bűnbánó fiú miatt, akit itt látok most magam előtt.

De ha látnám ezt a lányt, nem ismerném fel.

– Tartsd magad távol tőlem! – mondom halkan. A testem merev és hideg. Nem vagyok dühös. És megbántódott sem. Semmilyen sem. Halkan csak annyit mondok: – Soha többé ne gyere a közelembe!

Találkozik a tekintetünk. Sötét és üveges a szeme.

– Ha megteszed, Istenre esküszöm, hogy megöllek – mondom. – Te gyáva.

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

– Tris.

Álmomban a mamám szólít a nevemen. Int nekem, én pedig átmegyek a konyhán, hogy odaálljak mellé. A tűzhelyen lévő fazékra mutat. Felemelem róla a fedőt, hogy belenézzek. Egy varjú apró, mélyen ülő szeme néz vissza rám. Szárnytollai az edény falához préselődnek, kövér teste körül forr a víz.

– A vacsora – mondja a mamám.

– Tris! – hallom ismét. Kinyitom a szememet. Christina áll az ágyam mellett, s szemfestéktől sötét könnyek csíkozzák az arcát.

– Baj van Allel – mondja. – Gyere!

A többi felavatott közül is ébren van néhány, míg mások alszanak. Christina megragadja a kezemet, és magával vonszol, ki a hálóteremből. Mezítláb futok vele a kőpadlón, és pislogok, hogy eltűnjenek a felhők a látómezőmből. A tagjaim még nehezek az alvástól. Valami borzalmas dolog történt.

Érzem minden egyes szívdobbanásommal. *Baj van Allel...*

Végigfutunk a Kút alsó szintjén. Christina megtorpan. Mostanra egész tömeg gyűlt oda a szakadék széléhez, de mindenki egy-két lépésnyire áll a mellette lévőtől, így van elég helyem ahhoz, hogy továbbhaladjak Christinánál, és

megkerüljek egy magas, középkorú férfit, hogy legelőre juthassak.

Két férfi áll közvetlenül a szakadék szélénél, és kötelek segítségével húznak fel valamit. Mindketten nyögnek erőfeszítésükben. A kötelek a korláton csúsznak. A két férfi ütemesen előrenyúl, hogy azután ismét megfogják. Egy nagy és sötét valami emelkedik felfelé a szakadékból, s a Bátrak közül néhányan előrefutnak, hogy segítsenek a két férfinak átemelni a perem fölött.

A valami tompa puffanás kíséretében zuhan a Kút padlójára. Egy emberi test az. Christina odasimul az oldalamhoz, és a karomba kapaszkodik. A vállamra hajtja a fejét, és sírva fakad. Én képtelen vagyok máshová nézni. A férfiak közül néhányan átfordítják a testet. A feje oldalra fordul.

A szeme nyitva van. A szemüreg üres és sötét. Mint egy játék baba szeme. Az orr magasan ívelt, a nyerge keskeny, a hegye kerek. A szája kék. Az arca már nem is emberi, hanem azon túli: még test, de már nem teljesen az. Perzsel a tüdőm.

Már zihálok a következő lélegzetvételkor. *Al.*

– Ez az egyik felavatott – szólal meg valaki mögöttem. – Mi történt vele?

– Az, ami minden évben történni szokott – válaszolja valaki más. – Levetette magát a szakadékba.

– Ne légy már ilyen morbid! Ez baleset is lehetett.

– A szakadék kellős közepén találták meg. Gondolod, hogy megbotlott a cipőfűzőjében, és aztán... hoppá, máris öt méterrel odébb találta magát?

Christina egyre erősebben szorítja a karomat. Már kezd fájni: szólnom kellene neki, hogy engedjen el. Valaki letérdel Al feje mellé, hogy lefogja a szemét. Talán azért, hogy úgy

nézzen ki, mintha csak aludna. Butaság. Miért érzik szükségét az emberek, hogy alvásnak álcázzák a halált? Pedig nem az. Nem bizony.

Valami összeomlik bennem. Megfeszül a mellkasom, olyannyira, hogy fuldoklom miatta – nem jutok levegőhöz. Lerogyok a földre, magammal húzva Christinát. Érdes a kő a térdem alatt. Hallok valamit. Egy hang emlékét. Al éjszakai zokogását, a kiáltásait. Gondolhattam volna. Továbbra sem tudok levegőt venni. Mindkét tenyeremet a mellemre tapasztom, és előre-hátra hintáztatom a törzsemet, hogy szabaduljak a mellkasomat kínzó feszültségtől.

Amikor kinyitom a szemem, Al feje búbját látom, miközben a hátán cipel az ebédlőbe. Érzem lépteinek ruganyosságát. A teste nagy és meleg, a mozgása esetlen. Azaz csak *volt.* Ez a halál – a jelen helyett váltás múlt időre.

Zihálok. Valaki egy nagy fekete zsákot hoz, hogy abba tegyék a holttestet. Már most látom, hogy kicsi lesz neki. Nevetés tör elő a torkomból, és kis híján ki is bukik a számból, erőltetetten és bugyborékolva. Al túl nagy ehhez a zsákhoz: micsoda tragédia! Már majdnem elnevetem magam, de a számra tapasztom a kezem, így nyögésnek tűnik. Kiszabadítom a karomat, és felállok, a földön hagyva Christinát. Futásnak eredek.

***

– Itt is van – mondja Tori. Kezembe ad egy csésze gőzölgő teát, melynek illata a borsmentáéra emlékeztet. Két kézbe fogom, ujjaim bizseregnek a melegségétől.

Tori leül velem szemben. Ha temetésre kerül a sor, a Bátrak nem szokták fecsérelni az időt. Tori szerint a halálesetet azonnal tudomásul veszik, amint bekövetkezik. Most senki sincs a tetoválószalon elülső helyiségében. A Kút azonban zsúfolásig megtelt emberekkel. A többségük ittas. Nem is tudom, miért lepődöm meg ezen.

Odahaza a temetés szomorú esemény volt. Mindenki eljött, hogy segítsen az elhunyt családjának, és senki sem tétlenkedett. Nem volt sem nevetés, sem kiabálás, sem pedig tréfálkozás. Az Önfeláldozók különben sem fogyasztanak alkoholt, úgyhogy mindenki józan ilyenkor. Teljesen logikus azonban, hogy egy itteni temetés épp az ellenkezője az ott szokásosnak.

– Idd meg! – biztat Tori. – Jobban fogod érezni magad tőle, nekem elhiheted.

– Nem hiszem, hogy a tea megoldást jelent – mondom lassan, de azért elkezdem kortyolgatni.

Melegsége átjárja a számat és a torkomat, s érzem, amint lecsordogál a gyomromba. Nem is tudatosodott bennem idáig, hogy mennyire átfagytam. Csak akkor vettem észre, amikor elkezdett átjárni a melegség.

– Nem azt mondtam, hogy *jól* fogod érezni magad tőle, csak azt, hogy *jobban* – mondja Tori mosolyogva. A szeme sarka azonban nem mozdul meg közben, mint máskor szokott. – Azt hiszem, a „jó”-ra még várnunk kell egy darabig.

Beharapom az ajkamat.

– Mennyi ideig...? – küszködve keresem a megfelelő szavakat. – Mennyi idő múlva kezdtél magadra találni azután, hogy a bátyád...?

– Nem tudom – feleli, a fejét rázva. – Van, hogy úgy érzem, még most sem vagyok igazán önmagam. Máskor egészen jól

érzem magam. Sőt, még boldog is vagyok. De azért eltartott egypár évig, mire felhagytam a bosszú tervezgetésével.

– Miért mondtál le róla? – kérdezem.

A szeme kifejezéstelenné válik, és a mögöttem lévő falat kezdi bámulni. Pár másodpercig dobol az ujjaival a lábán, majd azt mondja:

– Azt hiszem, még nem adtam fel. Inkább olyan érzésem van, mintha a megfelelő alkalomra várnék.

Kizökken a merengésből, és az órájára pillant.

– Ideje menni – állapítja meg.

Kitöltöm a maradék teámat a mosogatóba. Akkor veszem észre, hogy remeg a kezem, amikor leteszem a bögrét. Nem jó jel. Rendszerint akkor szokott remegni a kezem, amikor a sírás kerülget, most azonban nem sírhatok itt, mindenki szeme láttára.

Követem Torit. Távozunk a tetoválószalonból, és végighaladunk a Kút alsó szintjére vezető ösvényen. Akik korábban még itt nyüzsögtek, azok most a szakadék párkánya köré gyűltek. A levegő alkohol szagától terhes. Az előttem álló

n.eldől jobbra, elveszítve az egyensúlyát, majd nevetésben tör ki, amikor nekiesik a mellette álló férfinak. Tori megragadja a karomat, és magával húz.

Uriah-t, Willt és Christinát a többi felavatott között álldogálva pillantom meg. Christina szeme duzzadt, Uriah ezüstszínű palackot tart a kezében. Odakínálja nekem. Megrázom a fejem.

– Meglepetés, meglepetés – mondja Molly mögöttem, és megböki Petert a könyökével. – Aki egyszer Szerencsétlen volt, az mindig is az marad.

Nem volna szabad foglalkoznom vele. Már nem kellene adnom a véleményére.

– Olvastam ma egy érdekes újságcikket – mondja, a fülemhez hajolva. – Az édesapádról és arról, mi az igazi oka annak, hogy otthagytad a csoportodat.

Nem elsősorban az önvédelem körül forognak most a gondolataim. Csakhogy ez a legegyszerűbb probléma, amit kezelni tudok.

Megfordulok, és az öklöm máris Molly állkapcsán csattan. A kézfejem megfájdul az ütéstől. Nem emlékszem rá, hogy eldöntöttem volna magamban: megütöm. És arra sem, hogy ökölbe szorítottam a kezemet.

Molly a karját kinyújtva rám vetődik, de nem sokra megy vele: Will elkapja közben, és a gallérjánál fogva visszahúzza. Előbb Mollyra, majd rám nézve azt mondja:

– Fejezzétek be! És ez mindkettőtöknek szól. Énem egyik fele sajnálja, hogy Will közbelépett. Felüdítő figyelemelterelés lehetne most egy verekedés, főleg mert Eric épp ekkor kapaszkodik fel egy ládára a korlát mellett. Szembenézek vele, a karomat összefonom a mellkasomon, hogy könnyebben megtartsam az egyensúlyomat. Kíváncsian várom, mit fog mondani.

Az Önfeláldozók körében, amennyire vissza tudok emlékezni, senki sem követett el öngyilkosságot. A csoport ezzel kapcsolatos állásfoglalása egyértelmű: az öngyilkosság az ő fogalmaik szerint a gyávaság jele. Az, aki valóban önzetlen, nem foglalkozhat olyan sokat önmagával, hogy meg akarjon halni. Bár ezt senki sem mondaná ki hangosan, ha mégis bekövetkezne egy öngyilkosság, mindenki így vélekedne róla.

– Hallgassatok el! Mindenki legyen csöndben! – kiáltja Eric. Valaki gongütésre emlékeztető hangokat produkál, s a lárma fokozatosan elül, bár néhányan továbbra is pusmognak.

– Köszönöm – mondja Eric. – Mint tudjátok, azért vagyunk itt, mert Albert, az egyik felavatott tegnap éjjel levetette magát a szikláról.

Most már a pusmogás is elül. Csak a sziklahasadékban száguldó folyó robaja hallatszik.

– Nem tudjuk, miért tette – folytatja Eric –, és könnyű lenne így gyászolnunk őt ma este. Csakhogy mi nem a könnyű életet választottuk, amikor Bátrakká lettünk. És az az igazság... – Eric elmosolyodik. Ha nem ismerném, akkor őszintének gondolhatnám ezt a mosolyt. Csakhogy ismerem.

– Az az igazság, hogy Al most egy még felfedezetlen, ismeretlen hellyel ismerkedik. A dühöngő folyóba vetette magát, hogy eljuthasson oda. Ki az, aki elég bátor közülünk ahhoz, hogy belevesse magát a sötétségbe anélkül, hogy tudná, mi vár rá ott? Albert még nem volt teljes jogú tagja a csoportunknak, de abban máris biztosak lehetünk, hogy a legbátrabbak egyike volt.

Kiáltás hallatszik a tömeg kellős közepéből, amit üdvrivalgás követ. A Bátrak különböző hangmagasságban kiabálnak, magas és mély hangok keverednek egymással a lármában. Hullámzó morajuk a vízére emlékeztet. Christina kiveszi az üveget Uriah kezéből, és iszik belőle. Will átkarolja Christina vállát, majd magához húzza. A hangzavartól zsong a fülem.

– Úgyhogy ünnepeljük most őt, és őrizzük meg az emlékét mindörökre! – kiáltja Eric. Valaki egy sötét színű üvegpalackot

nyom a kezébe. A magasba emeli. – Igyunk Albertre, a Bátorra!

– Albertre! – kiáltja a tömeg. Körülöttem mindenki a magasba lendíti a karját. A Bátrak kórusban ismételgetik a nevét.

– Al-bert! Al-bert! Al-bert! – Addig kántálják, hogy már nem is úgy hangzik, mint valakinek a neve, hanem mint hajdani ősemberek kiáltása.

Hátat fordítok a korlátnak. Ezt már nem bírom tovább. Nem tudom, hová megyek. Azt hiszem, már nem valahová megyek, hanem csak el innen. Végighaladok egy sötét folyosón, amelynek végén a kék lámpa fényében fürdő ivókút van.

Megrázom a fejemet. Albert – bátor? Bátor akkor lett volna, ha beismeri a gyöngeségét, és önként távozik a Bátrak csoportjából, vállalva a szégyent, amit ez jelent. Alt éppenséggel a büszkesége vitte a halálba. És ez az a hiba, ami minden Bátorra jellemző. Én magam sem vagyok mentes tőle.

– Tris.

Összerázkódom és megfordulok. Négyes áll mögöttem, épp a kék fénykörön belül. Emiatt kísérteties látványt nyújt: árnyék vetődik a szemüregére, de árnyékot vet a járomcsontja is.

– Te mit keresel itt? – kérdezem tőle. – Nem ott kellene lenned, hogy leródd a tiszteletedet?

Úgy mondom ki ezt, mintha valami rossz ízűt ennék, amit muszáj kiköpnöm.

– És neked nem kellene ott lenned? – kérdez vissza. Lép egyet felém, így ismét látom a szemét. Feketének látszik ebben a megvilágításban.

– Nem tudom leróni a tiszteletemet, ha egyszer nincs bennem tisztelet iránta – felelem neki. Némi lelkiismeret- furdalást érzek, és megrázom a fejem. – Nem úgy értettem.

– Aha. – A rám vetett pillantásából ítélve Négyes nem hisz nekem. És nem is hibáztatom ezért.

– Ez nevetséges – mondom. Forróság önti el az arcomat. – Leveti magát a szakadékba, és Eric ezért bátornak nevezi? Eric, aki megpróbált rávenni téged, hogy dobáld körbe tőrökkel Al fejét?

Hányingerem van. Forog a gyomrom Eric álságos mosolyai, mesterkélt szófűzése, torz eszményei miatt.

– Dehogyis volt bátor! Depressziós volt, és gyáva, és kis híján megölt engem. Ezt valóban tiszteletre méltónak tartjátok itt?

– Mégis mit várasz tőlük, mit csináljanak? – kérdezi Négyes.

– Hogy megvetéssel illessék? Al már nincs az élők között. Nem hallja. És különben is, túl késő.

– Nem Alről van most szó – csattanok fel. – Hanem mindenkiről, aki végignézi ezt! Mindenkiről, aki most reális választási lehetőségnek tartja azt, hogy levesse magát a mélybe. Úgy értem, miért ne tennék meg ők is, ha utána hősnek kiáltják ki őket érte? Miért ne tenné meg más is, ha ezért cserébe örökké emlékezni fognak a nevére? Ez... én nem...

Megrázom a fejem. Ég az arcom, és kalapál a szívem. Próbálok uralkodni magamon, de nem sikerül.

– Ez sohasem történhetett volna meg az Önfeláldozóknál – állítom, szinte kiáltva. – Nem és nem. Soha! Ez a hely megnyomorította és tönkretette őt, és nem érdekel, ha Szerencsétlennek tartanak azért, mert ezt állítom. Nem érdekel. *Nem érdekel!*

Négyes tekintete az ivókút fölötti falon állapodik meg.

– Lassan a testtel, Tris! – mondja, továbbra is a falat bámulva.

– Nincs több mondanivalód? – kérdezem mogorván. – Hogy óvatosnak kellene lennem? Ez minden?

– Tudod, hogy ugyanolyan rossz vagy, mint egy Őszinte? – Négyes megragadja a karomat, és elvonszol az ivókút mellől. Fáj a karom a markolásától, de nem vagyok elég erős ahhoz, hogy kiszabadítsam magam.

Az arca olyan közel van az enyémhez, hogy észreveszek néhány szeplőt az orra körül.

– Nem fogom még egyszer elmondani, úgyhogy figyelj ide! – Kezét a vállamra teszi, ujjaival belém markol. Kicsinek érzem magam mellette. – Figyelnek téged. Kifejezetten téged, érted?

– Engedj el! – kérem erőtlenül.

Négyes ujjai elernyednek, miközben felegyenesedik. A nyomasztó teher egy része lekerül a mellkasomról most, hogy már nem ér hozzám. Félek szeszélyes hangulatváltozásaitól. Azt jelzik, hogy labilis belül, márpedig ez veszélyes lehet.

– Téged is figyelnek, ugye? – kérdezem olyan halkan, hogy nem is hallaná, ha nem állna ennyire közel hozzám.

Nem válaszol a kérdésemre.

– Segíteni próbálok neked – mondja. – De te nem vagy hajlandó elfogadni a segítséget.

– Ó, rendben van. A te segítséged... – reagálok rá. – Eltalálod egy tőrrel a fülemet, kigúnyolsz, és mindenki másnál hevesebben kiabálsz velem. Ez valóban nagy segítség.

– Kigúnyoltalak? Arra gondolsz, amikor tőrt dobáltam? Én akkor nem gúnyoltalak – csattan fel Négyes. – Csak

emlékeztettelek rá, hogy ha kudarcot vallasz, a helyedbe léphet valaki más.

Két kezemet összekulcsolva a tarkómon, felidézem magamban a késdobálásos balesetet. Valahányszor Négyes megszólalt, azért tette, hogy emlékeztessen rá: ha feladom, Al fog a helyembe lépni a céltábla elé.

– Miért? – kérdezem.

– Mert az Önfeláldozóktól kerültél ide – feleli. – És mert akkor vagy a legbátrabb, amikor önzetlenül cselekszel.

Most már értem. Nem akart rábeszélni, hogy adjam fel – hanem emlékeztetni arra, hogy miért nem adhatom fel – mert meg kellett védenem Alt. A gondolat fájdalmat ébreszt most bennem.

Megvédenem Alt. A barátomat. A támadómat. Nem vagyok képes annyira gyűlölni Alt, mint amennyire szeretném.

Csakhogy megbocsátani sem tudok neki.

– A helyedben megpróbálnám ügyesebben eljátszani, hogy nem az önzetlenség munkál bennem – mondja. – Mert ha rájönnek a rossz emberek... hát, az nem lesz jó neked.

– Miért? Miért érdeklik őket a szándékaim?

– Más sem érdekli őket, mint az emberek szándékai. Megpróbálják elhitetni veled, hogy az a fontos számukra, amit teszel, de nem ez érdekli őket. Nem azt akarják elérni, hogy egy bizonyos módon *cselekedj*, hanem hogy egy bizonyos módon *gondolkodj*. Hogy könnyű legyen érteni téged. És hogy ne jelenthess veszélyt rájuk nézve.

Egyik kezével a falnak támaszkodik a fejem mellett, és fölém hajol. Az inge elég feszes ahhoz, hogy láthassam a

kulcscsontját meg a kis mélyedést a vállizma és a bicepsze között.

Bárcsak magasabb lennék! Akkor nem „gyerekes”-nek nevezné a termetemet, hanem nyúlánknak – és talán engem sem a kishúgának tekintene, akit meg kell védenie.

Nem akarom, hogy úgy viszonyuljon hozzám, mint a testvéréhez.

– Nem értem – mondom –, miért érdekli őket, hogy mit gondolok, amíg úgy viselkedem, ahogyan elvárják tőlem.

– Most is úgy viselkedsz, ahogyan ők akarják – mondja Négyes.

– De mi lesz akkor, ha az Önfeláldozók srófjára járó agyad valami másnak a megtételére késztet – valami olyasmire, amit ők nem szeretnének?

Nincs válaszom erre a kérdésre. Azt sem tudom, hogy Négyesnek igaza van-e velem kapcsolatban. Vajon hogy vagyok beprogramozva valójában – Önfeláldozó vagyok, vagy Bátor? Lehet, hogy „egyik sem” a válasz. Lehetséges, hogy úgy gondolkodom, ahogyan az Elfajzottak.

– Nem biztos, hogy szükségem van a segítségedre. Ez meg sem fordult a fejedben, ugye? – kérdezem. – Én nem vagyok gyenge, tudod? Ezt egyedül is végig tudom csinálni.

Négyes megrázza a fejét.

– Azt hiszed, hogy az első ösztönöm azt súgja: védjelek meg. Mert kicsi vagy, vagy mert lány vagy, vagy pedig azért, mert Szerencsétlen vagy. De tévedsz.

Közel hajol az arcomhoz, s ujjaival közrefogja az államat. Fémszag árad a kezéből. Mikor lehetett utoljára fegyver vagy kés benne? Bizseregni kezd a bőröm az érintése nyomán, mintha elektromos áramot vezetne belém.

– Az én*első* ösztönöm azt súgja, hogy addig provokáljalak, amíg meg nem törsz, csak hogy lássam, milyen nagy erőt kell kifejtenem ehhez – mondja, s megszorítja az államat a „törsz” szó kiejtésekor. A testem megfeszül a hangjából érződő él miatt. Olyan vagyok, mint az összepréselt rugó. És elfelejtek levegőt venni.

Sötét tekintetét rám emelve hozzáteszi:

– Csakhogy ellenállok ennek az első ösztönnek.

– Miért... – nyelek egy nagyot. – Miért súgja ezt az első ösztönöd?

– A félelem nem gátol téged, hanem felvillanyoz. A saját szememmel láttam már. Lebilincselő. – Négyes ekkor elenged, de nem húzódik el tőlem. Megcirógatja az államat, a nyakamat.

– Néha egyszerűen csak... szeretném még egyszer látni ezt. Látni téged, amint felvillanyozódsz.

A derekára teszem a kezemet. Öntudatlan ez a mozdulat, nem elhatározás kérdése. Képtelen vagyok elmozdulni tőle. Odasimulok a mellkasára, és átölelem. Megcirógatom a hátizmait.

A következő pillanatban a vesém tájékára teszi a kezét, és közelebb húz magához. A másik kezével végigsimítja a hajamat. Megint kicsinek érzem magam, de ez alkalommal nem tölt el félelemmel ez az érzés. Lehunyom a szemem. Többé már nem félek Négyestől.

– Most sírnom kellene? – kérdezem. A hangomat elnyeli az inge. – Talán valami nem stimmel velem?

A szimulációk olyan komoly törést idéztek elő Alben, amit nem lehet helyrehozni. Miért nem én? Miért nem vagyok olyan, mint ő? És miért nyugtalanít ez a kérdés annyira, mintha egy szakadék szélén egyensúlyoznék?

– Tudok én bármit is szerinted a könnyekről? – kérdezi szelíden.

Lehunyom a szememet. Nem várom el Négyestől, hogy nyugtasson meg, és nem is tesz ilyen irányú erőfeszítést, mégis jobban érzem magam itt állva, mint odakint, az emberek között, akik a barátaim, a csoportom. Négyes vállához szorítom a homlokomat.

– Szerinted élne még, ha megbocsátottam volna neki? – kérdezem.

– Nem tudom – feleli. Kezét az arcomhoz szorítja, én pedig a szememet behunyva odafordulok felé.

– Úgy érzem, az én hibámból történt.

– Nem, te nem tehetsz róla – mondja, a homlokát az enyémnek támasztva.

– De meg kellett volna bocsátanom neki.

– Talán. De lehet, hogy ennél többet is tehettünk volna – mondja. – És lehet, hogy elég, ha hagyjuk, hogy a lelkiismeretünk emlékeztessen arra, hogy legközelebb jobban csináljuk.

A homlokomat ráncolom, és elhúzódom Négyestől. Olyan lecke ez, amit az Önfeláldozók mind megtanulnak – a bűntudat mint eszköz, nem pedig mint fegyver az énnel szemben. Ez egyenesen következik az egyik kiselőadásból, amelyet édesapám hetenkénti összejöveteleink egyike alkalmával tartott.

– Te melyik csoportból kerültél ide, Négyes?

– Nem érdekes – feleli szemlesütve. – Most itt vagyok. És jó lenne, ha ezt te is mindig a fejedben tartanád.

Vívódva néz rám, majd ajkát a homlokomhoz érinti, épp a két szemöldököm között. Lehunyom a szememet. Nem értem,

mi folyik itt, bármi legyen is az. De nem szeretném elrontani – úgyhogy egy szót sem szólok. Négyes nem mozdul: úgy marad, száját a homlokomra tapasztva. Én pedig a derekán tartom a kezemet – még hosszú ideig.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

Will és Christina társaságában állok a szakadék peremén lévő korlát mellett. Késő éjszaka van, a Bátrak többsége már aludni tért. Mindkét vállam fáj még a tetoválótűtől. Fél órával ezelőtt mindhárman új tetoválást készíttettünk magunknak.

Egyedül Tori tartózkodott a tetoválószalonban, ezért biztonságban éreztem magam ott, és az Önfeláldozók jelképét tetováltattam a jobb vállamra – egy körben két kéz, tenyérrel felfelé mutatva, mintha segítene valakinek felállni. Tudom, hogy kockázatos lépés volt – különösképpen a történtek után. Csakhogy ez a jelkép része az öntudatomnak, és fontosnak éreztem, hogy magamon viseljem.

Fellépek a korlát egyik keresztrúdjára, a csípőmmel nekitámaszkodva, hogy megtartsam az egyensúlyomat. Itt állt Al is. Lenézek a szakadék mélyére, a fekete vízre és a csipkézett sziklákra. A víz nekiront a sziklafalnak, tajtékzik és felporzik, benedvesítve az arcomat. Félt vajon Al, amikor ezen a helyen állt? Vagy olyan elszántan jött ide, hogy nem esett nehezére leugornia?

Christina a kezembe nyom egy köteg papírt. Egy-egy példány minden jelentésből, amit a Műveltek az utóbbi fél év során közreadtak. Nem szabadulnék meg örökre tőlük azzal,

hogy bedobom őket a szakadékba, de ettől talán jobban érzem majd magam.

Szemügyre veszem az elsőt. Egy fénykép szerepel rajta Jeanine-ről, a Műveltek képviselőjéről, aki átható, de vonzó tekintettel néz vissza rám.

– Találkoztál már vele? – kérdezem Willtől. Christina gombóccá gyűri az első jelentést, és a vízbe hajítja.

– Jeanine-nel? Csak egyszer – feleli Will. Fogja a következő újságcikket, és miszlikbe tépi. A papírdarabkák leszállingóznak a vízbe. Christina káröröm nélkül teszi ezt. Olyan érzésem támad, mintha kizárólag azért venne részt ebben a rítusban, hogy bebizonyítsa nekem: nem ért egyet korábbi csoportja taktikájával. Ebből nem derül ki egyértelműen, hogy elhiszi-e, amit állítanak, vagy sem, én pedig nem merem megkérdezni tőle.

– Mielőtt vezető lett, egy helyen dolgozott a nővéremmel. Azon, hogy kifejlesszenek egy hosszú távon ható szérumot a szimulációkhoz – mondja Will. – Jeanine olyan okos, hogy ez lerí róla, még mielőtt megszólalna. Olyan, mint egy... két lábon járó számítógép.

– És te mit...? – Az egyik papírlapot átdobom a korlát fölött. Egész egyszerűen csak meg kellene kérdeznem tőle. – Te mit gondolsz arról, amit állít?

Will vállat von.

– Nem tudom. Lehet, hogy jó ötlet, hogy ne egy, hanem több csoport ellenőrizze a kormányt. És talán az is jó lenne, ha több autónk lenne, és... hozzájutnánk friss gyümölcshöz...

– De azt ugye tudod, hogy nem létezik a titkos raktár, ahol mindezeket tárolják? – kérdezem átforrósodó arccal.

– Igen, ezt én is tudom – mondja. – De úgy látom, hogy az Önfeláldozók számára nem a kényelem és a jólét az elsődleges szempont. Viszont az lehetne akkor, ha más csoportokat is bevonnának a döntéshozatalba.

– Mert fontosabb gépkocsit biztosítani a Művelt fiúknak, mint étellel ellátni a csoporton kívülieket? – csattanok fel.

– Hé, elég legyen! – szól közbe Christina, megérintve Will vállát. – Egy jó hangulatú, jelképes iratmegsemmisítést terveztünk, nem pedig politikai vitát.

Magamba fojtom, amit épp mondani készültem, és a kezemben tartott papírkötegre meredek. Will és Christina újabban sokszor érinti meg egymást csak úgy, különösebb ok nélkül. Ez szemet szúrt nekem. Vagy tévedek?

– Amiatt azonban, amit az édesapádról mondott – folytatja Will –, jóformán meggyűlöltem Jeanine-t. Fel nem foghatom, mi jó származhat abból, ha valakit megrágalmaznak.

Én értem. Ha Jeanine-nek sikerül elhitetnie az emberekkel, hogy az édesapám és az összes Önfeláldozó vezető megvesztegethető, megszerezheti a kellő támogatottságot, ha valóban forradalmat tervez, bármiféle legyen is az. De nem szeretnék megint vitatkozni, úgyhogy csak bólintok, és a szakadékba szórom az utolsó papírlapokat. Ide-oda sodródnak, majd a vízbe hullnak. A hasadék falánál majd kiszűrik őket, és a szemétbe kerülnek.

– Ideje aludni menni – jegyzi meg Christina mosolyogva. – Elindulhatunk? Lehet, hogy egy meleg vízzel teli tálat nyomok Peter kezébe, hogy maga alá csináljon ma este.

Hátat fordítva a szakadéknak, valami mozgásra leszek figyelmesa Kút jobb oldalán. Valaki felfelé halad az üveg-

mennyezeten. Akadálytalanok a mozdulatai, s alig hagyja el a lába a földet közben. Ebből tudom, hogy Négyes az.

– Jó ötlet, de még meg kell beszélnem valamit Négyessel – felelem, az ösvényen haladó árnyalakra mutatva. Christina a tekintetével követi a kezemet.

– Biztos vagy benne, hogy egyedül akarsz mászkálni itt éjszaka? – kérdezi.

– Nem leszek egyedül. Négyessel leszek – felelem, beharapva a számat.

Christina Willre néz. Találkozik a tekintetük. Egyikük sem figyel rám igazán.

– Rendben – feleli Christina szórakozottan. – Akkor később találkozunk.

Ők ketten elindulnak a hálótermek irányába. Christina összekócolja Will haját, Will pedig oldalba böki. Egy ideig figyelem őket. Olyan érzésem van, mintha szemtanúja lennék valami kezdetének – csak abban nem vagyok biztos, hogy mi ez a valami.

Kocogni kezdek a Kút jobb oldalán vezető ösvényen, majd felfelé kaptatok. Igyekszem minél kisebb zajt csapni. Christinával ellentétben nekem nem esik nehezemre hazudni. Nem áll szándékomban beszélni Négyessel – addig legalábbis nem, amíg ki nem derítem, hová megy ilyenkor, késő éjszaka, a fölöttünk magasló üvegépületbe tartva.

Halkan futok, és kifulladok, mire a lépcsősorhoz érek. Megállok az üvegterem egyik végében, miközben Négyes a másik végében áll. Az ablakon át látom a város fényeit. Csillognak, ám miközben nézem őket, egyre-másra kihunynak. Éjfélkor ki szokták kapcsolni a világítást.

Négyes a félelemszimulációs helyiség ajtajánál áll. Az egyik kezében egy fekete dobozt tart, a másikban fecskendőt.

– Ha már itt vagy – szólal meg anélkül, hogy hátrapillantana rám –, akár be is jöhetsz velem.

Beharapom a számat.

– Vegyek részt a félelemszimulációdban?

– Igen.

Elindulok felé, és megkérdezem:

– Megtehetem?

– A szérum segítségével beléphetsz a programba – mondja.

– De azt már a program dönti el, hogy kinek a félelmeivel szembesülsz közben. Ez most úgy van beállítva, hogy mindketten az enyémekkel nézzünk szembe.

– Te tényleg megmutatnád nekem a félelmeidet?

– Mit gondolsz, különben miért lépnék most be ide? – kérdezi szelíden, de nem néz fel közben. – Van néhány dolog, amit szeretnék megmutatni neked.

Feltartja a fecskendőt, én pedig oldalra hajtom a fejem, hogy könnyebben hozzáférjen a nyakamhoz. Éles fájdalmat érzek, amikor a tű belém hatol, de mostanra már hozzászoktam. Négyes a kezembe nyomja a fekete dobozt. Egy másik fecskendőt találok benne.

– Még sohasem csináltam ilyesmit – mondom, mielőtt kiveszem a dobozból. Nem szeretnék fájdalmat okozni Négyesnek.

– Ide – mondja Négyes, a körme hegyével egy pontot mutatva a nyakán. Pipiskedem, majd belé szúrom a tűt. A kezem remeg egy kicsit közben. Négyesnek a szeme se rebben. Egészidő alatt rajtam tartja a szemét, és amikor elkészülök, mindkét fecskendőt beteszi a dobozba, azt pedig le, az ajtó

mellé. Tudta, hogy követni fogom ide. Tudta – vagy remélte. Számomra mindkét változat elfogadható.

A kezét nyújtja felém, én pedig megfogom. Az ujjai hidegek és törékenyek. Úgy érzem, mondanom kellene valamit, de túlságosan meg vagyok illetődve, és nem jönnek szavak a nyelvemre. Szabad kezével Négyes kinyitja az ajtót, én pedig követem őt a sötétségbe. Mostanra már megszoktam: habozás nélkül lépek, be egy számomra ismeretlen helyre. Egyenletesen lélegzem és erősen kapaszkodom Négyes kezébe.

– Most talán megtudod, miért hívnak Négyesnek – mondja. Az ajtó kattanva becsukódik mögöttünk, kizárva a fényt. Hideg a levegő a folyosón: minden molekuláját érzem, amikor beszívom a tüdőmbe. Közelebb húzódom Négyeshez, hogy a karom az övéhez érjen. Az állam a válla közelébe kerül.

– Mi az igazi neved? – kérdezem.

– Lehet, hogy ezt is megtudod közben.

Belépünk a szimulációba. Már nem a betonon állok: a talaj csikorog alattunk, mintha fém lenne. Fény árad ránk minden irányból, és a nagyváros rajzolódik ki körülöttünk: üvegépületek és ívelő vasúti vágányok. Mi magasan fölötte vagyunk mindennek. Rég nem láttam már a kék eget, így hát amikor fölém borul, érzem, hogy eláll a lélegzetem. Szédítően hat rám a látvány.

Azután feltámad a szél. Olyan erősen kezd fújni, hogy neki kell dőlnöm Négyesnek, különben lever a lábamról. Elveszi a kezét az enyémről, és inkább a vállamat karolja át. Először azt hiszem, hogy védeni akar így – de nem: légzési nehézségei támadnak, ezért neki van szüksége az én támogatásomra. Nyitott szájjal erőlködve lélegzik be és ki, fogait összeszorítva.

Engem egyébként lenyűgöz a magasság, de ez most Négyes egyik legfélelmetesebb rémálma.

– Le kell ugornunk innen, ugye? – kérdezem, túlkiabálva a süvöltő szelet.

Bólint.

– Akkor háromra... rendben?

Újabb bólintás a válasz.

– Egy... kettő... három! – Magammal húzom Négyest, miközben nekifutok. Az első lépés megtétele után a többi már könnyen megy. Mindketten elrugaszkodunk az épület pereméről. Úgy zuhanunk lefelé, mint két kő – a levegő felfelé nyom bennünket, miközben a föld egyre tágul alattunk.

Azután szertefoszlik ez a jelenet. A padlón találom magam, négykézláb. Vigyorgok. Tetszett nekem a kihívás már azon a napon, amikor a Bátrakat választottam, és így vagyok vele ma is. Négyes ott van mellettem: levegő után kapkod, kezét a mellkasára szorítja.

Felállok, majd segítek neki talpra állni.

– Most mi következik?

– Ez...

Valami tömör ütődik a gerincemhez. Nekiesek Négyesnek, a fejemet beütöm a kulcscsontjába. Falak tűnnek fel a bal és a jobb oldalamon is. Olyan szűkös a helyünk, hogy Négyesnek a mellkasához kell szorítania a karját, hogy elférjen. Egy mennyezet zuhan ekkor a bennünket körülvevő falakra nagy zaj kíséretében. Négyes erre panaszos nyögéssel összehúzza magát. Épp csak annyi helye van, hogy elférjen, de semmivel sem több.

– Bezártság – állapítom meg.

Négyesből torokhangok törnek elő. Félrebillentem és hátrahajtom a fejemet, hogy láthassam. Alig látom az arcát, olyan sötét van, és fogy a levegőnk: azt lélegezzük be, amit a másik kifúj. Négyes arca eltorzul, mintha fájdalmat érezne.

– Hé – szólalok meg. – Nincs semmi baj. Ez itt... Megfogom a két karját, és a testemre húzom, hogy neki több helye legyen. Átöleli a hátamat, s az arcát odatolja az enyém mellé, de továbbra is összegörnyedve áll. Meleg a teste, de én csak a csontjait és a rájuk tapadó izmokat érzem.

Forróság önti el az arcomat. Vajon most is azt mondaná rám, hogy olyan törékeny vagyok, mint egy gyermek?

– Most örülök először annak, hogy ilyen kicsi vagyok – mondom nevetve. Ha tréfálkozom, talán sikerül megnyugtatnom. És az én figyelmem is másra terelődik addig.

– Mmhmm – mondja. Feszültnek érzem a hangját.

– Innen nem lehet kitörni – állapítom meg. – Könnyebb egyenesen szembenézni a félelemmel, ugye? – Nem várom meg a válaszát. – Vagyis akkor most azt kell tenned, hogy még tovább szűkíted a teret. Minél rosszabb legyen, hogy aztán annál jobb lehessen. Rendben?

Feszült hangon mondja ki a kurta szót.

– Oké, akkor most leguggolunk. Készen állsz? Átölelem Négyes derekát, hogy aztán lehúzzam magammal. Érzem a kezemben a bordái kemény vonalát, s hallom az egymáson elcsúszó burkolólécek nyikorgását, miközben egyre lejjebb ereszkedik a mennyezet. Rádöbbenek, hogy nem fogunk elférni, ha még ilyen sok hely van közöttünk, ezért megfordulok és összegömbölyödöm, a hátammal Négyes mellkasához simulva. Az egyik térdét behajlítja, így az a fejem mellé kerül, a másikat alattam húzza össze, így a bokáján ülök.

Miközben egymásba fonjuk a végtagjainkat, érzem, hogy Négyes zihálva szedi a levegőt a fülem mellett.

– Ah – mondja rekedtes hangon. – Így még rosszabb. Ez határozottan...

– Pszt! – szólok rá. – Ölelj át!

Engedelmesen átkarolja a derekamat. Mosolygok a fal felé. Nem mintha élvezném ezt az egészet. Nem bizony, szemernyit sem.

– A szimuláció figyeli a félelemreakciódat – jegyzem meg halkan. Mindössze azt ismétlem meg, amit ő mondott nekem korábban – remélve, hogy segítek rajta, ha erre emlékeztetem.

– Vagyis ha képes vagy lelassítani a szívverésedet, akkor a szimuláció továbblép a következő' fázisba. Emlékszel még rá? Úgyhogy próbálj meg elfeledkezni arról, hogy itt vagyunk!

– Igazán? – Érzem, hogy mozognak az ajkai a fülem mellett, amikor beszél, és elönt a forróság. – Mert ez olyan könnyen megy, ugye?

– Tudod, a srácok többsége élvezné, ha bezárva találná magát egy ilyen szűk helyen kettesben egy lánnyal – mondom, a szememet forgatva.

– De az nem, aki klausztrofóbiától szenved, Tris! – Négyes hangja most már kétségbeesett.

– Jól van, jól... – A kezemet Négyesére teszem, majd a mellemhez húzom, épp a szívem fölé. – Érezd a szívdobogásomat. Érzed, ugye?

– Igen.

– Érzed, milyen egyenletes?

– Gyorsan ver.

– Na igen, de ennek semmi köze ehhez a dobozhoz. -

Megrándul az arcom, amikor befejezem a mondatot. Ez felér

egy vallomással. Remélem, hogy Négyesnek nem tűnt fel. – Valahányszor csak érzed, hogy levegőt veszek, tedd ezt te is! Erre összpontosíts!

– Rendben.

Mélyeket lélegzem. Négyes mellkasa egyszerre emelkedik és süllyed az enyémmel. Miután így telik el néhány másodperc, megkérdezem tőle:

– Miért nem árulod el nekem, hogy honnan származik ez a félelmed? Ha beszélnél róla, az talán... segíthetne rajtunk valamilyen módon.

Úgy érzem, ez jól hangzik, bár nem tudom, miért.

– Üm... rendben. – Négyes ismét velem együtt lélegzik. – Ez a félelem az én fantasztikus gyermekkoromban gyökerezik. A gyerekkoromban elszenvedett büntetésekben. Az emeleten lévő kis gardróbszekrény...

Összeszorítom a számat. Emlékszem rá, amikor én kaptam büntetést – a szüleim vacsora nélkül a szobámba küldtek, megvontak tőlem ezt-azt, szigorúan összeszidtak, de sohasem zártak be egy szekrénybe. A kegyetlenség fáj. Szánalom ébred bennem Négyes iránt. Nem tudok mit mondani neki. Próbálok könnyed hangot megütni.

– Édesanyám a télikabátjainkat tartotta a szekrényben.

– Én nem... – Négyes levegő után kapkod. – Nem akarok beszélni róla ennél többet.

– Rendben. Akkor... majd én beszélek. Kérdezz tőlem valamit!

– Rendben. – Remegő hangon a fülembe nevet. – Miért ver olyan gyorsan a szíved, Tris?

Összerezzenek, és azt mondom:

– Nos, mert... – Olyan kifogást keresek, amellyel elérhetem, hogy Négyes lefejtse rólam a karját. – Alig ismerlek. – *Nem, ez nem elég hatásos.* – Alig ismerlek, Négyes, és most össze vagyok zárva veled ebben a dobozban. Mit gondolsz?

– Ha most a te félelmeiddel szembesülnénk – szólal meg –, akkor én is ott lennék vajon?

– Én nem félek tőled.

– Persze hogy nem. Nem is erre gondoltam.

Ismét nevet. Közben a falak nagy zajjal kísérve szétnyílnak és ledőlnek, mi pedig ott maradunk egy fénykörben. Négyes sóhajt, és lefejti rólam a karjait. Feltápászkodom, lesöpröm a ruhámat, bár nem koszolódott be – legalábbis nem tudok róla. Beletörlöm a kezemet a farmernadrágomba. Fázik a hátam most, hogy Négyes hirtelen eltűnt mögülem.

Odaáll elém. Mosolyog, én azonban nem tudom eldönteni, hogy örüljek-e ennek.

– Lehet, hogy Őszintének lennél a legalkalmasabb – közli velem – mert pocsékul hazudsz.

– Azt hiszem, az alkalmassági vizsga kizárta ezt a lehetőséget.

Négyes megrázza a fejét.

– Az alkalmassági vizsga eredménye semmit sem jelent.

Összehúzom a szemem.

– Mit akarsz mondani ezzel? Te talán nem a teszt eredménye alapján kerültél a Bátrak közé?

Átjár az izgalom – az ereimben érzem. Az a remény munkál bennem, hogy Négyes most megerősíti: ő is Elfajzott, vagyis hozzám hasonló, és együtt majd rájövünk, mit is jelent ez.

– Nem egészen... nem – feleli. – Én...

Hátrapillant és elhallgat. Egy nő áll tőlünk néhány méterre, fegyvert szegezve ránk. Teljesen mozdulatlan, arcvonásai jellegtelenek – ha most rögtön eltűnnénk innen, aligha emlékeznék rá. Tőlem jobbra ott terem egy asztal. Egy fegyver és egyetlen töltény van rajta. Miért nem lő le bennünket ez a nő?

Ó, persze, gondolom. Ennek a félelemnek nincs köze ahhoz, hogy Négyes életveszélyben van-e, vagy sem. Nem ezzel, hanem az asztalon heverő fegyverrel függ össze.

– Meg kell ölnöd őt – mondom halkan.

– Minden alkalommal ezt kell tennem.

– Nem élő személy.

– Annak látszik. – Négyes beharapja a száját. – Annak érzem.

– Ha hús-vér ember lenne, akkor már lepuffantott volna téged.

– Rendben van... – bólint Négyes. – Megteszem...

megteszem. Ez nem... nem is olyan vészes. Nem érzem, hogy pánikban lennék.

Ha pánikban nincs is, félni azért fél. Látom a szemében, amikor magához veszi a fegyvert, és kinyitja a tölténytárat. Mintha már ezredik alkalommal tenné meg ezt. Lehet, hogy így is van. A golyó kattanva pottyan a töltényűrbe. Négyes pedig két kézbe fogva maga elé tartja a fegyvert. Behunyja a szemét, és lassan beszívja a levegőt.

Kilégzés közben tüzel. Az asszony feje hátracsuklik. Vörös villanást látok, és félrekapom a tekintetemet. Hallom, hogy a n.leroskad a földre.

Négyes kiejti a kezéből a fegyvert. Mindketten az elesett nő holttestét nézzük. Igaza volt – valódi embernek látszik. *Ne légy nevetséges!* Megragadom Négyes karját.

– Gyere! – mondom neki. – Menjünk! Mozgás! Amikor még egyszer megrántom, Négyes végre kizökken a kábulatból, és követ engem. Amikor elhaladunk az asztal mellett, eltűnik a nő holttestе. A történtek azonban nyomot hagynak Négyes emlékezetében, sőt a szervezetében is. Milyen érzés lehet megölni valakit, valahányszor szembesülnöm kell a félelmeimmel? Lehet, hogy ezt én is megtapasztalom majd. Valami nem hagy nyugodni. A jelek szerint ezek Négyes legrémesebb félelmei. És bár pánikba esett a dobozba zárva, és odafent a tetőn is, a nőt különösebb gond nélkül puffantotta le. Úgy tűnik, a szimuláció megjeleníti az összes félelmet, amelyet csak táplál magában – de nem talált valami sokat.

– Na, tessék – suttogja. – Itt van.

Egy sötét alak halad előttünk, végig a fénykör szélén, arra várva, hogy megtegyük a következő lépést. Ki lehet ő? Ki szerepelhet rendszeresen Négyes rémálmaiban?

Magas és vékony az előttünk körvonalazódó férfi. A haja rövidre nyírt. Kezét a háta mögött tartja. És az Önfeláldozók szürke ruháját viseli.

– Marcus – suttogom.

– Most jön az a rész – mondja Négyes remegő hangon amikor megtudhatod, mi az igazi nevem.

– Ő talán... – Elkapom a tekintetemet Marcusról, aki lassan lépdelve elindul felénk, azaz Négyes felé, aki elkezd araszolni hátrafelé. Most egyszerre minden összeáll a fejemben. Marcusnak volt egy fia, aki átállt a Bátrakhoz. A neve pedig...

– Tobias.

Marcus a kezét mutatja felénk. Egyik csuklója körül nadrágszíjat látok. Lassan letekeri az ujjairól.

– Ez csak a javadat szolgálja – mondja, s hangja vagy tucatnyiszor visszhangzik.

Egy tucatnyi Marcus nyomul most a fénykörbe: mindegyikük ugyanolyan övét tart a kezében, és egyformán kifejezéstelen az arcuk.

Amikor ismét pislognak a Marcusok, a szemgolyójuk helyén már csak üres, fekete szemüregük tátong. Az öveket végighúzzák a padlón, melyet most fehér csempe borít. Végigfut a hideg a hátamon. A Műveltek kegyetlen bánásmóddal vádolták Marcust. És most az egyszer igazuk volt.

Négyesre – azaz Tobiasra – nézek, aki görnyedt testtartásban, dermedten áll. Évekkel idősebbnek látszik – majd pedig évekkel fiatalabbnak. Az első Marcus hátraemeli a karját. Miközben lesújtani készül, az öv átröpül a válla fölött. Tobias hátrál előle, és a karját feltartva védeni próbálja az arcát. Odapattanok elé, így a szíj az én csuklómhoz vágódik, majd rátekeredik. Forró fájdalom nyilall végig a karomon a könyökömig. Összeszorítom a fogaimat, s megrántom az övét, amilyen erősen csak tudom. Marcusnak kicsúszik közben a kezéből. Letekerem a szíjat magamról, és a csatjánál fogva megmarkolom.

Amilyen gyorsan csak tudom, meglendítem a karomat. A vállízületem szinte ég a hirtelen mozdulattól, s az öv Marcus vállán csattan. Felkiált, és kinyújtott karral rám veti magát. Körmei inkább karmoknak látszanak. Tobias maga mögé lök engem, így ő közém és Marcus közé kerül. Most dühösnek látszik – nem pedig olyasvalakinek, aki retteg.

Az összes Marcus eltűnik. Kigyullad a fény, és egy hosszú, keskeny helyiség rajzolódik ki előttünk téglafalakkal meg betonpadlóval.

– Ennyi? – kérdezem. – Ezek voltak a legborzalmasabb félelmeid? És miért van csak négy...? – elhallgatok. Négyes mindössze négy dologtól fél.

– Ó – mondom, hátrapillantva Tobiasra. – Akkor ezért neveznek téged...

Cserbenhagynak a szavak, amikor megpillantom az arcát. A szeme tágra nyílt, ő maga már-már sebezhetőnek látszik a helyiség lámpáinak fényében. Kinyílik a szája. Ha nem itt lennénk, azt mondanám az arckifejezésére, hogy áhítatos. Csak azt nem értem, hogy miért kell így néznie rám.

Megfogja a könyökömet, hüvelykujját az alsókarom puha húsába mélyesztve, és odahúz magához. A csuklóm körül még most is ég a bőr, mintha valódi lett volna a szíj, de ugyanolyan fehér, mint amilyen másutt a testem. Szája az arcomhoz ér, karjával átöleli a vállamat, fejét a nyakam hajlatába temeti. A légzését érzem a kulcscsontomon.

Mereven állok egy ideig, azután átölelem őt, és felsóhajtok.

– Hé – szólítom meg gyöngéden. – Már túl vagyunk rajta.

Felemeli a fejét, ujjaival a hajamba túr, tincseimet a fülem mögé simítva. Szótlanul bámuljuk egymást. Négyes szórakozottan babrálja az egyik hajtincsemet.

– A te segítségeddel jutottam túl rajta – mondja végül.

– Nos... – kiszáradt a torkom. Próbálok nem törődni azzal, hogy valahányszor Négyes hozzám ér, izgalom jár át. – Könnyű bátornak lenni, ha nem az én félelmeimmel kell szembenéznem.

Leejtem a karomat, és mellékesen beletörlöm a kezem a farmernadrágomba, remélve, hogy Négyes nem veszi észre. Ha látta is, nem teszi szóvá. Ujjait összefonja az enyéimmel.

– Gyere! – mondja. – Van még valami más is, amit meg akarok mutatni neked.

HUSZONHATODIK FEJEZET

Kéz a kézben haladunk a Kút felé. Gondosan figyelek arra, hogy milyen erősen szorítom a kezét. Az egyik percben úgy érzem, nem fogom eléggé, a másikban viszont túlságosan is. Sohasem értettem, miért fogják az emberek egymás kezét sétálás közben, de amikor Négyes az egyik ujjhegyével cirógatni kezdi a tenyeremet, beleborzongok. Most már mindent értek.

– Szóval – próbálok kapcsolódni az utolsó logikus gondolathoz, ami csak eszembe jut. – Négy félelem...

– Négy félelem akkor és azóta is – feleli bólintva. – Nem változtak meg, úgyhogy továbbra is bejárok oda, de... nem jutottam előrébb.

– Az ember nem élhet félelmek nélkül, ugye, ezt nem felejtetted el? – kérdezem. – Mert továbbra is tartasz bizonyos dolgoktól. Az életeddel kapcsolatban.

– Tudom.

Végighaladunk a Kút peremén, egy keskeny ösvényen, amely a szakadék aljának szikláihoz vezet. Ezeket észre sem vettem eddig: egybeolvadnak a kőfallal. Tobias azonban a jelek szerint nagyon is jól ismeri ezt a helyet.

Nem szeretném elrontani a pillanat hangulatát, de muszáj megkérdeznem tőle valamit az alkalmassági vizsgájával kapcsolatban. Tudnom kell, hogy ő is Elfajzott-e, vagy sem.

– Mesélni akartál nekem az alkalmassági vizsgád eredményéről – jegyzem meg.

– Ah. – Tobias szabad kezével megvakarja a tarkóját. – Ez fontos?

– Igen. Szeretnék tudni róla.

– Hogy te milyen rámenős vagy! – mondja mosolyogva. Az ösvény végéhez érve megállunk a szakadék alján, ahol sziklás a talaj: a kövek mozognak alattunk, s váratlanul emelkednek ki a folyó záguldó vizéből. Négyes vezet engem közöttük fel és le, átlépkedve kisebb-nagyobb repedéseken és szirtvonulatokon. A cipőm talpa hozzátapad az érdes kövekhez, így vizes lábnyomokat hagyok rajtuk.

Tobias a szakadék széle közelében rátalál egy viszonylag lapos sziklára, ahol nem túl erős a víz sodrása, és letelepszik rá, a lábát lelógatva a pereme fölött. Odaülök mellé. Úgy tűnik, biztonságban érzi magát itt, alig karnyújtásnyira a veszélyes víztől.

Elengedi a kezemet, miközben a sziklák csipkézett éleit nézegetem.

– Tudod, olyan dolgok ezek, amikről nem szoktam másokkal beszélgetni. Még a barátaimmal sem – mondja. Összeszorítom a kezeimet, ujjaimat egymásba kulcsolom. Ez a tökéletes hely számára ahhoz, hogy bevallhassa: ő is Elfajzott. Már amennyiben valóban az. A folyó zúgásának köszönhetően biztosra vehetjük, hogy más nem hallhat bennünket. Nem tudom, miért, de ideges leszek a gondolattól.

– Azt az értékelést kaptuk, ami várható volt – mondja Tobias. – Önfeláldozó vagyok.

– Ó... – szertefoszlik bennem valami. Tévedtem Négyessel kapcsolatban.

Pedig én azt hittem, hogy ha Négyes nem Elfajzott, akkor az eredményei alapján Bátornak minősül. Gyakorlatilag engem is Önfeláldozónak minősítettek – a rendszer fogalmai szerint. Ez történt vajon Négyessel is? Ha így van, akkor miért nem árulja el nekem az igazságot?

– És te ennek ellenére a Bátrakat választottad? – kérdezem.

– Kénytelen voltam.

– Miért kellett eljönnöd onnan?

Eddig a szemembe nézett, a tekintete most odébb rebben. Úgy néz maga elé, mintha a levegőben keresné a választ. Pedig nekem nem szükséges válaszolnia. Még mindig érzem a csuklómon a nadrágszíj okozta fájdalmat.

– Meg kellett szabadulnod az apádtól – állapítom meg. – Ezért nem akartál vezető lenni a Bátraknál? Mert ha az lennél, akkor ismét találkoznod kellene vele?

Megvonja a vállát.

– Igen, és azért is, mert mindig úgy éreztem, hogy nem tartozom teljesen a Bátrak közé. Vagy legalábbis nem úgy, ahogyan a többiek.

– De hiszen te... ez hihetetlen – állapítom meg. Elhallgatok és megköszörülöm a torkomat. – Úgy értettem: a Bátrak fogalmai és mércéje szerint. Nem is hallottam még olyanról, hogy valaki csak négy dologtól féljen. Miért ne tartoznál akkor ide?

Vállat von. Úgy tűnik, nem érdeklik az adottságai, sem pedig a Bátrak körében elfoglalt helye. Ezt a hozzáállást pedig

egy Önfeláldozótól várná el az ember. Nem tudom, hogyan értelmezzem mindezt.

Tobias azt mondja:

– Van egy elméletem arról, hogy nem is olyan nagy a különbség az önzetlenség és a bátorság között. Ha egész életedben arra neveltek, hogy önzetlen légy, akkor ez lép működésbe benned a legerősebb ösztönként akkor is, ha veszélybe kerülsz. Vagyis ugyanezen az alapon az Önfeláldozók közé is tartozhatnék.

Hirtelen ólomnehéznek érzem magam. Az én esetemben egy egész életig tartó tanulás sem bizonyult elégnek ehhez: A legerősebb ösztönöm továbbra is az önfenntartásé.

– Na igen... nos – mondom neki. – Én azért hagytam ott az önfeláldozókat, mert nem voltam elég önzetlen. Akármennyire próbáltam pedig azzá válni.

– Ez nem egészen igaz – mondja Tobias, rám mosolyogva. – Az a lány, aki hagyja, hogy kést dobáljanak köré, hogy ezzel megmentse az egyik barátját, és aki megütötte az apámat egy szíjjal, hogy megvédjen engem... szóval ez az önzetlen lány nem is te vagy?

Többet sikerült megtudnia rólam, mint jómagamnak. És bár most képtelenségnek tűnik, hogy Tobias érezhet valamit irántam, figyelembe véve azt, hogy én nem... nem, talán nem is. A homlokomat ráncolva nézek rá. – Alaposan megfigyeltél engem, ugye?

– Szeretem figyelni az embereket.

- Akkor lehetséges, hogy Őszintének lennél a legalkalmatlanabb, Négyes, mert notórius hazudozó vagy. Egyik kezével letámaszkodik a sziklára. Az ujjai így az enyémek mellé kerülnek. Lepillantok a kezünkre. Neki hosszú

és vékony ujjai vannak. Olyan a keze, amely kifinomult és ügyes mozdulatokra alkalmas. Nem a Bátrakéra való kéz ez: az övék vastag és durva, törni-zúzni kész.

– Rendben – mondja, egészen közel hajolva az arcomhoz. Tekintete az államra szegeződik, majd az ajkamra és az orromra. – Figyeltelek, mert kedvellek. – Egyszerűen, merészen mondja ki ezt, s tekintete közben találkozik az enyémmel. – És ne nevezz Négyesnek, rendben? Olyan jó érzés ismét hallani az igazi nevemet!

Végre vallomást tett, nekem pedig fogalmam sincs róla, hogyan reagáljak rá. Az arcom kimelegszik, és nem jut eszembe más válasz, mint ez:

– De te idősebb vagy nálam... Tobias.

Mosolyogva néz rám.

– Ezt a kétévnyi korkülönbséget lehetetlen áthidalni, ugye?

– Nem akarok szerénykedni – mondom. – Csak nem értelek. Fiatalabb vagyok nálad, nem vagyok csinos, és...

Elneveti magát. Mély nevetéssel, amely mintha valahonnan a legbensőjéből jönne, majd a halántékomra tapasztja a száját.

– Ne tégy úgy, mintha az lennék – kérem két lélegzetvétel között. – Tudod, hogy nem vagyok az. Nem vagyok csúnya, de azért csinos sem.

– Rendben van. Nem vagy csinos. És akkor mi van? – Arcon csókol. – Úgy tetszel nekem, amilyen vagy. Halálosan intelligens vagy. És bátor is. És bár rájöttél, hogy mi a helyzet Marcusszal... – ekkor ellágyul a hangja –, mégsem tekintesz úgy rám, mint egy megrugdalt kölyökkutyára.

– Nos – szólalok meg –, mert nem vagy az.

Sötét tekintete egy pillanatra találkozik az enyémmel, és elhallgat. Azután megérinti az arcomat, és közelebb hajol, hogy

az ajka az enyémhez érjen. A folyó morajlik, és érzem, ahogy a bokámra fröccsen a tajték. Tobias elmosolyodik, és a száját az enyémre tapasztja.

Én egyenesedek fel elsőként. Nem vagyok biztos magamban. Így amikor elhúzódik tőlem, úgy érzem, biztosan valami rosszat tettem, vagy valamit rosszul csináltam. A fejemet két kezébe fogja, ujjai erőt sugároznak belém, és ismét megcsókol – ez alkalommal határozottabban és magabiztosabban. Egyik karommal átölelem, kezemet a nyakára csúsztatom, majd beletúrok rövid hajába.

Néhány percig csókolózunk a szakadék mélyén, miközben zúg körülöttünk a folyó. És amikor felállunk, kéz a kézben, rájövök, hogy ha mindketten másként döntöttünk volna, akkor ugyanezt egy biztonságosabb helyen csinálhatnánk most, és szürke, nem pedig fekete ruhában.

HUSZONHETEDIK FEJEZET

Másnap reggel kótyagos és vidám vagyok. Valahányszor eltüntetem a mosolyt az arcomról, mindig visszatér. Végül már nem törekszem arra, hogy visszafojtsam. Kibontom a hajamat, és lemondok a bő szabású uniformisingről annak a javára, amelyik ferdén kivágott a vállamon, és így látszani engedi a tetoválásomat.

– Mi van veled ma? – kérdezi Christina, miközben reggelizni megyünk. A szeme még duzzadt az alvástól, kócos haja keretezi az arcát.

– Hát, tudod – felelem –, süt a nap, és csiripelnek a madarak.

A szemöldökét felvonva néz rám, mintha emlékeztetni akarna arra, hogy egy föld alatti alagútban vagyunk.

– Ne rontsd el a jókedvét! – mondja Will. – Lehet, hogy soha többé nem fogod ilyennek látni.

Rácsapok Will karjára, és sietve lépdelek az étkező felé. Hevesen ver a szívem, mert tudom, hogy a következő fél óra valamelyik pillanatában viszontláthatom Tobiast. Leülök a törzshelyemre, Uriah mellé. Velem szembe Will és Christina telepedik le. A tőlem balra lévő szék üres. Azon tűnődöm, valón Tobias ideül-e – és fog-e mosolyogni rám reggeli

közben. Vajon úgy pillant-e majd rám lopva, titokban, ahogyan nagy valószínűséggel én fogom tenni?

Kiveszek egy pirítóst az asztal közepén lévő tálból, és talán túlságosan nagy lelkesedéssel látok neki, hogy megvajazzam. Úgy érzem, eszelősen viselkedem, csakhogy nem tudok változtatni ezen. Az olyan lenne, mintha a lélegzetemet akarnám visszatartani.

És ekkor belép ő. A haja rövidebb, és most sötétebbnek is látszik, majdnem feketének. Rádöbbenek: olyan rövid, mint az önfeláldozóké. Mosolygok rá, és feltartom a kezem, hogy integetve odahívjam, de ő Zeke mellé ül le, anélkül, hogy egyetlen pillantást küldene felém. Úgyhogy leejtem a kezemet. A pirítósomra meredek. Már nem mosolygok.

– Valami baj van? – kérdi Uriah, miközben harap egyet a pirítósából.

Megrázom a fejem, és én is beleharapok az enyémbe. Mégis mit vártam? Semmi sem változik meg attól, hogy csókolóztunk. Lehet, hogy azóta másképpen viszonyul hozzám. Lehet, hogy úgy érzi: hiba volt csókolózni velem.

– Ma van a félelemszimuláció napja – mondja Will. – Mit gondoltok, mi is szembesülünk majd a mieinkkel?

– Nem – feleli Uriah a fejét rázva. – Az oktatóink félelmeivel szembesítenek bennünket. Ezt a bátyámtól tudom.

– Ó, és melyik oktatónkéival? – kérdezi Christina, hirtelen felélénkülve.

– Tudod, nem tisztességes dolog az, hogy te hozzájutsz a bennfentesek információihoz, mi pedig nem – közli Will, Uriah-ra nézve.

– Mintha te nem használnál ki egy ilyen előnyt az ő helyében – vág vissza neki Uriah.

Christina ügyet sem vet rájuk.

– Remélem, hogy Négyes félelmeivel fogunk szembesülni.

– Miért? – kérdezem. Túlságosan hitetlenkedő hangon buggyan ki belőlem a kérdés. Beharapom a számat, és a legszívesebben visszaszívnám.

– Úgy tűnik, valakinek szeszélyesen változik a hangulata – állapítja meg Christina, a szemét forgatva. – Mintha téged nem érdekelne, milyen félelmei vannak Négyesnek. Olyan kemény fickónak mutatja magát, mintha legfeljebb a pillecukortól félne, vagy a túl erős fénnyel járó napfelkeltétől, vagy valami ilyesmitől. Szerintem túlkompenzál.

Megrázom a fejemet.

– Nem az ő félelmeit fogjuk látni.

– Ezt meg honnan tudod?

– Csak megérzés.

Eszembe jut Tobias apjának szereplése a szimulációban. Tobias ezt biztosan nem mutatná meg másnak. Rápillantok. Egy másodpercre találkozik a tekintetünk. Kifejezéstelen a szeme. Azután nem néz rám többé.

***

Lauren, a Bátornak született felavatottak oktatója kezét a csípőjére téve áll a félelemszimuláció terme előtt.

– Két évvel ezelőtt – mondja – én a pókoktól és a fulladástól féltem, meg attól, hogy egymással összezáródó falak közé szorulok, hogy kirúgnak a Bátrak közül, hogy csillapíthatatlan vérzésem van, elgázol egy vonat, meghal az édesapám, nyilvánosan megszégyenítenek és elrabolnak arc nélküli férfiak...

A jelenlévők közömbös arccal néznek rá.

– Többségetek tíz-tizenöt félelemmel fog szembesülni a saját félelmeinek szimulációja közben. Ez egy átlagos szám – mondja.

– Mennyi volt idáig a legkevesebb? – kérdezi Lynn.

– Az utóbbi években – feleli Lauren – négy.

R.sem néztem Tobiasra reggeli óta, de most önkéntelenül is rápillantok. Lesütött szemmel áll. Tudtam, hogy a négy nagyon kevésnek számít – elég kevésnek ahhoz, hogy kiérdemeljen vele egy becenevet –, de azt nem gondoltam volna, hogy ez kevesebb, mint fele az átlagnak.

A lábamat bámulom. Tobias kivételes srác. És most még csak rám nézni sem hajlandó.

– Azt ma nem fogjátok megtudni, hogy nektek magatoknak hány félelmetek van – közli velünk Lauren. – A szimuláció most az én félelmeimre van beprogramozva. Úgyhogy a saját félelmeitek helyett az enyémeket fogjátok megtapasztalni. Beszédes pillantást vetek Christinára. Igazam volt. Nem Négyes félelmeivel fogunk ismerkedni.

– A gyakorlat során azonban mindegyikőtök csak egy-egy félelmemmel fog szembenézni, hogy megismerjétek a szimuláció működésének mikéntjét.

Lauren találomra választ ki bennünket, mindenkit egy-egy félelemmel párosítva. Én hátul állok, úgyhogy majdnem utolsóként fogok sorra kerülni. Nekem az emberrablás jut. Mivel még nem vagyok rákapcsolva a számítógépre, miközben várakozom, nem láthatom magát a szimulációt, csak az adott személy reakcióit. Tökéletesen alkalmas módszer ez arra, hogy elterelje a figyelmemet Tobiasról – a kezem ökölbe szorul, amikor Will lesöpri magáról a pókokat, melyeket én

nem láthatok, Uriah pedig számomra szintén láthatatlan falakhoz tapad, azután önelégülten nevetek, amikor Peter rákvörössé válik, bármi legyen is az, ami miatt „nyilvános megszégyenítés”-t kell elviselnie. És ekkor én következem. Nem lesz kellemes szembesülni ezzel a félelemmel, de mivel az összes eddigi szimulációt sikerült befolyásolnom, és mivel már megismerhettem Tobias félelmeit, nem aggódom, amikor Lauren a nyakamhoz illeszti az injekciós tűt.

Egyszerre megváltozik a látvány, és kezdetét veszi az emberrablási jelenet. A föld fűvé változik a lábam alatt, kezek markolják meg a karomat és tapasztják be a számat. Túlságosan sötét van ahhoz, hogy bármit is láthassak.

A szakadék közvetlen közelében állok. Hallom a víz robajlását. Beleüvöltök a számra tapadó kézbe, és rúgkapálva próbálok szabadulni, de túl erősek a karok, amelyek lefognak. Túlerőben vannak a túszszedőim. Felvillan előttem egy kép: magamat látom, amint a sötétségbe zuhanok. Ugyanez a kép szokott visszatérni rémálmaimban. Ismét felkiáltok, majd addig sikoltozom, hogy már belefájdul a torkom, szemeimből pedig forró könnyek préselődnek ki közben.

Tudtam, hogy még visszajönnek értem. Tisztában voltam vele, hogy újból próbálkozni fognak. Az első nem volt elég nekik. Ismét kiáltozni kezdek – de most nem segítségért, mert senki sem segíthet rajtam itt, hanem mert ezt szokták tenni az emberek, amikor meghalni készülnek, és semmit sem tehetnek ellene.

– Állj! – mondja egy szigorú hang.

A kezek eltűnnek, és kigyúlnak a fények. A félelemszimuláció termében állok a betonpadlón. Egész testem remeg, és térdre zuhanok, kezemet az arcomhoz szorítva.

Megbuktam. Nélkülözök minden logikát. Elvesztettem minden érzékemet. Lauren félelme átalakult az én félelmeim egyikévé. És mindenki látott közben. Tobias is.

Lépteket hallok. Tobias felém tart. Azután talpra ránt.

– Ez meg mi volt, te Szerencsétlen?

– Én... – csuklások között veszem a levegőt. – Én nem... Valami eltörik bennem. Elapadnak a könnyeim. Forróság járja át a testemet, kiűzve a gyöngeséget belőlem. Olyan erővel ütöm pofon, hogy a kézfejem égni kezd utána az ütéstől. Rám néz, arcának egyik oldala pirosló vértől fénylik. Farkasszemet nézek vele.

– Hallgass! – mondom neki. Kitépem a karomat a szorításából, és távozom a helyiségből.

HUSZONNYOLCADIK FEJEZET

Összehúzom a dzsekimet a vállamon. Rég nem jártam odakint. Bágyadt napfény éri az arcomat, és figyelem a kilégzésemkor keletkező párafelhőket.

Egyvalamit legalább sikerült elérnem: meggyőztem Petert és a barátait arról, hogy már nem jelentek veszélyt rájuk nézve. Most már csak annyi a teendőm, hogy holnap, amikor a saját félelmeimmel fogok szembesülni, bebizonyítsam nekik, hogy tévednek. Tegnap képtelenségnek tűnt a kudarc. Ma már nem vagyok olyan biztos magamban.

A hajamba túrok. Elmúlt a sírás ingere. Befonom a hajamat, és összefogom a csuklómon tartott gumikarikával. Most még inkább önmagamnak érzem magamat. Nincs is másra szükségem: nem megfeledkezni arról, hogy ki vagyok. Olyasvalaki, akinek számára nem jelenthetnek akadályt a fontoskodó fiúk és a halálközeli élmények.

Nevetek, miközben rázom a fejem. Valóban ilyen vagyok?

Hallom a vonat dudálását.

A sínek hurkot írnak le a Bátrak központja körül, majd továbbhaladva eltűnnek a szemem elől. Hol kezdődnek vajon? És hol érnek véget? Milyen lehet a világ a síneken túl? Kiindulok a vágányok felé.

Haza szeretnék menni, de nem tehetem. Eric figyelmeztetett bennünket arra, hogy ne mutassunk túlságosan erős kötődést a szüleink iránt a látogatási napon, úgyhogy hazamenni egyúttal a Bátrak elárulása lenne, ezt pedig nem engedhetem meg magamnak. Eric azonban nem tiltotta meg nekünk, hogy fölkeressünk olyanokat, akik a korábbi csoportunkhoz tartoztak. Az édesanyám arra kért, hogy látogassam meg Calebet.

Tudom, hogy nem volna szabad távoznom innen felügyelet nélkül. Mégis muszáj megtennem. Egyre gyorsabban és gyorsabban megyek, sőt a végén már vágtázom: erőteljes karmozdulatokkal futok a vonat utolsó kocsija mellé érve, majd megkapaszkodom az oldalán lévő fogantyúban, és fellendítem magam. Felszisszenek, amikor fájdalom nyilallik sajgó testembe.

Odabent a kocsiban megvetem a hátamat az ajtó mellett, és nézem, hogyan tűnik el a szemem elől a Bátrak központja. Nem akarok visszamenni oda, de az lenne életem legbátrabb döntése, ha végleg otthagynám őket, és csoportnélküliként élném tovább az életemet. Én azonban gyávának érzem ma magam.

A szél nekifut a testemnek, s ott tekereg az ujjaim között is. Hagyom, hogy a kezem végigcsússzon a kocsi oldalán, s ráfeküdjön a szélre. Haza ugyan nem mehetek, de ma megtalálhatom az otthonom egy részét: Caleb az összes gyermekkori emlékemben szerepel. Ő is a gyökereimhez tartozik.

A vonat lassít, miközben a város szívébe érünk, én pedig felegyenesedve figyelem, hogyan nőnek a kisebb épületek egyre nagyobbakká. A Műveltek nagy kőépületekben laknak,

melyek a mocsárra néznek. Megmarkolom a fogantyút, és kihajolok, épp csak annyira, hogy lássam, hová visznek a vágányok. Lefelé tartanak az utcaszintig, mielőtt elkanyarodnak, és kelet felé folytatódnak. Magamba szívom a nedves útburkolat és a mocsár levegőjének szagát.

A vonat lefelé megy és lassít, én pedig kiugrom. A lábam meginog, amikor földet érek, azután futva teszek meg néhány lépést, hogy visszanyerjem az egyensúlyomat. Az utca közepén haladok, dél felé, azaz a mocsár irányába tartva. Egy beépítetlen földnyelv húzódik itt, ameddig csak ellátok: barna síkja egészen a láthatárig tart.

Balra fordulok. A Műveltek épületei sötéten és ismeretlenül tornyosulnak fölém. Hogyan fogom megtalálni Calebet ezen a környéken?

A Műveltek mindent számon tartanak. Ez a vérükben van. Akkor a felavatottaikról is biztosan készítenek nyilvántartást. És lennie kell olyan személynek, aki hozzáférhet ezekhez az adatokhoz. Nekem csak ezt az illetőt kell megtalálnom. Pásztázom a tekintetemmel az épületeket. Logikusnak tűnik, hogy a középen álló a legfontosabb közülük. Akár ott is elkezdhetem a keresést.

Csoporttagok nyüzsögnek mindenütt, ahová csak nézek. A Műveltek csoportjának szabályzata előírja, hogy a tagoknak mindig viselniük kell legalább egy-egy kék ruhadarabot, mert ez a szín nyugtató hatású vegyületek előállítására serkenti a szervezetet, „a nyugodt elme pedig tiszta tudatot eredményez”. Ez a szín lett a csoport jelképe is, ám az én gyér fényviszonyokhoz és sötét ruhákhoz szokott szemem most elviselhetetlenül élénknek érzékeli.

Arra számítok, hogy szlalomozva haladhatok majd előre a tömegben, kerülgetve a járókelők könyökét, és „elnézést” dünnyögve, ahogy mindig is szoktam, de most nincs szükség erre. Feltűnő jelenségnek minősülök azóta, hogy csatlakoztam a Bátrakhoz. A tömeg megnyílik előttem, a tekintetek rám tapadnak, miközben továbbhaladok. Kihúzom a hajamból a gumiszalagot, és kirázom a kontyomat, mielőtt belépek u bejárati ajtón.

Megállok odabent, és hátrahajtom a fejem. Hatalmas és csöndes ez a helyiség, s olyan szagot áraszt, mint a poros papírlapok szoktak. A padló faburkolata nyikorog a lábam alatt. Mindkét oldalon könyvszekrények bélelik a falakat, de inkább a dekoráció részének tűnnek, mint bármi másnak, mert u terem közepét számítógépek foglalják el, és senki sem olvas. A képernyőkre tapadnak a tekintetek, rájuk összpontosul a figyelem.

Gondolhattam volna, hogy a Műveltek főépülete csakis egy könyvtár lehet. Felfigyelek a szemközti falon lévő portréra. Kétszer olyan magas, mint én vagyok, és négyszer olyan széles: egy vonzó megjelenésű, fakószürke íriszű, szemüveges nőt ábrázol. Ő Jeanine. A portréja láttán elönt a forróság. *Ő* a Műveltek képviselője, aki az édesapámról szóló jelentést is írta. Már akkor sem kedveltem, amikor a papám által megterített vacsoraasztal mellett vita kerekedett miatta. Most egyenesen gyűlölöm.

A portréja alatt nagy dísztábla hirdeti: A TUDÁS AZ ÚT A GAZDAGSÁGHOZ.

Gazdagság. Ennek a szónak negatív mellékjelentése van számomra. Az Önfeláldozók önös vágyaink kielégítését látják benne.

Hogyan választhatta Caleb ezeket az embereket? Miért tetszhettek neki a tetteik és az általuk vágyott dolgok? Ez az egész alapjaiban véve téves. Csakhogy valószínűleg ő is ezt gondolja a Bátrakról.

Odamegyek az asztalhoz, amely Jeanine portréja alatt áll. Egy fiatalember ül mögötte. Fel sem pillantva szólal meg:

– Miben segíthetek?

– Keresek valakit – felelem. – Caleb a neve. Meg tudnád mondani nekem, hol találom?

– Nem adhatok ki személyes adatokat – feleli közömbös hangon, és az előtte lévő monitorra bök.

– Ő a bátyám...

– Nem tehetem...

Odatenyerelek elé az íróasztalra, mire kizökken a kábulatból, és rám néz a szemüvege fölött. Ekkor már többen is felém fordítják a fejüket.

– Azt mondtam – szólalok meg feszült hangon –, hogy keresek valakit. Az illető egy felavatott. Azt legalább meg tudnád mondani nekem, hogy őket hol találom?

– Beatrice? – szólal meg valaki a hátam mögött. Hátranézek. Caleb áll mögöttem, egy könyvvel a kezében. A haja annyira megnőtt, hogy már nem tudja hátrasimítani a füle mögé. Kék inget visel és szögletes szemüveget. Bár megváltozott a külseje, nekem pedig már nem volna szabad jelét adnom, hogy szeretem őt, odasietek hozzá, és megölelem.

– Tetoválásod van? – kérdezi visszafojtott hangon.

– Neked meg szemüveged – válaszolom. Hátralépek, és összehúzott szemmel nézek rá. – Tökéletes a látásod, Caleb. Miért kell neked szemüveg?

– Hm... – Caleb végigpillant az íróasztalokon. – Gyere! Menjünk ki innen!

Kilépünk az épületből, és átmegyünk az utcán. Kocognom kell, hogy lépést tudjak tartani vele. A Műveltek központjával átellenben lévő terület régebben park volt. Most csak „Millennium" a neve: nem több, mint egy kopár földsáv néhány rozsdásodó fémszoborral. Az egyik egy fémlemezzel borított, absztrakt mamutszobor, a másik mintha egy hatalmas limabab lenne, amely mellett eltörpülök.

Megállunk az utóbbi szobor mellett a betonon, ahol a Műveltek kisebb csoportokba verődve üldögélnek újsággal vagy könyvvel a kezükben. Caleb leveszi és zsebre vágja a szemüvegét, majd beletúr a hajába. Tekintete idegesen jár ide-oda, kerülve az enyémet. Mintha szégyenkezne. Talán nekem is így kellene éreznem: tetoválás van rajtam, kibontva viselem a hajamat, és szűk ruhát hordok. De én nem szégyellem magam.

– Mit keresel itt? – kérdezi.

– Vágytam már haza – felelem. – És azok közül, akik eszembe jutottak, te voltál a legközelebb.

Összeszorítja a száját.

– Nem látszik rajtad, hogy örülsz a viszontlátásnak – teszem hozzá.

– Hé – szólal meg, kezét a vállamra téve. – Nagyon örülök, hogy látlak, rendben? Csak az a baj, hogy ez nem megengedett. Itt szabályok vannak.

– Nem érdekel – válaszolom. – Nem érdekel, érted?

– Jobb lenne pedig, ha érdekelne. – Gyöngéd a hangja. A tekintete rosszallást fejez ki. – A helyedben nem akarnék összetűzésbe kerülni a csoportommal.

– Ezt meg hogy érted? Pontosan tudom, mire gondol. Az én csoportomat a legkegyetlenebbnek tartja az összes közül – és semmi többnek.

– Csak nem szeretném, hogy valami bajod essen. Nem kell dühösnek lenned rám ezért – mondja félrehajtott fejjel. – Mi történt veled ott?

– Semmi – felelem. – Semmi sem történt velem. Lehunyom a szememet, s egyik kezemmel megvakarom a tarkómat. Még ha el is tudnék magyarázni neki mindent, akkor sem szeretném. Arra sem vagyok képes rávenni magam, hogy elgondolkodjam ezen.

– És mit gondolsz...? – Caleb a cipőjére pillant. – Szerinted jól döntöttél?

– Nem hiszem, hogy létezett jó döntés – válaszolom. – Te mit gondolsz erről?

Körülnéz. Az emberek megbámulnak bennünket, amikor elhaladnak mellettünk. Caleb tekintete átugorja az arcukat. Még most is ideges, de talán nem amiatt, hogy ő maga hogyan néz ki, hanem miattam. Vagy miattuk. Karon ragadom, és magammal húzom az üreges aljú fémszobor alá. Ahová csak nézek, mindenütt a saját tükörképemmel szembesülök, amely eltorzul a szobor síkjainak ívelése, a rozsdafoltok és a piszok miatt.

– Mi folyik itt? – kérdezem, összefonva a karomat. Csak most veszem észre a szeme alatti sötét karikákat. – Mi baj van? Caleb egyik tenyerével a fémfalnak támaszkodik. A tükörképén kicsi a feje, és benyomódottnak látszik az egyik oldalról, a karja pedig mintha hátrafelé hajlana. Az én tükörképem pedig kicsi és zömök.

– Valami nagy dolog van készülőben, Beatrice. – A szeme elkerekedik és üvegessé válik. – Nagy bajt érzek közeledni. Nem tudom, mi az, de az emberek rohangálnak, suttogva beszélnek egymással, Jeanine pedig szinte mindennap arról szónokol, hogy milyen korruptak az Önfeláldozók.

– És te hiszel neki?

– Nem. Talán... Nem... – megrázza a fejét. – Nem tudom, mit higgyek.

– De igen, hiszel neki – állapítom meg komoran. – Pontosan tudod, hogy kik a szüleink. És hogy kik a barátaink. Vagy te talán megvesztegethetőnek tartod Susan édesapját?

– Mit tudhatok én? Mit engedtek megtudnom a szüleink? Még kérdéseket sem tehettünk fel nekik, Beatrice. És itt... – Caleb felpillant. A fölöttünk lévő, lapos körtükörben egészen kicsinek látom az alakunkat: akkorák vagyunk, mint az ujjamon a köröm. Úgy érzem, ez a hiteles tükörképünk: ilyen parányiak vagyunk valójában. Caleb folytatja: – Itt mindig minden információ szabadon hozzáférhető.

– De az itteniek nem Őszinték, Caleb. Hazugok is akadnak közöttük. Akik elég okosak ahhoz, hogy tudják, hogyan befolyásolhatnak téged.

– Szerinted nem tudnék arról, ha manipulálnának?

– Ha olyan értelmesek, mint gondolod, akkor nem. Nem hiszem, hogy tudnál róla.

– Fogalmad sincs róla, hogy miről beszélsz – állítja, a fejét rázva.

– Na persze. Honnan is tudhatnám, hogy milyen egy korrupt csoport? Engem Bátornak képeznek ki, az ég szerelmére! – mondom. – Én legalább azt tudom, hogy milyen csoporthoz tartozom, Caleb. *Te* viszont úgy döntöttél, nem veszel tudomást

arról, amire egész életünkben tanítottak bennünket – hogy ezek az emberek önteltek és kapzsik, és hogy semmire sem mégy velük.

Caleb hangja megkeményedik.

– Szerintem jobb lenne, ha elmennél innen, Beatrice.

– Örömmel – felelem. – Ó, és bár tudom, hogy ez nem érdekel téged, anya arra kért, mondjam meg neked, hogy vizsgáld meg a szimulációs szérumot.

– Te találkoztál vele? – Caleb megbántódottnak látszik. – Miért nem...?

– Mert a Műveltek már nem engedik be a városnegyedükbe az Önfeláldozókat. Vagy ez az információ nem jutott még el hozzád?

Elmegyek mellette, kilépek a szobor tükrös ürege alól, és elindulok a járdán. Nem lett volna szabad idejönnöm. A Bátrak központjában otthonosan érzem magam. Ott legalább pontosan tudom, hol is állok: ingatag talajon.

Ritkulni látom a tömeget a járdán. Próbálok rájönni, miért.

Néhány méterrel előttem két Művelt férfi áll, karba tett kézzel.

– Elnézését kérjük – szólal meg az egyik. – Velünk kell jönnie.

***

Az egyik férfi közvetlenül a nyomomban lépdel – olyan közel hozzám, hogy a tarkómon érzem a leheletét. A másik a könyvtárba vezet, majd végig három folyosón, egy lifthez. A könyvtáron túli épületrészben a padlókat nem fával, hanem fehér csempével burkolták. A falak úgy ragyognak, mint az

alkalmassági vizsga termében a mennyezet. Ezt a ragyogást visszatükrözi a lift ezüstös ajtaja. Hunyorognom kell, hogy lássak.

Igyekszem megőrizni a nyugalmamat. Olyan kérdéseket teszek fel magamnak, amelyek a Bátrak kiképzése során hangzottak el. *Mit teszel, ha valaki hátulról megtámad?*

Elképzelem, hogy a könyökömmel a támadó gyomrába vagy ágyékába vágok. Látom magamat futás közben. Bárcsak lenne fegyverem! A Bátrakra valló gondolatok ezek. És most már az enyémek is.

Mit csinálsz, ha egyszerre ketten támadnak rád?

Követem a férfit végig egy üres és ragyogó fényben úszó folyosón, majd be egy irodába. Az itteni falak üvegből készültek – azt hiszem, tudom, melyik csoport tervezte őket.

A fém íróasztal mögött egy nő ül. Fürkészem az arcát. Az ő portréja uralja a Műveltek könyvtárát: emellett szerepel a Műveltek által megjelentetett összes újságcikk mellett is. Hogy mióta gyűlölöm ezt az arcot? Nem emlékszem rá.

– Ülj le! – utasít Jeanine. Ismerősnek tűnik a hangja, főleg most, hogy ingerült. Vizenyős, szürke szemét rám szegezi.

– Inkább nem.

– Ülj le! – ismétli el. Igen, egészen biztos, hogy hallottam már ezt a hangot valahol.

Mégpedig a folyosón, Erickel beszélgetni – mielőtt rám támadtak. Ő emlegette az Elfajzottakat. És egyszer... akkor is hallottam...

– Hallottam a hangodat a szimuláció közben – jegyzem meg. – Úgy értem, az alkalmassági vizsga során.

Ő testesíti meg azt a veszélyt, amelyre Tori és az édesanyám figyelmeztetett az Elfajzottak kapcsán. És most itt ül előttem.

– Stimmel. Az alkalmassági vizsga a legnagyobb eredmény, amit tudósként elértem – válaszolja. – Megnéztem az eredményeidet, Beatrice. Nyilvánvaló, hogy valami gond volt a szimulációddal. Nem mentették el a róla készült felvételt, az eredményeidet pedig kézzel gépelték be. Te tudtál erről?

– Nem.

– És azzal tisztában vagy, hogy rajtad kívül csak egyvalaki minősült Önfeláldozónak, és állt át a Bátrak közé?

– Nem – felelem, beharapva az ajkamat, hogy leplezzem megdöbbenésemet. Csak Tobias és én lennénk ilyenek? Csakhogy az ő eredménye hiteles volt, az enyémet viszont meghamisították. Úgyhogy igazából csak ő számít ide.

Görcsbe rándul a gyomrom, amikor eszembe jut Tobias. Ebben a pillanatban nem is érdekel, milyen különleges ember.

Szánalmasnak nevezett.

– Mi késztetett arra, hogy a Bátrakat válaszd? – kérdezi Jeanine.

– Mi köze van ennek bármihez is? – próbálom tompítani a hangomat, de nem sikerül. – Talán le akarsz szidni, amiért idejöttem a csoportom negyedéből, hogy megkeressem a bátyámat? „A csoport a vérrokonság előtt", ugye? – Elhallgatok. – Jut eszembe, mit keresek én egyáltalán a te irodádban? Hiszen te egy fontos személyiség vagy valami ilyesmi vagy, nemde?

Reméltem, hogy ezek után talán leszáll a magas lóról.

Megrándul a szája.

– Ezt a feladatot meghagyom a Bátraknak – feleli, hátradőlve a székében.

A kezemet a szék háttámlájára teszem, amelyre nem voltam hajlandó leülni, és ökölbe szorítom. Jeanine mögött egy ablak

van, amelyből a városra nyílik a kilátás. Épp egy vonatot látok komótosan kanyarodni a távolban.

– Ami pedig azt illeti, hogy miért kellett idejönnöd... a mi csoportunk egyik jellemző tulajdonsága a kíváncsiság – fejtegeti Jeanine. – És a rád vonatkozó dokumentumokat olvasgatva feltűnt nekem, hogy egy második hiba is becsúszott egy másik szimulációd során. És ezt sem rögzítették az adatbázisban. Tudtál róla?

– Hogyan juthatsz hozzá az adataimhoz? Csak a Bátrak számára hozzáférhetők.

– Mivel a szimulációkat a Műveltek fejlesztették ki, megállapodást kötöttünk a Bátrakkal, Beatrice. – Jeanine félrehajtja a fejét, és mosolyogva néz rám. – Engem mindössze a technológiánk használhatósága érdekel. Ha nem működik olyankor, amikor te vagy az alany, akkor nekem kell gondoskodnom arról, hogy kiküszöböljük ezt a hibát. Érted?

Én csak egyvalamit tudok biztosan. Azt, hogy Jeanine most hazudik nekem. Dehogyis érdekli őt a technológia – arra gyanakszik, hogy valami nincs rendben a vizsgaeredményeim körül. A Bátrak vezetőihez hasonlóan ő is meg akarja találni az Elfajzottakat. És ha a mamám azt szeretné, hogy Caleb vizsgálja meg a szimulációs szérumot, akkor ennek az lehet az oka, hogy azt is Jeanine fejlesztette ki.

De miért érezheti veszélyesnek a képességemet, amellyel befolyásolni tudom a szimulációkat? Olyan sok ember közül miért lehet ez érdekes éppen a Műveltek képviselője számára? Egyik kérdésre sem tudom a választ. Csakhogy Jeanine tekintete most az alkalmassági vizsga során rám támadni készülő kutyáéra emlékeztet: rosszindulatú, mint egy ragadozóé. A legszívesebben ízekre tépne. Most nem tehetem

meg, hogy megadásom jeleként meghunyászkodom előtte. Én magam is támadó kutyává változtam.

A torkomban dobog a szívem.

– Nem tudom, hogyan működik – mondom –, de forgott a gyomrom a folyadéktól, amit belém fecskendeztek. Lehet, hogy figyelmetlen volt a szimulációs adminisztrátor, mert attól félt, hogy hányni fogok, és ezért elfelejtette elmenteni a felvételt. Az alkalmassági vizsga után is rosszul lettem.

– Egyébként is kényes a gyomrod, Beatrice? – Jeanine hangja olyan éles, akár a borotvapenge. Szépen manikűrözött körmeivel dobol az íróasztal üveglapján.

– Egészen kicsi korom óta – felelem a lehető leggördülékenyebben. Elengedem a szék háttámláját, és odalépek mellé, hogy leüljek rá. Nem látszhat rajtam a feszültség, de közben remegek belülről.

– Nagyon sikeresen teljesítetted a szimulációkat – közli velem. – Szerinted minek köszönhető az, hogy ilyen könnyedén veszed az akadályokat?

– Annak, hogy bátor vagyok – jelentem ki, a szemébe nézve. A többi csoport sajátos véleménnyel van a Bátrakról. Vakmerőnek, rámenősnek, meggondolatlannak és önteltnek tartják őket. Olyannak kell mutatkoznom, amilyennek ő akar látni engem. Önelégülten mosolygok. – Én vagyok jelenleg a legjobb felavatottjuk.

Előrehajolok, a könyökömmel a térdemre támaszkodva, így kell folytatnom ahhoz, hogy meggyőző legyen az alakításom.

– Szeretnéd tudni, miért választottam a Bátrakat? Meri unatkoztam. – Tovább, tovább. Folytatnom kell a hazudozást. – Untam már, hogy egy visszahúzódó életet élő, jótét léleknek kell lennem. Ki akartam lépni ebből.

– Úgy értsem, nem hiányoznak a szüleid? – kérdezi tapintatosan.

– Hogy hiányzik-e az, hogy leszidnak, amiért megnéztem magam a tükörben? Hogy azt mondják a vacsoraasztal mellett, hogy fogjam be a számat? – Megrázom a fejem. – Nem, nem hiányoznak. Többé már nem tekintem a családomnak őket.

A hazugságtól perzsel a torkom. Vagy inkább a könnyektől, amelyeket magamba fojtani igyekszem? Elképzelem az édesanyámat, amint mögöttem áll fésűvel és ollóval a kezében, miközben halványan mosolyogva a hajamat vágja, és a legszívesebben felüvöltenék, miután ilyen bántóan beszéltem róla.

– Úgy értsem, ez azt jelenti... – Jeanine lebiggyeszti az ajkát, és hallgat néhány másodpercig, mielőtt befejezi: – ... hogy egyetértesz a cikkekkel, amelyek a város politikai vezetőiről jelentek meg?

A jelentésekkel, amelyek megvesztegethetőnek, hataloméhesnek és erkölcsi szózatokat tartó diktátoroknak nevezik a szüleimet? A jelentésekkel, amelyek rejtett fenyegetéseket fogalmaznak meg, és a forradalom szükségességére utalnak? Háborogni kezd a gyomrom. Mivel tudom, hogy Jeanine írta ezeket a cikkeket, a legszívesebben megfojtanám.

Csak mosolygok.

– A legteljesebb mértékig – válaszolom.

***

Jeanine egyik talpnyalója, egy napszemüveget és kék galléros inget viselő férfi fuvaroz vissza egy sportos, ezüstmetál színű

kocsival a Bátrak körzetébe. Nem láttam még hasonló járművet: a motor szinte hangtalan. Amikor erről kezdem kérdezgetni a férfit, elmondja, hogy napenergiával működik, majd hosszasan fejtegeti, hogyan alakítják át energiává a napfényt a kocsi tetején lévő napelemek. Úgy másfél percig hallgatom, azután csak bámulok kifelé az ablakon.

Nem tudom, mit akarnak majd tenni velem, miután visszaérkezem. Gyanítom, hogy semmi jó nem vár rám. Elképzelem magam a szakadék fölött lógó lábbal, és az ajkamba harapok.

Amikor a sofőr a Bátrak központja fölötti üvegépülethez érve lefékez, Eric vár rám az ajtónál. Karon fog, és magával visz az épületbe, anélkül, hogy köszönetet mondana a sofőrnek. Vasmarokkal szorít: tudom, hogy kék-zöld foltos leszek tőle. Megáll közöttem és a belső térbe nyíló ajtó között. Megropogtatja kézfejének ízületeit. Ettől eltekintve azonban mozdulatlan.

Önkéntelenül is összerázkódom.

Csak az ízületei halk roppanásait és a saját, egyre gyorsuló lélegzetvételemet hallom. Amikor Eric befejezi a műveletet, összekulcsolja az ujjait maga előtt.

– Üdvözöllek ismét itt, Tris.

– Eric...

Elindul felém, óvatosan rakosgatva egyik lábát a másik elé.

– Micsoda... – Az első szava halk. – *Tulajdonképpen* – teszi hozzá, ez alkalommal hangosabban. – Tulajdonképpen hogy gondoltad ezt az egészet?

– Én... – Eric ekkor olyan közel hajol hozzám, hogy látom a lyukakat, amelyekbe belőtték a piercingjeit. – Nem tudom.

– A legszívesebben árulónak neveznélek, Tris – mondja Eric. – Talán még sohasem hallottad ezt a jelmondatot: „A csoport a vérrokonság előtt” ?

Láttam már Ericet borzalmas dolgokat művelni. És hallottam borzalmas dolgokat kimondani. De ilyennek még sohasem láttam. Most már nem dühöngő őrült: tökéletesen uralkodik magán, és teljesen nyugodtnak látszik. Óvatos és türelmes.

Most először pillantom meg az igazi énjét: egy Bátornak álcázott Művelt, aki zseni és ugyanakkor szadista is, és aki vadászik az Elfajzottakra.

A legszívesebben elfutnék.

– Talán nem voltál elégedett az itteni életeddel? Lehet, hogy megbántad a döntésedet? – Mindkét piercinges szemöldökét felvonja, így összeráncolódik a homloka. – Szeretném hallani a magyarázatodat arra vonatkozóan, hogy miért árultad el a Bátrakat, önmagadat és engem... – Megveregeti a mellkasát – azzal, hogy elmentél egy másik csoport központjába.

– Én... – Nagy levegőt veszek. Érzem, hogy Eric megölne, ha tudná, ki is vagyok valójában. Mindkét keze ökölbe szorul. Egyedül vagyok itt – ha valami történik velem, senki sem fog tudni róla, és senki sem látja.

– Ha nem tudsz magyarázatot adni rá – folytatja halkan –, akkor kénytelen leszek felülbírálni a ranglistán elfoglalt helyedet. És mivel a jelek szerint erősen kötődsz a korábbi csoportodhoz... lehet, hogy a barátaidét is felül kell vizsgálnom. A benned lakó Önfeláldozó kislány akkor talán komolyabban veszi majd ezt az egészet.

Az az első gondolatom, hogy ezt nem teheti meg, mert nem lenne tisztességes. A második azonban az, hogy természetesen

meg fogja tenni – egy másodpercig sem habozna. És igaza van – a gondolatra, hogy az én meggondolatlanságom miatt valaki másnak is távoznia kell a csoportból, fájdalom kezdi szorítani a mellkasomat.

Teszek még egy próbát.

– Én...

Csakhogy levegőt venni is nehezemre esik.

Ekkor nyílik az ajtó. És belép rajta Tobias.

– Ti mit csináltok itt? – kérdezi Erictől.

– Menj innen! – feleli Eric hangosabban és nem olyan monoton hangon, mint ahogyan addig beszélt. Így jobban emlékeztet arra az Ericre, akinek korábban megismertem. Az arckifejezése is megváltozik: mozgékonyabb és elevenebb lesz. Csak ámulok és bámulok azon, hogy ilyen könnyedén képes váltani – és azon tűnődöm, vajon miféle stratégia húzódhat ennek a hátterében.

– Nem – válaszolja Tobias. – Ő csak egy ostoba kis liba. Semmi szükség arra, hogy bevonszold ide és vallatóra fogd.

– Egy ostoba kis liba?! – horkan fel Eric. – Ha csak az lenne, akkor nem ő állna az első helyen most, nemdebár? Tobias két ujja közé csippenti az orrnyergét, és az ujjai közti résen át néz rám. Valamit tudatni akar velem így. Próbálok gyorsan rájönni. Mi is volt az a tanács, amelyet nemrég kaptam Négyestől?

Az egyetlen dolog, ami eszembe jut, az, hogy mutassam legalább valamennyire sebezhetőnek magamat.

Ez korábban már bevált.

– Én... én... csak zavarban voltam, és nem tudtam, mitévő legyek. – A kezemet a zsebembe dugom, és lesütöm a szememet. Aztán belecsípek a lábamba, olyan erősen, hogy

könnybe lábad tőle a szemem, és felnézek Ericre. – Én csak szerettem volna... és... – szipogom, megrázva a fejemet.

– Mit szerettél volna? – kérdezi Eric.

– Meg akart csókolni – szólal meg Tobias. – Én meg nemet mondtam neki. Erre elfutott, mint egy ötéves kislány. Nem hibáztathatod másért, csak az ostoba viselkedéséért.

Mindketten várunk.

Eric előbb rám néz, azután Tobiasra, és elneveti magát. Túl hangosan és túlságosan hosszan – a hangja fenyegető és érdes, akár a smirgli. – Nem öreg ő hozzád egy kicsit, Tris? – kérdezi, ismét mosolyogva.

Megtörlöm az államat, mintha könnyeket törölnék le.

– Akkor most már elmehetek?

– Rendben van – feleli Eric. – De nem hagyhatod el még egyszer a központot felügyelet nélkül. Megértetted? – Ekkor Tobias felé fordul. – Te pedig... gondoskodj róla, hogy ne hagyhassa el egyetlen csoportváltó sem a központot! És arról is, hogy a többiek ne akarjanak megcsókolni!

– Rendben – feleli Tobias, a szemét meresztgetve. Távozom a helyiségből. Odakint megrázogatom a kezemet, hogy kimenjen belőle a zsibbadás. Leülök a járdára, és átkarolom felhúzott térdemet.

Nem tudom, mennyi ideig üldögélhetek ott, lehajtott fejjel és becsukott szemmel, mire ismét kinyílik az ajtó. Eltelhetett úgy húsz perc, vagy akár egy óra is. Tobias elindul felém. Felállok és összefonom a karomat. Várom, hogy összeszid. Megütöttem, azután összetűzésbe kerültem a Bátrakkal – ezért alapos fejmosást érdemiek.

– Mi az? – kérdezem.

– Jól vagy? – Egy ránc jelenik meg szemöldöke két íve között. Gyöngéden megérinti az arcomat, én azonban eltolom magamtól a kezét.

– Nos – mondom –, először is kifacsartak mindenki szeme láttára, azután kénytelen voltam beszélgetni azzal a nővel, akinek az a célja, hogy tönkretegye a régi csoportomat, utána Eric fenyegetőzik azzal, hogy kirúgja a barátaimat a Bátrak közül, úgyhogy igen, egész szépen alakul ez a nap, Négyes. Ingatja a fejét, és a tőlünk jobbra álló, düledező épületet nézi. Téglából épült, és cseppet sem hasonlít a mögöttem magasló, karcsú üvegtoronyra. Nagyon réginek kell lennie. Ma már senki sem építkezik téglából.

– Különben meg mit érdekel ez téged? – kérdezem. – Az egyik pillanatban még egy könyörtelen oktató vagy, a másikban pedig az én aggódó fiúm. – Feszültté válok, miután kiejtettem a „fiúm" szót. Nem akartam tiszteletlenül fogalmazni, de már kicsúszott a számon. – Nem játszhatod ezt a két szerepet egyszerre.

– Nem vagyok könyörtelen – néz rám mogorván. – Ma reggel megvédtelek. Szerinted hogyan reagált volna Peter meg az idióta barátai, ha rájönnek, hogy te meg én...? – sóhajt egyet.

– Ebből sehogy sem jöttél volna ki jól. Azt állítanák rólad, hogy a jó helyezésedet nem a saját képességeidnek köszönheted, hanem az én kivételezésemnek.

Kinyitom a szám, hogy tiltakozzam, de nem tudok. Eszembe jut ugyan néhány frappáns válasz, de lemondok róluk. Igazat adok Négyesnek. Forró az arcom. A kezemet rátapasztva próbálom lehűteni.

– Nem kellene megbántanod engem ahhoz, hogy bebizonyíts nekik valamit – mondom végül.

– Neked pedig nem kellett volna a bátyádhoz futnod, csak mert megbántottalak – vágja rá, és megvakarja a nyakát. – Egyébként... nem gondoltam, hogy ilyen hatással lesz rád. – Lesüti a szemét, és megvonja a vállát. – Néha megfeledkezem arról, hogy megbánthatlak. Hogy egyáltalán képes vagy megbántódni.

A kezemet a zsebembe süllyesztem, és a sarkamra helyezem a testsúlyomat. Furcsa érzés lesz úrrá rajtam – édes, fájdalmas gyöngeség. Négyes azért tette, amit tett, mert hitt abban, hogy erős vagyok.

Otthon Caleb volt az erős, mert képes volt önzetlenül cselekedni, és mert természetes volt számára az összes olyan tulajdonság, amit a szüleim nagyra értékeltek. Az én erőmben soha, senki sem hitt.

Lábujjhegyre állok, felemelem a fejem, és megcsókolom Tobiast. Csak az ajkaink érintkeznek.

– Tudtad, hogy zseniális vagy? – kérdezem, a fejemet ingatva. – Mindig pontosan tudod, mit kell tenni.

– Csak azért, mert olyan hosszú ideje töröm már rajta a fejem – feleli Tobias, futó csók kíséretében –, hogy hogyan viselkedjem, ha te meg én... – elhúzódik tőlem, és mosolyog. – Jól hallottam? A fiúdnak neveztél, Tris?

– Nem egészen úgy gondoltam – vonom meg a vállamat. – Miért? Szeretnéd, hogy annak nevezzelek?

A kezét a nyakamra helyezi, a hüvelykujjával alátámasztja az államat, és hátrahajtja a fejemet, így a homloka összeér az enyémmel. Egy percig csak áll ott, lehunyt szemmel, az általam kifújt levegőt lélegezve be. Érzem a pulzusát az ujjai hegyén. És azt is, hogy felgyorsul a légzése.

– Igen – mondja végül, majd lehervad a mosolya. – Szerinted sikerült meggyőznöm Ericet arról, hogy csak egy ostoba kislány vagy?

– Remélem – felelem. – Néha jól jön, hogy ilyen kicsi vagyok. Bár abban nem vagyok biztos, hogy sikerült-e meggyőznöm a Művelteket.

Tobias szája lefelé görbül. Komoran néz rám.

– Van valami, amit el kell mondanom neked.

– Mi az?

– Most nem árulhatom el. – Körülnéz. – Találkozzunk itt, tizenegy harminckor. Senkinek se mondd el, hogy hová mégy.

Bólintok, ő pedig sarkon fordul, és ugyanolyan gyorsan távozik, ahogyan érkezett.

***

– Hol voltál egész nap? – kérdezi Christina, miután visszaérkezem a hálóterembe. A helyiség üres, a többiek biztosan vacsorázni mentek. – Kerestelek odakint, de nem találtalak. Minden rendben van? Nem kerültél bajba amiatt, hogy megütötted Négyest?

Megrázom a fejem. Már a gondolat is fáraszt, hogy el kellene mondanom az igazságot Christinának. Hogyan értethetném meg vele, hogy valami arra késztetett: pattanjak fel egy vonatra, és látogassam meg a bátyámat? És azt hogyan mondhatnám el neki, hogy furcsának éreztem Eric hangját, miközben faggatott? Vagy, hogy ezzel kezdjük, miért borultam ki és ütöttem meg Tobiast?

– Egyszerűen el kellett mennem innen. Sétáltam egy jó nagyot – felelem. – És nem, nem kerültem bajba emiatt. *Ő* kiabált velem... Én meg elnézést kértem tőle. Ez minden.

Miközben beszélek, igyekszem mindvégig Christina szemébe nézni, a kezemet pedig az oldalam mellett tartani.

– Akkor jó – feleli. – Van valami, amit el kell mondanom neked.

A fejem fölött az ajtóra pillant, azután lábujjhegyre emelkedik, és végignéz az emeletes ágyakon. Gondolom, azt ellenőrzi, hogy mindegyik üres-e. Azután megfogja a vállamat.

– Tudnál néhány percig úgy viselkedni, ahogyan általában a lányok szoktak?

– Az vagyok – felelem, a homlokomat ráncolva.

– Tudod jól, hogyan értettem. Mint egy csitri... egy butácska, idegesítő kislány...

Tekergetni kezdem az egyik tincsemet az ujjaim körül.

– Rendben.

Olyan szélesen mosolyog erre, hogy még a leghátsó fogait is látom.

– Will megcsókolt – böki ki.

– Micsoda? – kérdezem.– Mikor? Hogyan? És mi történt?

– Nahát, te tényleg tudsz csitriként viselkedni! – Christina felegyenesedik, és leveszi a kezét a vállamról. – Nos, a te kis epizódod után megebédeltünk, és elmentünk sétálni a vágányok környékére. Csak beszélgettünk... Arra sem emlékszem, hogy miről. És akkor megállt, odahajolt hozzám, és... megcsókolt.

– Tudtad, hogy tetszel neki? – kérdezem. – Úgy értem, most is tudod. Érted...

– Nem is sejtettem! – feleli nevetve. – Ez volt a legjobb az egészben. Aztán csak mentünk tovább, és úgy beszélgettünk, mintha mi sem történt volna. Később én is megcsókoltam őt.

– És azt mióta tudod, hogy ő tetszik neked?

– Nem tudom. Azt hiszem, nem is tudtam... De voltak apró jelek… ahogy átkarolta a vállamat a temetésen... ahogy kinyitja előttem az ajtót, csak mert lány vagyok... és nem annak nyitja ki, aki könnyen elláthatná a baját.

Nevetek. Hirtelen feltámad bennem a vágy, hogy elmeséljem neki, mi történt Tobias és közöttem. De ugyanaz az érv tart vissza, amellyel Tobias kardoskodott amellett, hogy titkoljuk el, hogy együtt vagyunk: nem szeretném, hogy Christina azt gondolja, a rangsorbeli helyemnek akár a legkisebb köze is lehet a vele való kapcsolatomhoz.

Úgyhogy csak ennyit mondok:

– Örülök nektek.

– Köszönöm – mondja. – Én is örülök. Ráadásul azt hittem, még jó ideig nem fogom megtudni, milyen ez az érzés... tudod...

Leül az ágyam szélére, és körülnéz a hálóteremben. A felavatottak közül néhányan már összecsomagolták a holmijukat. Lakosztályokba fogunk költözni, a központ másik végébe. Azok, akik állami munkát kaptak, a Kút fölötti üvegépületbe kerülnek át. Nekem pedig nem kell többé attól félnem, hogy Peter rám támad, miközben alszom. És Al üres ágyát sem kell néznem.

– Alig hiszem el, hogy mindjárt vége – állapítja meg Christina. – Mintha csak most jöttünk volna ide... De ugyanakkor olyan is, mintha... mintha már ezer éve nem láttam volna az otthonomat.

– Hiányzik? – kérdezem, behajolva az emeleti ágy alá.

– Igen. – Megvonja a vállát. – Bár már nem minden olyan, mint volt. Úgy értem, otthon mindenki ugyanúgy hangoskodik, mint itt, és ez jó. Ott azonban könnyebb. Mindig tudod, kivel hányadán állsz, mert megmondják a szemedbe. Nem akarnak manipulálni.

Bólintok. Az Önfeláldozók engem felkészítettek rá, hogy ez vár rám a Bátrak között. Az Önfeláldozók nem akarnak befolyásolni másokat, de nem is egyenes emberek.

– Nem hiszem, hogy végig tudtam volna csinálni az Őszinték beavatását – jegyzi meg, a fejét rázva. – Ott nem szimulációt használnak, hanem hazugságvizsgálót. Egész nap, minden áldott nap. És az utolsó vizsga... – fintorog. – Beadnak a felavatottaknak egy igazságszérumnak nevezett anyagot, odaültetnek a többiek elé, és kifejezetten személyes kérdésekkel bombáznak. Az az elméletük, hogy ha az összes titkodat elárulod nekik, akkor soha többé nem akarsz majd hazudni. Ha már a legrosszabbat is a nyilvánosságra hoztad magadról, akkor miért ne lehetnél őszinte? Nem is tudom, mikor sikerült ilyen sok titkot összegyűjtenem. Ott van az, hogy Elfajzott vagyok. Azután a félelmeim. Az igazi érzéseim, melyeket a barátaim, a rokonaim és Tobias iránt táplálok. Az Őszintéknél a beavatás olyan dolgokat is felszínre hoz, amelyeket az itteni szimuláció még csak nem is érint. Engem biztosan megviselne.

– Ez rémesen hangzik – állapítom meg.

– Én mindig is tudtam magamról, hogy alkalmatlan lennék Őszintének. Úgy értem, próbálok őszinte lenni, de vannak dolgok, amiket nem szeretnék mások tudomására hozni. Ráadásul szeretem, ha én irányítom a gondolataimat.

Ezzel mindannyian így vagyunk.

– Mindegy – mondja, kinyitva az emeletes ágyunktól balra álló szekrényt. Kiröppen belőle egy molylepke. Fehér szárnyaival verdesve egyenesen Christina arcának tart. Ő felsikolt, olyan hangosan, hogy nagyot ugrok ijedtemben. Rácsap az arcára.

– Takarodj! Takarodj innen! Ne érj az arcomhoz! – kiabálja.

A lepke odébb rebben.

– Elment! – állapítom meg, majd felnevetek. – Te félsz a molylepkéktől?

– Undorítóak – feleli Christina megborzongva. – Azok a papírvékony szárnyaik és az a gusztustalan testük...

Egyre csak nevetek. Annyira, hogy már a hasamat fogom, és muszáj leülnöm.

– Ez nem mulatságos – csattan fel. – Vagyis... rendben, talán mégis az. Egy kicsit igen.

***

Tobias egy szót sem szól, amikor késő éjjel találkozom vele: csak megfogja a kezemet, és magával visz a vágányok irányába. Elképesztő könnyedséggel kapaszkodik fel egy arra jövő vonat egyik kocsijába, engem is magával húzva. Nekiesem a lendülettől, majd arcommal a mellkasához simulok. Ujjai végigsimítják a karomat, és megfogja a könyökömet, miközben az acélsíneken zötykölődünk. Nézem a Bátrak központja fölött magasló üvegépületet, amely egyre zsugorodik mögöttünk.

– Mi az, amit el akartál mondani nekem? – próbálom túlkiabálni a szél süvítését.

– Még nincs itt az ideje – feleli. Leereszkedik a padlóra, és engem is magával húz. A hátával a falnak támaszkodva ül, én pedig szembefordulok vele, a lábamat lelógatom a poros padló peremén. A huzat kiszabadítja és az arcomba fújja néhány hajtincsemet. Tobias a kezébe fogja az arcomat, mutatóujjaival a fülem mögött cirógat, száját az enyémre tapasztja.

Hallom a vágány csikorgását, miközben lassít a szerelvény, ami azt jelenti, már közeledünk a város szívéhez. A levegő hideg – Tobias szája viszont meleg, ahogyan a keze is. Oldalra hajtja a fejét, és csókot nyom az állam alá. Örülök annak, hogy süvít a szél, mert így nem hallhatja a sóhajtásomat.

A szerelvény ide-oda rázkódik velünk, én pedig elveszítem az egyensúlyom, és letámaszkodom a kezemmel, nehogy eldőljek. A másodperc töredékével később azon kapom magam, hogy Tobias csípőjét fogom: a medencecsontja a tenyerembe simul. El kellene vennem onnan a kezem, de nem akarom. Tobias egyszer arra biztatott, hogy legyek bátor, és bár képes voltam mozdulatlanul állni, amikor kések röpködtek a fejem körül, és leugrottam a tetőről is, azt sohasem gondoltam volna, hogy a bátorságra életem ilyen meghitt pillanataiban is szükségem lehet. Márpedig így van.

Változtatok a testhelyzetemen, a lábamat felteszem Tobiaséra, úgyhogy már az ölében ülök, és miközben a torkomban dobog a szívem, megcsókolom. Ő felegyenesedik, és megfogja a vállamat. Ujjai végigaraszolnak a gerincem mentén. Megborzongok az érintése nyomán. Jó arasznyira lehúzza a dzsekim cipzárját, majd megfogja a lábamat, hogy ne remegjek. Nem kellene idegeskednem. Tobias van mellettem.

A hideg levegő megcsapja bőröm csupasz felületét. Tobias hátrébb hajol, hogy szemügyre vegye a kulcscsontom fölötti tetoválásokat. Megcirógatja, és elmosolyodik.

– Madarak – állapítja meg. – Varjak, ugye? Ezt már többször is meg akartam kérdezni, csak elfelejtettem. Viszonozni próbálom a mosolyát.

– Hollók – felelem. – A családom egy-egy tagját jelképezik. Tetszenek?

Nem válaszol. Közelebb húz magához, hogy ajkát azután egyenként rátapassza a madarakra. Behunyom a szememet. Könnyed és érzéki Tobias érintése. Nehéz és forró érzést tapasztalok: mintha méz folyna belém, amellyel teletöltődik a testem, és amelytől lelassulnak a gondolataim. Most megérinti az arcomat.

– Nem szívesen mondom ki – szólal meg –, de most már fel kell állnunk innen.

Bólintok, és kinyitom a szememet. Mindketten felállunk. Tobias magával húz a kocsi nyitott ajtajához. Most kevésbé vág a szél, mert lassabban haladunk. Már elmúlt éjfél, úgyhogy nem égnek az utcalámpák, s az épületek – mintha egy-egy mamut lennének – hol kirajzolódnak a sötétségből, hol pedig eggyé válnak vele. Tobias feltartja az egyik kezét, és épületek egy csoportjára mutat, amely olyan távol van, hogy csak köröm nagyságúnak látjuk innen. Ezek az egyetlen világító pontok a bennünket körülölelő sötétség tengerében. Ott van a Műveltek főhadiszállása.

– Úgy tűnik, a városi hatóságokat nem zavarja – mondja. – Egész éjjel égni fognak a fények odabent.

– És ez eddig még senki másnak nem tűnt fel? – kérdezem, a homlokomat ráncolva.

– Biztosan feltűnt, csak semmit sem tettek ellene. Lehet, hogy azért, mert nem akarnak konfliktusba keveredni egy ilyen apróság miatt – feleli Tobias vállvonogatva. – Engem azonban elgondolkodtat. Vajon mit művelhetnek ott a Műveltek, amihez szükségük van az éjszakai világításra?

Odafordul felém, s közben nekitámaszkodik a falnak.

– Két dolog is van, amit tudnod kell rólam. Az első az, hogy nagyon gyanakvó vagyok általában az emberekkel szemben – mondja. – A véremben van, hogy a legrosszabbra számítok tőlük. A második dolog pedig az, hogy zseniálisan értek a számítógépekhez.

Bólintok. Azt már elárulta, hogy számítógépekkel is foglalkozik, mégis nehezen tudom elképzelni őt naphosszat a monitor előtt üldögélve.

– Néhány hete, még a kiképzés megkezdése előtt, épp az egyik számítógépen dolgoztam, és véletlenül megtaláltam a hozzáférési útvonalat a Bátrak titkos fájljaihoz. A biztonságtechnika terén közel sincsenek olyan ügyesek, mint a Műveltek – mondja ő. – Amit felfedeztem, az leginkább a haditervekhez hasonlít. Csaknem nyíltan megfogalmazott parancsok, utánpótláslisták, térképek. Olyan részletek, amelyek háborús készültségre utalnak. És ezeket a fájlokat a Műveltek küldték.

– Háború? – kisimítom a hajamat az arcomból. Egész életemben hallgattam, ahogyan a papám szidalmazta a Műveltet, ezért bizalmatlan voltam velük szemben, s a Bátrak központjában szerzett tapasztalataim óvatossá tettek a tekintéllyel, a hatalommal, sőt általában véve az emberi lényekkel kapcsolatban is. így aztán már meg sem döbbenek, amikor azt hallom, hogy az egyik csoport háborúra készül.

És itt van az is, amit Caleb mondott korábban. *Valami nagy dolog van készülőben*, *Beatrice.* Felpillantok Tobiasra.

– Háború az Önfeláldozók ellen?

Tobias megfogja a kezemet, ujjait összekulcsolja az enyémekkel, majd azt mondja:

– A kormányt ellenőrző csoport ellen. Úgy van.

Összeszorul a gyomrom.

– A Műveltek mindegyik jelentése azzal a céllal íródott, hogy elégedetlenséget szítson az Önfeláldozókkal szemben – állítja, a szerelvény mögött elterülő várost nézve. – A jelek szerint a Műveltek most fel akarják gyorsítani ezt a folyamatot. Fogalmam sincs róla, mit tehetnénk ez ellen... vagy hogy egyáltalán lehet-e tenni bármit is.

– De miért szövetkeznének a Műveltek a Bátrakkal ehhez? – kérdezem.

És akkor eszembe jut valami. Valami, ami zsigeri fájdalmat kelt bennem, és mardosni kezd belülről. A Műveltek nincsenek fegyvereik, és nem tudják, hogyan kell harcolni – ellentétben a Bátrakkal.

Elkerekedett szemmel nézek Tobiasra.

– Fel akarnak használni bennünket – állapítom meg.

– Azon tűnődöm, vajon hogyan akarják rávenni a mieinket a harcra.

Elmondtam Calebnek, hogy a Műveltek tudják, hogyan lehet befolyásolni az embereket. Félretájékoztatással rávehetik a Bátrakat a háborúra – vagy azzal is, hogy a Bátrak mohóságára próbálnak hatni. És ezt számtalan módon megtehetik. A Műveltek azonban legalább annyira módszeresek, mint amennyire hajlamosak a manipulációra – úgyhogy ezt nem fogják a véletlenre bízni. És ha biztosra

akarnak menni, minden támadható pontjukat megerősítik majd. De hogyan?

A szél az arcomba fújja a hajamat, és ezzel sávokra szabdalja a látómezőmet. Semmit sem teszek ellene.

– Nem tudom – felelem.

HUSZONKILENCEDIK FEJEZET

Ez idáig minden évben részt vettem az Önfeláldozók beavatási ünnepségén. Az ideit kivéve. Csendes ünneplés szokott ez lenni. Az egyik oldalon, egy padon ülnek a felavatottak, akik harminc napot töltöttek el a közösség szolgálatában, hogy annak teljes értékű tagjaivá válhassanak. Egy idősebb tag felolvassa az Önfeláldozók kiáltványát, amely egyetlen, rövid bekezdés az önzetlenségről, illetve az önzés veszélyeiről. Azután az idősebb tagok megmossák a felavatottak lábát. Ezt követően közösen fogyasztják el az ételt, melyből mindenki maga szed a tőle balra ülő társának.

A Bátraknál nincs ilyen hagyomány.

A beavatás napja tébolyt és káoszt hoz a Bátrak központjába. Mindenütt emberek nyüzsögnek, s többségük délre már alkoholmámorban úszik. Ebédidőben átverekszem magam rajtuk, hogy hozzak egy tál ételt, amelyet magammal viszek a hálóterembe. Útközben látok valakit lezuhanni a Kút falán vezető ösvényről. A kiáltásából és abból ítélve, ahogyan a lábához kap, biztosan törést szenvedett.

A hálóteremben legalább csönd és nyugalom van. Bámulom az ételt magam előtt a tányéromon. Szórakozottan szedtem abból, amit épp jónak láttam, és csak most nézem meg, mi is

az. Most jövök rá, hogy natúr csirkemellet, egy nagy kanál borsót és egy szelet barna kenyeret választottam. Ez egy Önfeláldozóra valló döntés.

Sóhajtok. Válójában Önfeláldozó vagyok tehát. Akként viselkedem, amikor nem gondolkodom azon, hogy mit teszek. És akkor is annak bizonyulok, ha próbára tesznek. Még olyankor is Önfeláldozóként cselekszem, amikor bátornak látszom. Lehet, hogy nem is a megfelelő helyen vagyok? Remegni kezd a kezem, ha csak eszembe jut a korábbi csoportom. Figyelmeztetnem kell a rokonaimat a Műveltek által tervezett háborúra, csak még azt nem tudom, hogyan. Meg fogom találni a módját, de nem a mai napon. Most arra kell összpontosítanom, ami rám vár. Egyszerre mindig csak egy dologra.

Gépiesen eszem. Előbb a csirkéből, majd a borsóból, azután a kenyérből – és kezdem elölről az egészet. Nem számít, hogy valójában melyik csoporthoz tartozom. Két órán belül a többi felavatottal együtt végigcsinálom a szimulációt. Szembesülök a saját félelmeimmel, és aztán Bátorrá avatnak. Túl késő van: innen már nincs visszaút.

Amikor befejezem az evést, arcomat a párnámba fúrom. Nem akarok elaludni, de egy idő múlva elnyom az álom. És arra ébredek, hogy Christina rázza a vállamat.

– Ideje mennünk – mondja hamuszürke arccal. Megdörzsölöm a szemem, hogy kimenjen belőle az álom. A cipő már a lábamon van. A többi felavatott is a hálóteremben tartózkodik: gombolgatják a dzsekijüket, mosolyognak ide-oda, mintha nem is vennék komolyan mindezt. Kontyba fogom a hajam, és belebújok a fekete dzsekimbe. A cipzárját felhúzom egészen a nyakamig. Hamarosan véget ér a tortúránk, de vajon

el tudjuk majd felejteni a szimulációkat? Fogunk-e valaha is jóízűen aludni, fejünkben a félelempróbáink emlékképeivel? Vagy végül sikerül elfelejtenünk a mai félelmeinket, ahogyan ezt elvárják tőlünk?

Elindulunk a Kút felé, majd felmegyünk az ösvényen, amely az üvegépületbe vezet. Felpillantok az üvegfödémre. Most nem láthatom a napfényt, mert az üvegfelület minden négyzetcentiméternyi helyét cipőtalpak tapodják. Egy pillanatra azt hiszem, hallom az üveget megrepedni, de csak a képzeletem játszik velem. Felmegyek a lépcsőn Christinával. A tömeget fojtogatónak érzem.

Túl alacsony vagyok ahhoz, hogy elláthassak a többiek feje fölött, ezért Will hátára szegezem a tekintetemet, és az ő nyomában lépdelek. A tömegből áradó melegben nehezen jutok levegőhöz. Izzadságcseppek gyöngyöznek a homlokomon. Rés keletkezik a tömegben, így látom már, mi köré csoportosulnak az emberek: a tőlem balra lévő falon képernyők sorakoznak. Üdvrivalgást hallok, és megállok, hogy lássam, mit mutatnak. A bal oldali képernyőn egy fekete ruhás lányt látni a félelemszimuláció termében: Marlene az. Figyelem a mozdulatait és tágra nyílt szemét, de ennek alapján nem tudom megmondani, miféle akadállyal szembesül épp most. Szerencsére az én félelmeimet sem fogják látni a kívülállók – csak azt, hogy hogyan reagálok rájuk.

A középső képernyőn Marlene szívműködését kísérhetjük figyelemmel. Egy pillanatra felgyorsul, majd ismét lelassul. Fel-felvillanó zöld fény jelzi, amikor szabályossá válik – a Bátrak ilyenkor éljeneznek. A jobb oldali képernyő az időkijelző.

Elkapom a tekintetem a képernyőről, és futólépésben elindulok, hogy utolérjem Christinát és Willt. Tobias megáll a helyiség bal oldalán nyíló ajtó előtt, amelyet jóformán észre se vettem, amikor legutóbb itt jártam. Közvetlenül a szimulációs szoba szomszédságában van. Úgy haladok el Tobias mellett, hogy rá sem pillantok.

A helyiség tágas. Itt is van egy monitor, a kint látottakhoz hasonló. Az emberek széksorokban ülnek előtte. Itt van Eric és Max is. A többiek szintén idősebbek nálunk. A fejükhöz csatlakozó kábelekből és kifejezéstelen tekintetükből ítélve a szimulációt figyelhetik.

Mögöttük egy széksor van – most mindegyik hely foglalt. Én lépek be utolsóként, úgyhogy nekem már nem jut.

– Hé, Tris! – kiáltja a helyiség túlsó végéből Uriah, aki a többi, Bátornak született felavatott körében üldögél. Mindössze négyen maradtak: a többiek már végigcsinálták a félelemszimulációt. Uriah megpaskolja a térdét. – Ideülhetsz az ölembe, ha akarod.

– Nagyon csábító – kiáltom vissza neki vigyorogva. – Jó nekem itt. Szeretek állni.

És azt sem szeretném, hogy Tobias lássa, hogy valaki másnak az ölébe ülök.

Kigyúlnak a fények a szimulációs szobában. Marlene guggol, az arca könnyektől foltos. Max, Eric és még néhányan megrázzák magukat, amikor véget ér a szimuláció kábulata, és távoznak a helyiségből. Néhány másodperccel később látom őket feltűnni a képernyőn, amint gratulálnak Marlene-nek a feladat teljesítéséért.

– Csoportváltók! A jelenlegi helyezésetek alapján döntöttük el, hogy milyen sorrendben következtek – közli velünk Tobias.

– Úgyhogy Drew megy végig a szimuláción elsőként, Tris pedig utolsóként.

Ez azt jelenti, öten vannak előttem. A helyiség végében álldogálok, mindössze néhány lépésnyire Tobiastól. Összenézünk, amikor Eric beleszúrja a tűt Drew-ba, s ezzel útra indítja őt félelmei világába. Mire rám kerül a sor, már tudni fogom, hogyan szerepeltek a többiek, és mennyivel kell jobban teljesítenem náluk.

A félelemszimuláció nem különösebben érdekes látványosság egy kívülálló számára. Csak annyit látok belőle, hogy Drew mozog, de nem tudom, mire reagál a mozdulataival. Néhány perc elteltével már nem is figyelem: behunyom a szememet, és próbálok semmire sem gondolni. Ezen a ponton értelmetlen azon töprengenem, vajon miféle és hányfajta félelemmel kell majd szembenéznem. Elég arra gondolnom, hogy képes vagyok befolyásolni a szimulációt, és hogy van már némi gyakorlatom ezen a téren.

Most Molly következik. Az ő szimulációja feleannyi ideig tart, mint Drew-é, de azért neki is van épp elég baja közben. Túl sokáig zihál, miközben igyekszik úrrá lenni a pánikon. Egy alkalommal pedig torkaszakadtából felüvölt.

Meglep, mennyire könnyű kizárnom a tudatomból minden egyebet – az Önfeláldozók elleni háború gondolatait. Tobias, Caleb, a szüleim, a barátaim, az új csoportom – mind háttérbe szorul, és elhalványodik. Nem tehetek mást, mint elmegyek e mellett az akadály mellett.

Christina következik. Azután Will. Majd pedig Peter. Nem figyelem őket. Csak azt tudom, hogy mennyi időre van szükségük: tizenkét percre, tízre, tizenötre. Aztán elhangzik a nevem:

– Tris. Kinyitom a szemem, és kimegyek a megfigyelőszobából, ahol Eric áll egy narancssárga folyadékkal teli fecskendővel. Alig érzem, amikor a tűt a nyakamba böki, és alig látom Eric piercingekkel díszített arcát, amikor belém fecskendezi a folyadékot. Azt hiszem, folyékony adrenalin lehet a szérum: száguldozik az ereimben, és erősnek érzem magamat tőle.

– Készen állsz? – kérdezi Eric.

HARMINCADIK FEJEZET

Készen állok. Belépek a helyiségbe – de nem fegyverrel vagy késsel felszerelkezve, hanem egy tervvel, amelyet az előző éjjel ötlöttem ki. Tobias azt mondja, hogy a beavatás harmadik fázisa a lélekben való felkészülésről szól – elő kell állnunk olyan stratégiákkal, amelyekkel leküzdjük a félelmeinket. Bárcsak tudnám, milyen sorrendben fogok szembesülni velük!

Előre-hátra ringatom magam a lábujjam párnáin, és hintázom a szélben, amelyet nem érzek. Zöld ég váltja fel a fejem fölötti csupasz csővezetékeket. Hallgatom a madarakat, és távoli jelenségként érzékelem a félelmemet: mint egy kalapáló szívet és egy szorító mellkast, de nem mint olyasvalamit, ami a tudatomban létezik. Igazat adok Tobiasnak: ez nem a madarakról szól. Hanem az önuralomról. Szárnyak verdesnek a fülem mellett, és érzem a varjak karmait a váltamba mélyedni.

Ez alkalommal azonban nem kezdem el tiszta erőből csépelni a madarakat, hanem leguggolok, és csak hallgatom szárnyaik csapkodását. A kezemet elhúzom a fűben, épp a talaj fölött. Mi az, ami legyőzheti az erőtlenséget? Az erő. Én akkor éreztem először erősnek magam itt, a Bátrak központjában, amikor fegyvert foghattam a kezembe.

Gombóc keletkezik a torkomban. Szabadulni akarok a karmoktól. Egy madár rikoltozni kezd, a gyomrom görcsbe rándul, de akkor rátalálok egy kemény és fémből készült tárgyra a fűben. A fegyverem az.

Rászegezem a vállamba kapaszkodó madárra, s a lövés robajával egy időben az elengedi az ingemet, vérré és tollakra robbanva szét. Megpördülök, a fegyvert most az ég felé irányítom. Látom, hogy tollak sötét felhője ereszkedik lefelé. Megnyomom a ravaszt, és lövök – újra meg újra a fölöttem szálló tengernyi madár közé, majd nézem a fűbe hulló, sötét tetemeiket.

Miközben célzok és tüzelek, ugyanúgy érzem, hogy átjár az erő, mint amikor először fogtam fegyvert a kezembe. A szívem már nem kalapál olyan hevesen. Eltűnik a mező, a fegyver és a madarak is. Ismét a sötétben állok.

Áthelyezem a testsúlyomat, és érzem, hogy valami megnyikordul a talpam alatt. Leguggolok, és egyik kezemmel végigsimítok egy hideg és sima felületen. Egy üvegtábla az. Mindkét oldalról közrefog egy-egy. Rátapasztom a kezemet. Már megint az üvegtartály. Nem félek a vízbe fulladástól. Ez nem is a vízről szól, hanem arról, hogy ki tudok-e menekülni a tartályból, vagy sem. A gyengeségemmel szembesülök eközben. Csak meg kell győznöm magam arról, hogy elég erős vagyok, és szét tudom törni az üveget.

Kék fények gyúlnak ki, és víz önti el a padlót. Nem engedem, hogy a szimuláció ilyen messzire vigyen. Ököllel ráütök az előttem lévő üvegfalra, remélve, hogy széttörik a tábla.

A kezem visszapattan róla. Semmiféle kárt nem tettem benne.

Gyorsulni kezd a szívverésem. Mi van, ha most nem működik az, ami az első szimulációban még bevált? Mi van, ha nem vagyok képes összetörni az üveget – csak akkor, ha valóban fizikai kényszer alatt állok? A víz már a bokámat nyaldossa. Másodpercről másodpercre gyorsabban folyik befelé. Nyugodj meg, és összpontosíts! Nekitámaszkodom a mögöttem lévő falnak, és teljes erőmből rúgok egyet. Aztán még egyet. Lüktetnek a fájdalomtól a lábujjaim, de semmi sem történik.

Van más választásom is. Megvárom, míg megtelik a tartály vízzel – ekkor már a térdemig ér –, és megpróbálok lehiggadni, miközben fuldoklom. Nekitámaszkodom a falnak, a fejemet rázva. Nem, nem fulladhatok meg.

Ökölbe szorítom a kezem, és ütni kezdem a falat. Erősebb vagyok az üvegnél. Ez csak olyan vastag, mint a frissen keletkezett jégréteg. A tudatom ilyenné teszi. Behunyom a szemem. Az üveg – jég. Az üveg – jég. Az üveg...

Darabokra törik az üveg az öklöm alatt. A víz ömleni kezd befelé. Azután ismét sötétség támad.

Megrázom a kezemet. Ennek egy könnyen leküzdhető akadálynak kellett volna lennie. Szembesültem már vele a szimulációk során. Nem vesztegethetek el még egyszer ilyen sok időt.

Oldalról nekem ütközik valami, amit tömör falnak érzékelek. Az ütközés erejétől kiszalad belőlem a szusz. Nagyot esek, levegő után kapkodok. Nem tudok úszni. Eddig még csak képeken láttam ilyen végtelen, ilyen hatalmas vizet. Egy sziklát érzek magam alatt: érdes peremű, víztől nyálkás. A víz be akarja szippantani a lábamat. A sziklába kapaszkodom,

sós ízt érzek a számban. A szemem sarkából a sötét eget és a vérvörös holdat látom.

Újabb hullám ér el, a hátamnak csapódva. Beütöm az államat, a kőbe, és felszisszenek. A tenger hideg, a vérem azonban forró: érzem, amint végigfolyik a nyakamon. Kinyújtom a karomat, és megkeresem a szikla peremét. A víz ellenállhatatlan erővel próbálja magába szippantani a lábamat. Kapaszkodom, ahogy csak tudok, de nem vagyok elég erős – a víz magával húz, a hullám ide-oda dobálja a testemet. Két karomat szétveti, a lábamat a fejem fölé löki. Nekiverődöm a sziklának, a hátam hozzápréselődik, a víz átcsap az arcomon. A tüdőm kétségbeesetten zihál. Megfordulok, és belekapaszkodom a szikla peremébe, hogy a víz színe fölé húzzam magam. Levegő után kapkodok, miközben újabb hullám ér utol. Ez nagyobb erejű, mint az első volt, de most sikerül jobb kapaszkodót találnom.

Valójában nem volna szabad félnem a víztől. Attól kellene tartanom, hogy nem vagyok ura a helyzetnek. Vissza kell nyernem az önuralmamat ahhoz, hogy szembe tudjak nézni ezzel a félelemmel.

Csalódottan kiáltok fel. Kinyújtom a karom, és kitapogatok egy mélyedést a sziklában. Erősen remeg a kezem, miközben a mélyedésbe kapaszkodva felfelé húzódzkodom, és felhúzom a lábamat, nehogy elragadjon a hullám. Amint biztonságban érzem magam, felállok, és futásnak eredek. Vágtázom, gyorsan szedve a lábaimat a köveken. Előttem ott a vörös hold, mögülem eltűnik az óceán.

Aztán minden szertefoszlik, a testem pedig mozdulatlanná válik. Ijesztően azzá.

Próbálom megmozdítani a karomat, de szorosan oda van kötözve az oldalamhoz. Lepillantva látom, hogy egy kötél tekeredik a mellkasom, a karom és a lábam köré. A lábam alatt fából rakott máglya, mögöttem egy rúd áll. Magasan vagyok a föld szintjéhez képest.

Emberek tűnnek elő az árnyékokból, és ismerősnek látszik az arcuk. Felavatottak. Fáklyát tartanak a kezükben, és Peter halad az élükön. A szeme helyén csak egy fekete üreget látok, és önelégülten mosolyog, amitől ráncok keletkeznek az arcán. A tömeg közepéből nevetés indul el, amely egyre erősödik, ahogyan a jelenlévők sorra csatlakoznak hozzá. Csak lármát hallok, semmi mást.

Miközben az emberek egyre hangosabban zajonganak, Peter odatartja a fáklyáját a máglyához. Lángok csapnak fel a talaj közelében Végigtáncolnak a fadarabok végein, majd továbbkúsznak a kérgükön. Most nem próbálok szabadulni a kötéltől, mint akkor tettem, amikor először szembesültem ezzel a félelemmel. Inkább becsukom a szemem, és magamba szívok annyi levegőt, amennyit tudok. Ez csak egy szimuláció. Ártani nem árthat nekem. A lángok keltette hőség már körülölel. Megrázom a fejem.

– Érzed ezt a szagot, Szerencsétlen? – kérdezi Peter, túlkiabálva a tűz pattogását.

– Nem – felelem. A lángok egyre magasabbra csapnak.

Peter beleszimatol a levegőbe.

– Ez a te égő húsod szaga – jelenti ki.

Amikor kinyitom a szemem, könnyek homályosítják el a látásomat.

– Tudod, milyen a szagom? – Erőlködöm, hogy a hangom túlszárnyalja a körülöttem állók nevetését, ami ugyanolyan

nyomasztóan hat rám, mint a hőség. A karom megrándul, és a legszívesebben megpróbálnék szabadulni a köteleimtől, mégsem teszem. Nem fogok értelmetlenül küzdeni. És nem fogok pánikba esni sem.

A lángokon keresztül nézem Petert. A hőség hatására kivörösödik a bőröm, a vérem átforrósodik tőle, a cipőm orra olvadozni kezd.

– Esőszagot érzek – mondom.

Mennydörgés robajlik a fejem fölött, és felkiáltok, amikor egy lángnyelv eléri az ujjaim hegyét, a fájdalom pedig szétterjed a bőrömön. Hátrahajtom a fejem, és a fölöttem gyülekező felhőkre összpontosítok. Kiadós esőt ígérnek, csapadékterhüktől feketéllnek. Villámlás hasít végig az égen, és már érzem a fejem búbján az első vízcseppeket.

Gyorsabban, gyorsabban!

Az esőcsepp legördül az orrom oldalán, a második a vállamat találja el. Olyan nagy, hogy úgy érzem, mintha nem is víz, hanem kő vagy jég lenne.

Az eső sűrűn zuhog már körülöttem, s hallom, hogy elnyomja a nevetést. Megkönnyebbülten mosolygok, mert sisteregve eloltja a tüzet, és enyhíti megperzselt kezem fájdalmát. Lehullnak rólam a kötelek, kezemmel a hajamba túrok.

Bárcsak olyan lennék, mint Tobias, akinek mindössze négy félelemmel kell szembenéznie! Én nem vagyok ennyire rettenthetetlen.

Lesimítom az ingemet, és amikor felpillantok, a hálószobámban találom magam, az Önfeláldozók városnegyedében. Ezzel a félelemmel még nem szembesültem ez idáig. A fények kialudtak, de a szobát megvilágítja az

ablakokon át beszűrődő holdfény. Az egyik falat tükrök borítják. Odafordulok felé, és tanácstalan vagyok. Ez nincs rendjén. Én nem tarthatok tükröket.

Megnézem a tükör által tükrözött képet: a tágra nyílt szememet, az ágyat a feszesre húzott szürke lepedővel, a szekrényt, amelyben a ruháimat tartom, a könyvszekrényt, a csupasz falakat. A tekintetem a mögöttem lévő ablakra téved. És a férfira, aki ott áll előtte.

A hideg úgy fut végig a gerincem mentén, mintha izzadságcsepp lenne. Megmerevedik a testem. Felismerem az illetőt. Ő az a sebhelyes arcú férfi, akit az alkalmassági vizsgán láttam. Feketét visel, és mozdulatlanul áll, akár egy szobor. Pislogok, mire két férfi jelenik meg a jobb és bal oldalán: ugyanolyan mozdulatlanok, mint ő maga. Az arcuk azonban jellegtelen: nincsenek vonásaik, csak a koponyájukat bevonó bőrt látni rajtuk.

Megfordulok, és most már ott állnak a szobámban. Vállammal a tükörnek támaszkodom.

Egy pillanatra csönd támad. Majd öklök kezdenek dörömbölni az ablakomon. De nemcsak kettő vagy négy vagy hat, hanem tucatnyi ököl csapódik az üveghez. Olyan hangos a zaj, hogy beleremegnek a bordáim. Azután a sebhelyes férfi és két társa lassú és óvatos léptekkel elindul felém.

Azért vannak itt, hogy magukkal vigyenek – mint Peter, Drew és Al. Hogy megöljenek. Tudom, hogy így van. Szimuláció. Ez csak egy szimuláció. A szívem vadul kalapál a mellkasomban. Tenyeremet a mögöttem lévő üvegre tapasztom, és elhúzom balra. Nem tükör az, hanem egy szekrényajtó. Mondom magamban, hogy hol fogom megtalálni a fegyvert. A jobb oldali falon. Alig pár arasznyira a kezemtől.

Nem veszem le közben a szememet a sebhelyes férfiról, ujjaim így is rátalálnak a fegyverre. Megfogom a markolatát. Beharapom a számat, és tüzelek a sebhelyes férfira. Nem várom meg, hogy láthassam, eltalálta-e a golyó – egymás után célba veszem az arctalan férfiakat is, amilyen gyorsan csak tudom. Már fáj az ajkam, olyan erővel harapom. Abbamarad a dörömbölés az ablakon, s helyette csikorgó zajt hallok, az öklök helyett pedig behajlított ujjú kezeket látok: kaparják az üveget. Be akarnak jutni. Az üveg recseg-ropog a kezek nagy nyomása alatt, majd megreped, és darabokra törik.

Felsikoltok.

Nincs elég töltény a fegyveremben.

Sápadt színű testek – emberi testek, de mintha összekaszabolták volna őket: karjaik kitekeredtek, túl széles szájukban tűfogak sorakoznak, szemüregük üresen tátong – dőlnek be halomban a hálószobámba, egyik a másik után, majd felkászálódnak, és tántorgó léptekkel elindulnak felém. Hátrahúzódom a szekrénybe, és becsukom az ajtaját magam előtt. Megoldás. Szükségem van megoldásra. Lekuporodom, és a fejemhez szorítom a fegyver oldalát. Nem tudom felvenni velük a harcot. Nem vagyok képes rá, úgyhogy meg kell nyugodnom. A szimuláció rögzíti lassuló szívverésemet és egyenletes légzésemet, és tovább fog lépni a következő akadályhoz.

Leülök a szekrény aljára. Megnyikordul mögöttem a fal. Dörömbölést hallok – most itt vannak az öklök, a szekrényajtót ütögetik, de megfordulok, és kikémlelek a sötétségbe. Mögöttem fatábla van. Ez nem fal, hanem egy másik ajtó. Tapogatom, hogy hogyan tudnám félretolni. Az emeleti

folyosó tárul fel előttem. Mosolyogva kimászom a résen, és felállok. Érzem, hogy valami sül. Otthon vagyok.

Nagy levegőt veszek. Látom, ahogyan eltűnik a házunk. Egy pillanatra elfeledkeztem arról, hogy a Bátrak központjában vagyok.

És aztán ott terem előttem Tobias.

De én nem félek tőle. Hátrapillantok. Talán mögöttem van valami, amire figyelnem kellene. De nem – mögöttem csak egy baldachinos ágy található.

Egy ágy?

Tobias lassan elindul felém.

Mi folyik itt?

Mozdulatlanná dermedve nézek fel rá. Ő mosolyogva pillant le rám. Ez a mosoly kedvesnek tűnik. És ismerős is.

A száját az enyémre tapasztja. Szétnyílnak az ajkaim. Azt hittem, képtelenség megfeledkezni arról, hogy szimulációban veszek részt. Tévedtem. A hatására minden mást megszűnni érzek.

Ujjai rátalálnak a dzsekim cipzárjára. Egyetlen lassú mozdulattal lehúzza, egészen a cipzár végéig. Lefejti a dzsekit a vállamról.

Ó... legfeljebb ennyi jut eszembe, miközben megcsókol. Ó... Ez a félelem a vele való együttlétről szól. Egész életemben ódzkodtam az érzelmektől, de azt nem tudtam, hogy ez ilyen mélyen belém ivódott.

Ám ez az akadály egészen más. Másfajta félelemről van szó: ez idegeskedő pánik inkább, nem pedig vak rettegés.

Tobias keze végigsimítja a karomat, aztán magához húzza a csípőmet. Ujjai az övem fölött cirógatják a bőrömet. Beleborzongok.

Gyöngéden eltolom magamtól, és a homlokomra tapasztom a kezemet. Megtámadtak már varjak és torz arcú férfiak, máglyát gyújtott alattam a fiú, aki kis híján letaszított a szakadékba, aztán majdnem megfulladtam – kétszer is. És éppen ez lenne az az akadály, amit képtelen vagyok leküzdeni? Ez az a félelem, ami kifog rajtam – egy fiú, akit szeretek, és aki azt szeretné, hogy... hogy feküdjek le vele?

Szimuláció. Tobias megcsókolja a nyakamat. Gondolkodni próbálok. Szembe kell néznem a félelemmel. Meg kell találnom a módját, hogy úrrá legyek a helyzeten, és hogy kevésbé félelmetessé változtassam.

A szimulációbeli Tobias szemébe nézek, és komoly hangon azt mondom:

– Nem fogok lefeküdni veled egy szimulációban. Rendben? Aztán megfogom a vállát, odafordítom az ágy felé, és én is odafordulok. Most nem félelmet érzek, hanem valami mást. Bizsergést a gyomromban. Egy buboréknyi nevetést. Hozzásimulok Tobiashoz, és megcsókolom, miközben megmarkolom a karját. Erősnek érzem. És jó érzés fog el miatta.

S ekkor eltűnik.

A markomba nevetek, míg át nem forrósodik az arcom. Azt hiszem, én lehetek az egyetlen felavatott, akinek ilyen félelme van.

Egy ravasz kattanását hallom.

Erről majdnem megfeledkeztem. Érzem egy fegyver, markolatát a kezemben, s rágörbítem ujjaimat, a mutatót a ravaszra téve. Reflektorfény világít a mennyezetről, ismeretlen forrásból. A fénykör közepén pedig ott áll az édesanyám, az édesapám és a bátyám.

– Tedd meg! – sziszegi egy hang mellettem. Női hang, de olyan durva és érdes, mint a sziklák vagy a törött üveg. Jeanine hangjára emlékeztet.

Egy fegyver csöve szegeződik a homlokomhoz. Hideg körként érzékelem a bőrömmel. Beleborzongok, érzem, hogy libabőrös lettem. Izzadt tenyeremet beletörlöm a nadrágomba, és a szemem sarkából figyelem a nőt. Jeanine az. A szemüvege ferdén áll, szeme nem árulkodik semmiféle érzelemről.

A legrosszabb félelmem: hogy meghalnak a rokonaim, és hogy ez az én felelősségem.

– Tedd meg! – ismétli, még parancsolóbb hangon. – Tedd meg, vagy megöllek.

Calebre nézek. Bólint. Szemöldökét együttérzően összevonja.

– Tedd meg, Tris! – mondja szelíden. – Én megértem. Rendben van.

Ég a szemem.

– Nem – mondom. Annyira összeszorul a torkom, hogy fáj. Megrázom a fejem.

– Tíz másodpercet adok! – kiáltja a nő. – Tíz! Kilenc! Tekintetem a bátyámról az édesapámra rebben. Amikor legutóbb láttam, megvetően nézett rám, de most tágra nyílt a szeme, és gyöngéd a tekintete. Sohasem láttam még ilyen arckifejezéssel a való életben.

– Tris – szólal meg. – Nincs más választásod.

– Nyolc!

– Tris – szólít meg a mamám. Mosolyog. Kedves ez a mosoly. – Szeretünk.

– Hét!

– Fogd be! – kiáltom, felemelve a fegyvert. Megteszem.

Képes vagyok rá. Ők megértenek. Ők kérnek rá. Nem akarnák, hogy feláldozzam magam értük. Nem is valóságos emberek. Ez az egész nem egyéb, mint egy szimuláció.

– Hat!

Ez nem a valóság. Nincs hát semmiféle jelentősége. A bátyám kedves tekintete úgy szegeződik rám, mintha egy fúró hatolna a fejembe. Az izzadságtól csúszóssá válik a fegyver a kezemben.

– Öt!

Nem marad más választásom. Behunyom a szemem. Gondolkodom. Ezt kell tennem. A zaklatottságnak, ami miatt hevesen ver a szívem, egyetlen oka van: veszélyben érzem az életemet.

– Négy! Három!

Mit is mondott Tobias? *Az önzetlenség és a bátorság nem sokban különbözik egymástól.*

– Kettő!

Felengedem a ravaszt, és a földre dobom a fegyvert. Még mielőtt beijednék, megfordulok, és homlokomat nekitámasztom a mögöttem lévő fegyver csövének.

Inkább engem lőjenek agyon!

– Egy!

Kattanást hallok, majd pedig durranást.

HARMINCEGYEDIK FEJEZET

Kigyulladnak a fények. Egyedül állok az üres helyiségben a betonfalak között, és remegek. Térdre ereszkedem, karommal átfogom a mellkasomat. Nem volt hideg idebent, amikor beléptem, most mégis fázom. Dörzsölgetem a karomat, hogy ne legyek libabőrös.

Sohasem éreztem még ehhez hasonló megkönnyebbülést. Testem minden egyes izma egyszerre ernyed el, és ismét akadálytalanul veszem a levegőt. El sem tudom képzelni magamról, hogy szabadidőmben sorra szembesítsem magam a félelmeimmel, ahogyan Tobias tette. Nekem ez eddig bátorságnak tűnt, de most már inkább mazochizmusnak érzem.

Kinyílik az ajtó, és felállok. Max, Eric, Tobias és néhány, általam nem ismert ember érkezik egymás után, majd körém csoportosulva megállnak. Tobias mosolyogva néz rám.

– Gratulálok, Tris – mondja Eric. – Sikeresen túljutottál a végső megmérettetésen.

Mosolyogni próbálok. De nem sikerül. Képtelen vagyok szabadulni annak emlékétől, hogy fegyvert szorítottak a fejemhez. Még most is érzem a szemöldököm között a csövét.

– Kösz – mondom.

– Van itt még valami, mielőtt továbbmennél, hogy felkészülj a beavatási ünnepségre – jegyzi meg Eric, és int a mögötte álló, ismeretlen emberek egyikének. Egy kék hajú nő a kezébe ad egy kis, fekete tokot. Eric kinyitja, kivesz belőle egy fecskendőt és egy hosszú tűt.

Megfeszül a testem. A fecskendőben lévő narancssárgás-barnás folyadék arra emlékeztet, amit a szimulációk előtt szoktak beadni nekünk. És ilyet elvileg már nem kellene kapnom.

– Legalább a tűktől nem félsz – jegyzi meg Eric. – Most egy nyomkövetőre kapcsolunk, amely csak akkor aktiválódik, ha eltűntél innen. Ez csak óvintézkedés.

– Milyen gyakran szoktak eltűnni innen emberek? – kérdezem, a szemöldökömet ráncolva.

– Nem gyakran – mosolyog Eric önelégülten. – Ez egy új találmány, amelyet a Művelteknek köszönhetünk. Napközben az összes Bátrat beoltottuk vele, és gondolom, hogy a többi csoportban megteszik ugyanezt, amilyen hamar csak lehetséges.

Összerándul a gyomrom. Nem hagyhatom, hogy belém fecskendezzen bármit, különösen nem olyasmit, amit a Műveltek, s talán maga Jeanine fejlesztett ki. De megtagadni sem tagadhatom. Nem mondhatok nemet neki, különben megint megkérdőjelezi a lojalitásomat.

– Rendben – mondom elszorult torokkal.

Eric közelít felém a fecskendővel és a tűvel. Hátrasimítom a hajamat a nyakamból, és oldalra hajtom a fejem. Félrenézek, amikor megtörli a nyakamat egy steril törlővel, majd a bőrömbe szúrja a tűt. Mély fájdalom terjed szét a nyakamban.

Fájdalmas, de rövid ideig tart. Eric visszateszi a tűt a tokba, majd ragtapaszt helyez a szúrás helyére.

– Két óra múlva kezdődik a bankett – közli velem. – Majd akkor, a Bátornak születettek jelenlétében jelentjük be, hányadik helyen végeztél a felavatottak közül. Sok szerencsét! A jelenlévők libasorban távoznak a helyiségből. Tobias azonban ott marad. Megáll az ajtó mellett, és int nekem, hogy kövessem. Engedelmeskedem. A Kút fölötti üvegterem zsúfolásig megtelt Bátrakkal. Vannak, akik a fejünk fölött kihúzott köteleken lépdelnek, a többiek csoportokba verődve beszélgetnek és nevetgélnek. Tobias mosolyogva néz rám. Ezek szerint nem figyelt a szimuláció közben.

– Azt a pletykát hallottam, hogy csak hét akadályt kellett leküzdened – mondja. – Ilyenről még nem is hallottam.

– Te... nem nézted végig a szimulációt?

– Csak a képernyőről. Egyedül a vezetők láthatták az egész szimulációt – feleli. – Úgy tűnik, nagyon imponáltál nekik.

– Hét akadály azért kevésbé imponáló, mint négy – felelem.

– De ennyi is megjárja.

– Meglepne, ha nem te végeznél az első helyen – folytatja.

Belépünk az üvegterembe. A tömeg továbbra is ott van, de már ritkul most, hogy az utolsó ember, azaz én is befejeztem a szimulációt.

Néhány másodperc múlva már felfigyelnek rám. Ott maradok közvetlenül Tobias mellett, de nem tudok elég gyorsan haladni ahhoz, hogy megússzam az éljenzést, a vállon veregetést, a gratulációkat, melyeket néhányuktól kapok. Miközben végigpillantok a körülöttem állókon, rádöbbenek, mennyire furcsának találná őket az édesapám és a bátyám, miközben az én szememben már teljesen normálisnak

látszanak az arcukat díszítő fémkarikák, a karjukon, nyakukon és mellkasukon látható tetoválások ellenére. Viszonzom a mosolyaikat.

Elindulunk lefelé a Kút lépcsőjén, s közben így szólok:

– Lenne egy kérdésem – Beharapom az ajkamat. – Mennyit árultak el neked a félelmeimről?

– Semennyit. Tényleg semmit. Miért kérdezed?

– Csak úgy – Nekirúgok egy kavicsot az ösvény oldalának.

– Vissza kell menned a hálóterembe? – kérdezi. – Mert ha csendre és nyugalomra vágysz most, akkor velem is maradhatnál a bankettig.

Görcsbe rándul a gyomrom.

– Mi az? – kérdezi Tobias.

Nem akarok visszamenni a hálóterembe. És nem szeretnék félni Tobiastól.

– Menjünk – felelem.

***

Becsukja az ajtót mögöttünk, és leveszi a cipőjét.

– Kérsz egy kis vizet? – kérdezi.

– Kösz, nem – felelem, magam elé tartva mindkét kezemet.

– Jól vagy? – Megérinti az arcomat. A tenyerébe simul a fejem. Hosszú ujjai a hajamat kezdik simogatni. Mosolyogva fogja közre két kezével az arcomat, és megcsókol. Lassan elönt a forróság. És mintha a félelem egy riasztócsengő volna: beleremeg a mellkasom.

A szája most is az enyémre tapad. Lehúzza a dzsekit a vállamról. Összerezzenek, amikor hallom, hogy leesik a földre, és eltolom őt magamtól, miközben perzsel a szemem. Nem

tudom, miért érzek így. Nem így volt, amikor a vonaton csókolt meg. Tenyeremet az arcomra tapasztom, eltakarva a szememet.

– Mi az? Valami baj van?

Megrázom a fejem.

– Ne mondd azt, hogy semmi! – Rideg a hangja. Megragadja a karomat. – Hé, nézz rám!

Kiveszem a kezemet az arcomról, és ráemelem a tekintetemet. Meglep a szeméből tükröződő megbántottság és a düh, amitől összeszorul a fogsora.

– Néha elgondolkodom azon – szólalok meg a lehető leghalkabban –, hogy mi a jó ebben neked. Ebben... bármi legyen is ez.

– Hogy mi a jó ebben nekem? – ismétli el utánam. Hátralép, és ingatja a fejét. – Te tiszta hülye vagy, Tris.

– Nem, nem vagyok az – mondom. – Éppen ezért tudom, hogy kissé furcsa, hogy az összes lány közül éppen engem választottál. Pont engem. Úgyhogy ha olyasvalakit keresel,
aki... tudod... hogy... *azt*...

– Mit? Szexet? – komoran néz rám. – Tudod, ha csak azt akarnám, akkor biztosan nem te lennél az első, akivel járni szeretnék.

Úgy érzem, mintha gyomorszájon ütött volna. Persze hogy nem én vagyok az első, akivel jár – nem az első, nem a legcsinosabb és nem a legkívánatosabb. A gyomromra szorítom a kezem, és elkapom a tekintetemet. Könnyeimmel küszködöm. Nem vagyok az a sírós fajta – és kiabálós sem. Pislogok néhányszor, leengedem a kezem, és felnézek Tobiasra.

– Én most elmegyek – mondom halkan, és az ajtó felé fordulok.

– Ne menj, Tris! – Megfogja a csuklómat, és visszahúz magához. Határozott mozdulattal ellököm magamtól, de elkapja a másik csuklómat is, így a karjaink egymást keresztezve kerülnek közénk.

– Megbántam már, amit mondtam. Úgy értettem, hogy te nem olyan vagy. És ezt már akkor is tudtam rólad, amikor először találkoztunk – mondja.

– Te voltál a félelmeim egyik tárgya a szimulációban mondom megremegő ajakkal. – Tudtál róla?

– Micsoda? – Elengedi a csuklómat. Tekintetében ismét megbántottságot látok. –Te félsz tőlem?

– Nem tőled – felelem. Beharapom a számat, hogy ne remegjen. – Attól, hogy veled legyek... hogy lefeküdjek… bárkivel. Én soha senkihez sem kötődtem még így. És... te idősebb vagy nálam... és nem tudom, mik az elvárásaid, és...

– Tris – szólal meg kemény hangon. – Nem tudom, miféle illúziókban ringatod magad. De ez nekem is teljesen új.

– Illúziók? – ismétlem el. – Úgy érted, te még nem... – felhúzom az egyik szemöldökömet. – Ó... ó... Én csak feltételeztem, hogy... – Hogy mivel rám ilyen nagy hatást gyakorol, így van vele mindenki más is. – Hm. Tudod...

– Nos, akkor ez egy téves feltételezés volt. – Elkapja rólam a tekintetét. Az arca fénylik. És mintha zavarban érezné magát.

– Mindent elmondhatsz nekem, amit csak tudsz – folytatja. Két kezébe fogja az arcomat. Ujjainak hegye hideg, a tenyere viszont meleg. – Kedvesebb srác vagyok, mint amilyen a kiképzés során voltam. Megígérem neked, hogy az leszek.

Hiszek neki. Csakhogy ennek most semmi köze a kedvességhez. Csókot nyom a szemöldököm két íve közé, majd az orrom hegyére, aztán óvatosan a számra illeszti a száját. Feszült vagyok: mintha elektromos áram száguldozna az ereimben vér helyett. Azt szeretném, hogy csókoljon meg, és kívánom is őt. Csak attól félek, hogy hová vezethet mindez.

Kezét a vállamra teszi, ujjait végighúzza a ragtapaszom szélén, majd a homlokát ráncolva elhúzódik tőlem.

– Megsérültél? – kérdezi.

– Nem. Ez csak egy újabb tetoválás. Már begyógyult.

Csak... még nem akartam megmutatni másoknak.

– Megnézhetem?.

Bólintok. Összeszorul a torkom. Lehúzom az ingem ujját, és kibújtatom belőle a vállamat. Tobias egy pillanatig nézi, azután megcirógatja. Ujjai a csontjaim vonalát követve emelkednek és süllyednek. Amikor Tobias megérint, azt szeretném, ha a lehető legnagyobb felületen érintkezne a bőröm-az övével. Minden megváltozik az érintése nyomán. Izgalom jár át, amitől megremeg a gyomrom. Ez nem csak félelem. Valami más is. Vágyakozás.

Tobias elkezdi felfejteni a ragtapasz sarkát. Pillantása végigfut az Önfeláldozók jelképén, majd elmosolyodik.

– Nekem is ilyen van – mondja nevetve. – A hátamon.

– Tényleg? Láthatnám?

Visszaragasztja a tapaszt a tetoválásra, majd áthúzza az ingemet a vállamon.

– Most arra kérsz, hogy vetkőzzem le, Tris?

Ideges nevetés tör fel a torkomból.

– Csak... részben.

Tobias bólint, majd hirtelen eltűnik a mosolya. A szemembe néz, és lehúzza a pulóvere cipzárját. Lesimítja a válláról, és a székre teszi. Most nincs nevethetnékem. Csak figyelem őt. Összehúzza a szemöldökét, és megfogja a pólója szegélyét. Egyetlen gyors mozdulattal kibújik belőle.

A jobb oldalán a Bátrak lángnyelveit látom, de ezen kívül nincs más tetoválás a mellkasán. Kerüli a tekintetemet.

– – Mi az? – kérdezem, a homlokomat ráncolva. Úgy látom, Tobias feszélyezve érzi magát.

– Nem sok embernek mutattam meg ez idáig magamat így feleli. – Pontosabban mondva senkinek sem.

– Nem értem, miért – mondom szelíden. – Úgy értem, nézd csak meg magad!

Lassan körüljárom. A hátán több a tetoválás, mint az üres bőrfelület. Mindegyik csoport jelképe megtalálható rajta.

A Bátraké a gerince legmagasabb pontjánál. Az Önfeláldozóké épp alatta, a többi három pedig – ezek a kisebbek legalul sorakoznak. Pár másodpercig bámulom az Őszintéket jelképező mérleget, a Művelteket szimbolizáló szemet és a Barátságosakat jelentő fát. Az még csak érthető, hogy miért tetováltatta magára a Bátrak, vagyis a jelenlegi otthona jelképét, sőt előző csoportjáét, az Önfeláldozókét is. Én is ezt tettem. Na de mi van a többi hárommal?

– Azt hiszem, hibáztunk – mondja halkan. – Elkezdtük elfojtani a többi csoport erényeit, miközben a sajátunkat meg erősítettük. Én nem szeretném, hogy így legyen. Bátor és önzetlen, művelt és barátságos, és őszinte is szeretnék lenni.

– Megköszörüli a torkát. – A barátságosság továbbra is gondot jelent nekem.

– Senki sem tökéletes – suttogom. – Ez nem úgy működik. Ha megszabadulunk az egyik rossz tulajdonságtól, máris a helyébe lép egy másik.

Én a gyávaság helyett a könyörtelenséget választottam. A gyengeséget pedig lecseréltem a kegyetlenségre.

Ujjaim hegyével megcirógatom az Önfeláldozók jelképét.

– Tudod, figyelmeztetnem kell őket. Hamarosan.

– Tudom – feleli. – Figyelmeztetni is fogjuk őket. Odafordul felém. Szeretném megérinteni, de félek a meztelenségétől, és félek attól, hogy engem is le fog vetkőztetni.

– Ez félelmet kelt benned, Tris?

– Nem – felelem rekedtes hangon. Megköszörülöm a torkomat. – Nem, igazából nem. Én csak... attól félek, amit szeretnék.

– És mit szeretnél? – Megfeszülnek az arcizmai. – Engem?

Lassan rábólintok.

Tobias is bólint, majd gyöngéden megfogja a kezemet. A tenyeremet a hasára helyezi. Lesüti a szemét, a kezemet felfelé húzza a hasán, majd a mellkasán, és megállítja a nyakán. A tenyerem bizsereg sima és meleg bőrének érintésétől. Az arcom már forró, mégis mindenütt borzongok. Tobias most rám néz.

– Egy napon majd – mondja –, ha még mindig kívánsz engem, akkor megtehetjük... – elhallgat, és megköszörüli a torkát. – Megtehetjük...

Halványan elmosolyodom, és átölelem, mielőtt befejezhetné a mondatot. Arcommal a mellkasához simulok. Érzem a szívdobogását. Ugyanolyan gyors, mint az enyém.

– Te is félsz tőlem, Tobias?

– Rettegek – feleli mosolyogva.

Elfordítom a fejem, és belecsókolok a nyaka alatti mélyedésbe.

– Akkor lehet, hogy többé már nem fogsz szerepelni a félelemszimulációimban – dünnyögöm.

Oldalra hajtja a fejét, és lassan megcsókol.

– Akkor most már mindenki Hatosnak hívhat téged – jegyzi meg.

– Négyes és Hatos – mondom én.

Ismét megcsókoljuk egymást. A csókja most már ismerősnek hat. Pontosan tudom, hogyan illünk egymáshoz: a karjával átfogja a derekamat, én a mellkasára teszem a kezemet, ő a száját az enyémre tapasztja. Már bevéstük egymást az emlékezetünkbe.

HARMINCKETTEDIK FEJEZET

Fürkészem Tobias arcát, miközben az ebédlőbe tartunk. Keresem a csalódottság jeleit rajta. Két órán át az ágyában voltunk, beszélgettünk és csókolóztunk, mígnem álomba merültünk. Arra ébredtünk fel, hogy a díszvacsorára tartó emberek kiáltoznak a folyosón.

Tobias sokkal könnyedebbnek látszik most, mint bármikor korábban. És mosolyogni is gyakrabban mosolyog.

Amikor a bejárathoz érünk, elválunk egymástól. Én megyek be elsőként. Odasietek az asztalhoz, amelyet Will-lel és Christinával osztok meg. Tobias egy perccel később lép be. Zeke mellett foglal helyet, aki egy sötét üvegpalackot nyújt felé. Ő visszautasítja.

– Hol jártál? – kérdezi Christina. – A többiek mind visszamentek a hálóterembe.

– Csak sétáltam egyet – felelem. – Túlságosan ideges voltam ahhoz, hogy bárkivel is beszéljek róla.

– Semmi okod az idegeskedésre – jegyzi meg Christina, a fejét csóválva. – Csak egy pillanatra fordítottam hátat, hogy beszéljek Will-lel, és te már be is fejezted a szimulációt.

Némi irigységet érzek a hangjában, és megint azt kívánom magamban, bárcsak elmagyarázhatnám neki, hogy azért voltam

jól felkészült a szimulációra, mert olyan vagyok, amilyen. Ehelyett csak a vállamat vonogatom.

– Milyen munkát fogsz választani magadnak? – kérdezem tőle.

– Azon gondolkodom, talán olyasmit, mint Négyesé. Kiképezném a felavatottakat – feleli. – Halálra rémíteném őket. Szóval, olyan munkát szeretnék, ami szórakoztató. Na és te? Annyira lekötötték a figyelmemet a beavatással kapcsolatos kérdések, hogy erre még nemigen gondoltam. Dolgozhatnék a vezetőségnek. Csakhogy megölnének, ha rájönnének, ki is vagyok. De milyen más lehetőség lenne itt számomra?

– Azt hiszem... lehetnék például követ, aki felkeresi a többi csoportot – válaszolom. – így hasznosíthatnám azt, hogy csoportváltó vagyok.

– Azt reméltem, azt válaszolod, hogy a Bátrak vezetőinek továbbképzésében szeretnél részt venni – sóhajt Christina. – Mert Peter ezt szeretné. Ma is folyton rólad beszélt a hálóteremben.

– Én is ezzel szeretnék foglalkozni – teszi hozzá Will. – Remélem, hogy jobb helyezést érek el, mint ő... és mint az összes, Bátornak született felavatott. Ne is beszéljünk róluk! – mondja panaszosan. – Ó, istenem. Ez... képtelenség.

– Nem, dehogyis az – tiltakozik Christina. Úgy fogja meg Will kezét, és fűzi össze az ujjait az övéivel, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga. Will pedig megszorítja Christina kezét.

– Lenne egy kérdésem – szólal meg Christina előrehajolva. – A vezetők, akik mindvégig látták a félelmeidet a szimuláció közben... nevettek valamin.

– Ó – harapom be a szájam szélét. – Örülök, hogy mulatságosnak találják azt, ha rettegek.

– Van valami ötleted, hogy melyik félelmed lehetett ez? – kérdezi Chiistina.

– Nincsen.

– Most hazudsz – állapítja meg. – Mindig beharapod a szádat, amikor nem mondasz igazat. Ezzel elárulod magad.

Abbahagyom a szám rágcsálását.

– Ha ez megnyugtat téged, Will is összeharapja a két ajkát olyankor – teszi hozzá Christina.

Will erre a szája elé kapja a kezét.

– Jól van, rendben van, elmondom. A bizalmas kapcsolattól féltem – mondom.

– Miféle bizalmas kapcsolattól? – kérdezi Christina. – Mondjuk, a szextől?

Feszült vagyok. Kényszerítem magam arra, hogy bólintsak. Igaz, hogy ezt csak Christina és Will hallja, mert nincs senki más a közelben, de most a legszívesebben akkor is megfojtanám Christinát a kérdése miatt. Megfordul a fejemben pát módszer, amellyel a lehető legnagyobb fájdalmat lehet okozni a lehető legkisebb erő kifejtésével. Azt szeretném, hogy perzseljen a tekintetem.

Will elneveti magát közben.

– Hát az meg milyen lehetett? – kérdezi Christina. – Úgy értem, valaki megpróbált... lefeküdni veled? És ki volt az?

– Ó, tudod, egy olyan arc nélküli... felismerhetetlen férfi – felelem. – És te hogy boldogultál a molylepkéiddel?

– Megígérted, hogy ezt senkinek sem árulod el! – kiált fel Christina, és rácsap a karomra.

– Molylepkék – ismétli meg Will. – Te félsz a molylepkéktől?

– Nem, csak a röpködő molylepkéktől – feleli Christina. Amikor tömegesen rajzanak, és mindenhol ott vannak. Az a sok szárny és láb... és... – beleremeg, és megrázza a fejét.

– Ez borzasztó – mondja Will, komolyságot színlelve. – Ez az én barátnőm. Kemény, mint egy vattacsomó.

– Ó, fogd már be!

Sípolni kezd egy mikrofon valahol, olyan hangosan, hogy gyorsan befogom a fülemet. A terem másik végében tartózkodó Ericre pillantok, aki az egyik asztal mellett áll, mikrofonnal a kezében. Azt ütögeti az ujjai hegyével. Miután befejezte, és elcsendesedett a tömeg, Eric krákog egyet, és belefog.

– Nem szoktunk nagyszabású beszédeket mondani itt. A szónoklást meghagyjuk a Műveltek nek – kezdi. A tömeg nevet. Azon tűnődöm, vajon tudják-e Ericről, hogy korábban a Műveltekhez tartozott. És hogy a Bátrakra jellemző vakmerősége, sőt kíméletlensége dacára ő most is sokkal inkább Műveltnek minősül, mint bármi másnak. Ha tisztában lennének ezzel, akkor aligha nevetnének. – Úgyhogy rövidre fogom. Eljött egy új év, és itt vannak az új felavatottak. És most már néhány új tagunk is van. Nekik gratulálunk.

A „gratulálunk” szó hallatára kirobban a lelkesedés a jelenlévőkből: nem tapsolnak, hanem az asztallapokon dobolnak az öklükkel. A zaj megremegteti a mellkasomat. Elmosolyodom.

– Mi a bátorságban hiszünk. És a cselekvésben. Hiszünk a félelemtől való megszabadulásban, és abban, hogy megtaláljuk a módját, hogy kiűzzük a rosszat a világból, hogy a jók

boldoguljanak és bőségben élhessenek. Ha ti is hisztek ezekben a dolgokban, akkor most üdvözlünk benneteket köreinkben.

Bár úgy vélem, Eric valószínűleg nem hiszi, amit most mondott, azon kapom magam, hogy mosolygok, mert én viszont hiszek benne. Nem érdekes, hogy mennyire eltorzították a vezetőink ezeket az eszményeket: ettől függetlenül továbbra is a magaménak vallhatom őket.

A jelenlévők ismét dobolnak az asztalokon, amit ez alkalommal üdvrivalgás is kísér.

– Holnap, az immár tagként eltöltött első napjukon az első tíz helyen végzett felavatott munkakört választ magának Abban a sorrendben, ahogyan végeztek – folytatja Eric.

A ranglista pedig... Nos, tudom, hogy valójában mindenki ennek a kihirdetését várja most. Három pontszám alapján állítottuk össze. Az elsőt a kiképzés első szakaszában, a párviadalok alapján kapták, a másodikat a szimulációk során, a harmadikat pedig a végleges megmérettetéskor, a félelem próbákon. Mindjárt látni fogjátok a végeredményt mögöttem, a képernyőn.

És amint ezt kimondja, meg is jelennek a nevek a monitoron, amely csaknem olyan nagy, mint maga a fal. Az egyes szám mellett az én fényképem szerepel, és a név: „Tris.” Nagy kő esik le a szívemről. Eddig észre sem vettem, mennyire nyomasztott mindez, csak most, hogy megszabadultam a feszültségtől, és megkönnyebbülhettem. Mosolygok, s közben jóleső bizsergés jár át. Az első. Mindegy, hogy Elfajzott vagyok-e, vagy sem – én ehhez a csoporthoz tartozom.

Elfeledkezem a háborúról – és elfeledkezem a halálról is. Will átkarol, aztán magához ölel. Éljenzést, nevetést és

kiáltásokat hallok. Christina tágra nyílt és könnybe lábadt szemmel mutat a képernyőre.

1. Tris
2. Uriah
3. Lynn
4. Marlene
5. Peter

Peter marad tehát. Elfojtok egy sóhajtást. De azután elolvasom a névsor legvégét.

6. Will
7. Christina

Elmosolyodom, Christina pedig átnyúl az asztal fölött, hogy megöleljen. Túlságosan zaklatott vagyok ahhoz, hogy tiltakozzam az érzelemnyilvánítása ellen, amikor a fülembe nevet.

Valaki megragad hátulról, majd a fülembe kiált. Uriah az. Nem tudok megfordulni, ezért csak hátranyúlok, hogy megmarkoljam a vállát.

– Gratulálok! – kiáltom.

– Legyőzted őket! – kiáltja vissza. Nevetve elenged, és visszasiet a Bátornak született felavatottak közé. Nyújtogatom a nyakam, hogy még egyszer megnézhessem a képernyőt. Végigpillantok a névsoron.

A nyolcadik, kilencedik és tizedik helyezettek olyan Bátornak született felavatottak, akiknek a neve ismeretlen számomra.

A tizenegyedik és tizenkettedik helyen Molly és Drew végzett. Molly és Drew tehát kiesett. Mostantól csoport nélküli tehát Drew, aki menekülni próbált, miközben Peter a torkomnál fogva a szakadék fölé tartott, és Molly, aki táplálta a Műveltek édesapámról terjesztett hazugságait.

Bár nem egészen ilyen győzelemről álmodoztam, de azért mégiscsak győzelem.

Will és Christina megcsókolják egymást. Csókjuk az én ízlésem szerint kissé túlságosan nyálasra sikerül. Az öklükkel az asztalt verő Bátrak vesznek körül. Valaki megkocogtatja a vállamat. Amikor megfordulok, Tobias áll előttem. Ragyogó arccal állok fel.

– Mit gondolsz, túlságosan árulkodó lenne, ha most megölelnélek? – kérdezi.

– Tudod, mit? – válaszolom – Nem érdekel.

Lábujjhegyre állok, és szájon csókolom.

Ez életem legszebb pillanata.

Egy perccel később Tobias hüvelykujja a nyakamat simogatja az injekció helyén, s egyszerre világossá válik számomra néhány összefüggés. Nem is értem, miért nem jöttem rá korábban.

Először is: a színezett szérumban adatátvivő eszközök vannak.

Másodszor: az adatátvivők összekapcsolják az agyat egy szimulációs programmal.

Harmadszor: a Műveltek fejlesztették ki a szérumot. Negyedszer: Eric és Max a Műveltek nek dolgozik. Én hagyom abba a csókunkat, és tágra nyílt szemmel nézek Tobiasra.

– Tris? – kérdezi értetlenül. Megrázom a fejemet.

– Most ne!

Úgy értettem: *itt ne!* Ne, amikor itt áll tőlem egy lépésnyire Christina és Will, akik tátott szájjal bámulnak, nyilván azért, mert az imént megcsókoltam Tobiast – és a körülöttünk tartózkodó Bátrak zajongása miatt sem. Tobiasnak azonban tudnia kell, hogy mennyire fontos a számomra.

– Majd később – mondom neki. – Rendben?

Bólint. Még nem tudom, hogyan fogom elmagyarázni neki később. És azt sem tudom, hogyan kell tisztán és logikusan gondolkodni.

De abban biztos vagyok, hogy a Műveltek belevisznek bennünket a háborúba.

HARMINCHARMADIK FEJEZET

Megpróbálom félrevonni Tobiast, de túl sok felavatott és csoporttag áll körülötte, és mivel sokan gratulálnak nekem közben, egyre távolabb sodródik tőlem. Úgy döntök, majd kilopakodom a hálóteremből, amikor már mindenki elaludt, és megkeresem, de a félelemszimuláció sokkal jobban kimerített, mint gondoltam volna, így hamarosan elnyom az álom. Matracrugók nyikorgására és csoszogó léptekre ébredek. 'Túl sötét van ahhoz, hogy tisztán láthassam őket, de amikor u szemem hozzászokik, látom, hogy Christina épp a cipőjét fűzögeti. Kinyitom a számat, hogy megszólítsam, de akkor észreveszem, hogy Will is öltözködik: felveszi az ingét. Mindenki ébren van már, de egy emberként hallgatnak.

– Christina – sziszegem. Nem néz rám, ezért megfogom a vállát, és megrázom. – Christina!

Tovább kötözgeti a cipőfűzőjét.

Összeszorul a gyomrom, amikor megpillantom az arcát. Nyitva van a szeme, de kifejezéstelen a tekintete – arcizmai elernyedtek. Úgy mozog, hogy nem nézi közben, mit csinál; a szája félig nyitva van, de nincs ébren, csak ébernek látszik És mindenki más is ugyanúgy viselkedik, mint ő.

– Will? – szólalok meg, elindulva a terem másik végébe. Az összes beavatott sorba áll, miután befejezte az öltözködést. Szótlanul, egyenként távoznak a helyiségből. Megragadom Will karját, hogy feltartóztassam, de ellenállhatatlan erővel lépdel tovább. Összeszorítom a fogamat, és belekapaszkodom, amilyen erősen csak tudok, sarkammal a padlónak feszülve, ő azonban továbbvonszol magával.

Alvajárók.

Megkeresem a cipőmet. Nem maradhatok itt egyedül. Sietve bekötöm a cipőfűzőmet, felkapom a dzsekimet, és kifutok a teremből. Gyorsan utolérem a beavatottak sorát, lépeseimet az övékhez igazítom. Eltart néhány másodpercig, mire rájövök, hogy összehangoltan mozognak: ugyanazt a lábukat lendítik előre, mint amelyik karjukat hátrafelé. Igyekszem utánozni őket, de idegen tőlem ez a ritmus.

A Kút felé menetelünk, de amikor a bejárathoz érünk, a sor eleje balra fordul. Max ott áll a folyosón, és figyel bennünket. A szívem hevesen kalapál, és igyekszem kifejezéstelen tekintettel meredni magam elé, a lábam mozgásának ritmusára összpontosítva a figyelmemet. Megfeszülök, amikor elhaladok mellette. Észre fogja venni. Észre fogja venni, hogy a többiekkel ellentétben nem váltam zombivá – és valami történni fog velem. Egyszerűen tudom, hogy így lesz.

Max sötét pillantással végignéz rajtam.

Felkapaszkodunk egy lépcsősoron, és ugyanabban a tempóban megyünk végig négy folyosón. Az utolsó egy hatalmas barlanggá tágul. Benne a Bátrak egész tömege gyűlt össze.

Asztalsorok állnak itt, rajtuk fekete halmokat látok. Nem tudom, mik ezek a kupacok, csak amikor már néhány lépésnyire vagyok tőlük. Fegyverek.

Hát persze. Eric azt mondta, tegnap az összes Bátrat beoltották. Vagyis most az egész csoport agyhalottakból áll, akik engedelmeskednek a parancsnak, és akiket gyilkolásra képeztek ki. A tökéletes katonák.

Felkapok egy fegyvert, egy pisztolytáskát és egy övet. Will mozdulatait utánozom közben, aki közvetlenül előttem áll a sorban. Próbálok pontosan úgy mozogni, mint ő – de nem tudhatom előre, mit fog tenni, úgyhogy többet ügyetlenkedem, mint szeretném. Összeszorítom a fogamat. Bíznom kell abban, hogy senki sem figyel.

Amint felfegyverkeztem, követem Willt és a többi beavatottat a kijárat irányába.

Én nem harcolhatok az Önfeláldozók, vagyis a családom ellen. Akkor inkább meghalok. A félelemszimuláció is ezt bizonyította. Nincs sok választási lehetőségem. És már látom, melyik utat kell választanom. Színészkednem kell egészen addig, amíg bejutunk az Önfeláldozók városnegyedébe. Meg fogom menteni a családomat. Az már mindegy, hogy mi történik azután. Nyugalom száll rám – mintha egy takaró védene.

A beavatottak sora most egy sötét folyosón halad. Nem látom az előttem lépdelő Willt, és semmi mást sem, ami őelőtte van. Egyik lábammal belerúgok valami keménybe, és megbotlom. Kinyújtom a kezemet. A térdem beleütközik valamibe. Egy lépcsőfok az. Felegyenesedem, miközben olyan ideges vagyok, hogy összekoccannak tőle a fogaim. De ők ezt

nem láthatják. Túlságosan sötét van ehhez. *Add, kérlek, hogy elég sötét legyen!*

A lépcsősor kanyarja után fény árad a barlangba. Most már látom az előttem lépdelő Will vállát. Arra összpontosítok, hogy az ő ritmusát felvéve masírozzak, miközben felérünk a lépcső tetejére, majd elhaladunk egy másik vezető mellett is. Most már tudom, kikből áll a Bátrak vezérkara: egyedül ők vannak éber tudatállapotban.

Nos, mégsem egészen. Elfajzott lévén én is teljesen ébren vagyok. És ha így van, akkor az azt jelenti, hogy Tobias is... Kivéve, ha tévedtem vele kapcsolatban.

Meg kell találnom őt.

Egy vasúti vágány mellett állok egy kisebb csoport tagjaként. A sínek a végtelenbe vesznek. A vonat ott áll előttünk, mindegyik kocsija nyitva, beavatott társaim egyenként kapaszkodnak fel az előttünk álló vagonba.

Nem fordíthatom el a fejemet, hogy végignézzek a tömegen Tobiast keresve, így csak a szemem sarkából pásztázok. A tőlem balra állók arca ismeretlen, de tőlem jobbra észreveszek egy ismerőst – egy magas, rövid hajú srácot, pár lépésre tőlem. Lehet, hogy mégsem ő az. Nem tudok meggyőződni róla, de most ez a legjobb esélyem. Nem tudom, hogyan kerülhetnék közelebb hozzá anélkül, hogy felhívom magamra a figyelmet. Muszáj valahogyan odajutnom mellé.

Megtelik közben az előttünk álló vagon, így Will már a következő vagon felé fordul. Továbbra is őt figyelem, de ahelyett, hogy én is megállnék ott, ahol ő teszi, pár lépést jobbra téve kikerülöm. A körülöttem állók mindannyian magasabbak nálam. Takarásban vagyok. Még egyet lépek

jobbra, összeszorítva a fogamat. Túl sokat mozgolódok. Észre fogják venni. *Kérlek, ne kapjanak el!*

Egy kifejezéstelen arcú Bátor a következő kocsiban a kezét nyújtja az előttem álló fiú felé, ő pedig elfogadja a segítséget. Úgy mozog, akár egy robot. Én úgy fogom meg a következő segítő kezet, hogy oda se nézek, majd a lehető legkönnyedebben felkapaszkodom a kocsiba.

Megállok azzal szemben, aki felsegített. A szemem csak egy pillanatra rebben meg, hogy lássam az illetőt. Tobias az. Ugyanolyan kifejezéstelen az arca, mint a többieké. Talán tévedtem, és ő mégsem Elfajzott? Könnyek szöknek a szemembe, és pislogva igyekszem szabadulni tőlük, miközben elfordulok Tobiastól.

Az emberek összezsúfolódnak körülöttem. Négy sorban állunk, a vállunk egymáshoz ér. És akkor valami furcsa dolog történik: ujjak kulcsolódnak az enyémekbe, majd egy tenyér simul az enyémhez. Tobias fogja a kezemet.

A testem feltöltődik energiával. Megszorítom Tobias kezét, aki viszonozza ezt. Ő is éber tudatállapotban van. Igazam volt. Szeretnék ránézni, de ehelyett arra kényszerítem magam, hogy mozdulatlanul álljak és mindvégig előrenézzek, miközben mozgásba lendül a szerelvény. Tobias a hüvelykujjával lassan köröket rajzol a kézfejemre. Azért teszi, hogy megnyugtasson, de ehelyett csalódottságot érzek. Beszélnem kell vele. Muszáj ránéznem.

Nem látom, hová megy a vonat, mert túlságosan magas az előttem álló lány, akinek a tarkóját bámulom. Tobias kezemben fogott kezére összpontosítok, miközben a vágányok nyikorognak alattunk. Nem tudom, mennyi ideje állok ott, de már fáj a hátam, úgyhogy biztosan régóta. Amikor a vonat

csikorogva megáll, a szívem olyan hevesen ver, hogy levegőt venni is nehezemre esik.

Épp mielőtt kiugornék a kocsiból, a szemem sarkából látom, hogy Tobias felém fordítja a fejét. Én is odanézek, így találkozik a tekintetünk. Sötét szeméből ugyanolyan elszántság tükröződik, mint az enyémből, miközben azt mondja:

– Fuss!

– A családom... – mondom én.

Ismét egyenesen előre nézek, és kiugrom a kocsiból, amikor rám kerül a sor. Tobias halad előttem. Az ő tarkójára kellene szegeznem a tekintetemet, csakhogy most ismerős utcákon járunk, és elhalványodik a szemem előtt az előttem haladó Bátrak sora. Elmegyünk amellett az üzlet mellett, ahol félévente fordultam meg a mamámmal, hogy új ruhákat vegyünk a családtagjaink számára. Aztán itt van a megálló, ahol várni szoktam reggelenként a buszra, hogy eljussak az iskolába, és a járda, amelyen olyan mélyek a repedések, hogy Calebbel mindig ugrándozva közlekedtünk rajta.

Most minden más. Az épületek sötétek és üresek. Az utak Bátor katonáktól zsúfoltak, akik egy emberként, ugyanabban a ritmusban menetelnek. Csak a tisztek kivételek: ott állnak a sorok mellett úgy százméterenként, és figyelnek bennünket, amint elhaladunk előttük, vagy kisebb csoportokba verődve beszélgetnek. Úgy tűnik, senki sem csinál semmit. Valóban háborúzni jöttünk ide?

Úgy fél mérföld megtétele után választ kapok erre a kérdésre.

Durranásokat hallok. Nem nézhetek körül, hogy kiderítsem, honnan jönnek, de minél tovább gyalogolunk, annál hangosabbak és élesebbek. Egyszerre csak rájövök:

fegyverropogás az. Összeszorítom a fogamat. Muszáj továbbmennem. És egyenesen előre kell néznem.

Jóval előttünk megpillantok egy Bátor katonát, aki épp térdre lök egy szürke ruhás férfit. Felismerem az illetőt – a tanács egyik tagja. A katona – egy lány – előkapja a pisztolyát a táskából, és kifejezéstelen tekintettel beleereszt egy golyót a férfi tarkójába.

Egy ezüst tincs csillog a Bátor katona hajában. Tori az. Kis híján elvétem a lépést.

Menj tovább! Perzsel a szemem. *Menj tovább!*

Elhaladunk Tori és a halott tanácstag mellett. Amikor átlépem a kezét, kis híján sírva fakadok.

Ekkor megállnak az előttem sorakozó katonák, és velük én is. Amennyire csak tőlem telik, mozdulatlanul állok, miközben mást sem szeretnék, mint megtalálni Jeanine-t, Ericet és Maxet, hogy mindegyiküket agyonlőjem. Remeg a kezem, és képtelen vagyok bármit is tenni ez ellen. Gyorsan lélegzem, az orromon át.

Újabb lövés dördül el. A bal szemem sarkából egy szürke alakot látok a járdára esni. Ha ez így megy tovább, az összes Önfeláldozó meg fog halni.

A Bátor katonák kérdés és teketóriázás nélkül hajtják végre a kimondatlan parancsokat. Az Önfeláldozók közül néhány felnőttet és gyermekeiket a közeli épületek felé terelnek. Az ajtókat feketébe öltözött katonák sokasága őrzi. Csak az Önfeláldozók vezetőit nem látom sehol. Lehetséges, hogy ők már nem élnek.

Az előttem haladó Bátor katonák egyenként lépnek ki, hogy ki-ki teljesítsen valamilyen parancsot. A vezetők hamarosan kiszúrják majd, hogy bármilyen jelzéseket vesznek is a többiek,

hozzám nem jutnak el azok. Mit fogok tenni, ha ez bekövetkezik?

– Mint a tébolyultak – dünnyögi egy férfihang tőlem jobbra. Hosszú és zsíros az illető haja, és ezüst fülbevalót visel. Eric az. Mutatóujjával megböki az arcomat, én pedig nehezen ugyan, de elfojtom magamban a késztetést, hogy ráüssek a kezére.

– Ezek tényleg nem látnak bennünket? És hallani sem hallanak? – kérdezi egy női hang.

– Ó, dehogynem. Látnak és hallanak is. Csak másképpen dolgozzák fel, amit érzékelnek – feleli Eric. – A számítógépektől kapják az utasításokat az adatátviteli eszközökön keresztül, amiket beléjük fecskendeztünk... – Ekkor mutatja ujjával a nő nyakán a befecskendezés helyét.

Maradj nyugton, mondom magamnak. *Nyugalom, csak nyugalom, nyugalom!*

– ...és maradéktalanul végrehajtják a parancsokat. Eric oldalra lép, és vigyorogva odahajol Tobias arcához.

– Na, ez ám az örömteli látvány – állapítja meg. – A legendás Négyes. Most már senki sem fog emlékezni arra, hogy második lettem mögötte, igaz? És senki sem kérdezi meg tőlem: „Milyen volt a kiképzés azzal a kölyökkel, aki csak négy dologtól fél?" – Előhúzza a fegyverét, és Tobias jobb halántékának szegezi. Olyan hevesen kalapál a szívem, hogy lüktet tőle a koponyám. Nem lőheti agyon. Nem fogja megtenni. Eric oldalra hajtja a fejét. – Mit gondolsz, feltűnne valakinek, ha véletlenül eltalálná egy lövedék?

– Csináld csak! – mondja a nő, unottnak tűnő hangon. A Bátrak egyik vezetőjének kell lennie, ha engedélyt adhat Ericnek. – Ő most már semmit sem ér nekünk.

– Nagy kár, hogy nem fogadtad el Max ajánlatát, Négyes. A te szempontodból legalábbis az – jegyzi meg Eric halkan, miközben a töltény kattanva a helyére kerül a töltényűrben. Perzsel a tüdőm. Már majdnem egy perce nem vettem levegőt. A szemem sarkából látom, hogy Tobias keze megrándul. Az én kezem máris a fegyveremen van. A csövét odaszorítom Eric homlokához. Elkerekedik a szeme, az arca elernyed, s egy pillanatra úgy néz ki, mintha ő is egy alvajáró Bátor katona lenne.

A mutatóujjam már a ravaszon van.

– Vedd le a fegyveredet róla! – szólok rá.

– Te nem fogsz agyonlőni engem – vágja rá Eric.

– Érdekes elmélet – válaszolom. De tényleg nem ölhetem meg. Nem vagyok képes rá. Összeszorítom a fogam, és leengedem a karom, Eric lábára célozva. Miután tüzelek, felüvölt és mindkét kezével a lábfejéhez kap. Abban a pillanatban, hogy a fegyvere már nem irányul a fejére, Tobias előkapja a sajátját, és Eric barátjának lábára lő. Nem várom meg, hogy kiderüljön, eltalálta-e. Karon ragadom Tobiast, és futásnak eredünk.

Ha sikerül eljutnunk a sikátorig, és eltűnnünk az épületek valamelyikében, akkor biztosan nem találnak meg bennünket. Úgy kétszáz métert kell megtennünk ehhez. Lépteket hallok mögöttünk, de nem nézek hátra. Tobias megragadja és megszorítja a kezemet. Magával húz, és gyorsabban futunk, mint amilyen gyorsan valaha is futottam már életemben. Megbotlom, és Tobias mögé kerülök, amikor lövést hallok.

A fájdalom éles és váratlan. A vállamból indul ki, és mintha áramütés ért volna, legyező alakban terjed szét bennem. A sikoly a torkomon akad, és a földre zuhanok, arcomat

felhorzsolva a járdán. Felemelem a fejem. Tobias térde ott van az arcom mellett. Rákiáltok:

– Fuss!

Nyugodt és halk hangon feleli:

– Nem.

Másodperceken belül körülzárnak bennünket. Tobias felsegít és támogat. Alig látok a fájdalomtól. Bátor katonák vesznek körül, ránk szegezve a fegyvereiket.

– Elfajzott lázadók – jelenti ki Eric, fél lábon állva. Az arca kórosan sápadt. – Adjátok át a fegyvereiteket!

HARMINCNEGYEDIK FEJEZET

Tobiasra támaszkodom. Egy fegyver csöve préselődik a gerincemhez, arra kényszerítve, hogy menjek előre – ki az Önfeláldozók egyszerű, szürke, kétemeletes központi épületének bejárati ajtaján. Vér folyik végig az oldalamon. Nem félek attól, ami vár rám – túlságosan erős fájdalmat érzek ahhoz, hogy erre gondoljak.

A fegyver csöve egy ajtó felé terel, amelyet két Bátor katona őriz. Tobias és én belépünk rajta. Egy egyszerűen berendezett irodában találjuk magunkat: íróasztal, számítógép és két üres szék van benne. Jeanine ott ül az asztal mögött, füléhez telefont tartva.

– Hát akkor küldjetek vissza néhányat közülük a vonattal! – mondja. – Szigorúan kell őrizni, ez a legfontosabb. Most nem beszélhetek tovább... mennem kell. – Lecsapja a telefont, és rám szegezi szürke szemét, melynek színe az olvadt acéléra emlékeztet.

– Elfajzott lázadók – mondja az egyik Bátor. Biztosan a vezetők közé tartozik – vagy talán újonc, akit kiemeltek a szimulációból.

– Igen, ezt én is tudom – mondja Jeanine, levéve a szemüvegét. Összecsukja, és leteszi az íróasztalra.

Valószínűleg inkább hiúságból viseli, nem pedig azért, mert szüksége van rá. A papám azt mondta: azt hiszi, ettől okosabbnak látszik.

– Tőled – szólal meg rám mutatva – ezt vártam. Az alkalmassági vizsgád körüli furcsaságok és az eredményeid kezdettől fogva megleptek. Na de ami *téged* illet...

Ekkor a fejét rázva Tobiasra pillant.

– Neked, Tobias – vagy hívjalak inkább Négyesnek? Neked sikerült kijátszanod engem – mondja halkan. – Veled kapcsolatban minden rendben volt. Az eredményeid, a beavatásod, a szimulációk, minden. És mégis itt vagy most. – Karját összefonja, állával rátámaszkodik. – Tudnál valamiféle magyarázatot adni nekem arra, hogy ez hogyan lehetséges?

– Te vagy a zseni – feleli Tobias ridegen. – Miért nem árulod el te nekem?

A nő szája mosolyra húzódik.

– Az az elméletem, hogy valójában az Önfeláldozók közé tartozol. Hogy kisebb benned az elfajzásra való hajlam. Most még szélesebben mosolyog. Mintha jól szórakozna.

Összeszorítom a fogaimat, és azt fontolgatom, hogy átvetődöm az íróasztalon, és megfojtom ezt a nőt. Ha nem érte volna golyótalálat a vállamat, talán meg is tenném.

– Lenyűgöző a következtetésre épülő okoskodásod – fröcsögi Tobias. – Vedd úgy, hogy tisztelettel adózom előtte.

Oldalpillantást vetek rá. Már majdnem elfelejtettem, hogy ilyen arca is létezik. Ez a Tobias nagyobb valószínűséggel kirobban, semmint hogy megalázkodjon és meghaljon.

– Most, hogy az értelmi képességeidet már igazoltnak tekinthetjük, talán tovább is léphetnél. Gondolom, meg akarsz

ölni bennünket. – Tobias ekkor lehunyja a szemét. – Elég sok Önfeláldozó vezetővel kell végezned.

Ha Tobias megjegyzései bosszantják is Jeanine-t, ő ennek semmiféle jelét nem adja. Továbbra is mosolyog, és feláll. Kék ruhát visel, amely a térdéig ér, a dereka táján pedig kirajzol egy vékony hájréteget. Forogni kezd velem a helyiség, miközben megpróbálok a nő arcára összpontosítani, és nekidőlök Tobiasnak, hogy támogasson. Ő átkarol, a derekamnál fogva tart.

– Ne butáskodj! Nem kell sietnünk – feleli Jeanine könnyedén. – Mindketten egy nagyon fontos cél érdekében vagytok most itt. Tudjátok, engem ugyancsak meglepett, hogy az Elfajzottak esetében hatástalan a szérum, amelyet én fejlesztettem ki. Úgyhogy mostanában azon fáradoztam, hogy kiküszöböljem ezt a hibát. A legutóbbi széria esetében már azt hittem, sikerült is, de mint tudjátok, tévedtem. Szerencsére van egy másik, még kipróbálásra váró adagom is.

– Miért fáradnál ezzel? – kérdezem. Jeanine és a Bátrak vezetői korábban sem sokat problémáztak azon, ha meg kellett ölniük az Elfajzottakat. Miért éppen most lenne másként?

A nő önelégült mosollyal néz rám.

– Azóta motoszkál bennem egy kérdés, hogy elkezdtem a Bátrak projektjét. Ez pedig a következő. – Az íróasztala mellé lép, és végigsimítja a lapját. – Miért van az, hogy az Elfajzottak többsége akaratgyenge és istenfélő senkiházi, akik az Önfeláldozók közül kerülnek ki, nem pedig a többi csoportból? Számomra új információ, hogy az Elfajzottak zöme korábban az Önfeláldozók közé tartozott, és nem tudom, mi lehet ennek az oka. Azt hiszem, nem fogok elég sokáig élni ahhoz, hogy ezt kiderítsem.

– Akaratgyenge – gúnyolódik Tobias. – Nagyon is erős akarattal kell rendelkeznie valakinek ahhoz, hogy befolyásolni tudja a szimulációt. Legutóbb ki is próbáltam. Az akaratgyenge azért irányíthat most a tudatával egy egész hadsereget, mert te képtelen voltál kiképezni magadnak a saját katonaságodat.

– Nem őrültem meg – feleli Jeanine. – Egy csoport értelmiségi még nem hadsereg. Meguntuk, hogy néhány képmutató idióta irányítson bennünket, aki nemet mond a gazdagságra és a haladásra. Csakhogy erre mi, egymagunk nem lettünk volna képesek. A ti Bátor vezetőitek pedig szíves örömest megtették nekem ezt a szívességet, feltéve, hogy helyet biztosítok számukra a mi új, tökéletesített kormányunkban.

– Tökéletesített – horkan fel Tobias.

– Igen, tökéletesített – bizonygatja Jeanine. – Tökéletesített és egy olyan világért munkálkodik, amelyben az emberek bőségben, kényelemben és gazdagságban élnek.

– És kinek a rovására? – kérdezem mély hangon és lassan. – A gazdagság nem lesz csak úgy a semmiből.

– Most még megcsapolják a forrásainkat a csoportnélküliek – feleli Jeanine. – Ahogyan az Önfeláldozók is. De én biztosra veszem, hogy amint a régi csoportotok maradványai beolvadnak a Bátrak hadseregébe, az Őszinték is készen állnak majd együttműködni velünk, és végül sikerül rendeznünk majd a dolgainkat.

Beolvadnak a Bátrak hadseregébe. Tudom, mit jelent ez – hogy őket is Jeanine akarja irányítani. Azt szeretné elérni, hogy mindenki simulékony és könnyen befolyásolható legyen.

– Rendezni majd a dolgainkat – ismétli utána Tobias keserűen. Aztán megemeli a hangját: – Csak nehogy elszámítsd magad! Halott leszel, még mielőtt véget ér ez a nap, te...

– Talán ha megpróbáltál volna uralkodni magadon – szakítja félbe Jeanine –, akkor nem kerültél volna ilyen helyzetbe, Tobias.

– Azért kerültem ebbe a helyzetbe, mert te idehozattál – csattan fel Tobias. – És mert támadást szerveztél ártatlan emberek ellen.

– Ártatlan emberek – nevet fel Jeanine. – Ez elég mulatságosan hangzik a te szádból. Azt gondoltam, hogy Marcus fia tisztában van vele: nem mindenki ártatlan közülük.

– Feltelepedik az íróasztal szélére, ruhája szoknyarészét felhúzva a térdéről, melyen striacsíkok látszódnak. – Őszintén ki mernéd jelenteni előttem, hogy nem örülnél annak, ha megtudnád, hogy apádat is megölték a támadás során?

– Nem – feleli Tobias, összeszorított fogakkal. – De az ő gonoszságának legalább nincs köze egy egész csoport befolyásolásához és a mi politikai vezetőink módszeres legyilkolásához.

Farkasszemet néznek egymással egy ideig. Elég sokáig ahhoz, hogy úgy érezhessem: minden porcikámat átjárja a feszültség. Jeanine ekkor megköszörüli a torkát.

– Azt akartam mondani – szólal meg –, hogy hamarosan én felelek majd azért, hogy többtucatnyi Önfeláldozó és kisgyermekeik betartsák a rendet, és nem sok jót ígér, hogy sokan közülük hozzátok hasonlóan Elfajzottak lehetnek, akiket egyszerűen nem lehet irányítani a szimulációk révén.

Feláll, és tesz néhány lépést balra, két kezét összekulcsolva maga előtt. Hozzám hasonlóan neki is szokása tövig rágni a körmeit.

– Ezért volt szükség arra, hogy kifejlesszek egy újfajta szimulációt, amelyre már nem immunisak. Kénytelen voltam felülbírálni saját korábbi feltevéseimet És ekkor kerültél te a képbe. – Most jobbra tesz néhány lépést. – Igazad van, amikor azt állítod magadról, hogy erős akaratú vagy. Én nem tudom befolyásolni az akaratodat. De akad néhány dolog, amit módomban áll irányítani.

Megtorpan és megfordul, hogy szembenézzen velünk. A halántékomat Tobias vállának támasztom. Folydogál közben a vér a hátamon. Szüntelen fájdalom gyötört az utóbbi néhány percben, és már hozzá is szoktam, ahogyan a szirénaszót is megszokhatja az ember, ha állandóan hallja.

Jeanine egymáshoz teszi és összeszorítja két tenyerét. Most nem látok gonosz csillogást a szemében, mint ahogy a szadizmus jelét sem, pedig erre számítottam. Jeanine inkább egy robotnak tűnik, nem pedig őrültnek. Észreveszi a problémákat, és a rendelkezésére álló adatok alapján megoldást talál rájuk. Az Önfeláldozók útjában álltak a hatalomvágyának, ezért megtalálta a módját, hogy megszabaduljon tőlük. Ő maga nem rendelkezett hadsereggel, ezért igénybe veszi a Bátrakét. Tudta, hogy a biztonsága érdekében sok embert kell majd irányítania, ezért megkereste a módját szérumok és adatátviteli eszközök révén. Az elfajzás csak egy újabb megoldásra váró probléma a számára, és ez az, ami miatt most ilyen ijesztőnek találom őt. Elég értelmes ugyanis ahhoz, hogy megoldjon bárminemű problémát, még ha a puszta létezésünk jelenti is a gondot számára.

– Befolyásolni tudom, hogy mit láttok és hallotok – jelenti ki. – Ezért kifejlesztettem egy új szérumot, amely alkalmazkodik a környezetetekhez, 'és képes irányítani az akaratotokat. Gondosan szemmel fogjuk tartani azokat, akik nem hajlandóak elfogadni bennünket a vezetőiknek.

Szemmel tartani – vagyis inkább megfosztani őket szabad akaratuktól. Jeanine ügyesen forgatta a szavakat.

– Te leszel az első kísérleti alany, Tobias. Ugyanakkor... – fordul felém –, a te sérülésed túl súlyos ahhoz, hogy hasznodat vehessem, úgyhogy már ennek a megbeszélésnek a végén sort kerítünk a kivégzésedre.

Igyekszem palástolni, hogy összeborzadok a „kivégzés" szó hallatán, miközben pokolian fáj a vállam, és felpillantok Tobiasra. Nehezen tudom visszafojtani a könnyeimet, amikor az ő nagy fekete szemében is félelmet fedezek fel.

– Nem – szólal meg Tobias. Remeg a hangja, de hajthatatlan a tekintete, miközben a fejét rázza. – Inkább meghalok.

– Attól tartok, nincs választási lehetőséged ebben az esetben – feleli Jeanine könnyedén.

Tobias váratlanul és durván megfogja az arcomat, és meg csókol. Ajkai nyomására szétnyílnak az enyémek. Egy pillanatra megfeledkezem a fájdalomról és a közelgő halál rettenetéről. Hálás vagyok azért, hogy ennek a csóknak az emléke elevenen fog élni bennem, amikor beteljesedik a végzetem.

Amikor Tobias elenged, muszáj nekidőlnöm a falnak, hogy valamire támaszkodhassak. Semmi más, mindössze Tobias izmainak megfeszülése figyelmeztet arra, hogy abban a pillanatban átveti magát az íróasztalon, és két kézzel torkon

ragadja Jeanine-t. Az ajtónál strázsáló Bátor testőrök rávetik magukat, lövésre kész fegyverrel a kezükben. Felsikoltok.

Két Bátor katona erejére van szükség ahhoz, hogy leválasszák Tobiast Jeanine-ról, majd a földre lökjék. Egyikük leszorítja, a vállára térdel, a kezével pedig a fejét nyomja le, arcát a szőnyeghez préselve. Feléjük vetődnék, de egy másik őrszem a vállamra üt, így nekitántorodom a falnak. Már elgyöngültem a vérveszteség miatt, és kis termetű is vagyok hozzá képest.

Jeanine belekapaszkodik az íróasztalba, köhögve és levegő után kapkodva. A nyakát fogja, amely még vörös Tobias ujjnyomaitól. Hiába kelt olyan benyomást, mint egy robot mégiscsak emberből van. Könnyek csillognak a szemében, amikor kivesz egy dobozt az íróasztalából, és kinyitja. Egy fecskendő és egy tű van benne.

'Továbbra is nehezen veszi még a levegőt, de elindul a fecskendővel Tobias felé, aki összeszorítja a fogait, és könyökét az egyik testőr arcába vágja. Az illető a fegyverével megüti Tobias halántékát, Jeanine pedig beledöfi a tűt a nyakába. Tobias mozgása akadozóvá válik.

Elhagyja a torkomat egy hang, amely nem zokogás és nem kiáltás, hanem károgó, érdes nyögés; annyira idegenül hangzik a fülemnek, mintha valaki mástól származna.

– Engedjétek el! – utasítja őket Jeanine bizonytalan hangon. A testőr feláll, ahogyan Tobias is. Nem úgy néz ki, mint az alvajáró Bátor katonák: a tekintete élénk és éber. Úgy néz körül, mintha nem értené, mit is lát.

– Tobias! – szólítom meg. – Tobias!

– Most nem ismer meg téged – közli velem Jeanine.

Tobias hátrapillant. Szeme összeszűkül, és elindul felém.

Gyorsan mozog. Még mielőtt az őrök megállíthatnák, torkon ragad, és ujjai végével a légcsövemet nyomkodva fojtogatni kezd. Fuldoklom, arcom kivörösödik a vértől.

– A szimuláció irányítja a tetteit – közli Jeanine. Alig hallom őt, annyira zúg a fülem. – Úgy módosítja, amit lát, hogy ellenségnek higgye a barátot.

Az egyik testőr leválasztja rólam Tobiast. Levegő után kapkodok, és zihálva szívom a tüdőmbe.

Tobias cselekedeteit már a szimuláció irányítja, és most megöl majd olyan embereket, akiket alig három perccel ezelőtt még ártatlannak nevezett. Ennél még az is kevésbé lenne fájdalmas, ha Jeanine megölte volna.

A szimulációnak ez a változata azzal az előnnyel jár – mondja Jeanine lángoló szemmel –, hogy képes az önálló cselekvésre, és ezért sokkal hatékonyabb, mint a nem gondolkodó katonák. – A testőrre pillant, aki lefogja Tobiast. Ő viaskodik vele, izmai megfeszülnek. A tekintete rám szegeződik ugyan, de nem lát – vagy nem úgy, ahogyan eddig.

– Küldjétek a vezérlőterembe. Legyen ott egy őr, aki szemmel kíséri a fejleményeket, mert ha jól sejtem, korábban ott dolgozott.

Jeanine összeteszi két kezét maga előtt.

– Őt pedig vigyétek a B13-as szobába! – mondja. Kezével intve egyet utamra bocsát. Ez a gesztus az utasítás a kivégzésemre. Számára nem több azonban, mint amikor kihúz egy tételt a teendők listájáról: az egyetlen logikus döntés azon az úton, amelyen halad. Közönyösen figyel, miközben két Bátor katona kivonszol a helyiségből.

Végigcipelnek a folyosón. Belül teljesen érzéketlen vagyok már, kívülről azonban maga az akaraterő: kiabálva tiltakozom

és rúgkapálok. Beleharapok egy kézbe, amely a jobbomon haladó Bátor katonához tartozik, és elmosolyodom, amikor megérzem a vér ízét. A férfi ekkor megüt. Ezzel minden megszűnik.

HARMINCÖTÖDIK FEJEZET

Sötétben ébredek fel, egy kemény sarokba ékelődve. Alattam sima és hideg padló húzódik. Amikor megérintem lüktető fejemet, valamilyen folyadék kerül az ujjaim hegyére. Vörös. Vér. Ahogy leengedem a kezem, a könyököm falba ütközik. Hol vagyok?

Fény vibrál fölöttem. Kéken és gyér fénnyel világít a villanykörte, amikor felkapcsolják. Egy tartály falait látom magam körül. Velem szemben pedig a tükörképem rajzolódik ki az árnyékban. A helyiség kicsi, a falak betonból vannak, ablakok nincsenek. Egyedül vagyok itt. Vagyis majdnem egyedül – a betonfalak egyikén videokamerát pillantok meg.

A lábfejem közelében kis nyílás. Egy cső csatlakozik hozzá, ahhoz pedig a helyiség egyik sarkában egy hatalmas tartály. Remegés indul el az ujjaim hegyéből, majd átterjed a karomra. Hamarosan már a vállam is remeg.

Ez alkalommal nem egy szimuláció szereplője vagyok. A jobb karom elzsibbadt. Amikor megpróbálok kikecmeregni a sarokból, vértócsát látok a helyen, ahol előtte ültem.

Most nem eshetek pánikba. Felállok az egyik falnak támaszkodva, és lélegzem. A legrosszabb dolog, ami most

történhet velem, ha megfulladok ebben a tartályban. A homlokomat az üvegfalnak támasztom, és elnevetem magam. Ez a legrosszabb dolog, amit el tudok képzelni. A nevetésem zokogássá fajul.

Ha nem vagyok hajlandó feladni ezen a ponton, akkor bátornak fogok tűnni annak a szemében, aki a kamerával figyel közben. Csakhogy nem mindig a küzdelem jelenti a bátorságot: a halállal való szembenézés is az, amikor az ember tudja, hogy a vég elkerülhetetlen. Az üvegnek támaszkodva zokogok. Nem magától a haláltól félek: másképpen szerettem volna meghalni, bármilyen más módon.

Jobb kiabálni, mint sírni, úgyhogy inkább ezt választom, és közben a sarkamat a mögöttem lévő falba vágom. Miután a lábam visszapattan róla, megint belerúgok – olyan erősen, hogy lüktetni kezd a sarkam tőle. Újra meg újra belerúgok, majd visszahúzom a lábamat, és a bal vállammal nekirontok a falnak. Az ütés hatására olyan fájdalom hasít a jobb vállamba, mintha izzó vasat döftek volna belém.

Víz kezd folydogálni a tartály aljába.

A videokamera jelenléte azt jelzi, hogy szemmel tartanak nem is, hanem *tanulmányoznak*, ahogyan csak a Műveltek tehetik. Hogy lássák, ugyanúgy viselkedem-e a valóságban, ahogyan a szimulációban tettem. Hogy bebizonyítsák: gyáva vagyok.

Szétnyitom az öklöm, és leengedem a kezem. Nem vagyok gyáva. Felemelem a fejem, és a velem szemben lévő kamerába nézek. Ha a légzésemre összpontosítok, akkor meg tudok feledkezni arról, hogy hamarosan meghalok. Addig bámulok a kamerába, amíg beszűkül a látómezőm, és már semmit sem látok rajta kívül. A víz eléri közben a bokámat, majd a

vádlimat, és aztán a combomat. Azután az ujjaim hegyét is. Belélegzem – kilélegzem. A víz lágy, és olyan tapintású, akár a selyem.

Beszívom a levegőt. A víz tisztára mossa majd a sebeimet. Kifújom a levegőt. Az édesanyám vízbe merített, amikor még kisbaba voltam, hogy Istennek ajánljon. Hosszú ideje nem jutott eszembe már Isten, de most gondolok rá. És ez olyan természetes. Egyszerre csak megörülök annak, hogy nem fejbe lőttem Ericet, hanem lábon.

A testem együtt emelkedik a vízzel. Ahelyett, hogy taposnám a vizet a lábammal, kifújom a tüdőmből az összes levegőt, hogy lesüllyedjek a fenékre. A víz elnyeli a hangokat. Érzem a mozgását az arcomon. Arra gondolok, hogy beszívom a vizet a tüdőmbe, mert akkor hamarabb eljön a vég, de képtelen vagyok rászánni magam. Buborékokat fújok ki magamból az orromon át.

Lazulj el! Lehunyom a szemem. Perzsel a tüdőm.

Hagyom, hogy a kezem felemelkedjen a felszínre. És átadom magam a víz selymes ölelésének.

Kisgyermekkoromban a papám a feje fölé emelt, és úgy futott velem. Úgy éreztem akkor, mintha röpülnék. Emlékszem, milyen volt érezni a levegőt, amely végigsuhant a testemen, és arra is, hogy nem félek. Kinyitom a szememet.

Egy sötét emberalak áll előttem. Biztosan közel vagyok már a halálhoz, ha látomásaim támadnak. A fájdalom a tüdőmbe nyilall. A fuldoklás fájdalmas dolog. Egy tenyér az üvegre tapad az arcom előtt. Egy pillanatra kinézek rá a vízen keresztül. Azt hiszem, az édesanyám elmosódott arcát látom.

Azután nagy robajt hallok, és az üveg megreped. A víz spriccelni kezd belőle egy nyíláson át a tartály tetején. Az

üvegtábla kettéhasad. Elfordulok, miközben darabokra hull, és a víz ereje a földre veti a testemet. Levegő után kapkodok, vizet és levegőt egyaránt nyelve, és köhögök, és ismét levegő után kapkodok, *és érzem,* hogy kezek ragadják meg a karomat, és az ő hangját hallom.

– Beatrice! – mondja. – Beatrice, menekülnünk kell innen! A karomat a vállára húzza, és talpra állít. Úgy öltözködik, mint az édesanyám. És hasonlít is rá, csakhogy neki fegyver van a kezében, a tekintetéből sugárzó elszántság pedig ismeretlen számomra. A törött üveg darabjain botorkálok tovább mellette, majd vízben gázolva, azután ki egy nyitott ajtón, amely mellett holtan fekszenek a Bátor őrszemek. Megcsúszik a lábam a járólapokon, miközben végighaladunk a folyosón, amilyen gyorsan gyönge lábammal csak tudok. Amikor befordulunk a sarkon, a mamám rálő a két őrszemre, akik a folyosó végi ajtónál állnak. Mindkettőt a fején éri a lövedék, és a padlóra zuhannak. Anyám nekitámaszt a falnak, és leveszi szürke blézerét.

Ujjatlan inget visel. Amikor felemeli a karját, egy tetoválást látok megvillanni a hónaljában. Nem csoda, hogy sohasem öltözött át a szemem láttára.

– Anya – szólalok meg feszült hangon. – Te Bátor voltál valamikor.

– Igen – feleli mosolyogva. A blézeréből felkötőkendőt készít a karomnak, az ujjait pedig a nyakamba kötözi. – És ennek ma nagy hasznát vettem. Édesapád, Caleb és még néhányan az alagsorban bujkálnak, az Északi út és a Fairfield kereszteződésénél. Oda kell mennünk értük.

Csak bámulok rá. Ott ültem mellette a konyhaasztalnál naponta kétszer tizenhat éven át, és soha, még csak meg sem

fordult a fejemben az a lehetőség, hogy ő más is lehetne, mint született Önfeláldozó. Vajon mennyire jól ismertem a mamámat valójában?

– Lesz majd idő a kérdésekre – mondja. Felemeli az ingét, kihúz egy pisztolyt a nadrágja övrészéből, és felém nyújtja. Azután megérinti az arcomat. – Most már mennünk kell.

Fut egészen a folyosó végéig, én a nyomában.

Az Önfeláldozók központjának alagsorában vagyunk. Amennyire csak vissza tudok emlékezni rá, ő mindig is itt dolgozott, így aztán nem lep meg, hogy akadálytalanul végigvezet néhány sötét folyosón, majd fel egy nyirkos lépcsőházban, és ki a napfényre. Vajon hány Bátor katonát lőhetett agyon, mire rám talált?

– Honnan tudtad, hogy hol találsz meg? – kérdezem.

– Figyeltem a vonatokat azóta, hogy elkezdődtek a támadások – feleli, és hátrapillantva néz rám. – Nem tudtam, mit fogok tenni, ha megtalállak. De mindig is feltett szándékom volt, hogy megmentelek.

Összeszorul a torkom.

– De én elárultalak téged. Elhagytalak.

– A lányom vagy. Engem nem érdekelnek a csoportok – feleli, a fejét rázva. – Nézd meg, hová jutottunk velük! Az emberiség egésze nem lehet sokáig jó, mert előbb-utóbb visszaszüremkedik belénk a rossz, és ismét megmérgez bennünket.

Megáll, ahol a sikátor találkozik az úttal.

Tudom, hogy ez nem megfelelő időpont a beszélgetésre. De van valami, amit meg kell tudnom tőle.

– Anya, honnan tudtál az Elfajzottakról? – kérdezem. – Mi az? És miért...?

Kinyitja a tölténytárat, és belepillant, hogy tudja, hány golyója maradt. Azután kivesz néhányat a zsebéből, és megtölti a fegyvert. Felismerem az arckifejezését: olyankor volt jellemző rá, amikor cérnát készült befűzni egy tűbe.

– Azért tudtam róluk, mert én is közéjük tartozom – mondja, miközben behelyez a tárba egy töltényt. – Csak azért érezhettem magam biztonságban, mert a mamám a Bátrak egyik vezetője volt. A választás napján azt mondta nekem, hagyjam el a csoportomat, és keressek egy biztonságosabbat. És akkor az Önfeláldozókat választottam. – Egy töltényt a zsebébe dug, azután felegyenesedik. – Én azonban azt szerettem volna, hogy te magad dönts erről.

– Nem értem, miért jelentünk ilyen nagy veszélyt a vezetőkre nézve.

– Az összes csoport arra képezi ki a tagjait, hogy egy bizonyos módon gondolkodjanak és cselekedjenek. Az emberek többsége számára nem nehéz megtanulni ezt, elsajátítani és megtartani a gondolkodásmódot, amely működőképes ezen a rendszeren belül. – Megérinti az ép vállamat, és elmosolyodik. – A mi agyunk azonban sokféle irányban gondolkodik. Nem vagyunk képesek egyetlen gondolkodásmódra leszűkíteni a működését, és ez félelmet kelt a vezetőinkben. Azt jelenti ugyanis, hogy bennünket nem lehet irányítani. Ez pedig azt, hogy akármit is tesznek, mi mindig is gondot jelentünk majd számukra.

Úgy érzem, mintha valaki friss levegőt fújt volna a tüdőmbe. Nem vagyok Önfeláldozó. És Bátor sem.

Elfajzott vagyok.

Akit nem lehet irányítani.

– Már jönnek is – mondja a mamám, kinézve a sarkon. Átpillantok a válla fölött. Néhány felfegyverzett Bátor katonát látok, akik ugyanarra a ritmusra mozdulnak, és egyenesen felénk tartanak. A mamám hátranéz. Jóval mögöttünk a Bátrak egy másik csoportja szintén egy emberként mozogva fut a sikátorban, ugyanúgy felénk tartva.

A mamám megragadja a kezemet, és a szemembe néz. Figyelem, hogyan rezdülnek hosszú szempillái, amikor pislog. Bárcsak örököltem volna valamit az arcvonásaiból! De az észjárásunk legalább ugyanolyan.

– Menj az apádhoz és a bátyádhoz! Jobbra a sikátoron át, azután végig az alagsorban. Előbb kétszer, azután háromszor, végül hatszor kopogtass! – Két kezébe fogja az arcomat. Hűvös az érintése, érdes a tenyere. – Majd én lekötöm a figyelmüket. De olyan gyorsan kell futnod, ahogy csak tudsz.

– Nem – felelem a fejemet rázva. – Sehová sem megyek nélküled.

Elmosolyodik.

– Légy bátor, Beatrice! Szeretlek.

Egy pillanatra érzem az ajkát a homlokomon. Azután kiszalad az utca közepére. A feje fölé emeli a fegyverét, és háromszor a levegőbe lő. A Bátrak erre futásnak erednek. Átrohanok az utca túloldalára, majd tovább a sikátorba. Futás közben hátrapillantok, hogy lássam, nyomomba szegődött-e valaki a Bátrak közül. A mamám azonban épp akkor lő az őrök tömegébe, és ezzel teljesen magára vonja a figyelmüket. Engem észre sem vesznek.

Hátranézek, amikor hallom, hogy visszalőnek. A lábaim egymásba botlanak, és megállok.

A mamám megmerevedik, a háta ívbe hajlik. Vér folyik a hasából, vörösre festve az ingét. Vérfolt kezd szétterjedni a válla környékén is. Lehunyom a szemem, s az élénkvörös foltok megjelennek a szemhéjam belsején. Látom a mamámat mosolyogni, miközben összesöpri levágott hajtincseimet.

A földre zuhan, előbb csak térdre. Kezei élettelenül lógnak a törzse mellett. Azután az útburkolatra esve úgy fordul az oldalára, mint egy rongybaba. Mozdulatlan, és már nem lélegzik.

Kezemet a számra tapasztom, és a tenyerembe fojtom a sikoltásomat. Forró az arcom, és nedves a könnyektől, pedig nem is éreztem, hogy sírok. A vérem kiáltja, hogy én őhozzá tartozom, és hogy szeretné, ha visszatérnék hozzá, én pedig hallom a szavait az elmémben, miközben futok: arra biztat, hogy viselkedjek bátran.

Belém hasít a fájdalom, miközben minden összeomlik, ami én vagyok: az egész világom darabokra hull egyetlen szempillantás alatt. Az útburkolat felhorzsolja a térdemet. Ha most lefekszem, mindennek vége lehet. Lehet, hogy igaza volt Ericnek, és a halált választani azt jelenti: feltérképezni egy ismeretlen és homályos helyet.

Érzem, ahogyan Tobias hátrasimította a hajamat az első szimuláció előtt. Hallom a hangját, amikor bátorságra biztat. Hallom, ahogyan édesanyám azt mondja: legyek bátor.

A Bátor katonák úgy fordulnak meg, mintha ugyanaz a tudat irányítaná őket. Nagy üggyel-bajjal feltápászkodom, és futásnak eredek.

Bátor vagyok.

Három Bátor katona vesz üldözőbe. Egyszerre futnak, lépteik visszhangoznak a sikátorban. Az egyikük tüzel, mire én

lebukok, tenyeremmel a földet súrolva. A golyó a téglafalba fúródik, tőlem balra. Téglaforgácsok röpködnek szanaszét. Elvetődöm a sarkon túlra, és betöltök egy töltényt a pisztolyom tárjába.

Megölték az édesanyámat.

HARMINCHATODIK FEJEZET

A fegyvert a sikátorba irányítom, és vaktában lövök. Nem ők voltak a tettesek személy szerint, de ez nem számít most – nem számíthat –, és a halálhoz hasonlóan ők sem lehetnek valóságosak számomra ebben a pillanatban.

Csak néhány lépés. Két kézzel markolva fogom a fegyvert, így állok a sikátor végében, a Bátor katonára célozva. Az ujjam lenyomja a ravaszt, de nem elég erősen ahhoz, hogy el is süssem a fegyvert. A felém futva közeledő emberalak nem férfi, hanem egy fiú. Borzas haja van, szemöldökének két íve között ránc húzódik.

Will az. Kifejezéstelen tekintetű, és lélektelen, de mégis csak Will. Abbahagyja a futást; a tükörképemmé válva a lábát megveti a földön, és feltartja a fegyverét. Abban a pillanatban látom, hogy ujja a ravaszra görbül, és hallom, hogy töltényt csúsztat a tárba. Azon nyomban tüzelek. Behunyom a szememet. Képtelen vagyok levegőt venni.

A töltény a fején találta el. Tudom, mert oda céloztam. Megfordulok, anélkül, hogy közben kinyitnám a szemem, és botorkálva távolodni kezdek a sikátortól. Az Északi út és Fairfield. Meg kell néznem az utcatáblát ahhoz, hogy kiderítsem, hol vagyok, de nem tudom elolvasni. Csak

homályosan látok. Pislogok néhányat. Mindössze néhány méternyire állok az épülettől, amelyben családom még életben maradt tagjai tartózkodnak.

Letérdelek az ajtó mellett. Tobias ostobaságnak minősítené, ha most akár csak a legkisebb zajt is csapnám. Ezzel magamra vonnám a Bátor katonák figyelmét.

A homlokomat a falhoz szorítom, és elüvöltöm magam. Néhány másodperc múlva a kezemet a számra tapasztom, hogy elfojtsam a hangomat, majd még egyszer felüvöltök. Ez az üvöltés azonban zokogásba fullad. A fegyverem fémes csattanással a földre esik. Még most is látom Willt.

Mosolyog az emlékeimben. Felfelé húzódik a szája. Szabályos a fogsora. Csillog a szeme. Nevet és heccelődik, és sokkal elevenebb az emlékezetemben, mint amilyen én vagyok a valóságban. Egyértelmű volt: vagy ő, vagy én. És én magamat választottam. De én is halottnak érzem magam.

***

Dörömbölök az ajtón. Először kétszer, azután háromszor, és végül hatszor, ahogyan a mamám mondta.

Letörlöm a könnyeket az arcomról. Most fogok először találkozni a papámmal azóta, hogy elhagytam őt. És nem szeretném, hogy félig összeomolva és zokogva lásson viszont. Kinyílik az ajtó, és Caleb áll előttem. Zavarba jövök a látványától. Csak néz rám néhány másodpercig, azután magához ölel, a kezét épp a vállsérülésemre téve. Beharapom a számat, nehogy felkiáltsak, de egy nyögés mégiscsak kiszalad belőlem. Caleb hátralép.

– Beatrice... Istenem, meglőttek?

– Menjünk be! – mondom elgyöngülve. A hüvelykujját elhúzza a szeme alatt, hogy felitassa vele a nedvességet. Az ajtó becsapódik mögöttünk.

A helyiségben félhomály dereng, de így is látom az ismerős arcokat: egykori szomszédokét, osztálytársakét és a papám munkatársaiét . És a papámét, aki úgy bámul rám, mintha egy második fejem is kinőtt volna. Marcus. A látványától is rosszul érzem magam. Tobias...

Nem, most nem gondolhatok rá.

– Hát te? Hogyan szereztél tudomást erről a helyről? – kérdezi Caleb. – Megtalált anya?

Bólintok. A mamámra sem szeretnék gondolni.

– A vállam... – mondom.

Most, hogy már biztonságban vagyok, az engem idáig hajtó adrenalin szintje leesik, és egyre erősebb fájdalmat érzek. Térdre rogyok. Víz csöpög a ruhámból a betonpadlóra. Nyomja a mellkasomat a zokogás, kétségbeesetten küzdve azért, hogy szabadon engedjem, én pedig visszafojtom.

Egy Tessa nevű asszony, aki a mi utcánkban lakott, elém terít egy ágybetétet. A férje a tanács egyik tagja volt, de őt most nem látom itt. Bizonyára meghalt már.

Valaki odahoz egy lámpát az egyik sarokból, így fényünk is van. Caleb elővarázsol egy elsősegélydobozt, Susan pedig egy palack vizet hoz. Egy segítségre szoruló számára nem létezhet jobb hely, mint egy Önfeláldozókkal zsúfolt helyiség. Calebre pillantok. Ismét szürkét visel. Most már álomnak tűnik az, hogy a Műveltek központjában láttam.

Az édesapám odajön hozzám. Karomat a vállára emeli, és segít áthaladnom a helyiségen.

– Miért vagy vizes? – kérdezi Caleb.

– Vízbe akartak fojtani – felelem. – Te miért vagy itt?

– Azt tettem, amit mondtál – amit anya mondott. Megvizsgáltam a szimulációs szérumot, és rájöttem, hogy Jeanine nagy hatótávolságú adatátviteli eszközöket fejleszt ki a szérumhoz, hogy a jelzéseit messzebbről is fogni lehessen. Így arra a következtetésre jutottam, hogy a Műveltek és a Bátrak... mindenesetre kimaradtam a beavatásból, amikor rájöttem, hogy mi folyik itt. Téged is figyelmeztettelek volna, de már késő volt – mondja. – Most csoportnélküli vagyok.

– Nem, nem vagy az – szólal meg az édesapánk. – Hozzánk tartozol.

Letérdelek a matracra, Caleb pedig egy sebészollóval levág egy darabot az ingem vállrészéből. Miközben lefejti rólam a négyzet alakú szövetet, először az Önfeláldozók jelképét ábrázoló tetoválás válik láthatóvá, azután a kulcscsontomon lévő három madár. Caleb és az édesapám ugyanolyan elképedt és döbbent arccal mered rájuk, de egy szót sem szólnak.

A hasamon fekszem. Caleb megszorítja a tenyeremet, miközben a papám kiveszi a sebfertőtlenítőt a mentőládából.

– Másból is szedtél már ki golyót? – kérdezem kissé remegő hangon.

– Meglepődnél, ha tudnád, mi mindent tudok – válaszolja. Sok dolog lepne meg a szüleimmel kapcsolatban is. A mamám tetoválására gondolok, és beharapom a szám szélét.

– Ez fájni fog – mondja.

Nem látom, hol hatol belém a kés, csak érzem. A fájdalom szétterjed a testemben, és összeszorított foggal is felkiáltok, Caleb kezét szorongatva. A kiáltás közben hallom, hogy a papám arra kér, lazítsam el a hátizmaimat. Kicsordulnak a könnyek a szemem sarkából, és megteszem, amit kért tőlem.

Ismét érzem a fájdalmat, és azt is, hogyan mozog a kés a bőröm alatt, és még mindig kiabálok.

– Megvan – mondja, és leejt valamit a padlóra, 'ami fémes hangot ad.

Caleb előbb az édesapámra, azután rám néz, majd felnevet. Olyan régen hallottam nevetni, hogy legszívesebben elsírnám magam.

– Mi olyan mulatságos? – kérdezem szipogva.

– Nem gondoltam, hogy valaha is együtt látlak még benneteket – mondja apám. Valami hideggel megtisztítja a bőrömet a seb körül. – Lehet összevarrni – teszi hozzá. Bólintok. Ő pedig úgy fűzi be a tűt, mintha már ezredszer csinálná.

– Egy – mondja. – Kettő... három.

Összeszorítom az állkapcsomat, és ez alkalommal csöndben maradok. A ma elviselt összes fájdalom közül – beleértve a golyótalálatot, a kis híján bekövetkezett fulladást, a golyó eltávolítását, a mamám és Tobias megtalálásának és elveszítésének fájdalmát – ezt a legkönnyebb kibírni.

A papám befejezi a seb összeöltését, majd elvarrja a cérnát, és bekötözi a sebet. Caleb segít felülnöm, azután különválasztja a két inge szegélyét, a hosszú ujjúból kibújik, és odanyújtja nekem. A papám segít bedugnom a jobb karomat az ing ujjába. A fejemet már egyedül dugom bele. Bő szabású, és jellegzetes szaga van. Calebé.

– Hol van édesanyád? – kérdezi a papám csendesen. Lesütöm a szemem. Nem szeretném közölni velük ezt a hírt. Nem akarom ezzel kezdeni.

– Elment – felelem. – Megmentett engem...

Caleb lehunyja a szemét, és nagy levegőt vesz. A papám egy pillanatra lesújtottnak látszik, azután összeszedi magát. Csillogó szemét lesütve bólint.

– Akkor jó – mondja feszült hangon. – Az szép halál. Ha most rögtön megszólalnék, biztosan eltörne a mécses, ezt pedig nem engedhetem meg magamnak. Úgyhogy csak bólintok.

Eric tévedett, amikor Al öngyilkosságát bátor tettnek minősítette. Az édesanyám halála volt bátorság. Emlékszem rá, milyen nyugodt és mennyire elszánt volt. Nemcsak az volt bátorság tőle, ahogyan meghalt – az is, hogy ezt nem közölte velem előre. És nem tétovázott. A jelek szerint nem fontolgatott magában másik lehetőséget.

A papám segít talpra állnom. Ideje szembenéznem a többiekkel. A mamám azt mondta, mentsem meg őket. Ezért, és azért is, mert Bátor vagyok, kötelességem vezetni őket mostantól fogva. Fogalmam sincs róla, hogyan fogom elbírni ezt a hatalmas terhet.

Marcus felkel. Amikor megpillantom, átvillan rajtam a jelenet emléke, amikor egy nadrágszíjjal rácsapott a karomra. Szorítást érzek a mellkasomban.

– Csak eddig voltunk biztonságban itt – szólal meg végül. – Ki kell jutnunk a városból. Az a legjobb esélyünk, ha eljutunk a Barátságosak központjába. Remélem, hogy ők befogadnak bennünket. Tudsz valamit a Bátrak stratégiájáról, Beatrice? Abbahagyják a harcokat az éjjel?

– Itt nem a Bátrak stratégiájáról van szó – felelem. – Ezt az egészet a Műveltek találták ki. És nem úgy működik a dolog, hogy parancsokat osztogatnak.

– Nem adnak ki parancsokat? – kérdezi apám. – Hogy érted ezt?

– Úgy, hogy a Bátrak kilencven százaléka alvajáróként jár- kel most. Ők egy szimuláció szereplői, akik azt sem tudják, mit művelnek. Én csak azért nem viselkedem úgy, mint ők, mert...

– habozok kimondani a szót. – Mert a tudatvezérlés nem hat rám.

– Tudatvezérlés? Úgy érted, nincsenek tudatában annak, hogy embereket öldösnek? – kérdezi a papám tágra nyílt szemmel.

– Úgy.

– Ez... borzasztó – jelenti ki Marcus, a fejét rázva. Együttérző hangját mesterkéltnek érzem. – Felébredni és rádöbbenni, hogy mit tettél...

A helyiségben csönd támad. Gondolom, azért, mert a jelenlévő Önfeláldozók a Bátor katonák helyébe képzelik magukat. Ekkor jut eszembe valami.

– Fel kell ébresztenünk őket.

– Micsoda?

– Ha felébresztem a Bátrakat, biztosan fellázadnak, ha rádöbbentek, hogy mi folyik itt – fejtegetem. – A Művelteknek nincs hadseregük. Nem fog több Önfeláldozó meghalni. És vége lesz ennek az egésznek.

– Ez nem megy ilyen egyszerűen – szólal meg az édesapám.

– Ha a Bátrak nem segítenek nekik, a Műveltek akkor is megtalálják majd a módját, hogy...

– És hogyan tudnánk felébreszteni őket? – kérdezi Marcus.

– Megkeressük a számítógépeket, amelyekkel irányítják a szimulációt, és megsemmisítjük az adatbázist – felelem. – A programot. Mindent.

– Mondani könnyű – jegyzi meg Caleb. – Igen ám, de bárhol lehetnek. Nem mehetünk csak úgy oda a Műveltek központjába, hogy kutakodni kezdjünk.

A homlokomat ráncolva töprengek. Jeanine... Jeanine beszélt valami fontosról, amikor Tobias és én beléptünk az irodájába. Elég fontos volt ahhoz, hogy letegye miatta a telefont. Azt mondta, valamit nem szabad őrizetlenül hagyni. És azután, amikor elküldte Tobiast, azt mondta az őröknek, hogy vigyék *őt* a vezérlőterembe. A vezérlőbe, ahol Tobias korábban dolgozott. Ott lehetnek a Bátrak biztonsági kamerái. És a számítógépeik is.

– A Bátrak főhadiszállásán vannak – közlöm a többiekkel. – Ez logikus is. Ott tárolják a Bátrakkal kapcsolatos összes adatot. Hát akkor miért ne irányíthatnák onnan őket?

Közben feldereng bennem a felismerés, hogy többes szám harmadik személyben beszélek róluk. Jogilag én is Bátorrá váltam ugyan, de nem érzem annak magamat.

És nem vagyok Önfeláldozó sem.

Azt hiszem, az vagyok, ami mindig is voltam. Nem Bátor, nem Önfeláldozó, és nem is csoportnélküli. Hanem Elfajzott.

– Biztos vagy benne? – kérdezi a papám.

– Logikusnak tűnik az ismereteim alapján – felelem. – És nincs jobb ötletem.

– Akkor el kell döntenünk, hogy ki menjen, illetve ki menjen majd tovább a Barátságosakhoz – mondja ő. – Milyen segítségre van szükséged, Beatrice?

A kérdése megzavar, mint ahogy az arckifejezése is. Úgy néz rám, mintha a fölérendeltjük lennék. És úgy is beszél velem. Vagy azt fogadta el, hogy mostanra felnőtt lettem, vagy

azt, hogy többé már nem vagyok a lánya. Az utóbbi valószínűbb és fájdalmasabb is.

– Valakire, aki tud és készen is áll fegyvert használni – felelem.

– És nincs tériszonya.

HARMINCHETEDIK FEJEZET

A Művelt és a Bátor csapatokat összevonták az Önfeláldozók városnegyedének központjában, így amíg kifelé futunk az Önfeláldozók területéről, nem kell számítanunk különösebb nehézségre.

Nem tudtam eldönteni, hogy ki jöjjön velem. Kézenfekvő volt, hogy Calebet válasszam, mert ő ismeri a legjobban a Műveltek tervét. Marcus ragaszkodott hozzá, hogy tiltakozásom dacára ő is velünk jöjjön, mert ért a számítógépekhez. Az édesapám pedig úgy viselkedett, mintha mindig is ott lett volna a helye.

Figyelem a többieket, amint az ellenkező irányba – a biztonság, a Barátságosak negyede felé – futnak néhány másodpercig, majd elfordulok a város, a háború irányába. Odaállunk a vágány mellé, amelyen eljutunk majd a veszélyes helyre.

– Hány óra van? – kérdezem Calebtől.

Az órájára pillant.

– Három óra tizenkettő.

– Most már bármelyik pillanatban itt lehet – mondom.

– Megáll majd?

Megrázom a fejemet.

– Lassan halad át a városon. Futnunk kell néhány métert a kocsi mellett, aztán felugrunk rá.

A vonatra való felugrás nekem már könnyűnek, természetesnek tűnik. A többieknek ugyan nem lesz egyszerű feladat, de most már nem torpanhatunk meg. Hátrapillantok, és látom, hogy aranysárgán világítanak a vonat reflektorai a szürke épületek között. Előre-hátra hintáztatom magam a lábujjam párnáin, miközben egyre nagyobbak lesznek a fénylő pontok, majd a vonat eleje el is siklik mellettem. Futásnak eredek. Amint meglátok egy nyitott kocsit, még szaporábban szedem a lábamat, hogy lépést tartsak vele, majd megragadom a bal oldali fogantyút, és fellendítem magam.

Caleb is felugrik, majd nagy puffanással érkezik meg, az oldalára fordulva. Azután segít Marcusnak felszállni. A papám hasra esik, úgy húzza fel maga után a lábát. Mindannyian odébb mennek az ajtóból, csak én maradok a kocsi szélénél állva. Egyik kezemmel a fogantyúba kapaszkodva nézem a várost.

Jeanine helyében én a Bátor katonák többségét a Kút bejáratához, a fölötte magasló üvegépület elé vezényelném. Okosabb megoldás lenne tehát a hátsó bejáraton át bemennünk, csakhogy ehhez le kell ugranunk egy épület tetejére.

– Gondolom, mostanra már megbántad, hogy a Bátrakat választottad – jegyzi meg Marcus.

Meglep, hogy az édesapám még nem tette fel nekem ezt a kérdést, de ő most a várost szemléli, ahogyan én is. A vonat ekkor halad el a Műveltek főhadiszállása mellett, amely mostanra sötétségbe borult. Bizonyos távolságból nézve nyugodt helynek látszik, s a falain belül talán nyugalom is van. Távol esik a harc helyszínétől és az események valóságától is.

Megrázom a fejem.

– Még azok után sem, hogy a csoportod vezetői úgy döntöttek, csatlakoznak egy összeesküvéshez, hogy megbuktassák a jelenlegi kormányt? – fröcsögi Marcus.

– Volt néhány dolog, amit meg kellett tanulnom.

– Hogy hogyan kell bátornak lenni? – kérdezi apám halkan.

– Hogy hogyan kell önzetlennek lenni – felelem. – Bár ez sokszor egy és ugyanaz a dolog.

– Ezért tetováltattad a válladra az Önfeláldozók jelképét? – kérdezi Caleb. Szinte biztosra veszem, hogy mosolyt látok megcsillanni a papám szemében.

Halvány mosollyal viszonzom az övét, és bólintok.

– A másikra pedig a Bátrakét – felelem.

A Kút fölötti üvegépületről épp a szemembe tükröződik vissza a nap fénye. Csak állok, az ajtó melletti fogantyúba kapaszkodva, hogy megtartsam az egyensúlyomat.

– Amikor szólok, hogy ugorjatok – szólalok meg –, akkor kiugrotok, amilyen messzire csak tudtok.

– Kiugrunk? – kérdezi Caleb. – Tris, hét emelet magasságban vagyunk.

– Egy tetőre érkezünk – teszem hozzá. Látom az arcukon a megdöbbenést, ezért még kiegészítem: – Ezt nevezik a bátorság próbájának.

Amikor először vállalkoztam rá, úgy éreztem, a legnehezebb dolgok közé tartozik, amivel valaha is megpróbálkoztam. De ma már semmiségnek tűnik a mozgó vonatból való kiugrás. Az utóbbi néhány héten már bonyolultabb feladatokra is vállalkoztam, mint amivel az emberek többsége valaha is megpróbálkozik élete során. És ez még semmi ahhoz képest, amit a Bátrak központjában tervezek véghezvinni. Ha túlélem,

biztosan még ennél merészebb dolgokra is vállalkozni fogok – ilyen például a csoport nélküli élet. Ezt pedig sohasem gondoltam volna magamról ez idáig.

– Apa, most te jössz – szólalok meg hátralépve, hogy odaállhasson a kocsi szélére. Ha ő és Marcus ugrik elsőként, akkor ezt úgy időzítem, hogy a lehető legkisebb távolságot kelljen megtenniük. Caleb és én fiatalabbak vagyunk, ezért nagyobbat tudunk ugrani. Ezt az esélyt meg kell ragadnom.

A vonatsínek ívben folytatódnak itt, s amikor a tető széléhez érünk, elkiáltom magam:

– Most!

Az édesapám behajlítja a térdét és előrevetődik. Nem várom meg, hogy lássam, sikerült-e neki. Meglököm Marcust, és ismét kiáltok:

– Most!

A papám a tetőre érkezik, olyan közel a széléhez, hogy levegő után kapkodok. Lehuppan a sóderbe, én pedig magam elé lököm Calebet. Megáll a vagon szélén, és kiugrik, anélkül, hogy utasítanom kellene rá. Hátrálok néhány lépést, és nekifutásból ugrom utána, épp akkor, amikor a szerelvény maga mögött hagyja a tetőt.

Egy pillanatig a semmiben vagyok, aztán a lábam nekiütődik a betonnak. Megtántorodom féloldalasan, eltávolodva a tető peremétől. Fáj a térdem, s a becsapódás erejétől remegés fut végig a testemen, a vállam pedig lüktetni kezd tőle. Leülök, zihálok, és felpillantok. Caleb és az édesapám a tető szélén állnak, kezükkel mindketten Marcus karját fogják. Nem jól ugrott, ezért ingadozik a perem fölött.

Egy belső hang gonoszul azt hajtogatja bennem: *Ess le, ess le, ess le!*

De fennmarad. Apám és Caleb magukkal húzzák, vissza a tetőre. Felállok és leporolom a nadrágomról a sódert. Gondolataimat az köti le, ami ezek után vár ránk. Egy dolog arra kérni másokat, hogy ugorjanak ki egy vonatból – na de arra, hogy egy tetőről vessék le magukat?

– Most jön az, ami miatt megkérdeztem tőletek, hogy nincs- e tériszonyotok – mondom nekik, miközben a tető szélére állok. Hallom botorkáló lépteiket a hátam mögött. Ők is odalépnek a tető szélére. Szélroham fut nekünk, mely felszalad az épület oldalán, s megemeli az ingemet. Letekintek a földben tátongó lyukra, amely hét emelet mélységben húzódik alattunk, azután behunyom a szemem. Érzem, hogy a levegő megcsapja az arcomat.

– Egy háló van az alján – mondom, és hátrapillantok rájuk. Tanácstalannak látszanak. Még nem is sejtik, mire fogom kérni őket. – Ne gondolkodjatok rajta – mondom nekik –, csak ugorjatok!

Megfordulok, és közben hátradőlök, kibillentve magam egyensúlyi helyzetemből. És lezuhanok, mint egy kő. Behunyom a szemem, egyik karomat kinyújtom, hogy érezzem a szelet. Amennyire csak lehetséges, ellazítom az izmaimat, mielőtt megérkezem a hálóba, ami olyan érzés, mintha betonnak ütköznék a vállammal. Összeszorítom a fogamat, és oldalra gurulok, megkapaszkodom a hálót tartó rúdban, majd átlendítem a lábam a szélén. A térdemre érkezem, könnyektől homályos szemmel.

Caleb felkiált, amikor a háló a testéhez csapódik, majd ismét kiegyenesedik alatta. Én némi üggyel-bajjal felállok közben.

– Caleb! – sziszegek neki. – Ide!

Caleb zihálva kúszik a háló széléhez, és fordul le róla, nagy eséssel érkezve az emelvényre. Fájdalmas arccal talpra kászálódik, majd a száját eltátva rám néz.

– Te... hányszor csináltad már meg ezt? – kérdezi két lélegzetvétel között.

– Most másodjára – felelem.

Megrázza a fejét.

Amikor a papám is megérkezik a hálóba, Caleb segít neki lejönni belőle. Miután lelép az emelvényre, kihajol a széle fölött, és hányni kezd. Elindulok lefelé a lépcsősoron, s amikor a végéhez érek, hallom, hogy Marcus nagy nyögéssel landol a hálóban.

A barlangterem üres. A folyosók a sötétségbe vesznek. A Jeanine-tól hallottak alapján arra következtetek, hogy senki sem maradt a Bátrak központjában, kivéve néhány katonát, akiket ő küldött vissza, hogy vigyázzanak a számítógépekre. Ha megtaláljuk a Bátor katonákat, megtaláljuk a komputereket is. Hátrapillantok. Marcus az emelvényen áll, falfehéren, de épségben.

– Ez tehát a Bátrak központja – állapítja meg.

– Igen – felelem. – És?

– Nem gondoltam volna, hogy valaha is látni fogom – válaszolja, s kezével végigsimítja az egyik falat. – Nem kellene ennyire ellenségesnek lenned velem, Beatrice.

Eddig fel sem tűnt nekem, hogy milyen rideg a tekintete.

– Van valami terved, Beatrice? – kérdezi az édesapám.

– Igen. – Ez igaz is. Van, bár azt nem tudnám megmondani, hogy mikor ötlöttem ki.

És abban sem vagyok biztos, hogy beválik. Néhány feltevésre alapozom ugyanis. Arra, hogy csak kevés Bátor

tartózkodik most itt, a központban. Ők nem a kifinomult megoldásaikról híresek – én pedig bármit megtennék, csak hogy útjukat álljam.

Végighaladunk a folyosón, amely a Kútba vezet. Falán úgy három méterenként fénycsövek világítanak. Amikor beérünk az első fénysávjába, lövést hallok, és a földre vetem magam. Valaki biztosan meglátott bennünket. Továbbkúszom a következő árnyékfoltig. A fegyverből kirobbanó szikra átröpül a helyiségen az ajtó mellett, amely a Kútba vezet.

– Mindenki jól van? – kérdezem.
– Igen – feleli az édesapám.
– Akkor maradjatok itt! – mondom nekik.

A helyiség falához futok. A fénycsövek kidomborodnak belőle, s közvetlenül alattuk egy-egy árnyékos nyílás húzódik. Elég apró termetű vagyok ahhoz, hogy meghúzhassam magam benne, ha oldalt fordulok. Végiglopakodhatok a fal mentén, és talán sikerül meglepnem az őrt, aki az imént ránk lőtt, még mielőtt esélye lenne a fejembe ereszteni egy golyót. Talán sikerül.

Az egyik dolog, amiért hálás vagyok a Bátraknak, az a felkészültség, amely elfeledteti velem a félelmeimet.

– Akárki vagy is – kiáltja egy hang –, dobd el a fegyveredet, és tedd fel a kezed!

Oldalt fordulok, és hátammal a kőfalhoz simulok. Gyors oldallépésekkel haladok, egyik lábamat keresztezve a másik előtt. Hunyorgok, hogy lássak valamit a félhomályban. Újabb lövés dördül el a csendben. Elérkezem az utolsó fénycsőhöz, majd megállok egy pillanatra az árnyékban, hogy hozzászokjon a szemem.

Lehet, hogy egy verekedésben nem győzedelmeskedhetem, de ha elég gyorsan mozgok, akkor erre talán nem is lesz szükség. Könnyedén lépdelek, az őr felé haladva, aki az ajtó mellett áll. Néhány méterrel odébb érve rádöbbenek, hogy ismerem ezt a mindig csillogó fekete hajat és a keskeny nyergű, hosszú orrot. Még a viszonylagos sötétben is sikerül azonosítanom.

Peter az.

Futkározni kezd a hideg a karomon és a szívem tájékán. Végül beleremeg a gyomrom is.

Feszültek az arcvonásai. Ő nem alvajáró. Körülnéz, de a szeme csak a levegőt fürkészi fölöttem és rajtam túl. A hallgatásából arra következtetek, hogy nem áll szándékában tárgyalni velünk. Kérdezés nélkül agyonlő mindannyiunkat. Lebiggyesztem az ajkamat, és futva teszem meg az utolsó néhány lépést, közben a magasba lendítve a kezemet. A tenyerem élével sújtok le, és orron találom. Felüvölt, és mindkét kezét az arcára tapasztja. Nyugtalanság mozgatja a testemet, s amikor látom, hogy behunyja a szemét, ágyékon rúgom. A térdére zuhan, a fegyvere fémes csattanással ér földet. Felkapom, és a csövét a feje búbjához szorítom.

– Hogyan létezik az, hogy te teljesen éber vagy? – szegezem neki a kérdést.

Felemeli a fejét. Betöltöm a töltényt a tárba, s a szemöldökömet felvonva nézek rá.

– A Bátrak vezetői... kiértékelték az adataimat, és kiemeltek a szimulációból – feleli.

– Mert rájöttek, hogy amúgy is gyilkos hajlamaid vannak, és tudatos állapotodban sem esne nehezedre megölni néhány száz embert – mondom neki. – Logikus.

– Én nem vagyok... gyilkos hajlamú.

– Nem ismertem még olyan Őszinte embert, aki úgy hazudna, mint te – mondom neki, és megkocogtatom a koponyáját a fegyverrel. – Hol vannak a számítógépek, amelyekkel a szimulációt vezérlik, Peter?

– Nem fogsz rám lőni.

– Az emberek hajlamosak alábecsülni a tulajdonságaimat – felelem szelíden. – Azt hiszik, csak mert apró termetű, vagy mert lány vagyok, vagy mert Szerencsétlen vagyok, idegen tőlem a könyörtelenség. Csakhogy tévednek.

Kissé balra tartom a fegyvert, és a karjába lövök. Az üvöltése megtölti a folyosót. Spriccelni kezd a vér a golyó ütötte sebből. Még egyszer felüvölt, a homlokát a földhöz szorítva. Megint a fejét veszem célba, mit sem törődve a mellkasomba nyilalló bűntudattal.

– Most, hogy már rájöhettél arra, hogy tévedtél – szólalok meg –, adok neked még egy esélyt, hogy eláruld nekem, mit kell tudnom. Különben ennél érzékenyebb helyre fogok célozni.

És van még egy dolog, amire számíthatok. Peter nem önzetlen. Elfordítja a fejét, és csillogó szemét rám szegezi. Beharapja az alsó ajkát, s remegve fújja ki a levegőt. Ugyanígy szívja be. Majd megint kifújja.

– Hallanak bennünket – böki ki végül. – És ha te nem ölsz meg, majd ők megteszik. Csak akkor árulom el neked, amit tudni akarsz, ha kiviszel innen.

– Micsoda?

– Vigyél... magaddal! – kéri megránduló arccal.

– Azt akarod, hogy vigyelek magammal? – mondom. – Azt az embert, aki meg akart ölni...! Hogy *én* vigyelek magammal *téged?*

– Igen, azt – feleli hörögve. – Ha meg akarod tudni tőlem, amire szükséged van.

Úgy tűnik, ez is egy választási lehetőség, de mégsem az. Tucatnyi Önfeláldozót ölhetnek meg az agyhalott Bátor katonák minden egyes percben, amit Peterre fecsérelek, és arra, hogy felidézem magamban, hogyan kísértett rémálmaimban, és milyen kárt tett bennem.

– Rendben. – Kis híján fuldokolok, amikor kimondom a szót. – Rendben van.

Lépteket hallok a hátam mögött. A fegyvert megmarkolva hátrapillantok. Édesapám és a többiek közelednek felénk.

A papám leveszi hosszú ujjú ingét. Alatta szürke pólót visel. Odatérdel Peter mellé, és szorosan bekötözi a karját. Amikor meghúzza rajta a szövetet, vér folyik végig Peter kezén. Apám felnéz rám, és azt kérdezi:

– Muszáj volt rálőnöd?

Nem válaszolok.

– Van, hogy fájdalom okozásával többet érünk el – jegyzi meg halkan Marcus.

Képzeletben magam előtt látom, amint Tobias előtt térdepel kezében egy nadrágszíjjal, és hallom visszhangozni a hangját. *Ez csak a javadat szolgálja.* Nézem őt néhány másodpercig. Valóban hisz is abban, amit mond? Olyan ez, mintha egy Bátor szájából hangzott volna el.

– Menjünk! – javasolom. – Kelj fel, Peter!

– Azt akarod, hogy gyalogoljon? – kérdezi Caleb. – Neked elment az eszed?

– Talán a lábát találtam el? – kérdezem. – Nem. Akkor tud gyalogolni. Hová megyünk, Peter?

Caleb segít Peternek talpra állni.

– Az üvegépületbe – mondja összerezzenve. – A nyolcadik emeletre.

Mutatja az utat, s belép egy ajtón.

Belépek a Kútba, ahol a folyó zúgása és kék fény fogad. Üresebb most ez a hely, mint amilyennek bármikor láttam korábban. Tekintetemmel végigpásztázom a falat, életre utaló jeleket keresve, de nem látok semmiféle mozgást és alakokat sem a sötétben álldogálni. A kezemben tartva a fegyvert vágok neki az ösvénynek, amely az üvegfödémhez vezet. Megborzongok attól, milyen kihalt minden. Arra a végtelen mezőre emlékeztet, amelyet a varjakról szóló rémálmaimban láttam.

– Honnan veszed, hogy jogod van rálőni valakire? – kérdezi a papám, miközben a nyomomba szegődik, az ösvényen felfelé tartva. Elhaladunk a tetoválószalon mellett. Hol lehet most Tori? Na és Christina?

– Ez most nem alkalmas időpont egy erkölcsi vitára – felelem.

– Ez a tökéletes időpont – mondja ő –, mert hamarosan ismét lehetőséged nyílik rá, hogy célba vegyél valakit, és ha nem látod be, hogy...

– Belátni? Mit? – Nem fordulok hátra, úgy kérdezem ezt tőle. – Hogy minden másodpercben, amelyet elvesztegetek, meghal még egy Önfeláldozó, és gyilkossá válik egy következő Bátor? Én már rájöttem erre, apa. Most rajtad a sor.

– Létezik helyes elintézési módja is a dolgoknak.

– Miért vagy olyan biztos benne, hogy te tudod, mi az? – kérdezem.

– Hagyjátok abba a vitatkozást, kérlek! – szakít félbe Caleb rosszallóan. – Vannak most ennél fontosabb dolgaink is.

Égő arccal kapaszkodom tovább felfelé. Néhány hónappal ezelőtt még nem mertem volna így visszavágni a papámnak. Sőt, pár órával korábban sem tettem volna ilyet. Csakhogy valami megváltozott azzal, hogy lelőtték az édesanyámat. És azzal, hogy elfogták Tobiast.

A folyó zúgása közepette is hallom az édesapámat lihegni és zihálni. Elfeledkeztem arról, hogy idősebb nálam, és hogy a szervezete már nehezebben viseli a megpróbáltatásokat.

Mielőtt elindulok felfelé a fémlépcsőn, amely az üvegmennyezet fölé vezet, várakozom a sötétben, és nézem a fényt, melyet a nap vet ide a Kút falain áthatolva. Árnyék vetődik a napsütötte falra. Számolok, míg feltűnik a következő őrszem. Másfél perc alatt tesznek meg egy kört, húsz másodpercig egy helyben állnak, azután ismét elindulnak.

– Fegyveres férfiak vannak odafent. Ha észrevesznek, megpróbálnak végezni velem, ha tudnak – mondom halkan az édesapámnak. Fürkészem a tekintetét. – Hagyjam, hogy megtegyék?

Néhány másodpercig néz engem.

– Menj! – mondja végül. – És Isten segítsen! Óvatosan lépdelek felfelé a lépcsősoron, majd megállok, épp azelőtt, hogy megláthatnák a fejemet. Várok, figyelem az árnyékok mozgását, s amikor az egyik megtorpan, fellépek, célzok a fegyveremmel, és tüzelek.

Ez a golyó nem találja el az őrszemet. A mögötte lévő ablakot töri ripityára. Még egyszer tüzelek, és félrekapom a

fejem, miközben a golyók kongó zajok kíséretében a padlóra záporoznak körülöttem. Az üvegmennyezet szerencsére golyóálló, különben összetörne alattam, rám pedig halálos zuhanás várna.

Az egyik őrt sikerült eltalálnom. Nagy levegőt veszek, kezemet az üvegmennyezetre tapasztom, és letekintek, az áldozatomat keresve. Hátrabillentem a fegyvert, és célba veszem a felém futó őrt. A lövedék a karját találja el. Szerencsére ez az, amelyikkel a fegyvert fogná, mert az kiesik a kezéből, és továbbcsúszik a padlón.

Remeg az egész testem. Belevetem magam a mennyezeti lyukba, s elkapom a földre ejtett fegyvert, még mielőtt az őr utánanyúlhatna. Elsüvít egy golyó a fejem mellett, olyan közel, hogy megborzolja a hajamat. Elkerekedik a szemem. Jobb karomat hátralendítem a vállam fölött, s ettől égető fájdalom hasít végig a testemen, majd három lövést adok le, hátrafelé célozva. Valami csoda folytán az egyik golyó eltalálja az egyik őrt. A szemem elfojthatatlanul könnyezik a vállárnál kínzó fájdalomtól. Az imént feltéptem a varrataimat. Ebben biztos vagyok.

Most egy másik őrszem terem előttem. A padlóhoz lapulva, a könyökömmel támaszkodva fekszem a hasamon, mindkét fegyverrel őt véve célba. Mereven bámulok egy pontra, amely az ő fegyvere csövének vége.

És ekkor meglepő fordulat történik. Az állát oldalra rántva jelzi, hogy menjek.

Biztosan ő is Elfajzott.

– Minden rendben! – kiáltom.

Az őr a fejét lehajtva bemegy a félelemszimulációs szobába, és már el is tűnik a szemem elől.

Lassan feltápászkodom, jobb karomat a mellkasomhoz szorítva. Most mintha csőlátásom lenne – végigfutok ezen az ösvényen, és nem fogok tudni megállni, sem pedig bármi másra gondolni, míg a végéhez nem érek.

Az egyik pisztolyt Calebnek adom, a másikat becsúsztatom az övem alá.

– Szerintem jobb lesz, ha te meg Marcus itt maradtok vele – mondom, Peter felé biccentve. – Ő csak hátráltatna bennünket. Ügyeljetek arra, hogy senki se jöhessen utánunk!

Remélem, a bátyám nem érti, mit is művelek most – azért tartom itt, mert ezen a helyen biztonságban tudom, még akkor is, ha készen állna feláldozni az életét. Ha felmegyek az épületbe, aligha fogok visszajönni onnan. A legjobb forgatókönyv, amiben reménykedhetek, az, hogy megsemmisítem a szimulációt, még mielőtt valaki végez velem. Hogy mikor köteleztem el magam egy ilyen öngyilkos küldetés mellett? És miért oly könnyen szánom rá magam?

– Nem maradhatok itt, miközben te felmégy oda, és kockára teszed az életedet – feleli Caleb.

– Nekem arra van szükségem, hogy itt maradj – mondom neki.

Peter térdre rogy. Az arca izzadságtól csillog. Egy pillanatig már-már lelkiismeret-furdalást érzek miatta, de azután eszembe jut Edward és a támadók által a szemem elé kötött szövetdarab csiklandozása, s ezzel átfordul gyűlöletbe az együttérzésem. Caleb végül bólint.

Megközelítem az egyik őrt, aki a földre zuhant, és magamhoz veszem a fegyverét. Közben egy pillanatig sem nézek rá a halálos sebre, amelyet én ütöttem rajta. Lüktet a fejem. Nem ettem, nem aludtam, nem sírtam, nem sikoltottam,

sőt egy másodpercre sem torpantam meg. Beharapom a számat, s elindulok a helyiség jobb oldalán lévő lift felé. Nyolcadik emelet. Ahogy becsukódik a lift ajtaja, nekitámasztom a halántékomat az üvegnek, és hallgatom a szinteket jelző halk sípolást.

Az édesapámra pillantok.

– Köszönöm, hogy megvéded Calebet – mondja ő. – Beatrice, én...

A lift megérkezik a nyolcadik emeletre, s kinyílik az ajtaja. Két őr lövésre készen, kifejezéstelen arccal áll itt a fegyverével. Tágra nyílik a szemem, majd hasra vágódom, amint eldördülnek a lövések. Hallom, hogy üveget találnak el a töltények. Az őrök a földre zuhannak, az egyik életben van, és nyöszörög, a másikból hamar kiszáll az élet. A papám ott áll fölöttük, fegyverét még most is eltartva a testétől. Feltápászkodom. Őrök futnak végig a bal kéz felőli folyó són. Lépteik összehangoltságából arra következtetek, hogy a szimuláció vezérli őket. Végigfuthatnék a nekem jobbra eső folyosón, de ha az őrök a másikról közelednek, akkor ott kell lenniük a számítógépeknek. A földre vetem magam az őrszemek között, akikre az imént rálőtt az édesapám, és igyekszem mozdulatlan maradni.

A papám kiugrik a liftből, és futni kezd a jobb oldali folyosón, nyomában a Bátor őrszemekkel. A számra tapasztom a kezemet, nehogy odakiáltsak neki. Az a folyosó sehová sem vezet.

Próbálom eltakarni a fejemet, hogy ne is lássam, de nem sikerül. Kinézek a földön fekvő őr háta fölött. A papám hátrafelé célozva tüzel az őt üldöző őrökre, de nem elég

gyorsan. Az egyikük eltalálja a gyomrát. Olyan hangosan nyög fel, hogy már-már én is érzem a szenvedését. A gyomrához kap, vállával nekiütközik a falnak, és még egyszer tüzel. Majd még egyszer. Az örök a szimuláció szereplői: egyenletesen mozognak még akkor is, amikor eltalálják őket a golyók, egészen az utolsó szívverésükig. De már nem érik utol az édesapámat, akinek csupa vér a keze, s kezd elszíntelenedni az arca. Még egy lövés, és az utolsó őrt is leterítette.

– Apa – szólalok meg. Kiáltásnak szántam ugyan, de csak nyögés lett belőle. A papám a földre zuhan. Találkozik a tekintetünk, megszüntetve a bennünket elválasztó, néhány méternyi távolságot. Kinyitja a száját, mintha mondani akarna valamit, de aztán leesik az álla a mellkasáig, és elernyed a teste. Ég a szemem, és túl gyönge vagyok ahhoz, hogy felkeljek. A vér és az izzadság szagától a rosszullét kerülget. Szeretném lehajtani a fejemet a földre, s hagyni, hogy ez legyen a vég. Aludni szeretnék most – úgy, hogy sohasem, ébredjek fel. Igaz volt azonban, amit az édesapámnak mondtam korábban. Minden egyes másodpercben, amelyet elvesztegetek, meghal még egy Önfeláldozó. Most már csak egyetlen tennivalóm maradt ezen a világon – megsemmisíteni a szimulációt.

Feltápászkodom, és végigfutok a folyosón. A végéhez érve jobbra fordulok. Egyetlen ajtót találok. Benyitok.

A szemközti falat egy-egy láb széles és magas monitorok borítják. Többtucatnyi van itt belőlük, mindegyik a város más és más részét mutatja. A kerítést. A Központot. Az Önfeláldozók negyedének utcáit, ahol most nyüzsögnek a Bátor katonák. Az alattunk lévő épület földszintjét, ahol Caleb, Marcus és Peter várja, hogy visszatérjek.

Az egyik monitoron nem kép, hanem vonalkód látható. Gyorsabban mozog, semmint hogy le tudnám olvasni. Ez a szimuláció. A már összeállított kód, az utasítások bonyolult listája, amely több ezer különböző forgatókönyvet képes előre jelezni és levezényelni.

A képernyő előtt egy szék és egy íróasztal áll. A széken egy Bátor katona ül.

– Tobias – szólítom meg.

HARMINCNYOLCADIK FEJEZET

Tobias elfordítja a fejét, rám emeli sötét szemét, és összehúzza a szemöldökét. Feláll. Tanácstalannak látszik. Felemeli a fegyvert.

– Dobd el a fegyveredet! – utasít.

– Tobias – szólalok meg. – Ez csak egy szimuláció.

– Dobd el a fegyveredet! – ismétli meg. – Vagy lövök. Jeanine azt mondta, hogy Tobias nem ismer meg engem. És azt is mondta, hogy a szimuláció a barátokat ellenségekké változtatja Tobias szemében. Agyon fog lőni, ha ezt kell tennie.

Leteszem a pisztolyomat a lábam elé.

– Dobd el a fegyvert! – kiáltja Tobias.

– Már letettem – felelem. Egy halk belső hang a fejemben azt hajtogatja, hogy Tobias nem hall, nem lát és nem is ismer engem. Mintha lángnyelvek nyaldosnák belülről a szemhéjamat. Nem állhatok itt tehetetlenül, arra várva, hogy agyonlőjön.

Odafutok hozzá, és elkapom a csuklóját. Érzem izmai mozgását, miközben ujjait a ravaszra teszi, és még épp időben kapom félre a fejemet. A golyó a mögöttem lévő falba fúródik. Levegő után kapkodva Tobias bordái közé rúgok, majd

amilyen erősen csak tudom, kifelé fordítom a csuklóját. Erre kiejti a fegyvert a kezéből.

Nem győzhetem le Tobiast, ha verekedésre kerül a sor. Ezzel máris tisztában vagyok. Csakhogy meg kell semmisítenem a számítógépet. A fegyver után vetem magam, de még mielőtt megmarkolhatnám, Tobias elkap, és oldalra fordít.

Meresztgetem a szemem a sötétségben, s összezavarodom egy pillanatra, mielőtt Tobias ökle állkapcson talál. A fejem oldalra vágódik. Odébb húzódom tőle, feltartva a kezemet, hogy védjem az arcomat. Nem eshetek el. Nem eshetek el, mert akkor belém fog rúgni, és az még rosszabb, sokkalta rosszabb. A sarkammal hátralököm a fegyvert, hogy ne érhesse el, és mit sem törődve lüktető állkapcsommal, gyomorszájon rúgom Tobiast. Elkapja a lábfejemet, és lefelé húz, így épp a vállamra esem. A fájdalomtól elsötétedik előttem a világ. Döbbenten nézek fel rá. Hátrahúzza a lábát, mintha arra készülne, hogy belém rúgjon, én pedig térdre rogyok, s a karomat kinyújtom a fegyver után. Nem tudom, mihez kezdek majd vele. Képtelen vagyok Tobiasra lőni. Nem lőhetem le. Nem, ez nem fog menni. Tobias ott bujkál valahol ebben az emberben. Belekapaszkodik a hajamba, és oldalra ránt. Hátranyúlva elkapom a csuklóját, de túlságosan erős hozzám képest, így a homlokom a falhoz csapódik.

Tobias itt lakozik valahol ebben az emberben.

– Tobias! – szólítom meg.

Valóban elbizonytalanodott a szorítása? Tekergőzöm, és rúgok egyet hátra, a sarkammal eltalálva a lábszárát. Amikor a hajam kicsúszik a kezéből, rávetem magam a fegyverre.

Ujjaim rákulcsolódnak a hideg fémre. Gyorsan a hátamra fordulok, és rászegezem a pisztolyt.

– Tobias! – szólítom meg újra. – Tudom, hogy itt vagy valahol. De ha itt lenne, akkor ezek után biztosan nem indul el úgy felém, mint aki meg akar ölni.

Lüktet a fejem. Felállok.

– Tobias, kérlek! – Könyörgök neki. Szánalmas vagyok. Az arcom átforrósodik a könnyeimtől. – Kérlek szépen! Nézz rám! – Elindul felém. Fenyegetőek, gyorsak és erőről árulkodnak a mozdulatai. A pisztoly megremeg a kezemben. – Kérlek, nézz rám, Tobias! Kérlek!

Még akkor is gondoskodó a tekintete, amikor ilyen mogorván néz rám. Eszembe jut, milyen az arca, amikor mosolyra húzódik a szája.

Képtelen vagyok megölni őt. Nem tudtam eldönteni, hogy szeretem-e. De azt sem tudom biztosan, hogy ezért nem vagyok-e képes végezni vele. Abban viszont biztos vagyok, hogy ő mit tenne fordított helyzetben. És abban is, hogy én a világ minden kincséért sem ölném meg őt.

Voltam már így korábban is. A félelemszimuláció közben – amikor kezemben fegyvert tartva hallottam, amint arra utasít egy hang, hogy lőjem agyon a szeretteimet. Én akkor inkább a halált választottam, de el nem tudom képzelni, hogyan segíthetne ez most rajtam. Azt azonban egyszerűen csak tudom – tudom –, hogy mit kell tennem jelenleg.

Az édesapám azt mondja – azaz azt szokta volt mondani –, hogy erőt fejez ki az önfeláldozás.

Megfordítom a fegyvert a kezemben, és Tobias kezébe nyomom.

A homlokomhoz szorítja a csövét. Elapadnak a könnyeim, a levegőt hidegnek érzem, amikor az arcomat éri. Kinyújtom a karom, és a kezemmel Tobias mellkasának támaszkodom, hogy érezhessem a szívverését. Ez legalább még ő.

A golyó kattanva kerül a töltényűrbe. Lehet, hogy ugyanolyan könnyű hagynom, hogy lelőjön, mint a félelemszimuláció közben, és mint az álmaimban. Lehetséges, hogy csak egy dördülés lesz, kihunynak a fények, én pedig egy másik világban találom magam. Mozdulatlanul állok és várok. Megbocsátható-e nekem mindaz, amit elkövettem csak azért, hogy idáig eljuthassak?

Nem tudom.

Nem tudom.

Kérlek!

HARMINCKILENCEDIK FEJEZET

Nem dördül el a lövés. Tobias ugyanolyan kegyetlen arckifejezéssel néz rám, de nem mozdul. Miért nem lő rám? Érzem a szívverését a tenyeremmel, és azt is, hogy az én szívem megkönnyebbült. Ő is egy Elfajzott. Képes befolyásolni a szimulációt. Nem csak ezt – bármelyiket.

– Tobias – szólalok meg. – Én vagyok az.

Előrelépek és átölelem. Merev a testtartása. Gyorsabban ver a szíve. Érzem az arcommal. Pulzál rajta a dobogása. És fémes csattanást hallok, amikor a pisztoly a padlóra esik. Tobias megmarkolja a vállamat. Túl kemény a mozdulata. Ujjai éppen ott mélyednek a húsomba, ahol a golyó belefúródott. Felkiáltok, ő pedig magához húz. Lehet, hogy még kegyetlenebb módon akar végezni velem...

– Tris – szólal meg. Ismét ő az. A szája találkozik az enyémmel.

Átölel, és a karjába vesz, magához szorítva, kezével a hátamat fogva. A teste remeg, a vállam pedig perzsel a fájdalomtól, de nem törődöm vele. Nem érdekel. Nem érdekel. Tobias elenged, és csak néz engem – megcirógatja a homlokomat, a szemöldökömet, az arcomat, az ajkamat.

Feltör belőlem egy hang: zokogás, sóhajtás és nyögés keveréke. Tobias ismét megcsókol. Szemében könnyek csillognak. Sohasem gondoltam volna, hogy valaha is látni fogom sírni. És ez nekem is fáj.

A mellkasához simulok, és az ingébe fojtom a sírásomat. Ismét lüktetni kezd a fejem, megint érzem a fájdalmat a vállamban, és mintha a kétszeresére nőne a testsúlyom. Nekidőlök Tobiasnak, ő pedig támogat.

– Hogyan csináltad? – kérdezem.

– Nem tudom – feleli. – Csak meghallottam a hangodat.

***

Néhány másodperccel később eszembe jut, miért is vagyok itt. Elhúzódom Tobiastól, kezem fejével megtörlöm az arcomat, és ismét a monitorok felé fordulok. Látom, hogy az egyik az ivókutat mutatja. Tobias paranoiásan viselkedett, amikor a Bátrakat szidalmaztam ott. Egyre csak a kút fölötti falat nézte. Most már tudom, miért.

Tobias és én ott állunk még egy ideig. Azt hiszem, tudom, mire gondol, mert én is azon töröm a fejem. Hogyan irányíthat egy ilyen parányi tárgy olyan sok embert?

– Én futtattam a szimulációs programot? – kérdezi.

– Nem tudom, hogy te működtetted-e, vagy csak figyelted a működését – válaszolom. – De már mindegy. Fogalmam sincs róla, hogyan tudta elérni Jeanine, hogy magától működjön.

Tobias megrázza a fejét.

– Ez hihetetlen... Borzalmas és ördögien gonosz... de hihetetlen.

Mozgást látok az egyik képernyőn. A bátyám, Marcus és Peter az épület első emeletén áll. Bátor katonák fogják közre őket, mindannyian talpig feketében, kezükben fegyverrel.

– Tobias – szólalok meg. – És most?

A számítógép monitorához fut, és megérinti néhányszor az ujjával. Képtelen vagyok nézni, hogy mit csinál. Nem tudom levenni a szememet a bátyámról. Egyenesen eltartja a testétől a fegyvert, amelyet én adtam neki. Mintha most rögtön használni akarná. Beharapom a szám szélét. *Ne lőj!* Tobias még néhány percig a monitorral foglalkozik, olyan betűket ütve le, amelyek semmi értelmeset nem jelentenek számomra. *Ne lőj!*

Felvillanó fényt látok – szikra pattan ki az egyik fegyverből –, és eláll a lélegzetem. A bátyám, Marcus és Peter a földön hevernek, fegyverüket a fejük fölé tartva. A következő pillanatban mindannyian mozgolódni kezdenek, amiből tudom, hogy életben vannak, a Bátor katonák pedig elindulnak feléjük. Csupa fekete alak veszi körül a bátyámat.

– Tobias – szólalok meg.

Még egyszer megnyomja a képernyőt, mire megdermed mindenki, aki az első emeleten tartózkodik.

A fegyverüket leengedik az oldaluk mellett.

És ekkor mozgásba lendülnek a Bátrak. Ide-oda fordítják a fejüket, azután ledobják a fegyverüket. Úgy mozog a szájuk, mintha kiabálnának, és lökdösni kezdik egymást. Van, aki térdre ereszkedik, a fejét fogva, majd előre-hátra hintáztatja a törzsét.

Hirtelen kiszáll belőlem a feszültség. Leülök, és nagyot sóhajtok.

Tobias odakuporodik az asztali számítógép mellé, és leemeli a gép oldalát.

– Meg kell szereznem az adatbázist – mondja. – Különben újraindíthatják az egész szimulációt.

Látom a képernyőn az őrült fejetlenséget. Nyilván ugyanez történik az utcákon is. Egyenként végignézem a monitorokat, keresve, hogy melyik mutatja az Önfeláldozók városnegyedét. Csat egy ilyen akad közöttük – a helyiség másik végében. Ezen a képernyőn káoszt látni: a Bátrak egymásra tüzelnek, lökdösődnek és kiáltoznak. Fekete ruhás férfiak és nők esnek a földre. Az emberek a szélrózsa minden irányába menekülnek.

– Megvan – szólal meg Tobias, feltartva a számítógép merevlemezét, egy tenyérnyi fémlapot. Odanyújtja felém, én pedig elrejtem a farzsebembe.

– Mennünk kell – mondom, és felállok. A jobb oldali képernyőre mutatok.

– Igen – erősíti meg Tobias, átkarolva a vállamat. – Menjünk!

Együtt haladunk végig a folyosón. A sarokhoz érve befordulunk. A lift eszembe juttatja az édesapámat. Nem tudom megállni – muszáj megtalálnom a holttestét.

A lift közelében a padlón hever, több őrszem tetemével együtt. Fojtott kiáltás szakad ki belőlem. Elfordulok. Hányinger kerülget, s a fal felé fordulva okádni kezdek.

Egy pillanatra úgy érzem, minden megszakadt bennem, és leguggolok az egyik halott mellett. A számon keresztül lélegzem, hogy ne érezzem a vérszagot. Kezemet a számra tapasztva próbálom magamba fojtani a sírást. Még öt másodperc. Még öt másodpercig megengedem magamnak a gyöngeséget, azután felállok. Egy, kettő, három, négy.

Öt.

***

Nemigen fogom fel, hol vagyok. Itt van egy lift és egy üvegterem. Hideg levegő csap meg. Feketébe öltözött Bátor katonák kiáltozó tömegét látom. Caleb arcát keresem, de hiába. Csak azután pillantom meg, hogy kiléptünk az üvegépületből a napfényre.

Caleb futva közeledik felém, amint kijutok az ajtón. Nekidőlök, ő pedig szorosan magához ölel.

– Apa? – kérdezi.

Csak rázom a fejem.

– Nos... – feleli, már-már fuldokolva. – Ő biztosan így akarta volna.

Caleb válla fölött elnézve látom, hogy Tobias megáll. Egész teste megdermed, amikor megpillantja Marcust. Elfelejtettem figyelmeztetni rá, annyira siettem, hogy megsemmisítsük a szimulációt.

Marcus elindul Tobias felé, és átöleli a fiát. Tobias mozdulatlan marad, karja az oldala mellett lóg, az arca kifejezéstelen. Látom, hogy fel-le mozog az ádámcsutkája, tekintetét pedig a mennyezetre szegezi.

– Fiam – sóhajt Marcus.

Tobias arca megrándul.

– Hé – szólalok meg, és elhúzódom Calebtől. Eszembe jut, hogyan csattant a nadrágszíj a csuklómon Tobias félelemszimulációja közben. Odaférkőzöm közéjük, és hátralököm Marcust.

– Hé, hagyd békén!

A tarkómon érzem Tobias leheletét. Szaporán lélegzik.

– Tartsd távol magad tőle! – sziszegem.

– Beatrice, te meg mit művelsz? – kérdezi Caleb.

– Tris – szólal meg Tobias.

Marcus megdöbbenve néz rám, de én ezt álságos dolognak érzem tőle – túlságosan tágra nyílik a szeme és túl nagyra a szája. Ha tudnám, hogyan lehetne letörölni róla ezt az arckifejezést, megtenném.

– Nem igaz, hogy csupa hazugság állt a Műveltek újságcikkeiben – mondom, és összehúzott szemmel nézek Marcusra.

– Te meg miről beszélsz? – kérdezi Marcus halkan. – Nem tudom, mit mondtak neked, Beatrice, de...

– Egyetlen oka van annak, hogy eddig még nem lőttelek le. Az, hogy ezt neki kellene megtennie – felelem. – Tartsd távol magadat tőle, vagy különben meggondolom magam.

Tobias megfogja és megszorítja a karomat. Marcus néhány másodpercig farkasszemet néz velem, én pedig most is csak egy-egy fekete üreget látok a szemei helyén, ahogyan a félelemszimulációban. Ekkor elkapja rólam a tekintetét.

– Mennünk kellene – szólal meg Tobias tétován. – A vonat bármelyik pillanatban itt lehet.

Sivár környéken haladunk a vasúti sínek felé. Tobias összeszorítja a fogát, és egyenesen előre néz. Némi megbánást érzek. Jobb lett volna, ha ráhagyom, hogy intézze el ezt a dolgot az apjával.

– Sajnálom – dünnyögöm.

– Nincs miért sajnálkoznod – feleli Tobias, és megfogja a kezemet. Az ujjai még most is remegnek.

– Ha az ellenkező irányba megyünk, vagyis nem a városba, hanem kifelé onnan, akkor eljuthatunk a Barátságosak központjába – szólalok meg. – A többiek is odamentek.

– És mi van az Őszintékkel? – kérdezi a bátyám. – Ők mit fognak tenni most szerinted?

Nem tudom, hogyan reagálhatnak a támadásra az Őszinték. Biztosan nem lépnek szövetségre a Műveltekkel – sohasem vetemednének ilyen alattomosságra. De az is lehetséges, hogy harcolni sem hajlandóak ellenük.

Néhány percig álldogálunk és várunk a vágányok mellett, míg megérkezik a vonat. Tobias végül az ölébe kap, mert már alig állok a lábamon. Fejemet a vállára hajtom, magamba szívom a bőre illatát. Azóta, hogy megmentett a támadástól, a biztonsággal társítom a testszagát. Amíg erre összpontosítom a figyelmemet, addig biztonságban érezhetem magam most is. Igazság szerint csak akkor fogom biztonságban érezni magam, ha már nincs velünk Peter és Marcus. Igyekszem nem nézni rájuk, de ugyanúgy érzem a jelenlétüket, mint egy takaróét az arcomon. A sors kegyetlensége folytán együtt kell utaznom azokkal az emberekkel, akiket utálok, miközben a szeretteimet, akik meghaltak, itt kell hagynom.

Halottak, vagy arra fognak magukhoz térni, hogy gyilkosokká lettek. Hol lehet most Christina és Tori? Az utcákat járják, szenvedve a bűntudattól amiatt, amit elkövettek? Vagy fegyvert fognak azokra, akik rákényszerítették őket erre? Lehetséges, hogy ők is meghaltak? Bárcsak tudnám! Ugyanakkor remélem, hogy sohasem fogom megtudni. Ha Christina még életben van, biztosan megtalálja majd Will holttestét. És ha viszontlát engem, akkor az Őszintéknél edződött szemével rögtön látni fogja, hogy én öltem meg őt. Tudom, hogy így lesz. Tudom, és a bűntudat fojtogat és felmorzsol, úgyhogy el kell felejtenem ezt az egészet. Azaz el kell feledtetnem magammal.

Jön a vonat. Tobias letesz az öléből, hogy felugorhassak a szerelvényre. Futva teszek meg néhány lépést a kocsi mellett, azután felugrom rá. A bal karomra esve érkezem. Behúzom magam a kocsi belsejébe, majd felülve nekitámaszkodom a falnak. Caleb velem szemben foglal helyet, Tobias pedig mellettem, így fizikai akadályt képez közöttem és Marcus meg Peter között. Ők az ellenségeim. És az ő ellenségei is.

A vonat kanyarodik. Megpillantom a várost, amelyet most már magunk mögött hagyunk. Egyre kisebbnek és kisebbnek látszik a távolban, ameddig ellátunk, s ahol véget érnek a vágányok. Itt vannak az erdők és a földek, amelyeket utoljára gyermekkoromban láttam, amikor még nem tudtam eléggé értékelni őket. A Barátságosak kedvessége vigaszt jelent majd számunkra egy ideig, bár nem maradhatunk náluk mindörökre. A Műveltek és a Bátrak korrupt vezetői keresni fognak bennünket, úgyhogy tovább kell mennünk.

Tobias odavon magához. Felhúzzuk a térdünket, s összedugjuk a fejünket, így a magunk teremtette térben vagyunk, s nem látjuk azokat, akiknek a jelenléte zavar bennünket. Mi ketten ugyanazt a levegőt szívjuk be és fújjuk ki.

– A szüleim – szólalok meg. – Ma mindketten meghaltak. Bár én mondtam ki, és tudom, hogy ez az igazság, valahogy mégsem érzem valóságosnak.

– Értem haltak meg – folytatom. Ezt fontosnak érzem.

– Szerettek téged – feleli. – Ők így tudták a legjobban megmutatni neked, hogy mennyire.

Bólintok, és a tekintetemmel követem Tobias állának vonalát.

– Kis híján te is meghaltál ma – állapítja meg. – Majdnem lelőttelek. Te miért nem lőttél rám, Tris?

– Nem vitt rá a lélek – felelem. – Olyan lett volna, mintha önmagamra fogtam volna fegyvert.

Tobias szomorúnak látszik, és közelebb hajol hozzám, így az ajkamhoz ér a szája, amikor megszólal.

– Van valami, amit el kell mondanom.

Ujjaimmal végigcirógatom kezén az inakat, és ránézek.

– Azt hiszem, szerelmes vagyok beléd – folytatja halvány mosollyal. – De azért várok még, amíg megbizonyosodom róla, és csak akkor fogom elárulni neked.

– Ez nagyon bölcs dolog tőled – felelem, és én is mosolygok. – Keressünk egy papírt, hogy felírhasd magadnak emlékeztetőnek!

Érzem, hogy rázkódik a nevetéstől. Az orrát végighúzza az államon, ajkát a fülem mögé préseli.

– Lehet, hogy már meg is bizonyosodtam róla – mondja. – Csak nem szeretnélek megrémíteni.

Felnevetek.

– Te tudod jobban kettőnk közül.

– Rendben van – feleli. – Hát akkor: szeretlek. Megcsókolom, miközben a vonat egy kivilágítatlan, homályos területre ér. Addig csókolom, ameddig csak akarom, és tovább, mint ez illendő lenne, tekintettel arra, hogy a bátyám itt ül, tőlem alig egy méterre.

A zsebembe nyúlok, és kiemelem belőle a merevlemezt, amely a szimuláció adatbázisát tartalmazza. Megforgatom a kezemben, hogy megcsillanjon rajta a halványodó fény, és visszaverődjön róla. Marcus szeme mohón rátapad a mozgó tárgyra. *Nem biztonságos*, gondolom. *Nem egészen.*

A mellkasomhoz szorítom a merevlemezt, majd fejemet Tobias vállára hajtva aludni próbálok.

Az Önfeláldozók és a Bátrak csoportja is szétzilálódott, tagjaik szétszóródtak. Most olyanok vagyunk, mint a csoportnélküliek. Nem tudom, milyen lesz az élet így, elkülönülten: olyan érzés, mintha szabaddá váltam volna – mintha egy levél lennék, amely elvált a fától, amely az életben maradást jelenti a számára. Vesztes teremtmények vagyunk. Mindent magunk mögött hagytunk. Nincs otthonom, nincs előttem semmiféle út, és nem létezik számomra bizonyosság sem. Már nem vagyok Beatrice, az Önfeláldozó, sem pedig Tris, a Bátor.

Most úgy érzem: mindkettőnél többé kell válnom.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Köszönet neked, Istenem, Fiadért és az áldásért, melyet felfogni sem vagyok képes.

Köszönet továbbá: Joanna Stanapfel-Volpe-nak, az én rámenős ügynökömnek, aki minden ismerősömnél keményebben dolgozik: kedvességed és nagylelkűséged továbbra is elképesztő számomra. Molly O'Neillnek, aki a *Wonder* szerkesztőjeként ismert: fel nem foghatom, hogyan lehet valakinek ilyen éles szerkesztői szeme, s ugyanakkor végtelenül jóságos szíve. Nagy szerencsémnek tartom, hogy olyan embereket tudhatok magam mellett, mint te és Joanna. Katherine Tegennek, akinek útmutatása mellett Barb Fitzsimmons, Amy Ryan és Joel Tippie ezt a gyönyörű és hatásos borítót tervezték. Brenna Franzittának, Amy Vichesinek és Jennifer Stradának, azaz felelős kiadómnak, szerkesztőmnek és korrektoromnak, akiket a nyelvtan/központozás/szerkesztés nindzsáiként emlegetünk. Rendkívül fontos munkát végeztek mindhárman. Csodálatos marketing– és PR-igazgatóimnak, Suzanne Daghliannek, Patty Rosatinak, Colleen O'Connellnek és Sandee Rostonnak. Allison Verostnak, a hirdetésszervezőmnek és mindenki másnak a marketing– és PR-osztályon.

Jean McGinley-nek, Alpha Wongnak és a kiadói joggal foglalkozó csapat többi tagjának, akiknek köszönhetően több nyelven is hozzáférhető már ez a könyv, mint ahány nyelven jómagam elolvashatnám, és hálás köszönet a külföldi kiadóknak, akik otthont kínáltak könyvemnek hazájukban. A

műszaki osztálynak és a HarperMedia audio- és elektronikus könyvkiadói teamjének, akik keményen dolgoznak. A zseniális könyvkereskedőknek, akiknek oly sokat köszönhet ez a könyv, és akik, mint hallom, csaknem annyira beleszerettek Négyesbe, mint én magam. Köszönet továbbá mindenkinek a HarperCollins kiadónál, akik támogatták ezt a kötetet: egy falu lakosságát teszik ki ők, és én boldog vagyok, hogy közöttük lehetek.

Köszönet Nancy Coffey legendás irodalmi ügynöknek, aki hitt ebben a könyvben, és oly meleg fogadtatásról gondoskodott. Pouya Shabhaziannek, aki a megfilmesítési jogok mágusa, és aki támogatja a Top Chef iránti szenvedélyemet. Tanáraimnak, Shauna Seliy-nek, Broan Bouldrey-nak és Averill Curdynek, akik segítettek íráskészségem minőségének jelentős javításában. Jennifer Woodnak, írótársamnak, aki remekül ért a közös ötleteléshez. Sumayyah Daudnak, Veronique Pettingillnek, Kathy Bradeynek, Debra Drizának, Lara Erlichnek és Abigail Schmidtnek, második körbeli olvasóimnak, megjegyzéseikért és lelkesedésükért. Elson Fitchnek, aki fényképeket készített rólam, és támogatott.

Barátaimnak, akik olyankor is ragaszkodnak hozzám, amikor szeszélyes a hangulatom, és magamba zárkózom. Mike-nak, akitől sok mindent megtanultam az életről. Ingridnek és Karlnak, a testvéreimnek, feltétlen szeretetükért és lelkesedésükért. Valamint Franknek, aki rábeszélt erre a nem könnyű vállalkozásra – a te segítséged többet jelentett, mint gondolnád. És Barbarának, az édesanyámnak, aki mindig is arra biztatott, hogy írjak – már azt megelőzően, hogy bárki más is gondolhatta volna: ebből lesz valami.